

ЛУИЗ БЕГШОУ ИГРИ НА ВЛАСТТА

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2016

chitanka.info

На Майкъл Сисънс и Фиона Питъръм — благодаря за чудесното приключение.

ПЪРВА ГЛАВА

— Дами и господа, моля, посрещнете в Залата на славата на рокендрола^[1] единствената и неповторима, легендата Роуина Кребс!

В препълнената зала отекнаха бурни аплодисменти. Разноцветните лъчи на прожекторите обходиха сцената напред-назад, докато от тонколоните звучеше запис на култово парче от миналото — „Нежен капан“ — номер едно хит на „Атомик Мас“. Публиката скочи на крака — рок звезди, поп идоли, мегапродуценти, президенти на звукозаписни компании и прочути мениджъри: всеки, който бе някой в музикалните среди, присъстваше на годишната церемония за Залата на славата.

След такова нещо оставаш във вечността. Сред безсмъртните.

Стигнеш ли до Кливланд, в музиката те наричаха крал.

Или кралица.

Роуина Кребс бавно излезе на сцената. Беше богиня: изваяна като статуя, прелестна, с руси коси, спускащи се царствено от върха на главата ѝ. Малко жени на четиридесет и две биха дръзнали да се появят в кремав шифон и диаманти, но Роуина сякаш се носеше във въздуха с дълга прилепнала рокля от ефирна тъкан с цвят на бито масло, която подчертаваше стройната ѝ фигура и естествения загар на съвършените ѝ гръб и рамене. Излъчваше неизменната увереност и изтънченост, израз на движещата сила, която я бе направила първата жена — президент на голям световен лейбъл. От двадесет години беше на върха в един мъжки свят.

Тази вечер на Роуина Кребс не ѝ липсваше нищо друго, освен истинска корона.

На издължената ѝ шия блестеше колие с диаманти, което би подходило на руска императрица. Под прожекторите те заблестяха ослепително, сякаш специално за нея, в червени, зелени и сини експлозии от светлина. На лявата си ръка носеше годежния си пръстен, огромен петкаратов камък от супер продуцента Майкъл Кребс. Той

беше с двадесет години по-възрастен от нея и този факт бе обект на злонамерени клюки от деня на запознанството им.

Кребс бе смятан за кучи син и завистливите съперници шушукаха, че съпругата му не е много по-добра от него. Той бе приет в Залата на славата преди години, разбира се, заедно с Д-р Дре и Мат Ланг, като един от най-успешните рок продуценти в историята на музиката. Сега Роуина щеше да отбележи нов триумф за семейство Кребс. Бяха най-влиятелната двойка в музикалния бизнес и това бе тяхната вечер.

Телевизионните монитори показаха в едър план съпруга на Роуина. Майкъл Кребс се наслаждаваше на аплодисментите, приковал поглед в жена си. Кребс бе плешив и набит, мускулите на гърдите и ръцете му изпъкваха под смокинга, който носеше с огромно неудоволствие. Дори на шестдесет беше от хората, които не изневеряват на тениските и дънките. Десетилетия вдигане на тежести му бяха придали внушителното телосложение на военен, а тъмните очи, обградени с гъсти тъмни мигли, все още бяха хипнотизиращо секси. Суровият му поглед сега бе вперен в Роуина, изпълнен с желание. Кребс гледаше съпругата си, сякаш нямаше търпение да се прибере с нея в луксозния им хотелски апартамент и да разкъса тази елегантна рокля. Няколко жени сред публиката тихо простенаха под носа си, когато камерата улови изражението му, след което смутено хвърлиха погледи към съпрузите си.

Беше нашумяла бурна любовна история. Страстта и чувството за собственост бяха изписани на лицето на Майкъл и телевизионните монитори го показаха.

Аплодисментите и подсвиркванията се усилваха в оглушително кресчендо. Роуина се усмихна на публиката и на камерите. След това повдигна ръка, призовавайки за тишина.

Беше просто директор на компания, но имаше излъчване на звезда.

— Благодаря. Много благодаря на всички.

Още аплодисменти.

— Това е невероятна чест. Най-важното е, че Майкъл няма вече да се държи така господарски с мен у дома.

Публиката се засмя. Камерите рязко се насочиха към Кребс, който леко поклати глава. Още смях.

— Но трябва да му благодаря. Изигра ключова роля за кариерата ми. Както и на всички в „Музика Рекърдс“. На близката ми приятелка, легендарния мениджър Барбара Линкълн. На „Атомик Мас“, които поставиха началото за мен в онзи бар в Шефийлд. Много се радвам, че всички те все още пътуват по турнета. Но най-вече държа да спомена Джошуа Оберстейн. Когато започнах да си проправям път в бизнеса, мъжете не даваха рамо на жени. Той промени всичко това. Джош ми беше като баща. Надявам се всеки от нас, които сме тук тази вечер, да помогне поне на един човек да се изкачи по стълбицата след него. — Повдигна златната си статуетка към небето. — Ти пое риска, Джош, и те обичам. Това е за теб.

Огромна снимка на възрастния мъж изпълни екраните зад нея и аплодисментите отново огласиха залата. Всички присъстващи си спомниха за легендарния звукозаписен магнат и уважението към Роуина в залата се удвои.

Заклучителната музика тихо зазвуча от подиума, но Роуина Кребс все още не бе свършила. Наведе се по-близо до микрофона.

— А, и на Топаз Роси — добави тя. — Че направи всичко малко по-интересно.

Апартаментът на Топаз Роси заемаше целия двадесети етаж на сградата и тя обичаше да се възползва от това.

Беше станала рано. Имаше навик да си приготвя голяма чаша димящо кафе с дъх на канела и да го пие на балкона, докато гледа изгрева. Тази сутрин времето бе идеално. Градът бе спокоен в този ранен час, а балконът на Топаз беше градина в небето; докато лъчите на зората се процеждаха между листата и цветята около нея, тя отпиваше от изящната си чаша от фин порцелан, като се наслаждаваше на богатия вкус. Малко лично време, преди хаосът на деня и града да я завладее.

Под нея Сентръл парк се простираше като зелен килим, заобиколен от всички страни от небостъргачи, музеи и високи здания. Слънчевата светлина проблясваше по стъклата на колите, които пълзяха като мравки към Манхатън, центъра на вселената За Топаз Роси Ню Йорк все още беше най-вълнуващият град на света. И тя бе на върха му в няколко отношения. Буквално — в небесната си градина. И

метафорично — на ръководния си пост в „Американ Мегъзинс“, където, като главен изпълнителен директор, най-сетне управляваше най-голямата фабрика за лъскави месечни издания в страната. Примамливо оформените заглавия, които Топаз Роси и екипът ѝ бълваха всеки месец, обхващаха всичко — от мода до финанси. Тя беше безапелационният шампион — тежка категория, в индустрията.

Топаз Роси бе имала само двама съперници в живота си. Едната, Роуина Гордън, сега Кребс, отново беше най-добрата ѝ приятелка, въпреки че живееше на хиляди километри от нея на спокойното калифорнийско крайбрежие. Другият, който за кратко я бе сразил, беше Джо Голдстейн, сега неин съпруг.

Преди години Джо се бе отказал от списанията, за да се посвети на телевизията, а миналата година се бе съгласил да поеме загиващата Национална американска телевизионна мрежа, или НАТ. Така сега двамата Голдстейн бяха най-влиятелните личности в манхатънските медии. Плюс две деца в сметката, Топаз чувстваше, че заслужава оазиса на покрива и спокойния малък ритуал, който си позволяваше всяка сутрин.

Наистина, беше скъпо удоволствие. Но си струваше всеки похарчен цент.

Ню Йорк бе известен с много неща, но „пространство“ и „тишина“ не бяха сред тях. Ако човек искаше „провинциална атмосфера“, можеше да я получи всяко лято в Хамптънс, стига начинът му на живот да му позволява да бъде на два часа и половина път от оживлението.

Топаз Роси и Джо Голдстейн обичаха височините: страхотните гледки, хаотичното разположение и — най-важното за американското момиче от италиански произход, отраснало в задните улици на Бронкс и някак успяло да спечели стипендия „Роудс“ за Оксфордския университет, нещо зелено, закътано и изпълнено с буйна растителност, тих заден двор, където да могат да се освобождават от напрежението.

Бяха похарчили още половин милион за озеленяване. Беше използван всеки сантиметър, от парапетите до степите, и в летни утрини като тази Топаз Роси, жестоката кралица с високи токчета, беше обикновено момиче в средиземноморски гъсталак.

Кафето с дъх на канела бе превъзходно. Тя се изтегна по гръб на шезлонга си, за да се полюбува на гледката.

Градината ѝ на покрива бе проектирана на отделни „стаи“ и всеки участък от външното пространство отговаряше на различни настроения: свеж зелен мъх в един ъгъл с бляскав шадраван и дзен камъни, чакълена градина за Джо, в която той се отдаваше на съзерцание, и нейната страна на терасата, която отдаваше значение на сицилианското ѝ наследство. Розмарин изпълваше въздуха с приятно ухание от сандъчета под две маслинови дръвчета със сребрист оттенък на листата, а зад гърба ѝ, сред тъмни листа, се открояваха лимонови цветове. Високите стени бяха покрити с пълзящи рози.

Топаз седеше загледана в зеленината на Сентръл парк долу и се наслаждаваше на топлото утро. След малко щеше да облече екипа си за джогинг, да премине през апартамента съвсем тихо, за да не събуди съпруга си. Децата спяха в стаите си и нямаше да я чуят дори ако стъпва тежко като слон; сигурно снощи си бяха легнали късно; въпреки че днес бяха на училище. Джо беше друг въпрос.

Топаз обожаваше това време. Бавно допи кафето, взирайки се в белите пухкави облаци. Скоро щеше да тича по пътеката за джогинг, до езерото с лодки в Сентръл парк и около него, между дърветата, към пътеките за езда. Беше съвършено, малко провинциално кътче — е, почти — сред града, по-приятно от другите градски паркове, по-голямо, по-красиво; Манхатън знаеше точно какво иска. Зелените площи бяха проектирани така, че където е възможно, да скриват бетонните стени на града от погледа. Преди девет сутринта бе позволено да се разхождат кучета без каишки; докато тичаше, се налагаше да заобикаля хрътки, кокер шпаньоли и любвеобилни мелези, които поздравяваха ранобудниците като нея, дошли да потичат, преди да започне денят. Беше пълно с бегачи и хора, излезли на разходка, голи до кръста мъже, които правеха лицеви опори на тревата или се набираха на клони, отделяйки време за фитнес. Градът бе пълен с живот и най-амбициозните му жители гледаха на грижата за телата си като на инвестиция; от 5 до 7:30 часа бяха навсякъде, накъдето се обърне човек — покрай крайбрежните диги и река Хъдсън, между доковете, препускащи около Ийст Ривър и през парковете. Сентръл парк, най-близкият за нея, държеше първенството.

Топаз нахвърля няколко бележки, като част от подготовката си за деня. Скоро пристигаха летните броеве и по-късно трябваше да координира действия, да сръчка редакторите си. Като главен

изпълнителен директор, всичко зависеше от нея. Мода, дом, финанси... „Американ Мегъзинс“ засягаха всички теми и цялото съдържание преминаваше през нейните ръце. Беше редактирала половината от тези списания на някой етап от главозамайващата си кариера и най-сетне бе начело на компанията. „Гадната шефка“? Сигурно някои я наричаха така. Нямаше съмнение. Но това беше Ню Йорк и човек не можеше да преуспее тук, без да прецака неколцина души.

Сякаш Топаз я беше грижа. „Или ще стане на моето, или всичко да върви по дяволите.“

Пресуши кафето си и дъхът на канела се смеси с уханието на лимоновите цветове и подправките в кухнята ѝ. Все още се чувстваше малко уморена, но скочи на крака. Време бе да действа. Умората не беше извинение. Отговорът бе действие. „Просто го направи.“ Най-доброто рекламно изречение.

Пъхна се в огромния си вграден гардероб и извади екипа си за джогинг. Тялото, което се отразяваше в огледалото, бе доказателство за добрите ѝ навици. Топаз все още имаше изваяни, стегнати форми; леко заоблен ханш, силни бедра и тънка талия, поддържана с тренировки. Дори след две деца гърдите ѝ бяха стегнати и едри, хирургически повдигнати, но изцяло нейни и почти съвършени. Скъсваше се от бягане и вдигане на гири, и си личеше.

Секси фигурата ѝ все още предизвикваше подсвирквания по улиците.

Замисли се за Джо, усмихна се. Съпругът ѝ също бе в добра форма. Боксираше се по четири пъти в седмицата и практикуваше смесени бойни изкуства. Когато свалеше спортния си екип или кимоното за карате, обличаше някой от съвършените си костюми „Савил Роу“ с вратовръзки, подхождащи на кестеняви те му коси и тъмни очи. Носеше малко аксесоари, обикновено само масивен платинен „Ролекс“, и уверената осанка, която вървеше с успеха.

Щеше да бъде още един добър, ползотворен ден в офиса. Топаз върза маратонките си и се подготви да поеме контрол върху утрото си.

Лимузината чакаше до бордюра. Кребс стисна още няколко ръце, прие поздравления. След това отиде да потърси Роуина. Бе застанала

до група рок звезди, повечето по-млади от нея, и всички мъже я гледаха с копнеж в очите, онази смесица от желание и страхопочитание, която бе свикнал да вижда. Момичетата — сред които онази двадесетгодишна басистка от „Крейтър“, рок сензацията на годината — просто се взираха в нея с безкрайно възхищение.

Роуина Кребс бе една от най-влиятелните жени в света. Без китара, без микрофон; не беше рок звезда или поп певица, а като президент на „Музика Рекърдс“ ги купуваше и продаваше. И те я обожаваха заради това.

— Време е да потегляме.

Кребс се приближи и разпръсна групата. Сложи ръка на талията на Роуина, пхна два пръста през процепа под закопчалката на роклята ѝ и погали голата ѝ кожа. Усети мигновената електрическа реакция на докосването си; тя се изправи като от шок, по кожата ѝ преминаха тръпки. Беше безпомощно подвластна на въздействието му и това го възбуждаше. По-младите мъже се отдръпнаха; доминиращият мъжки маркираше територията си.

— Благодарим ти, че отдели време, Роуина.

— Поздравления, Роуина.

— Беше голяма чест да се запознаем с теб.

— По дяволите, има да се хваля с това цяла година.

— Регистрирайте се в сайта на „Музика“ — нехайно им каза тя, притискайки гръб към пръстите на Кребс. — Тогава ще можем да си говорим всеки ден. — Обърна се с лице към Майкъл, изведнъж забравила за почитателите си. — Готова ли е колата?

Той кимна.

— Насам.

— Хей, за къде бързате?

Джефе, рапър с милиони продажби, чието парче се бе закотвило на първо място в класациите, повдигна ръка, цялата в пръстени от масивно злато, очевидно отказвайки да пусне Роуина. Намръщено погледна Майкъл Кребс, сякаш го предизвикваше. По-възрастният мъж беше легендарен продуцент, да, но от години бе извън играта и киснеше на плажа в Малибу или някъде другаде. Какво право имаше да се перчи с такава мадама? Роуина Кребс бе най-ценният трофей. Жена от класа.

Той смръщи вежди.

— Искаш да си легнеш рано? Нека дамата остане. Ако самолетът ви излети, винаги мога да ви купя нови билети. — Усмихна се, показвайки бели зъби, инкрустирани с чисто злато. — Първа класа.

— Много мило от твоя страна. — Кребс погледна по-младия мъж право в лицето. — Но заминаваме утре и самолетът ни ще излети тогава, когато аз кажа. Пътуваме с частен.

Другите момчета в компанията се заподхилкваха и рапърът силно се изчерви. Господи, това беше жестоко жегване. Наклони глава към Кребс с нежелано възхищение.

— Лека нощ — каза Роуина и тръгна след съпруга си, без да хвърли поглед назад.

— Беше нагло, пич — отбеляза един от приятелите на Джефе. — Те са легенди. А онази има адски секси задник.

— Хм. — Той сви рамене, прикривайки ревността си. — Старият скоро ще започне да я отегчава. И знаеш ли какво, и двамата са динозаври. Това означава „легенди“, нали? — Хвърли поглед към огромната зала, нехайно махна с ръка към множеството костюми, бижута, прожектори. — Така става тук. Изгряваш и залязваш. — Грабна чаша шампанско от минаваща сервитьорка. — Сега е нашето време. — Последваха нечленоразделни звуци в израз на съгласие. — С Кребс и Ледената кралица е свършено.

Хотелският апартамент бе старателно подготвен. Имаше още шампанско, неотворено, в сребърна кофа, десетки червени рози, изкусни аранжировки от божури и ириси, облаци от ароматизирани нарциси изпълваха стаята. Половината от звукозаписната индустрия засвидетелстваше уважение към Роуина Кребс. Никой не искаше да бъде забравен. Наоколо бяха разхвърляни други подаръци — ароматни кошнички от „Флорис“, шоколадови бонбони „Шарбонел и Уокър“ — американците показваха уважение към британските корени на Роуина.

— Всичко е много мило — отбеляза тя, когато Кребс затвори вратата зад тях, натисна бутона „Не ни безпокойте“ и закачи старомодната верига. — Нужно ли е да разберем от кого са?

— Портиерът може да направи опис. И да изпрати цветята в някоя местна болница.

— Ще му бъде нужна цяла вечност.

Роуина огледа изобилието от цветове, панделки и гравирани кристални вази.

— Дадох му пет стотачки бакшиш.

Тя се засмя.

— Тогава предполагам, че ще свърши работата.

Последва нов прилив на желание. Майкъл винаги се грижеше за всичко. От каквото и да се нуждаят, вече го бе предвидил.

Приближи се към нея, плъзгайки поглед по вечерната ѝ рокля. Беше същият хищнически поглед, който ѝ бе хвърлил в Залата на славата, но сега, когато телевизионните прожектори и публиката бяха изчезнали, и Роуина го видя. Рязко си пое дъх.

Кребс пристъпи по-близо, застана пред нея надвесен, с устни на сантиметри от лицето ѝ. Дишането ѝ се учестяваше, в тялото ѝ се надигаше топлина, разтваряше се за него. Беше влажна и възбудена. Хиляди пъти бе виждала този поглед. Знаеше какво следва.

— Хубава рокля — кратко каза той. — Съблечи я.

Роуина посегна зад гърба си и пръстите ѝ се засуетиха със закопчалката. Кребс не ѝ помогна. Роклята, *откотюр*, тоалет от кремав шифон, се свлече от тялото ѝ като локва на пода. Тя стоеше там, пред него — малки гърди, сутиен без презрамки, оскъдни бикини от дантела с цвят на кафе, стройни крака в обувки на Маноло Бланик с висок ток.

Кребс усети още по-силна възбуда. Роуина бе страстна, апетитна. И негова. Протегна ръце зад гърба ѝ, разхлаби сутиена и го хвърли встрани. Малките ѝ заоблени гърди бяха топли, податливи в ръцете му, със зърна, втвърдени от желание при грубиянския допир на дланите му.

— Косата — дрезгаво нареди той.

Тя простена, повдигна ръце и извади фибите от дългите си руси коси, като ги остави да се разпуснат в цялата си дължина по гърба ѝ. Стигаха почти до талията ѝ; никога не ги бе подстригвала късо, не бе следвала модата. Той си поигра с гърдите ѝ безкрайно дълго, безмилостно, все още напълно облечен, докато тя се опитваше да се владее, потърквайки бедра.

— Толкова ласкателства. Страхотно. Повдигат самочувствието, а?

— Да — успя да промълви Роуина отчаяно. Кребс рязко дръпна бикините надолу по бедрата ѝ, плъзна ръка между тях, прокара пръст напред–назад по цепката и я наелектризира. — За бога, Майкъл, моля те...

— Молиш? — Той се усмихна широко, направи още крачка към нея, притегли я към себе си, притисна я гола към костюма си. — Това ли каза? Не чух добре. — Сега ръката му бе под задника ѝ, галеше я, разпалваше огън в нея. — Кажи го още веднъж.

— Желая те... Господи, моля те, скъпи...

Единият му пръст проникна в нея и предизвика топла вълна в корема ѝ. Беше негова, изцяло негова. Все още страстна и безпомощна в ръцете му всяка нощ, всеки път, когато посегнеше към нея. Искаше му се да се изсмее в израз на истински триумф, да го извади, да я измъчва, както ѝ харесваше, както и на двамата им харесваше, но неговото желание бе твърде силно, за да чака. Сграбчи я в прегръдката си и с лекота отнесе крехкото ѝ тяло до леглото.

Срещу тях имаше огромно огледало, което заемаше цялата стена. Кребс рязко свали сакото си, ризата, разтвори ципа на панталона си и задържа ръцете на Роуина над главата ѝ, докато разтваряше краката ѝ. Тя издаде тих стон на наслада и извърна глава, за да види как съпругът ѝ се плъзва над нея.

— Сякаш са знаели, че ще дойдем — каза Кребс и наведе глава към нея, усмихнат, силно я притисна, докато телата им се сливаха.

Джо Голдстейн имаше махмурлук. Предната вечер бе натоварена: актьорите и снимачният екип на най-големия хитов сериал на НАТ „Съмърсайд“ празнуваха рекордния брой зрители, гледали последния епизод. Бордът на директорите на телевизионната мрежа искаше от него да си побъбри с екипа, с всички до един, защото хранеха плаха надежда за нов сериал. Краят на „Съмърсайд“ означаваше край на пет години най-висок рейтинг и печалби от реклами дори в този невероятно несигурен свят. И това плашеше НАТ.

Дан Патрис и Джордън Балот далеч не бяха гении в света на едночасовите драми. Но държаха рекорда по гледаемост на полицейски сериал благодарение на изключителния сексапил на една жена.

Темпераментната прелестна звезда на „Съмърсайд“, тъмнокосата секс бомба Мария Гонзалес, бе решила, че ѝ е писнало, и легионите ѝ почитатели бяха с нея. В отчаян опит да запазят част от магията ѝ, шефовете на Голдстейн му бяха наредили да се появи там и да се усмихва. Ако Мария не се навие за нов „Съмърсайд“, то поне да я придума за нещо друго.

Джо мразеше тези глупости. Задълженията на изпълнителен директор не включваха четкане на нечие самочувствие. Зависимостта на мрежата от Гонзалес го дразнеше по време на последните два сезона на „Съмърсайд“, но никой не смееше да клати лодката. Като нов главен изпълнителен директор, Джо трябваше да се погрижи за подобряване на финансовото състояние на НАТ и да остави на програмните директори да се грижат за съдържанието. Само че не се справяха добре. Старата, отживяла програмна схема на НАТ просто смърдеше и снощното парти не можеше да прикрие всеобщото отчаяние.

Джо усещаше пулсираща болка в слепоочията. Погледна часовника си. Децата закъсняваха за училище. Вече бяха изпуснали автобуса. Проклетие, къде беше Топаз, по дяволите? Пак на джогинг? Е, добре, явно бе негов ред да се погрижи за закуската, но Топаз трябваше се съобрази, да прояви разбиране. Все пак, знаеше, че се бе наложило да отиде на партито по случай успеха на „Съмърсайд“ снощи. Как да бъде във форма, за да приготви закуска?

— Ставайте — изрева той към стаите на децата и направи гримаса от болката, която прониза черепа му.

— Какъв ти е случаят? — бе отговорът, който прозвуча през вратата отляво.

— Рона, какъв ли, по дяволите? — Бесен, Голдстейн нахълта в стаята на дъщеря си, включи осветлението, отметна завивките ѝ. — След пет минути да си облечена или, кълна се, тази седмица никакво излизане. Не искам нова среща с директора.

— Фашист — каза тя, но измъкна дългите си крака от леглото. До него достигна шуртене на вода от самостоятелната баня в стаята на сина му.

Скоро щяха да бъдат готови, сънени и negliже. Джо грабна мобилния си телефон и се обади в гаража да подготвят колата му. Заради тези двама привилегировани мързеливи тийнейджъри щеше да закъснее за работа, ако самият той искаше да вземе душ.

— Вземи си някакво кексче от хладилника. Това ще закусваш. Нямам време.

— Татко — каза Дейвид, — това не е закуска.

Рона изскочи от стаята си по дънки и тъмна риза, с все още мокри коси, вързани на конска опашка, и премрежени тъмни очи.

— Тогава ставайте по-рано. Не стойте до късно, когато сте на училище, за да играете на тъпи компютърни игри.

Голдстейн затръшна вратата на банята си, докато децата се подсмиваха. Беше сърдит на себе си, на тях, на Топаз, на Мария Гонзалес, на компанията и на целия проклет свят.

Просто още един ден в рая.

---

[1] Музей в Кливланд, Охайо, САЩ, посветен на историята на рокеендрола. В него се съдържа информация за някои от най-влиятелните и талантиливи представители на този музикален жанр. Всяка година в залата се включват нови артисти и творци — Б.р. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Главният офис на „Американ Мегъзинс“ заемаше целия тридесети етаж. Намираше се на Шесто авеню, на юг от Нюз Корп, в лъскава сграда, проектирана през 90-те години на ХХ век от някакъв награждаван архитект. Половината прозорци бяха огледални, с триъгълни стъкла, и където и да застанеше човек на улицата, отразяващата се светлина хвърляше разноцветни отблясъци, движейки се със слънцето и погледа. Сградата стърчеше във въздуха като стъклен вулкан, винаги горящ, винаги искрящ. Като самата Топаз Роси.

Отиваше там рано при всяка възможност. Денят преминаваше далеч по-добре, когато е успяла да открадне малко време за размисъл сутринта.

А днес Топаз трябваше да поразмишлява.

Бяха пристигнали цифрите за реализацията на тиражите през миналия месец и не бяха никак добри. По-важното, „Американ“ губеха онова, от което зависеше всичко: парите на рекламодателите. Това бе тайната на успеха в нейния бизнес. Можеше да имаш най-бляскавите модни страници на света, най-впечатляващата архитектура и все пак да не постигнеш нищо. Читателите, както мъжете, долавяха отчаянието. Искаха списания, пълни с лъскави реклами, списания с мирис на успех, с все повече за четене, все повече за харесване.

— Добро утро, Карл.

— Добро утро, госпожо Роси.

Охранителят във фойето тъкмо започваше смяната си и все още бе малко сънен, но гледката на Топаз Роси винаги го ободряваше.

— Пристигна ли някой?

— В директорските офиси не, госпожо.

— Добре. Значи само двамата с теб държим фронта.

Той се засмя.

— Да, госпожо.

Беше страхотна шефка. Имала списък на всички охранители в компанията си, веднъж му каза секретарят ѝ. Както и на

администраторите, на операторите от колцентъра. Запомняше имената им и отделяше време за личен контакт с всеки от тях.

„Американ Мегъзинс“ имаше стабилен екип. При Топаз нямаше никакво текучество. Малките не искаха да си тръгват, а големите не се осмеляваха.

Беше доволна, когато пристигнеше първа. Състезателна натура, супершик. Истинска, типична нюйоркчанка. А щом бе станала шеф, кой можеше да ѝ съперничи?

— Приятен ден — каза Топаз. Плъзна пропуска си, премина през електрическите врати, които се отвориха, и се отправи наляво, към асансьорите за директорските офиси.

В офиса на Топаз имаше кафемашина и малък хладилник. Тя се посетуи наоколо, приготви си чаша кафе. Богатият, наситен аромат изпълни стаята. Топаз бе заредена с ентузиазъм от тичането, от закуската. Дори от лошите цифри; обичаше да има проблем за решаване. Огромният прозорец зад извитото бюро бе с изглед към булеварда и централната част на града. Пълзящият трафик долу, в пиковия час, и телевизионните екрани на страничната стена на сградата отсреща изглеждаха, сякаш бяха в рамка. „Американ Мегъзинс“ бяха в медийния център и през половината време можеха да се видят снимачни екипи, заснемащи сцени на улицата. Местоположението много харесваше на Топаз: беше точно до метростанция и бързо можеше да се придвижи до всяко място в града. Никога не си бе падала по лимузините. Какво, да седи заклещена в задръстване на някое кръстовище и да губи време?

Компютърът ѝ забръмча и цифрите от отчетите на компанията се заредиха на екрана. Топаз отпиваше кафе и вече не мислеше за изгледа зад себе си, докато изгряващото слънце обсипваше Манхатън със светлина. Не биваше да се разсейва. Цифрите бяха още по-лоши от онези за реализацията на тиражите. Бяха просто ужасни.

Какво ставаше, по дяволите?

Барабанейки с пръсти, тя зареди графики и ги съпостави. „Икономик Монтли“. „Лотос“. „Американско момиче“. „Нюзбрейк“. „Уютен дом“. „Рок Лайф“. „Травелиста“. Имаше възходи и падения: „Американско момиче“ стремглаво губеше читатели от четири месеца. Джоана Уотсън, новият главен редактор, която бяха привлекли от Канада, просто не вършеше никаква работа. Всеки брой беше

трагедия. Топаз твърдо реши да я уволни. Днес. Досега се бе колебала само защото имаше свое правило да дава на всеки мениджър най-малко шест месеца; често отначало нещата тръгваха зле, но после се оправяха. Но Джоана не дръпваше напред и спадът на продажбите бе твърде голям, за да не предприеме нещо във връзка с ключовото им заглавие.

Топаз щеше да последва инстинкта си. Това беше най-трудната част от работата ѝ — най-трудната за всеки директор. Все пак, трябваше да я свърши. Щеше да разговаря с госпожица Уотсън лице в лице, дължеше ѝ го, а не да възложи съобщаването на лошата новина на шефа на отдел „Човешки ресурси“. Това бе подходът на страхливците.

Най-добре бе да го направи скоро, незабавно.

Изхвърли „Американско момиче“ и Джоана Уотсън от съзнанието си и продължи.

„Травелиста“ беше добре. Сюзън Луис бе поела управлението там. Поради някаква причина скромното издание за пътувания напредваше в играта. Печелеше нови читатели и рекламодателите се радваха на повече резервации. Разбира се, Топаз не бързаше да се вълнува твърде много. Все пак, Сюзън бе започнала с ниска летва.

„Уютен дом“, „Нюзбрейк“ и „Икономик Монтли“ бяха загадка. При тези заглавия не бе имало ключови промени, но продажбите им тревожно спадаха. Екипът бе същият, тогава какво можеше да обясни този едновременен срив?

„Има отговор“, каза си Топаз. „Просто все още не си го намерила.“

Вратата на външния офис се отвори.

— Брад?

— Да, госпожо Роси?

Секретарят ѝ застана на прага, безупречно облечен, както винаги, с костюм на „Брукс Брадърс“. Брад беше млад и привлекателен и не се смущаваше от предразсъдъците за директорските асистенти. Топаз го хареса, когато се запозна с него при бизнес пътуване до Ел Ей, където той работеше като помощник-администратор в хотела, в който бе отседнала. Веднага го назначи. Манхатън беше драматична смяна на обстановката за Брад Уилкинс, на когото му бе писнало от

скъпоплатени актьори и изнервени агенти. Прие работата на секундата.

— Гладна съм.

— Да, госпожо. Както винаги.

Тя се усмихна широко.

— Много тичам. Можеш ли да ми поръчаш купа солено кашу и орехи?

— Веднага.

— И да ми уговориш среща с Джоана Уотсън, веднага.

— Ще видя кога има прозорец между ангажиментите ѝ.

— Не ме интересува какви ангажименти има. Кажете на секретарката ѝ да отмени първия и да я изпрати тук. Веднага след това искам да се видя със заместничката ѝ, Люси Клайн.

— Разбира се — каза Брад. — Да каже ли на секретарката да повика кола за багажа ѝ?

Топаз се усмихна. Брад не беше глупак. Нощем четеше за изпити по право и когато завършеше, бизнесът ѝ щеше да го загуби заради адвокатска кариера. Ако трябваше да бъде откровена, тя се надяваше да не му провърви. Никога не бе имала по-добър секретар.

— Да. Както правилно се досещаш, ще я уволня. Между нас да си остане, разбира се. Веднага след като тръгне от офиса си, за да дойде при мен, нареди на хората от сигурността да сменят паролата на служебния ѝ имейл, на компютъра и прочие и да блокират пропуската ѝ.

— Да, госпожо. — Брад прикри гримаса. Топаз Роси не бе вчерашна. Вероятността уволнената редакторка да прибегне до саботаж бе нищожна, но все пак съществуваше. Затова Топаз щеше да се погрижи да не се случи. — Ще поръчам ядките ви.

Началничката му не слушаше. Погледът ѝ бе прикован в екрана, опитваше се да открие модел, да засече нещо необичайно.

Срив. Под носа ѝ.

Джо Голдстейн седна в края на масата и се опита да овладее гнева си. Вече бе оставил две съобщения на мобилния телефон на Топаз. Не бе отговорила на никое от тях. Защо тази жена никога не поглеждаше телефона си?

Дейвид и Рона отново бяха закъснели и мърмореха на него, че не ги е събудил навреме. Отново щеше да получи съобщение от доктор Рейнър, директора на Академия „Пойнтър“. Може би още едно писмо от дисциплинарната комисия. Близнаците му бяха на крачка от изключване от това училище, въпреки стотиците хиляди дарения, които бе внесъл във фонда им. Оказа се, че добрата дисциплина не може да се купи с пари. Главата му щеше да се пръсне от махмурлука, слабо повлиян от обезболяващи и кафе. Усещаше устата си като кошче за смет. Мамка му. Беше твърде стар за това, твърде стар да купонясва като тийнейджър, защото тайфа старчоци искали да се подмазва на няколко самовлюбени творчески гении и да превъзнася проектите им.

— Остана ли до края на купона, Джо? Каж ми, че не си си тръгнал рано — настоя Харви Босток.

Голдстийн преглътна въздишка.

— Да, останах цялата вечер.

Огледа залата. Бордът на директорите на НАТ бе вперил погледи в него. Харви Босток, председателят, всевластният в компанията. Джак Травис, великият предприемач, на тридесет и осем вече милиардер и собственик на голям дял от мрежата. Ема Сандерсън, възпитаничка на Харвард и пиар гуру, включена в борда от пиар съображения след нашумял съдебен процес за полова дискриминация при предшественика му. Лично Голдстийн смяташе Ема за напълно безполезна. Докато Лайла, другата жена на масата, бе печена. На шестдесет и седем, тя носеше дебели очила и неизменна хладна усмивка. Джо я уважаваше. Лайла се бе утвърдила като суперагент през седемдесетте и все още имаше страхотен усет за хора и идеи. Лу Конрад и Стив Байърс бяха над петдесетте, и двамата привлечени от други мрежи, и бяха най-близо от борда на директорите до идеята как трябва да се получават нещата в едно телевизионно шоу. Но никой от двамата не бе одобрил или продуцирал шоу от десетилетия.

Джо Голдстийн имаше голяма заплата и възможности за печалба от акции, но тези възможности се бяха изпарили снощи. И това безпокоеше Харви — Мария Гонзалес беше най-доходоносната им звезда.

— Добре. Важно е да те видят като домакин. Да не забравят личната ти подкрепа към сериала — превзето каза Ема Сандерсън. — Всичко е пиар, Джо. Тези хора изискват уважение; трябва да се

стараеш да им го показваш. Ако искаме да зложим на нова карта с Мария Гонзалес.

— Точно така — отбеляза Босток.

— Не. Това са пълни глупости — каза Джо.

— Моля? — попита Ема.

— Разбира се — отвърна Джо. Тя се намръщи и той видя как Лайла Евънс прикри усмивка. — Не сте ме назначили вечно да се съгласявам с вас. Назначихте ме, за да преобразя фалираща телевизия. Това правя през последните няколко години.

— Но тази година рейтингите спадат. В случай че не си забелязал — саркастично добави Джак. — В такъв случай, съжалявам, че ти съобщавам лоша новина.

— Рейтингите спадат, защото този борд не ме слуша. Отмъкнахте ме от Ен Би Си, но не ми давате инструменти, за да върша работата си. — Голдстейн притисна пулсиращите си слепоочия. — Защото се страхувате, всичките. Казах ви, че трябва да се развивате. Да прекратите изчерпаните предавания. Искан „Съмърсайд“ да свърши още с миналия сезон.

— От него се издържа през последното тримесечие — изтъкна Лу Конрад.

— Разбира се. Защото нямаме нищо друго. Най-добрите творци в Ел Ей не ни донасят нова работа. Гледат на тази мрежа като на удавник, вкопчил се в сигурни хитове, които отдавна са станали безинтересни. Нашумелите продуценти не мислят, че бихме дали шанс на нещо ново. Защо да работим с НАТ, когато „Съмърсайд“ е заел най-гледаното време две вечери в седмицата, а в другите отрязъци сме сложили „Татко е извънземен“ и „Игри на късмета“? Има Ен Би Си, Ейч Би О и други канали, които получават оригиналните хитове. „Къща от карти“ отиде право при Нетфликс, за бога. Толкова ви е страх да не загубите онова, което имате, че никога няма да притежавате нещо ново. Когато едно шоу е вървяло пет години, това му стига. „Съмърсайд“ отдавна трябваше да свърши. Високият рейтинг замаскираше факта, че нямаме нови предавания. Нищо голямо. Нищо свежо.

Срещна скептични погледи.

— Както каза, няма нищо велико на хоризонта — отбеляза Лайла. — Ако се добереш до нещо горещо, можем да помислим за

сваляне на сериала от праймтайма. Дотогава Мария Гонзалес трябва да бъде на разположение на тази мрежа.

Голдстейн се замисли за миг, само за миг. С Топаз бяха влиятелна двойка, но живееха за творческата енергия.

Съсредоточаваха се върху истории — нейните в печатни издания, неговите на екрана. И се простираха нашироко — огромното жилище, частни училища, къщата в Хамптънс, точно до плажа — цял акър океанско крайбрежие. Имаха най-доброто от всичко и като двойка, и по отношение на авоари, но не твърде много в банката. Той се нуждаеше от тази скапана работа.

— Не работя така. — Вдигна глава, погледна всички в залата. — Можете напълно да съсипете тази мрежа, ако искате, но няма да го сторите на мой гръб. Имам репутация. Няма да я заложа на картата на бездействието. — Всички затаиха дъх. — Дайте ми картбланш, или напускам. — Той се обърна към Джак, най-младия мъж в залата. — Много си активен в интернет. Нали знаеш как наричат НАТ?

Травис кимна с неохота.

— Би ли казал на колегите тук? Не е Национална американска телевизионна мрежа.

Травис прочисти гърлото си.

— *Неспасяема американска тъпия.*

Голдстейн не можеше да не се усмихне. Но беше единственият в залата.

— Искам да направя чистка и да имам неограничен бюджет. Искам да изляза и да привлека най-големите таланти. И да го направя изцяло по свой начин.

Настъпи тишина. Той разпери пръсти, отпусна се.

— Или сменете трети главен изпълнителен директор за четири години и ще видим как ще реагира Уолстрийт.

Голдстейн си пое дъх. Беше свършено спокоен. Бе взел решението си. Никой нямаше да си играе с него. Никога.

В очите на Травис се изписа възхищение. Ема направи гримаса на недоволство, но другите не ѝ обърнаха внимание; тя беше безгласна буква.

— Джо — каза Босток, — чуваме те. Искаш да направиш драстични промени в тази компания. Би било грешка да решим това, без да го обсъдим. Ще ни дадеш ли няколко минути?

— Добре. — Голдстейн погледна ролекса си. — Отсреща има „Старбъкс“. Ще отида да пийна айскафе. Вие си поговорете. Ще се върна след двадесет минути.

Кафенето беше идеално. Имаше безплатен безжичен интернет, сутрешната навалица бе оредяла и никой тук не го познаваше. Голдстейн често се отбиваше да провери имейлите на телефона си, да хапне пълнозърнесто кексче или просто да поседи и да помисли.

Позвъни на съпругата си. По дяволите. Залогът тук бе по-висок, отколкото Джо бе готов да признае. Разбира се, ако НАТ се опитаха да го изиграят, щеше да напусне, но не виждаше как семейството му ще може да поддържа високия си стандарт на живот без неговата заплата. Освен това бе подписал клауза за лоялност, така че нямаше място в друга телевизия, което да го очаква. Може би това означаваше да уволнят домашните помощници и да продадат къщата до плажа, която Топаз обожаваше, въпреки че почти не я бяха ползвали. Всъщност не беше във финансовите им възможности и Джо бе поел риск. Бе струпал всичките си чипове в средата на масата. Топаз го бе насърчила — място, където да прекарат старините си.

— Ще живеем тук от пролетта до есента. — Бе посочила с жест пясъка пред тях. — Цял акър от плажната ивица, Джо, кога ще получиш това?

Някак се бе съгласил. Както съпругата си, и той намираще океана за много успокояващ.

— През зимата ще бъде страховито. А и няма ли да ни липсва градът?

— Ще си запазим апартамент с две спални на някое хубаво място, за ходене на театър и прочие. И ще прекарваме зимите във Флорида като всички стари нийоркчани. — Тя го целуна по бузата. — Ще бъдем прелетни птици. Какво ще кажеш? Харесва ли ти пейзажът?

Той се усмихна при тази мисъл. Да, много му харесваше. Купиха къщата.

Е, ако разглезените му деца бъдат изключени от Академия „Пойнтър“, имаше и страхотни държавни училища. И Топаз щеше да подкрепи решението му... нали?

Голдстийн се надяваше. Напоследък бе затрупана с работа, както и той. Не беше хубаво, но такава бе реалността.

— Офисът на Топаз Роси.

— Мога ли да разговарям с нея, ако обичате?

— Здравейте, господин Голдстийн.

— Какво става там, Брад?

— Нищо особено. Да ѝ предам ли да ви се обади? В момента има среща.

— Става дума за нещо важно. Можеш ли да прекъснеш срещата? Последва пауза.

— Сър, свързано ли е със здравето или нещо подобно?

Голдстийн изпита необичаен гняв към Брад. Не бе свикнал нарежданията му да бъдат поставяни под съмнение. Не и от секретари. Не и от секретаря на съпругата му.

— Много съжалявам, не мога. Има среща, която не мога да прекъсна. Ще ѝ предам съобщението веднага щом...

Кокалчетата на Джо побеляха, докато стискаше телефона.

— Каква е тази шибана среща?

— Не мога да ви кажа, господин Голдстийн, моите извинения. Делова среща. Сама ще ви каже, ако...

— Разбира се, че е делова среща. Тя е директор на компанията — каза той и затвори.

Кафето изстиваше в ръката му. Джо вдъхна от аромата, докато се опитваше да се успокои. Нищо не го вбесяваше така, както неуважението. Да се налага да си записва час, за да се срещне със собствената си съпруга.

Телефонът му завибрира. Но не беше Топаз.

Господин Голдстийн... сър. Или мога да ви наричам Джо? Снощи беше тооолкова забавно. Искрах само да ви благодаря.

Голдстийн въздъхна. Откъде тази актриса се бе добрала до номера на мобилния му телефон? Сигурно продуцентите ѝ го бяха дали. Това го подразни. Мария Гонзалес беше голяма звезда, но за Джо тя бе просто един от многото таланти и я смяташе за надценявана. Беше станала толкова известна благодарение на изваяния си задник, очи с форма на бадеми и големи естествени гърди. Беше извлечена максимална полза от естествените ѝ дадености, но „Съмърсайд“ не беше велика драма и той не би искал НАТ да тъпче на едно място.

С неохота отговори на съобщението.

Здравей, Мария! Наричай ме Джо, ако обичаш. Радвам се, че си прекарала приятно. Беше страхотно, че се видяхме.

Беше разкарване, възможно най-учтиво. Разбира се, това бе всичко. Заигра с пълнозърнестото кексче и изяде половината, защото беше отегчен. Още пет минути и щеше да се върне, за да чуе съдбата си. Тяхната съдба.

„Не биваше да допускам да се стигне дотук“, помисли си той.

Беше сърдит на целия свят, но главно на себе си. Как бе възможно да е донесъл толкова много приходи и все още да зависи от онези нещастници?

Ако НАТ приемеха условията му, ако получише истински контрол над мрежата, щеше да направи нещо във връзка с финансите на семейството. Да се погрижи за сигурността. Едната от домашните помощници можеше да си тръгне. С Топаз щяха да започнат отново да си готвят сами. Вече никакви скъпи курорти и шестцифрени суми на благотворителни търгове. Щяха да пестят, да изплатят лятната къща. Може би щяха да се пренесат и в по-малък апартамент — месечните такси в тази сграда биха погасили ипотеката на родителите му осем пъти, и то само за поддръжката. Той притежаваше произведения на изкуството, можеха да ги продадат. Да си потърсят градска къща, може би малка — най-сетне близнаците щяха да завършат училище, поне така се надяваше, и да отидат в колеж. В къща нямаше да се налага да плащат хиляди на месец за своя дял от разходите за портиери и поддръжка на покрива.

Телефонът му завибрира.

Никога не се бяхме срещали истински, нали? Снощи пролича, че това е било грешка. Сигурно има много неща, за които можем да си говорим.

Голдстейн се поколеба. Не искаше отново да наема Мария Гонзалес. В никакъв случай. Искаше мрежата да се развива. Но тя наистина беше безумно голяма звезда. Представи си паниката на хората в сградата отсреща, ако можеха да видят тези съобщения, да видят, че тя го моли за среща. Всичко, което бяха искали от онова тъпо парти снощи.

Директорите на мрежата ще се радват да поговорят с теб, отговори той.

Не искам тях, искам теб. Няма нищо нередно, нали? Писна ми от костюмари.

Голдстейн се усмихна. Поласкан.

Точно сега съм с костюм, пошегува се той в отговор. Беше неочаквано забавно.

Не костюми като твоя. Онзи изглеждаше добре. Да си костюмар, е въпрос на манталитет. Ти не си такъв.

Телефонът му отново завибрира. Органайзерът. Изключи го и стана, готов да се запъти към отсрещната страна на улицата за съвещанието. От онова, което щеше да бъде казано там, зависеше как ще отговори на Мария.

На екрана светна ново текстово съобщение.

Е, Джо, ще можем ли да се срещнем?

„Нищо — помисли си Джо, — ще почакаш. И ще ти хареса.“ В края на краищата Мария бе просто поредната звезда.

Той изключи телефона, прибра го обратно в джоба си и се върна в офис сградата.

— Надявам се да сме стигнали до решение — каза Голдстейн.

— Да. — Босток заговори от името на борда. — Компромисно.

Сърцето му се сви, но не допусна лицето му да трепне.

— Не правя компромиси.

— Казах ви — силно изтъкна Ема.

— Тишина, моля — намеси се Джак. — Изслушай ни, Джо.

— Много добре — каза Голдстейн. Погледна Харви.

— Добре, Джо. Имаш картбланш. Изчисти схемата. Изхарчи отново целия бюджет. Но това е поемане на риск с цената на всичко, на което разчитат акционерите ни. Не можем да допуснем тази компания да фалира пред очите ни. Всеки тук има репутация.

„Но не добра“, помисли си Джо.

— Слушам — каза той.

— Ето каква сделка предлагаме. Развивай всичко, което искаш, изхвърли всичко, което искаш. Но предложи на този борд една изпитана и доказана ярка звезда, с която можем да привлечем рекламодатели. Струва ли ти се честно?

— Един изпитан боен кон, докато търся свежа кръв? — усмихна се Голдстейн. — Разумно. Мога да се съглася с това.

— И тази, която бордът иска, е Мария Гонзалес.

— Стабилна е — силно заговори Ема. — Получава повече внимание в пресата от всеки друг на планетата.

— Можеш ли да убедиш Мария за нещо ново? — попита Джак. — Не ни интересува какво мислиш за актьорските ѝ способности. Искаме *рейтинги*.

„Които не зависят само от звезди“, помисли си Джо, но кимна. Беше малка цена, която се налагаше да плати.

— Да. Мога да убедя Мария Гонзалес.

Можеше ли? Съобщенията в кафенето бяха едно. Да привлече Мария, беше съвсем друго. Договорът ѝ бе изтекъл и имаше страхотен агент. Той щеше да иска *големи пари*.

— Върни се при нас в близкия един месец с нов двегодишен договор за Мария — каза Босток. — После можеш да изхвърлиш всичко друго в схемата и да управляваш по свой начин. Ще подпишем споразумението веднага щом уредиш договора ѝ.

В такъв случай договорът на Мария щеше да бъде уреден светкавично. Голдстейн мислено си преповтори думите, които бяха разменили. Тя искаше да работи с него, а той искаше нещата да потръгнат.

Лесна работа.

— Това е честно — каза Джо. — Ще се видим след седмица.

— Казах месец.

— Няма да ми бъде нужен цял месец. Ще подпише до идната седмица. А сега ме извинете, господа, имам важни срещи.

Стана и излезе от стаята. Чуваше развълнуваното бърборене на борда зад гърба си. Отново включи телефона: текстови съобщения от Мария и гласова поща от Топаз.

И двете можеха да почакаат. Особено съпругата му.

Голдстейн беше зает човек.

ТРЕТА ГЛАВА

— Барбара Линкълн е на телефона — съобщи асистентката на Кребс.

— Най-сетне.

Кребс погледна през прозореца на офиса си към Сънсет Стрийт. Билбордовете за новото телевизионно шоу се усмихваха срещу него, огромни лица, изгладени с фотошоп, искрящо бели зъби. Плакатите идваха и си отиваха, но Холивуд си оставаше същият. Наблизо бе клубът „Уиски а Гоу Гоу“, култово хевиметъл свърталище от миналото, все още обичан заради носталгичната си стойност, все още понякога огласяван от стари рок величия. Широки булеварди, бутикови хотели и холивудските хълмове, които се издигаха зад малкия му офис.

Музикалният бизнес се бе изместил на Запад по някое време през деветдесетте и Роуина и Майкъл Кребс се бяха преселили с него. Роуина нямаше нищо против. Краткият ѝ годеж с филмовия продуцент Джон Меткалф бе гръмнал и отзвучал тук преди много време, но беше щастлива. За шотландка, превърнала се в нийоркчанка, обещанието за безкрайно слънце бе примамливо. Идеята за плувен басейн през януари ѝ се струваше вълнуваща. Освен това, щом музикалният бизнес бе тук сега, тук беше и новият живот. А Роуина Кребс обичаше приключенията. Като акула, устремена напред, тя чувстваше нужда от движение.

Майкъл също желаше промяната. Синовете му от първия брак, с Деби, вече бяха в колеж. Хубаво бе да се откъсне от Ню Йорк, да започне нов живот, нова страница. С Роуина се бяха оженили в тесен кръг; на неутрална религиозна церемония с либерален равин, под сватбен балдахин на слънце. Роуина плачеше и сияеше от радост. Никой от семейството ѝ не присъства; не биха одобрили и отдавна бе прекъснала връзка с тях. Приятелката ѝ Барбара Линкълн, мениджър на „Атомик Мас“ — нейните суперзвезди, беше почетна шаферка; изглеждаха великолепно, докато вървяха заедно под балдахина,

стройната блондинка и тъмнокожата амазонка, две от най-стилните, най-влиятелни жени в музиката, хихикащи като тийнейджърки.

Той обожаваше брака си с Роуина. За Кребс бе странно да бъде толкова влюбен. Сексуалната тръпка във връзката им беше най-силната, която бе изживявал. Още повече, тя беше гениална, амбициозна, напориста. Харесваше я... и я желаше. Роуина също бе отчаяно влюбена в него. Когато скъса с него и се сгоди за друг, го обзе ярост. Тогава не можеше да си обясни това. Нали си казваше, че е било само секс, че ако съпругата му не узнае, няма да страда?

Но не беше. И изпепеляващата сила на любовта на Роуина към него го измъчваше денем и нощем. Беше пълна противоположност на безкрайните критики на Дебора, студенината ѝ в леглото, пазарлъците за секс, сякаш го прави в замяна на някаква услуга. Първо бяха родители, на далечно второ място — любовници, а приятели... рядко.

Понякога, само понякога, Кребс признаваше, че влечението му към Роуина е малко по-силно, отколкото трябва. Може би бе влюбен в нея.

Но все още не беше готов да направи съдбоносната крачка. Как би могъл? Идеалният дом, спокойният брак, чувствата на синовете му. Може би брак без любов, но стабилен. А Роуина Гордън преминаваше като комета, оставяйки огнена диря, причиняваше бури. Създаваше си врагове. Не беше типичната съпруга на преуспял бизнесмен. Напомняше му за самия него. Затова изпитваше толкова непреодолими топли чувства към нея.

Тези чувства и експлозивните оргазми, които изживяваха заедно. Беше невъзможно да устои на дивата страст, с която това момиче отвърщаше на ласките му. Когато я видя с годеника ѝ, един поглед разкри на Кребс, че в сравнение с връзката ѝ с него това е жалко, това е нищо.

И отново започна да я желае. Досаждаше ѝ. Състезаваше се за нея. Когато най-сетне сломи съпротивата ѝ и му се отдаде до стената на стадион в Испания, в един от онези безкрайни пусти коридори, където рискуваха да ги разкрият, Роуина се разтапяше по-силно от всякога. Скоро заряза годеника и се върна в Ню Йорк.

След това дойде опитът на магната Конрад Майлс да превземе „Музика“, в отговор, на който тя приложи класическа „Пакман“^[1] защитна техника, изградена със съперницата ѝ Топаз Роси,

влиятелната издателка на списания. Роуина победи и стана първата жена — президент на световен звукозаписен лейбъл. Беше истински триумф.

Но имаше един проблем: тя отказваше да приеме Майкъл отново като свой любовник.

След толкова години Кребс все още си спомняше гласа ѝ, когато бе заявил, че обича Деби и че това е всичко, което може да ѝ даде.

— Тогава бъди с нея. Повече не желая такъв живот.

И беше непреклонна. Би могло да се каже, че бяха приятели. Отговаряше на обажданията му. Подписваше с неговите групи. Той продуцираше за „Музика“. На важни събития за индустрията я виждаше сама, прелестна, венчана за работата си.

Нищо не можеше да я разколебае. И когато старият Джош Оберстейн, нейният учител, председателят на борда на директорите на „Музика“, му каза, че един ден Роуина просто ще напусне града и никога вече няма да я види, Кребс най-сетне проумя.

В същия ден помоли Деби за развод.

Дотича до вратата на Роуина и ѝ се врече. Кребс получи Роуина, а Роуина, любовта на живота му, получи него.

Майкъл Кребс не беше емоционален мъж. Емоциите бяха чужди за човек, който винаги се стреми към контрол. Но когато видя Роуина толкова щастлива, докато вървеше към него, следвана от Барбара, която носеше шлейфа на вечерната ѝ рокля „Гучи“, а той чакаше под балдахина, нещо, което никога преди не бе правил, израз на задрямалата му вяра, не можеше да не се удиви на силата на емоциите, които го завладяха.

Живяха в нейното жилище няколко години, докато децата завършиха училище, и след това, когато в „Музика“ се заговори за преместване в Ел Ей, Кребс бе напълно готов. Създаде новото уникално студио на „Мирър“ в нова сграда на крайбрежието на Малибу. Беше магнит за музиканти, които можеха да сменят мрачния си климат е изобилното слънце, стриптийз баровете на Ел Ей и сърфинга в свободното време. Бизнесът се развиваше бързо и броят на „Грами“-тата за Кребс растеше. С Роуина преустрои кьщата, която бяха купили в Холивуд Хилс. Тя имаше идеално разположение, от което се разкриваше изглед към целия град с множеството му проблясващи светлини — игралната площадка на филмовия бизнес.

Беше изумително какво се бе случило с Майкъл Кребс в този втори, щастлив брак. Каква трансформация настъпваше, когато един самотник най-сетне срещне истинската любов.

Майкъл Кребс, страдащият от маниакална потребност от контрол, бе злят от любовта на Роуина, изцяло потопен в нея. Казваше на приятелите си, че тя е като топъл дъжд върху лицето му. Че крепостните стени на сърцето му изведнъж са се пропукали от силата на радостта, че най-сетне е намерил жена, която го обича заради самия него, харесва го такъв, какъвто е. Тя не реагираше на мъжествеността му, като го хока или критикува. Вместо това се възбуждаше. Известно време Кребс се съпротивляваше, но постепенно започна да се радва на живота. Напълно. Не само на кариерата или децата си. На всичко.

Участва в препострояването на къщата, следеше всичко в разкошния им дом, изграден върху малкия терен, да бъде идеално. Беше архитектурно чудо и той го обожаваше. Както и градината — зелен оазис, ограден с жив плет, пълзящи рози и бугенвиллия, с лавандулови лехи и зелени площи. Роуина обичаше да си почива там на раиран шезлонг, внесен от Англия, скрита от любопитни очи. Когато се появиха децата, имаше място за катерушка, люлка, къщичка сред клоните, ябълково дърво и няколко тайни скривалища. Басейнът им на покрива, винаги затоплен, великолепно осветен, бе заобиколен от достатъчно широка тераса за плаж и купони. Кребс имаше библиотека, модерна фитнес зала и мини студио за прослушване на миксове, а Роуина обожаваше всекидневната им, домашното кино с удобни седалки и съраунд озвучаване и малката модерна кухня, в която никога не приготвяше нищо. Никакъв проблем, Кребс бе наел готвачка. Детската стая също беше забавна, обзаведена със стена за катерене и противоударна настилка на пода, книжки с картинки и бяла дъска за рисуване. Когато децата пораснаха, тя се превърна в луксозно тийнейджърско убежище, а Джошуа се премести в свое малко местенце на последния етаж с X-бокс и компютър за игри.

Кариерите им вървяха нагоре. Кребс купуваше съвременни творби на изкуството, скулптури: когато бандите вече не бяха интересни, просто преставаше да ги записва. В днешно време бе късмет да открие поне един добър албум на година. Беше повече или по-малко изчерпан. Други продуценти наемаха студиото му. С Роуина правеха страхотен секс, пътуваха, когато тя имаше възможност, и се

отдаваха на достатъчно забавления, за да разпускат. С напредването на възрастта все по-трудно вдигаше тежестите, плуваше с все по-голямо усилие, но физическата активност поддържаше тялото му силно и почти прогонваше скуката.

Ала не напълно. На церемонията за Залата на славата се бе чувствал доволен. Затворен човек, силен играч, Кребс обичаше овациите. Още по-приятно бе да види Роуина сред посветените. Гордееше се със своята съпруга, приятелка, протеже и всичко, което бе постигнала, задържайки се на върха по-дълго, отколкото всеки е мечтал.

Но след завръщането в Ел Ей всичко му се струваше досадно. Не искаше да признае истината. Мисълта за още една сутрин прослушване на мастър копия не беше по-примамлива от консерва печен боб. Господи. Явно остаряваше.

— Свържи я — каза Кребс.

Винаги бе приятно да поговори с Барбара Линкълн. Тя не приемаше хленчене и не предлагаше съчувствие.

— Майкъл. Как е половината от най-влиятелната двойка в музиката?

— Отегчен до смърт — призна той.

— Разбирам те. С Роуина разговаряхте ли вече за Европа?

— За какво да сме разговаряли?

Мълчание.

— Видя ли продажбите на билети за „Лумос“ и „Касиус“?

Двете най-нашумели групи на „Музика“.

— Не. Знаеш какъв съм, живея в студиото.

— Да, ясно. Е, никакво раздвижване.

Той се усмихна. Госпожица Линкълн никога не изричаше две думи, когато и една е достатъчна.

— Не увъртай, Барбара. Кажи ми какво те безпокои.

— Сериозно. Отзивите и за двата албума са ужасни, а продажбите на билети просто са замрели. Стадионите няма да бъдат и на четвърт пълни. И двете банди искат да уволнят мениджърите си. Но Роуина ще се черви пред спонсорите на турнето и ще получи студен душ.

Кребс завъртя очи.

— Хората й от отдел „Артисти и репертоар“ са некадърници.

— Ще бъде легендарен провал. Дори не зная дали Роуина има някаква вина. Вече никой не купува музика. Ние сме добре...

— Зная. — „Атомик Мас“ не бяха записали нищо от пет години, но все още разпродаваха цели стадиони за минути всяка година. — Страхотно е да си легенда, а?

— Разбира се. Но носталгичните турнета са хит. Новите „Ю Ту“ все още са си „Ю Ту“.

Кребс въздъхна.

— Адски депресиращо.

— Мисля, че Роуина се нуждае от подкрепа. Чувам слухове, че акционерите са недоволни. Е, добре, не слухове. Бесни са. Зная, че „Дойче Груп“ държи петнадесет процента, а британски пенсионен фонд — други пет. Ще бъде трудно на срещата на акционерите следващия месец.

Кребс кимна. Почувства разтърсващ прилив на адреналин.

— Това е скоро.

— Току-що разбрах.

— И реши да ми се обадиш?

— Ти виждаш нещата по-ясно от нея. Познаваш Роуина. Винаги е лоялна към музикантите си.

— Ти си добра жена, за британка. Ще кажа на Роуина да ти се обади.

— Добре.

Кребс затвори. Щом Барбара се бе обадила, значи нещата наистина вървяха зле. Роуина бе загазила.

— Можеш ли да ме свържеш с жена ми? — извика той на асистентката си Елън.

— Да, сър. Веднага. Само секунда, господин Кребс... господин Кребс ви търси по телефона.

— А?

— Господин Мартин Кребс — уточни Елън.

— Аха.

Кребс засия. Мартин, най-големият му син. Не разговаряха толкова често, колкото му се искаше — типични отношения между баща и син; също и типични отношения при развод, както предполагаше. Но след развода той беше добър неделен татко, интересуваше се от децата си, ходеше на всички родителски срещи и

колежански екскурзии. Деби се бе омъжила повторно почти веднага — за свой приятел от детството, прекарано в студения Минеаполис. Нямаше добър начин човек да се разведе, Кребс не се заблуждаваше, но бяха запазили добрия тон. Сега тримата му по-големи синове бяха висшисти — или женени, или със сериозна връзка. Тайно се надяваше скоро да стане дядо.

Мартин бе постигнал най-голям успех от тримата; беше професор на щат в университета „Брандайс“, след като бе продал архитектурната си практика, която му бе донесла национални награди за екологични жилищни кооперации. Всичко това — преди да навърши четиридесет. Кребс много се гордееше с него.

— Ще се обадя на Роуина по-късно. Сега ще отговоря на това. Задръж всичко друго и затвори вратата ми, ако обичаш.

Елън се усмихна и го направи.

— Марти? — заговори Кребс. Скоси на крака и закричи с телефона си из стаята. — Много се радвам да те чуя, момче.

— Аз също се радвам, татко — каза синът му.

— Кога ще дойдеш насам? Искам да се запозная с новата ти приятелка. Емили, нали?

— Амелия. Близо беше.

— Обещавам, че няма да я изплаша, ако я доведеш. Дори ще ви позволя да спите в една стая.

Марти се засмя на изтърканата шега, която Кребс подхвърляше, откакто синът му бе навършил двадесет години.

— Радвам се да го чуя. Но за съжаление, с Амелия няма да пътуваме никъде известно време. Ще трябва ти да дойдеш при нас.

Имаше нещо в тона на Мартин. Нещо мрачно.

Кребс отново седна, тежко. През него премина мъчителна тръпка на ужас.

— Не говори така, момче, караш ме да си мисля, че си болен — шеговито каза той.

— Наистина съм болен. Прибрах се в Ню Йорк; разрешиха ми да ползвам отпуск от университета. Страхотни са.

— Значи, си близо до майка си — глуповато отбеляза Кребс. Знаеше, че го казва само за да отложи с още минута онова, което синът му има да му каже.

— Да. Но всъщност наех жилище. Амелия ще поостане при мен. Ще може да довърши дисертацията си. Просто реших, че е по-добре да бъдем сами, по-добре за мен, за да се справя.

Кребс не намери смелост да попита. Очакването продължи да витае във въздуха.

— Освен това апартаментът е близо до „Слоун-Кетъринг“^[2] — добави най-големият му син. — Татко, имам рак на черния дроб.

Топаз гледаше жената, която седеше срещу нея, и тонът ѝ бе леденостуден.

— Всъщност няма нищо за обсъждане.

— О, Топаз, толкова грешиш — напевно каза Джоана Уотсън. Наклони глава и косите ѝ, подстригани на шикозна къса черта с подвити краища като на Луиз Брукс, се залюляха. Беше облечена с невероятно скъпа *откотюр* дневна рокля на Том Форд и носеше ред перли, огромни като мраморни късове, с блясък, който разкриваше, че са ръчно извадени от гмуркани някъде в южните морета. Гримът ѝ също бе съвършен, а ноктите — алени и заострени като на орел.

Топаз започваше ужасно да я ненавижда. Ядосваше се, че я е назначила. Джоана имаше гореща репутация в Отава и списанието, което бе редактирала там — „Бляскаво“, култов хит за бижутерия — все още се продаваше. За разлика от „Американско момиче“.

„Трябваше да я проуча по-подробно“, мислено се упрекваше Топаз. „Ставам мързелива на стари години. Може би някой друг е бил двигателят на онзи растеж.“ Топаз просто бе посегнала и отмъкнала редакторката.

— Когато ме назначи, ти предлагаше творчески контрол.

— Да, и ти го дадох, с катастрофален резултат.

— Гордея се с материалите, които публикувахме. Не са минали дори шест месеца.

Топаз леко поклати глава.

— Да, зная, и обикновено давам възможност на редактора да оправи нещата. Но за жалост, спадът на продажбите при теб е твърде драстичен.

— Ще заведе дело.

— Заповядай — каза Топаз. — Да видим дали след това някой издател на списания ще те вземе на работа.

— Ти ме провали. Привлече ме от успешно издание за този тромав динозавър и дори не ми даде време да свикна...

— „Американско момиче“ беше най-търсеното женско списание. Все още е, дори след като ти го осакати — изръмжа Топаз. Как тази напудрена уличница смееше да обижда списанието ѝ, колектива ѝ? Стана от стола си. — Излез от офиса ми. Никакво замазване в пресата, че си напуснала по взаимно съгласие. Уволнена си.

— За какво?

— Несправяне с работата — безпощадно каза Топаз. — В договора има клауза, която ми позволява да те уволня поради каквато и да е причина в шестмесечен срок. Как можеш да говориш така за „Американско момиче“?

Джоана се изпъчи, тръсна глава като предизвикателна тийнейджърка и тъмните ѝ, равно подрязани коси се развяха. Силно гримираните ѝ очи се присвиха срещу Топаз Роси и я изгледаха с нескрито презрение.

— Твърде старомодно е, като теб. Живееш в миналото. Трябват ти по-слаби момичета и не използваш компютърни корекции колкото конкуренцията. Това се харчи в наши дни, не бузестите мацки, които не преставаш да лансираш. Просто ми трябваше време, за да достигна до новата, изтънчена публика.

Уотсън беше на двадесет и осем, с безупречна кожа. Гледаше Топаз с откровена ненавист.

— Познавам много хора, госпожо, влиятелни, богати хора. Произхождам от елита. Такъв трябва да бъде нашият пазар: амбициозен, лъскав. Ти не разбираш това, защото си просто новоизлюпена богаташка с готин задник.

Топаз искрено се засмя.

— Много смела реч, Джоана. Репетирала ли си я, за да се правиш на бунтарка? Страшно забавно. Произхождаш от елита? Зная. Назначих те въпреки това. Какво те кара да мислиш, че ме интересува кои са роднините ти?

Бащата на Уотсън беше управител на инвестиционна банка на север от границата; знаеше се, че е номиниран за канадски посланик в

ООН. Уотсън-старши не беше милиардер, но около него се въртяха купища пари.

— Хората като мен купуват хора като теб — заплашително каза Джоана.

— Не, скъпа. Жените като мен не се продават.

Топаз стана на крака, отиде до бюрото си и позвъни на охраната. След секунди на прага ѝ застанаха двама широкоплещести охранители и Брад, надничашц зад тях.

— Джоана Уотсън напуска сградата сега — каза тя.

— Мога да намеря изхода и сама. — Джоана тръсна коси. — Не си чула последната ми дума, Топаз.

— Може би, но затова притежавам слушалки — добави Топаз. — Заглушават всякакво хленчене и брътвежи на луди по пътя.

— Радвам се, че напускам тази тъпа компания. Никой не иска да работи за неудачница като теб.

— Не напускаш. Уволнена си. — Топаз се обърна към охраната. — Джоана Уотсън е уволнена от около две минути. Отървете ме от нея, ако обичате, господо.

— Госпожо, ще се наложи да ви помоля да си тръгнете — каза по-високият охранител.

— Ще се върна в офиса си, за да си събера нещата.

— Пропускът ти вече не е валиден, Джоана. Блокиран е. Както и имейлът ти и достъпът ти до компютрите ни. Асистентката ти, бившата ти асистентка, опакова всичките ти лични вещи. След час ще бъдат откарани от куриер до жилищната ти кооперация. Нали имате портиер?

Джоана остана с поглед, вперен в нея.

— Топаз Роси. Ти си ужасна кучка.

— Малко е късно за ласкателства — каза Топаз. — Тръгвай.

Когато се върна на бюрото си, Топаз видя съобщения от Джо, примигващи на телефона ѝ. Позвъни му, включи се гласова поща. Изпита известно облекчение. Точно сега имаше твърде много грижи. Не остави съобщение. Съпругът ѝ бе сърдит, Топаз знаеше това. А драмата с Джоана бе достатъчна за една сутрин.

— Госпожо Роси. Люси Клайн е тук.

Заместник-редакторката. Налагаше се тя да поеме броя този месец, докато Топаз реши какво да прави. Имаше около две седмици на разположение, за да издири някой невероятен талант за редактор на ключовото издание. Не можеше да си позволи повече грешки.

— Чудесно. Кажи ѝ да влезе.

Щеше да се погрижи за Джо Голдстейн малко по-късно.

— Всъщност почакай само секунда. Първо трябва да се обади на някого.

— Разбира се — бързо каза Брад и затвори стъклената ѝ врата.

Топаз отново заобиколи бюрото и завъртя стола си с лице към прозореца. Наля си трета чаша кафе, взе телефона си и набра запааметен номер.

— Офисът на Роуина Кребс — каза нечий глас.

— Охо! — Светлината нахлуваше през прозореца и танцуваше около бюрото на Роуина. Тя вдигна слушалката от стойката и се настани на дивана със светла кожена тапицерия, облежната с гръб на възглавниците. — Виж ти кой се е сетил да се обади. Топаз Роси, кралицата на Ню Йорк.

— А звездата, приета в Залата на славата, Роуина Кребс? Ти не си ли кралица на света?

— Не. — Роуина направи гримаса. — Хубава статуетка, но тазгодишните ми албуми залежават като вмирисана риба на пазара в Ню Джърси.

— Гадна работа. Съжалявам.

— Как вървят нещата в пресата?

— По-добре, отколкото в музиката... малко.

— Хей, има и музика, която се харчи. Рап, тийн поп. Някои неща с нашия търбан лейбъл вървят. — Роуина въздъхна тежко и изпъна дългите си стройни крака в прилепнали дънки и каубойски ботуши. — Но това е далеч от цифрите, с които напредвахме.

— Интернет пиратството?

— То вече е факт. Но това, с което се сблъскваме сега, е просто липса на добър материал. — Роуина дълбоко си пое дъх. — Трябват ми нови „Атомик Мас“. А нямам.

— Може би трябва да започнеш отново да ходиш по клубове — предложи Топаз. — Сама да слушаш групи. Винаги си била добра в това. В откриването на таланти.

Роуина рязко изправи гръб.

— По дяволите, може би наистина ще го направя. — Мисълта бе вълнуваща. Напоследък животът и бе станал твърде корпоративен. Носеше дънки и обици с висулки, но беше от костюмарите, нямаше съмнение. — Искам отново да видя някои добри банди. Липсва ми всичко това.

— Какво слушат децата ти?

— Ърбан. Там е цялата тръпка напоследък. Може би малко „Металика“, малко „Мюз“, „Блек Кийс“. Не си падат по поп глезотиите. Поне съм ги възпитала правилно.

— Моите са запалени геймъри. А Рона вече е във Фейсбук.

— Как е кръщелницата ми? И кога ще започнеш да я наричаш с истинското ѝ име? Роуина. Кажи го силно и гордо. Роуина.

Топаз се засмя.

— И Рона става. Достатъчно лошо беше, че ги кръстих в църква. Позволявам на Джо да използва еврейското галено име.

— Имаш право. Липсваш ми. — Роуина не се бе виждала с най-добрата си приятелка от цяла вечност и изведнъж се почувства виновна. — Работата ни поглъща изцяло. Защо не дойдете всичките тук за уикенда? Децата ще се позабавляват заедно, ще ги заведем в „Юнивърсъл“, а ние четиримата ще се помотаем и ще извършим някоя и друга лудория.

— Бих се радвала, но току-що се наложи да уволня една редакторка. — Топаз се поколеба. — А и в момента с Джо имаме известни търкания. Не сме в много добър период.

— Вие с Джо? Няма начин. — Бяха най-близките съпрузи, които Роуина познаваше, освен самата нея и Майкъл. — Не е възможно. Кажи ми всичко.

— Имам среща, чакат ме пред вратата. Защо ти не долетиш в Ню Йорк?

— Може би — каза Роуина, разтревожена за приятелката си. — Ще ти се обадя по-късно, нали няма проблем?

— Добре.

Топаз затвори и въпреки радостта, че се бе чула с приятелка, Роуина почувства как в периферията на съзнанието ѝ се събират тъмни облаци на тревожност.

Проблеми в рая. Сигурно.

---

[1] Една от най-известните аркадни игри. Играчът (кръгло жълто същество с голяма уста) се придвижва в лабиринт, като се стреми да погълне възможно най-голям брой точки, без да срещне духчетата. Пакман защита — защита срещу враждебно поглъщане. Нарочената компания се опитва да придобие компанията, която се опитва да я погълне. — Б.р. ↑

[2] Голям медицински център за изследване на рака. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мария Гонзалес лежеше отпусната на масата за масаж.

Затоплени гладки камъни бяха поставени отзад на талията ѝ и стратегически подредени нагоре по гръбнака. Кожата ѝ със златист загар блестеше от розмариново масло, а гарвановочерните ѝ коси бяха повдигнати над тила, прихванати с шноли от слонова кост.

„Виктрикс“ беше най-изключителният спацентър в Манхатън и Мария се наслаждаваше на услугите на двама от най-добрите им терапевти. Чувстваше се секси, изтощена от индивидуалната тренировка сутринта, последвана от лека закуска, богата на протеини, от белтъци и бекон, които поддържаха прословутото ѝ дупе повдигнато и стегнато, а талията ѝ удивително тънка. Вчерашните посещения при маникюрист и стоматолог означаваха, че ноктите ѝ са идеално оформени, а зъбите — искрящо бели. Успокояващите ръце я разтриваха, топлите камъни отпускаха мускулите ѝ. В стаята звучеше нежна японска музика. Леко се раздвижи и се сети за Джо Голдстейн.

Хм. Видението накара Мария да усети по-силна топлина, отколкото от камъните. Джо Голдстейн беше толкова неустоим. Беше секси, по-възрастен, с ум, мускули и голяма власт. Мария бе свикнала мъжете да точат лиги по нея, да флиртуват, да я умоляват за среща. Джо бегло бе плъзнал поглед покрай нея, сякаш с досада. Недоумяваше как това може да бъде толкова секси.

Не беше гей. Беше женен за Топаз Роси, страховитата издателка на списания, но тя бе стара харпия, така я наричаха. Е, човек не можеше да се издигне до нейното положение, ако не е такъв. Имаха близнаци и Мария просто бе сигурна, че Джо е нормален. Той беше алфа-мъжкар от старомоден тип. Целият тестостерон. Беше го проучила в Гугъл, прочела какво пише за него в Уикипедия. Да, новият шеф на НАТ беше горещо парче. И точно типът интимен приятел, от който Мария се нуждаеше.

Вече съжаляваше за решението си да приключи със „Съмърсайд“. Беше мегазвезда, но това можеше да отшуми за нула

време. Мария предпочиташе да бъде реалистка. Можеше да изглежда секси цяла вечност, ако полага достатъчно усилия, но всяка година в повече щеше да означава малко по-малко сексапил, а и не беше добра във финансовите дела. Имаше милиони в сметките си, но вече бе изхарчила повече. Това не беше никак добре. Умен приятел би бил много ценен за нея. А и Джо Голдстейн можеше да повлияе върху бъдещето ѝ. Можеше да отиде и другаде, разбира се, да получи роля в нов сериал, ако искаше да се снима в някой клонинг на „Съмърсайд“.

Но, парадоксално, Мария бе страшно доволна, че господин Голдстейн иска да вземе по-добри решения за телевизионната мрежа. Искал свежа кръв — беше го узнала от шпионите си в НАТ.

А ако тя, Мария, можеше да бъде тази свежа кръв?

Просто трябваше да бъде различна — а вярваше, че има дарба за това.

Знаеше, че Джо Голдстейн може да ѝ уреди истинска роля, да я направи богата. Мария искаше Джо Голдстейн. Нямаше спор по въпроса. Не бе спала с никого от четири месеца — какъв смисъл имаше, по дяволите? Комплексиранни млади фенове и глуповати баскетболисти, целящи да се окичат с още малко слава. Мария мразеше подобно отношение. Знаеше, че има страхотни гърди. Може да не бе завършила „Харвард“, но имаше и ум.

Искаше качествен мъж. Искаше да се развива в кариерата си, да премине на по-високо ниво.

Отново да бъде бедна? Никога.

На бедните им се случваха лоши неща.

Много лоши неща. От онези, които Мария Гонзалес цял живот се бе опитвала да забрави.

Когато решише да се оттегли, Мария виждаше идеално бъдеще за себе си — домакия в Хамптънс през лятото, любезна посрещачка на гости през есента. Зима на Маями Бийч или в някой курорт на Карибите.

Всичко би било по-добро от живота, от който бе тръгнала. Стискайки зъби, Мария се раздвижи под ръцете на масажиста, чиито умели палци бяха улучили точното място, където ги искаше.

Против волята ѝ, мислите ѝ се понесоха назад към миналото.

Никакви пари, красота или слава не можеха да заличат тези спомени. Испита гняв към себе си заради това, че потъна в тях точно

сега. Онова хленчецо, уплашено момиче, което бе някога, жертвата, страдащата. А когато порасна, полагаше толкова усилия да накара всички тях да я обичат, полубратята ѝ бандити и пияния ѝ баща. Ученето не помагаше. Будният, бърз ум на Мария, с който бе спечелила симпатиите на сестрите в местното католическо начално училище, ѝ носеше само неприятности у дома. „Устатница.“ „Всезнайка.“ „Малка заядлива кучка.“ „Изтърсачка, кльоцава, вечно хленчеца...“.

Очите ѝ запариха от сълзи. Преглътна ги, твърдо решена да не допусне баща ѝ да победи.

Споменът изплува, докато лежеше там и я разтриваха и глезеха. Поне никой не можеше да види насълзените ѝ очи.

Мария се върна отново в невинността си, преди цяла вечност. Ето я там, малко момиче, може би на единадесет, което усърдно съчинява история и пише с евтина пластмасова химикалка. Беше я нарекла „Цяла купчина боклук“, нейната представа за смешно заглавие; така Папа наричаше всичко, което тя прави, така че защо да не го поразсмее? В нейната история се разказваше за боклук, който оживява, за счупените играчки, кукли и мечета, които виждаше на сметицето извън града, където безпризорни деца ровеха за храна. Играчките тайно оживяваха нощем, благодарение на магическо детско желание, изречено на рожден ден, и тръгваха да търсят страхотни приключения на север. Преминаваха през границата, промъкваха се над Рио Гранде и се озоваваха в Америка...

Мария си спомняше тази история много добре. Никога нямаше да я забрави. Допълнителните листове, които монахините ѝ бяха дали. Измислянето на всяка подробност, планирането в главата ѝ. Малката книжка имаше пет глави и я писа през цялата есен. Беше домашното ѝ за часовете по писане и учителката ѝ, сестра Фатима, написа на първата страница колко прекрасно и умно момиче е Мария. Получи награда, поетична антология, подвързана с червена кожа, със заглавие, отпечатано със златисти букви на корицата и пурпурния гръб.

Беше великолепна. Най-ценната вещ, която Мария някога бе притежавала.

— Папа! Спечелих наградата! — извика тя, когато се прибра у дома в онзи ден. Изминаваше по километър и половина до училището и обратно сутрин и вечер. — Виж!

Протегна ръце напред с книгата, за да я покаже.

— Какво е това? — попита баща ѝ, Карлос.

— Поезия — отвърна Мария. — За писането ми. Защото съм писателка. Това е наградата ми.

Сияеше от радост.

Карлос остана с втренчен поглед.

— Не са ти дали пари, нали? — Тя поклати глава. — Църквата само взема, винаги. Това е пълна глупост.

Гневно махна с ръка към книгата.

— Ще прочетеш ли историята ми, Папа? — попита тя и му подаде своята книжка.

— Нямам време.

— Искам да я прочетеш — настоя Мария. Обикновено се предаваше, но този път лицето ѝ поруменя от непреклонност. Ако майка ѝ бе жива, щеше да я прочете. Баща ѝ трябваше да разбере, че Мария не е „празноглава кучка“, че е умна и получава награди.

— Може би по-късно — изсумтя Карлос и отпи от бутилката уиски.

Мария не помръдна от мястото си.

— По-късно — изръмжа баща ѝ и разпиля листовете ѝ по пода, всичките, нейната история, дълга четиридесет страници.

— Папа! Ще я изцапаш!

Малката Мария се наведе и отчаяно започна да ги събира, докато най-големият ѝ полубрат, Чико, се смееше в ъгъла. Братята ѝ вече се подвизаваха по улиците, носеха пистолети и изпълняваха мръсни поръчки за наркобарони; бяха тъпи наемници, на които не можеше да се разчита да пласират стока.

... Добре, ще ти я покажа по-късно.

Карлос отпи още глътка и съсредоточи вниманието си върху футболния мач, който вървете на примигващия им телевизор.

През следващите няколко дни Мария досаждаше на баща си, убеждаваше го колко хубава е историята ѝ.

— Нарекох я „Цяла купчина боклук“. Харесва ли ти, Папа? Смешно е. Можеш ли да я прочетеш днес?

Оставяше листовете старателно подредени на нощното му шкафче или на лавицата, където той държеше дрехите си. Карлос Гонзалес ѝ се разкрещяваше да го остави на мира.

— Трябва да я прочетеш. Спечелих награда — извика Мария веднъж, след като бе изминала седмица. — Нямах никаква работа. Можеш да прочетеш поне една глава...

— Дяволите да те вземат! Махни се от главата ми! — внезапно изрева Карлос, скочи и кожата му доби виолетов оттенък от гняв. Мария затаи дъх и се отдръпна назад, притискайки листовете към себе си. — Дай ми ги! Веднага!

Изтръгна ги от ръцете ѝ и там, пред очите ѝ, накъса цялата ѝ история на малки парчета.

Когато Мария побягна към банята и повърна от мъка, баща ѝ, залитайки, влезе след нея и ѝ удари плесница, за да замълчи, след което зариде, каза, че тя го е накарала да направи това и се опита да залепи страниците с вода и брашно. Докато Мария гледеше и плачеше, той се напи още повече, заплаши, че отново ще я удари, и накрая хвърли всичко в печката.

Следващата вечер Мария чу баща си да разговаря с Хефе, местния гангстерски бос, за когото работеха братята ѝ.

— Да, ще стане хубавица — отбеляза Хефе.

— Кльоцава е, за нищо не става, само книги са ѝ в главата и все тича на училище. Къщата ми е кочина. Тя не върши никаква работа. Майка ѝ беше същата кучка.

— Тя си получи заслуженото, Карлос. Много отдавна.

— Шибана кучка. Не като моята Анна. — Майката на братята ѝ, която бе починала от рак. Баща ѝ казваше, че и нейната майка, Лусита, е починала от рак. Много отдавна. Мария била твърде малка, за да помни. — Анна беше светица — продължи баща ѝ с дрезгав глас, мрачно вперил поглед в чашата си. — Нямах проблеми с Анна и mi hijos^[1].

— Когато пораснат, ще станат добри войници. Картелът е доволен. Мислят да вземат Чико за операцията в Колумбия.

— Това е опасно — изтъкна баща ѝ, но без истински да възрази. — Ще има ли допълнително заплащане?

— Нецо за la familia, si. Грижим се за своите, Карлос, знаеш това. Искаме да направим нещо и във връзка с проблема с Мария...

— Няма да се оженя отново. Харесват ми проститутките в бара.

— Тя няма нужда от майка, вече е достатъчно голяма.

— На единадесет — колебливо каза баща ѝ, не искаше да противоречи на Хефе. — Сеньор... може да изчакаме още малко.

— Пропуснал си рождения ѝ ден. На дванадесет е.

Щеше да ги навърши след осем месеца. Мария лежеше неподвижна в леглото си, напрягаше слух, дишаше съвсем тихо.

— О, да... прав сте, сеньор. Gracias. Gracias. — Мария чу как някакви пари преминаха от ръка в ръка. — Какво имате предвид?

— Скоро ще стане тийнейджърка, а улиците не са безопасни за момичета. Може да я изнасят, да я откарат в някой бардак. Нали не искаш това?

Настъпи тишина. Мария очакваше баща ѝ да каже нещо, да я защити, но не, нищо. Мъжете сключваха... търговска сделка. Ясно го разбра, макар и на единадесет. Тя беше стоката.

— Семейството ти има голям късмет. Сеньор Алонсо се е отбил в училището тази сутрин. Чико му казал, че вчера сте имали неприятности с момичето. Глупава кавга заради някаква книга.

— Да. Разциври се като малка глупачка. Даже не мога да чета. Защо ме тормози?

— Мисли се за по-добра от теб. Това е лошото на ученето, разваля хубавите момичета. Жените не са каквито бяха по времето на Анна.

— Нейната майка беше безбожна курва.

— Нали я застреля — каза Хефе със съчувствие. — Голяма работа. Мъртва е. Момичето няма вина.

— Нямам късмет с жените. — Сръбване, преглъщане. — Анна ме остави, Лусита беше курва, а Мария е жива напаст. Впрочем мисля, че е от друг мъж. Най-вероятно отглеждам копелето на Лусита, като глупак.

Малката Мария пхна пръсти в устата си, страхуваше се, че баща ѝ може да чуе учестеното ѝ дишане.

— Чико мисли, че сеньор Алонсо ще я хареса. Готов е да те отърве от нея. Ще живее с него в имението в Тихуана. Ще намерят съдия да ги ожени.

— Но той е стар...

— На петдесет-шестдесет, кой знае? Всяка тийнейджърка предпочита по-възрастен мъж, който може да се грижи за нея. Алонсо иска девица. Нали е девствена?

— Никой мъж не я е докосвал! — провлачено каза Карлос. — Невинна е като Мадоната!

— Чудесно. Значи, ще бъде почтен брак. Момичета на нейната възраст са продавани на дилъри. Стават жертви на трафик. Добре се плаща за тях.

Заплахата беше ясна и Мария потръпна ужасена. Бореше се със сълзи, ужас, мрак. „Папа е убил мама. Папа ще ме продаде. Той ме продава.“

— Ще живее в разкош, за какъвто малцина могат да мечтаят. Коне, плувни басейни, там имат всичко. Сеньор Алонсо е голям бос. Иска тихо, кротко, хубаво момиче, което да му роди деца. Ще се движи сред грандами, дори съпруги на политици. Хубаво е, че може да чете и пише. Това са жени от висшето общество. Когато порасне още малко и има свои деца, ще се хранят в ресторанти и ще обикалят по магазините.

— Мария е късметлийка — каза Карлос с известна завист.

Късметлийка? Да бъде продадена на старец, който ще я насилва? И трябвало да бъде благодарна. Майка ѝ бе мъртва и мъжът, който я бе убил, я мразеше. Той беше пияница, неудачник. Не можел да чете, затова бе унищожил малката ѝ книжка.

Все още разговаряха, но баща ѝ бе включил телевизора и той заглушаваше думите им. Обляна в сълзи, Мария зарови лице в голия дюшек — нямаше възглавница за нея; невзрачната им малка къща беше една от малкото в района с електричество и течаща вода и тя бе доволна, че има свой дюшек в таванското помещение.

Обзе я чувство на изтощение. Реши да поспи. Утре беше голям ден. Широко разтвори пердетата, въпреки заслепяващата светлина от уличните лампи. Искаше слънцето да я събуди преди всички други.

Затвори очи, отправи молитва към Пресветата Дева и тогава, като по чудо, сънят дойде.

На сутринта Мария облече ученическата си униформа, безплатно дарена от богатите американски грингос с тяхната благотворителност. Взе раница, която напълни с още дрехи, пуловери, дебели дънки и чорапи и най-здравите си маратонки. Пъхна четка за зъби, вода, руло тоалетна хартия, сапун, действаше бързо. Братята ѝ хъркаха, все още полупияни, и щяха да хъркат още часове.

Методично претършува къщата и взе малкото пари, които успя да намери. Скри ги на различни места по себе си, направи и процеп в колана на дънките си. Взе бейзболна шапка на Чико, стара и захабена. Най-сетне излезе от къщата. Беше рано. Семейството ѝ живееше в гето в покрайнините на Ирапуато, златния град за туристите, пълен с хубави църкви и добри хотели. Знаеше къде отива. Беше просто. В Америка. Нямаше да се качва на влакове. Щеше да се крие, докато стигне далеч, където никога няма да я открият.

Имаше дълъг път, може би три километра изкачване. Страхът ѝ нарастваше с всяка крачка. Баща ѝ щеше да се събуди. Братята ѝ. Но нямаше да я търсят. Щяха да мислят, че е на училище. Времето ѝ щеше да започне да тече, когато на някого му потрябват пари, за да отиде в кръчмата или да купи нещо за ядене. Но беше умна, бе оставила парите в портфейлите им непокътнати, на Чико и на Пана. Щяха да открият кражбата, ако забележат, че вещите ѝ ги няма или са им нужни още пари.

Но едва ли щяха да забележат нещо, свързано с нея. Тя беше невидима.

Мария знаеше какво търси. Някой гринго. Турист. Американец с кола. Или автобус, който би могла да хване. Не за мексиканци, не от онези, които бяха проверявани от полицаи, вземащи пари от картела, на който служеха братята ѝ. Мария беше умна, много умна, като улично хлапе.

Като счупените кукли и мечета в историята, която бе написала, Мария щеше да избяга.

Накрая куклите и мечетата успяваха да избягат и да отидат в Америка с гринго момиче на име Мария, като нея.

Това беше име, използвано и от англоезичните. Мария от историята ги намираще паднали пред входа на музей, скриваше ги в джобовете си, а после те се промъкваша в куфара на майка ѝ и летяха, летяха, чак до Холивуд...

— Как е натискът, госпожо? — попита масажистът с успокояващ глас.

Мария потръпна. „Как е натискът?“. Беше смешно.

Силен. Натискът, на който бе подложена, винаги беше силен.

— Страхотно е, благодаря — промърмори тя.

Но нищо не помагаше. Беше толкова обсебена от страха, надеждата и мъката. Онова малко момиче, лишено от обич, бягащо от всичко. Онова момиче, което щеше да узнае какво е да бъде малтретирано, само, без семейство...

„Мамка му“, решително си каза тя. „Баща ми няма власт над мен. Нито пък Сеньор Алонсо. Никой от тях няма власт над мен. Аз ги победих всичките.“

Слабичката, безпомощна жертва отдавна бе минало. Мария Гонзалес беше нов човек. Суперзвезда. Богата. Известна. И копнееше за сигурността, която мъж като Джо Голдстейн можеше да ѝ даде. Ако той не проявяваше интерес...

Щеше да прояви.

Мъже като него бяха плячка за нея. Можеше да има всеки от тях, нали? Бе узнала това по трудния начин. А и в края на краищата Голдстейн не беше бебе и Топаз Роси не беше светица. Нали бе започнала връзката си с Джо, докато бе омъжена за първия си съпруг?

Мария бе набелязала мишената си, направила проучвания. След онова първо наивно бягство, насилието и побоите никога вече не правеше нищо без идеално изпипан план.

Със силата на волята си успя да се изтръгне от спомените. Масажистът я обтриваше с топла кърпа. „Време е да се събудиш, Мария, да действаш.“

Да. Беше най-подходящият момент за промяна в кариерата и в личния живот.

Бъдещето на Мария бе застрашено. Но беше в разцвета на красотата си. Нима това не бе идеалният момент за прехода ѝ?

Кратка връзка с Джо би подложила теорията ѝ на проверка. Мария се раздвижи и разтриването с топлата кърпа продължи с ново сладостно докосване точно над извивката на свършения ѝ задник. Беше толкова опияняващо, че не можеше да бъде разумна. Топаз Роси не притесняваше Мария. Добре поддържана, може би, но тя бе на възрастта на Джо, а това никога не беше предимство, нали? Мъжете бяха биологично програмирани. Може би нямаше да се разведат, но Джо щеше да препоръча някой по-добър за Мария, след като ненаситно са се чукали няколко месеца. Щеше да я запознае с по-подходящ съпруг.

Въздъхна, сигурна в сексуалната си сила. Какво толкова. Кого заблуждаваше? Мъжката фантазия беше Мария Гонзалес. Топаз дори не бе приела фамилното име на съпруга си и се носеха слухове, че не се свърта у дома. Може би беше поредният от онези удобни медийни бракове. Мария нямаше скрупули. Все пак, нямаше да изнасили Джо. Ако не я пожелаеше, прав му път.

Мъжете бяха мръсници, всичките. Използваха, измъчваха. Години наред изнасилвания и експлоатация бяха научили Мария на това. Не говореше за преживяното. Просто го превъзможваше. По свой начин.

Връщаше си го на копелетата, сега тя ги използваше.

Любов? Не вярваше в нея. Никой никога не ѝ я бе показвал. Но Мария вярваше в сигурността, във високото положение. Знаеше какво е да си проправя път към светлината със зъби и нокти. Никога вече нямаше да бъде онова малко момиче с трогателната история, която бе надраскало с детския си почерк, момичето, което живееше с надежди и разчиташе на мъжете.

„Разчитай на себе си, скъпа.“

Самодоволно се усмихна и погледна към часовника. Още десет минути и този божествен масаж щеше да свърши. Тогава внимателно щеше да се облече и да се качи в лимузината. Може би щеше да даде няколко автографа пред хотела днес. Беше в толкова добро настроение. Срещата ѝ с Джо Голдстейн беше в офиса му и вече го бе накарала да обещае, че няма да има прекъсвания.

Джо Голдстейн просто не знаеше какво го очаква.

Топаз и Джо седяха заедно в хола, сгушени на дивана. Той бе обвил ръка около раменете на съпругата си, но мислите му препускаха.

Защо не можеха да се справят с това? Всеки ден започваше с кавга. Беше ужасно. Тази сутрин си бяха крещели заради последния имейл от директора на училището.

Закъсняването е проява на неуважение към съучениците, преподавателите и училищната общност. Дисциплинарната комисия реши да накаже децата ви с

последно предупреждение. Ако Рона или Джейкъб закъснее още веднъж до края на учебната година, ще бъде изключен(а) от училището. Присъствието в час в Академия „Пойнтър“ не е по желание, както и изпълняването на поставените задачи за домашна работа.

— Ти можеше да ги събудиш, разбира се. Всеки ден излизаш да тичаш.

— Имаме график — сърдито каза Топаз. — Беше твой ред. Джо отмести ръката си. Беше бесен.

— Но ти знаеше, че съм бил на парти. Трябваше да остана до края.

— Щом си знаел, че ще бъдеш махмурлия, Джо, да беше ме предупредил. С радост щях да те сменя. Аз също имам задължения.

— Моите са малко по-важни. Аз плащам сметките.

Топаз поруменя от гняв.

— Изкарвам доста добри пари, по дяволите. Обидно е да говориш така.

И неговото лице пламна.

— Е, добре, съжалявам. Зная, че и ти работиш. Просто нещата в телевизията не вървят добре напоследък. Очаквах да проявиш разбиране.

— Ако си правеше труда да попиташ, щеше да знаеш, че и в моята работа...

Главата му щеше да се пръсне.

— Стига. Съжалявам, че започнах това. Права си, по график беше мой ред. Животът ни се подчинява на графици, според които беше мой ред.

— Какво би трябвало да означава това?

— Не зная, по дяволите. Може би понякога ми се иска да имам обикновен живот.

Топаз настръхна.

— Искаш да кажеш, обикновена съпруга.

— Не че не те обичам. Знаеш какво изпитвам към теб. Но е непоносимо да искам да ти се обадя, а онзи твой симпатичен секретар да отказва да ме свърже.

— О, стига — сопна се Топаз. — Брад е умен младеж и умее да взема бързи решения. Винаги си се дразнел от това, че секретарят ми е мъж.

— Той прекарва с теб повече време, отколкото аз.

— И се отнася към мен с повече уважение.

— Може би ти трябва послушно момче като него, Топаз. Аз не съм такъв. Щом ти се обаждам, значи има причина, не е за да обсъждаме прогнозите за времето.

Топаз дълбоко си пое дъх.

— Брад ми каза, че си се обадил. Попитал те е дали е въпрос на живот и смърт, казал си „не“.

— Не. Може би само за нашия живот.

— Е, за твоя информация, не можах да приема обаждането, защото уволнявах някого. Отдавна трябваше да го направя, но няма значение. Не можех да прекъсна разговора, за да проявя съчувствие към теб.

Презрителният тон, с който изрече думата „съчувствие“, го накара да стисне зъби. Не беше честен с нея, знаеше го, по и тя не се държеше по-разумно, нали?

Отново обгърна раменете ѝ. Топаз остана скована, но не се отдръпна.

— Трябва да правим секс тази нощ.

Топаз потисна въздишка. Липсваше ѝ тялото на Джо върху нейното, проникването му, ласките му, но не можеше да се примири той да има последната дума в спора. И не можеше да се люби с него, след като се е държал така.

— Мисля, че първо имаме нужда от брачна консултация.

Ето. Думите бяха изречени.

Джо се отдръпна назад.

— За какво говориш, по дяволите? Сериозно?

— Знаеш. Терапия...

— Терапия? Ние с теб нямаме нужда от подобни глупости. Никога не сме имали. Да обсъждаме проблемите си с някакъв непознат? — Прокара пръсти през косите си. — Имаме нужда от секс, от разговори на вечеря и план за дисциплиниране на децата. Да бъдем семейство.

— Би било хубаво. — Топаз преглътна с мъка. — Но, Джо, проблемът е в твоето отношение към мен. Трябва да го промениш, за да се разбираме.

Джо не можеше да повярва. Нима тя го заплашваше?

— И няма да правиш секс с мен, докато не се подложим на терапия?

Топаз не каза нищо.

Джо стана от дивана.

— Е, това ми звучи като изнудване, скъпа. Няма да ходя на никаква терапия. Нито сега, нито никога. Какво правим тогава? — Тръгна към вратата, взе якето си от гардероба. — Имам среща — каза той и излезе.

Офисът на Джо бе стерилен и полупразен, но точно сега му се струваше като убежище. Имаше два малки дивана в ъгъла, защото понякога се налагаше да бъде домакин на по-големи съвещания от планираното, стена с телевизионни екрани, на които вървяха предавания на НАТ и конкуренцията, и средно голямо английско бюро антика, на което прекарваше доста време. Върху него нямаше нищо друго, освен малък лаптоп, на който той нахвърляше и обмисляше идеи и сделки. Деветдесет процента от програмната схема на телевизията бяха в главата му.

На масичката бяха разхвърляни множество специализирани списания. Взе „Дейли Варайъти“ и разсеяно го прелисти, опитвайки се да се успокои. Най-добрият начин да се справи с Топаз Роси бе да забрави за нея. Иначе гневът щеше да го обсеби.

Точно сега бракът му никак не вървеше. Но в кариерата му настъпваше подобрение. „Съсредоточи се върху това.“

Трябваше да спаси загиващата си телевизия и най-сетне бе извоювал правото си.

Беше безкрайно вълнуващо, макар и малко плашещо.

— Господин Голдстейн! — Секретарката му Шона бе позвънила. — Посетителката ви за 9:30 е тук.

Голдстейн погледна часовника си. Беше удивително точна. Това бе обнадеждаващо. Беше свикнал разглезените звезди да разиграват

него и всички останали. Щом Мария Гонзалес проявяваше достатъчно уважение да не го кара да чака, беше добро начало.

— Покани я да влезе.

Вратата се отвори и Джо стана. Огледа младата жена от главата до петите, преценявайки я. Беше по-добре облечена, отколкото на партито. Никакъв грим или съвсем лек. Вместо повдигнати на сложна прическа, косите ѝ бяха свободно разпуснати по гърба. Имаше здрав и свеж вид и когато се усмихна, зъбите ѝ заблестяха от белота. Той съзнателно задържа поглед върху лицето ѝ, за да не се изкушава да зяпа прословутите ѝ гърди, изпъкващи под еластичния пуловер от мохер, макар и не толкова прилепнал, че да изглежда безвкусно. Всъщност облеклото ѝ би могло да се нарече почти консервативно. Под пуловера беше с тясна пола от туид с дължина до коленете, гладък чорапогащник и обувки с малък ток. Тоалетът подчертаваше тънката ѝ талия и заоблен ханш, типичната фигура „пясъчен часовник“ от четиридесетте години на двадесети век. Такова бе и впечатлението, което създаваше: на лисица от четиридесетте, готова да престане да се прави на невинна и да започне да го дразни, докато я вземе в обятията си, в скута си, а може би и двете.

Джо усети възбуда. Изпита чувство за вина, но Мария беше неустойима, не можеше да се отрече.

— Благодаря ви, че отделихте време да поговорим, господин Голдстейн — каза тя, докато пристъпваше напред. — Оценявам това.

— Благодаря ти, че дойде — припряно каза той. — Седни. Искаш ли нещо за пиене?

— Кафе, благодаря, ако не ви затруднява.

Той позвъни на Шона.

— Две кафета, ако обичаш. Как предпочиташ своето?

— Чисто, благодаря. Няма значение.

Непретенциозното държание беше толкова приятно.

„Някога и Топаз беше такава.“

— Две чисти кафета — нареди Джо и затвори. — Ето какво, Мария. Бихме се радвали отново да работим с теб.

— О, каналът, разбира се. — Тя леко махна с ръка. — Агентът ми цял ден отклонява предложения. Зная, че знаете това, господин Голдстейн. Не се хваля, просто така стоят нещата.

— Не се и съмнявам. Наричай ме Джо. Господин Голдстейн е баща ми.

— Благодаря — отвърна Мария и засия, сякаш току-що ѝ бе връчил „Оскар“. — Както и да е, за мен въпросът е дали вие желаете да работите с мен. Не искам да прозвучи арогантно, господин Голдстейн... Джо — поправи се тя с усмивка, топла като разтопен карамел. — Но мога да отида навсякъде. Телевизиите са готови на всичко, за да ме отмъкнат. Както навярно разбирате, за мен не е въпрос на пари. Искам да работя лично с вас. — Вече почти мъркаше. — В тясно сътрудничество. Ако започнем общ проект, ще трябва да бъдете плътно до мен. Да ме наставлявате. Да бъде творческо сътрудничество. — Направи пауза за драматично въздействие. — Както казах, Джо, искам съвместната ни работа да бъде нещо повече от рекламна фраза. Тоест, ако искаш да подпиша нов договор с НАТ.

Джо сви рамене.

— Но, Мария, аз не съм шоу продуцент. Аз наемам шоу продуценти. Това означава да ръководя телевизионна мрежа.

— Да — тихо каза тя, — ти си шефът, разбирам. Но можеш да следиш нещата отблизо, да участваш в създаването на предаванията, които включваш в програмата. Слушай, тооолкова се възхищавам на всичко, което правиш. Сега предприемаш чистка. Рисковано е.

Когато Шона влезе, за да донесе кафето, Голдстейн помисли секунда, за да проумее какво означава онова, което току-що бе казала. Изненадано примигна.

— Откъде знаеш това?

Глупав въпрос. Но бе успяла да го заинтригува.

— Голяма звезда съм. Имам свои шпиони тук. Да вляза ли в ролята на домакиня? — шеговито каза Мария и се наведе над каничката с кафе веднага щом видя гърба на Шона. Онези гърди стърчаха право в лицето му. „Проклятие.“

— Благодаря. — Той стисна зъби. — И жена ми, Топаз, обича да сервира кафе.

О, разбира се, откъде бе дошло това, по дяволите? Джо се засрами.

— Влиятелните жени обичат понякога да показват женствената си страна — кимна Мария. — А в мен всички виждат само женствената страна. Искам да покажа нещо различно.

— Така ли? — машинално кимна Джо. Трудно му бе да откъсне очи от задника ѝ, когато се изправи, очевидно за по-добър ъгъл за наливане на кафе. Наистина доста добре показваше прелестите си. Все още стоеше така. „Съсредоточи се, Джо.“

— Виж, всички ще си помислят, че правиш нов сериал с мен само за да угодиш на костюмарите. Зная, че твърдиш, че си един от тях, но всъщност си бунтар с костюм. И ако искате да изненадате критиците, господин Голд...

— Джо.

— Извинявай. Толкова много те уважавам. Ако искаш да изненадаш критиците, направи добро шоу с мен. Имам предвид интересно шоу. Не нов тъп полицейски сериал. Нещо различно.

— Например? — попита той с пресъхнала уста.

— Хей, за това ти плащат големите кинти. Но ако ме включиш в нещо интересно, извън стереотипа, можеш да получиш и творческо обновление, и нашумяла звезда. Можеш да имаш и тортата... — Тя присви устни и захапа бисквита — и черешката.

Джо потръпна. Мария знаеше какво прави, нали? Разбира се. Откровено флиртуваше.

„Въпросът е дали ти знаеш какво правиш.“

Но гласът на съвестта му все повече заглъхваше. Джо положи усилие и остана с поглед, прикован в тъмните ѝ секси очи.

— Мария — промълви той с пресипнал глас, — ти не си велика актриса.

— О, така ли?

Тъмните очи се отвориха широко.

— Не заблуждавам хората. Никой няма да те избере за роля на жена финансист с пристягащ сутиен. Мрежата ще иска това тяло да се вижда. Все още.

— Разбирам. Но слушай, аз имам и чувство за хумор. Мога да бъда и забавна. Можем да накараме и момичетата да ме харесват, не само пичовете. Искам да направя нещо феминистично.

Джо се задави с кафето си.

— Феминистично?

— Да. И забавно. Например нещо като съвременна версия на „Зина, принцесата воин“. Завладяващо, смешно, малко култова класика. Може да бъде на кон. Създателите на „Игра на тронове“ няма

да знаят откъде им е дошло. — Мария се засмя. — Но ако е забранено за лица до тринадесет години, ще натрупам състояние от повторения, както и ти.

Голдстийн поклати глава, за да проясни ума си.

— Уау — засмя се той.

Вече виждаше примамливите рекламни кадри в съзнанието си. Момичетата щяха да се смеят, мъжете да се смеят и да се възбуждат. А хлапетата щяха да го обожават.

— Какво прави човек, когато иска да видят в него нещо друго, освен забележително тяло? — заговори Мария, парадирайки с достойнствата на своето. — Както знаеш, през 90-те отговорът на Арнолд Шварценегер беше да се снима в „Близнаци“ с Дани де Вито. Конан Варварина в комедия! Изкара куп пари от това.

— Да, така беше. — Ходът на Шварценегер се бе превърнал в холивудска легенда, но никой не очакваше филмовите звезди да разбират от бизнес сделки. Очевидно секс бомбата имаше и ум. — Когато престанеш да бъдеш секс символ, от теб ще излезе страхотен продуцент — каза Джо, без да мисли.

Мария повдигна едната от свършено оформените си вежди.

Джо поклати глава, ужасено. „Мамка му! Нима изрекох това на глас?“

— Извинявай, Мария, не исках да те засегна. — С невероятна сила на волята той съдържа въздишка на изумление. — Просто ми се изплъзна. Не мислех. Никога не говоря така на актьорите. Искрено се извинявам.

Ако искаше, би могла веднага да заведе дело.

Мария стана и му подаде ръка.

„Уау. Слава богу.“ Джо отново можеше да диша.

Не знаеше дали да се наведе и да ѝ целуне ръка като французин, или енергично да я разтърси, затова просто я задържа в своята за секунда.

Нямаше грешка, тя плъзна малкия си пръст нагоре–надолу по дланта му. Джо се изчерви.

— Не, Джо. Би трябвало да се извиниш само ако *не ме смяташ* за секс символ. — Мария се усмихна чаровно. — Успокой се. Радвам се, че харесваш това, което виждаш. Ти си шефът тук. Надявам се да се видим утре и да обсъдим някои добри идеи. Какво ще кажеш?

Там Уотсън вдигна поглед от четеца си за електронни книги и въздъхна.

В разкошната къща на Маями Бийч, която със съпругата му ползваха като лятна резиденция, не беше спокойно както обикновено.

И имаше само една причина. Джоана си бе дошла у дома. С подвита опашка.

Сега крачеше около басейна им, който оптически се сливаше с океана и изглеждаше безкраен. Джоана въздъхна тежко, повдигна последния брой на „Американско момиче“ и го запрати назад към шезлонга.

„По дяволите. Мислех, че вече е престанала да се държи така“, помисли си финансистът.

Не умееше да се справя с жените и настроенията им. Джоана беше единствената му дъщеря; брат ѝ бе разумен и вече работеше в отдела за маркетинг и реклама на компанията му. С надежда се огледа за съпругата си. Но Мириам бе излязла по магазините, на обяд с някого или бог знае къде.

— Джоана, моля те, опитвам да се съсредоточа.

— Съжалявам, татко, просто не мога да се примиря с онова, което ми причини онази кучка Топаз Роси. Превърна ме в посмешище. Уволни ме.

— Просто не се е получило. Скъпа, не си станала за посмешище. Можеш да се захванеш с нещо друго — каза Там с успокояващ тон.

— С какво например?

— Майка ти е филантроп и активист. Защо не се включиш в някоя от благотворителните ѝ инициативи или нещо подобно? „Спасете дърветата“.

Джоана примигна.

— „Спасете дърветата“?

— Или китовете. Тропическите гори. Все още ги изсичат. — Там се огледа наоколо. — Или започни да колекционираш творби на изкуството. Има предостатъчно неща за вършене.

— Искам кариера, татко.

„Тогава основи компания“, беше онова, което баща ѝ не изрече. Почти беше решил да я назначи за вицепрезидент на отдела за връзки с

обществеността на своята фирма, но се бе отказал. Да купи голям дял от едно канадско списание и да я направи редактор, му се струваше отлична идея. Но накрая тя изостави проекта.

— Няма смисъл да се мъчиш — опита се да се пошегува Там. — Аз съм се мъчил достатъчно, за да не ти се налага.

— Татко. Тя се отнесе с пренебрежение към теб. Каза, че не можеш да ѝ повлияеш. Ако позволиш Топаз Роси да ме подритва така, значи ѝ позволяваш да подритва теб. Не можеш ли да купиш скапаната ѝ компания и да я уволниш.

Там поклати глава.

— Списанията са загиващ бизнес, скъпа. „Американ“ не е лоша компания, но всички продажби на Топаз Роси спадат. Не ми трябва печатница. Освен ако не се продава на безценица и мога веднага да разпродам активите.

— Направи го — настоя тя.

Там се прозина.

— Слушай, Джоана. Това не е за мен. По-добре предложи сделката на някой друг.

Джоана отчаяно запристъпва на място с елегантните си маркови обувки.

— На кого например? Татко, ако е ужасно неизгодно, ти трябва да го направиш, защото няма кой друг. Не можеш да ѝ позволиш да постъпи така с мен!

— Предвид няколкостотинте милиона долара, които би ми коствало да купя „Американ Мегъзинс“, да, Джо, мога. — Отегчен, Там Уотсън отново впери поглед в четеца. — Истината е, че ти трябва някой с друга мотивация, освен парите. — Той се засмя. — Хей, не е зле да се обърнеш към Конрад Майлс.

— Конрад Майлс? Милиардерът?

— Да. Притежава милиарди. Петдесет и няколко по последна информация.

Джоана престана да хленчи.

— Защо Конрад Майлс да иска „Американ Мегъзинс“?

— Не би я поискал, но също като теб, той мрази Топаз Роси. Както и Роуина Кребс.

— Коя е тя?

— Президент на „Музика Рекърдс“, друга загиваща компания. — Там се прозина. — Стига, скъпа, на почивка съм. Може ли да приключим с тази тема?

— Разбира се. Само ми кажи нещо повече за Топаз Роси, Роуина Кребс и Конрад Майлс — нетърпеливо каза Джоана.

— Ако ти кажа, ще ме оставиш ли на мира?

— Кълна се, татко. Кажи ми.

Отново тропаше с крак. Това не му харесваше още от времето, когато беше четиринадесетгодишна.

— В моя свят се разказват легенди за опита на Конрад Майлс да купи „Музика“ и „Американ“ в началото на деветдесетте и как Топаз и Роуина, тогава известни съперници в бизнеса, се съюзиха и използваша отровно хапче, непривлекателни акции. Цената падна и известно време изглеждаше, че Конрад ще загуби контрол върху собствената си компания. Накрая я реформира, но голяма част от основния му пакет акции отидоха при други акционери. Това е известна история, защото е за единствения път, когато Конрад Майлс е бил победен. И като зная колко мрази да става за смях, бих казал, че все още го помни.

— Казваш, че и „Музика Рекърдс“ издиша?

— „Спотифай“^[2], пиратство, а и хлапетата предпочитат ексбокс. Музиката като бизнес е зле от около 1991-ва.

— Значи, той може да купи и двете и да ги съсипе. Да изрита момичетата?

— Ще бъде доволен...

— Татко, можеш ли да ми помогнеш да се свържа с него?

Това преля чашата. Там Уотсън изправи гръб.

— Джоана, ето какво ще направя. Ще възложя на анализатор от „Уотсън Индъстрис“ да състави план за довеждане на двете компании до фалит и ще помоля приятел от „Голдмън Сач“ да препрати на Конрад Майлс имейл от теб. Ако идеята му хареса, ще поиска да се срещнете. Не подхождам директно към Майлс. Не играя в тази лига. Ако искаш, действай. Но искам да хванеш самолета обратно за Ню Йорк, да се върнеш в хубавия мезонет, който с майка ти купихме за теб преди седем години, и да ни оставиш да доизкараме почивката си на спокойствие. На двадесет и осем си. Скъпа, радвай се на попечителския си фонд и си намери съпруг или гадже, или и двете.

— Татко!

— Сериозно, Джоана. Обичам те, но не мога да се занимавам с това. Ще ти изпратя анализатор. И ако Конрад Майлс не прояви интерес, не го притеснявай. Не му досаждай. Каквото и да правиш, не го дразни. В момента той е един от най-влиятелните мъже в света на бизнеса.

Там отново сложи слънчевите си очила и продължи да се взира в четеца. Липсваше му блясъкът в очите на Джоана.

— Благодаря ти, татко. Заминавам. Поздрави мама. Кажу ми на онзи анализатор да ми изпрати доклад.

— Ще го получиш, преди да кацнеш — каза баща ѝ с облекчение. — Безопасен полет.

В отговор чу само вратата да се затръшва след нея.

Джоана Уотсън вече си бе тръгнала.

---

[1] Синове ми (исп.). — Б.р. ↑

[2] Музикално уеб приложение, позволяващо безплатно гледане и слушане на музика. — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Господи, Майкъл. Не... не зная какво да кажа.

Роуина пристъпи напред и прегърна съпруга си. Опря глава на мускулестото му рамо и се вслуша в ритъма на сърцето му.

Седяха заедно на дивана в хола. Децата си бяха легнали, а те пиеха вода с кубчета лед след вечеря и гледаха светлините на Лос Анджелис, който се простираше срещу имението им високо на Холивудските хълмове.

Кребс целуна косата ѝ. Не каза нищо. Сигурно бе ужасно мъчително за него, а Роуина не можеше да стори нищо, за да му помогне.

Беше се прибрал у дома както обикновено, но малко унил; тя се бе помотала с децата, както никога им бе приготвила вечеря — домашни спагети путанеска, проста рецепта, която бе научила от Топаз. После тийнейджърите се прибраха в стаите си и той се обърна към нея, докато зареждаше съдомиялната.

— Остави това. Джанет ще ги измие сутринта.

Роуина изненадано се изправи, настръхна. За разлика от нейната разпиляна натура, Майкъл Кребс фанатично държеше на реда и чистотата в дома си. Това бе част от вродения му стремеж към ред и контрол. Но оцеляваха главно благодарение на страхотната ѝ домашна помощница.

— Случило ли се е нещо?

Той кимна.

— Ела да поседнем оттатък и ще ти разкажа.

Роуина кимна. Обзе я страх. А ако беше нещо лошо? Много лошо?

Първо ѝ каза за обаждането на Барбара.

— Тя има добър усет, скъпа. Трябва да поемеш контрол над тази ситуация.

Роуина кимна, разтревожена, доволна, че Барбара се е обадила.

— Ще се справя. Благодаря.

— Почакай. Има и още нещо.

Роуина усети свиване в стомаха.

— Нали не си болен, Майкъл?

Той беше нейният свят, всичко за нея. За миг времето сякаш спря, въздухът застина.

— Не. Но Марти има рак. Рак на черния дроб.

Това бе мигът, който промени света им.

— Разговарях с Деби. Опитва се да бъде силна. Ще пътувам до там, за да го видя, но не точно сега. Тя казва, че му е нужно време, за да го приеме.

— Какво казва той?

Кребс въздъхна.

— Деби казва да не го правя. Не мога да не зачитам мнението ѝ. Просто не мога. Тя беше главният попечител.

— Но той отдавна е пълнолетен.

— Моля те. — Тонът на съпруга ѝ бе рязък. — Не се бъркай. Това не е твоя битка.

Роуина отвори уста и понечи да възрази, но размисли. Прав беше, разбира се. Ако Джош или Рут се разболееше, тя не би искала друга жена да се меси.

— Ще кажеш ли на децата?

— Не — решително отсече Кребс. — Никога не са били особено близки с Марти. Ако, изглежда... ако изгледите са за най-лошото, ще им кажем.

— Но ти ще пътуваш, за да го видиш...

— Ще им кажа нещо. Не всичко. Не колко е сериозно.

Роуина седеше там и се чувстваше безпомощна. Знаеше, че това не може да се сравни с начина, по който се чувства Майкъл. А не можеше да бъде част от онова, което преживява.

— Тогава какво искаш да направя?

Той потупа ръката ѝ.

— Знаеш ли, цял ден мисля за това.

— Представям си.

— Няма да помогнем на Марти, ако аз рухна. Трябва да продължим живота си, да защитаваме децата си — тук наистина можеш да помогнеш — и да се държим нормално. Ще бъда до Марти винаги, когато се нуждае от мен. Но трябва и да работя, както и ти.

Трябва да продължим. Искам да планираш пътуване до Европа, да наблюдаваш групите си на турне, да се опиташ да разбереш откъде идват проблемите, за които говори Барбара.

Беше разумно от гледна точка на бизнеса, Роуина знаеше.

— Но ако замина за Европа, как ти ще можеш да отидеш да видиш Марти?

— Постарай се да го уредиш скоро. Когато се върнеш, ще замина за Ню Йорк. Така ще му дам времето, от което се нуждае.

— Добре.

Той я целуна.

— Направи ми една голяма услуга. Ще ти казвам, ако има някакво важно развитие, но моля те, не ме разпитвай за Марти. Искам... всичко между нас да си бъде същото. Да мога да флиртувам с теб, да правим секс...

Тя леко се раздвижи, леко докосна брадичката му с език.

— Винаги можеш да го правиш.

— Ако чувствам, че животът ми с теб и децата е нормален, доколкото е възможно, имам по-добри шансове да запазя разсъдъка си. И да бъда по-полезен на сина си. Струва ли ти се разумно?

Роуина повдигна чашата си с вода.

— Скъпи, съвършено разумно е. Ако се нуждаеш от опора, можеш да разчиташ на мен.

— Съсредоточи се върху „Музика“.

Той прокара ръка по златистите ѝ, копнинено меки коси.

Роуина кимна.

— Това ще направя. Започвам утре. Сега остави тази вода и ела в леглото.

Роуина стана и остави кашмирения халат да се свлече от раменете ѝ на пода на терасата.

Освободи краката си от джапанките със скъпоценни камъни, които Майкъл ѝ бе купил по време на почивка на Капри. Роуина обожаваше да се разхожда по криволичещите улички на острова, да се изкачва до руините на вилата на император Август, стърчаща върху гола скала сред лимонови дръвчета, достъпна само за кози. Джапанките, безбожно скъпи, бяха единственият сувенир, който пазеше от онова време, а също и банският „Мисони“ в златисто и бежово, който сега бе прилепнал към стройното ѝ тяло. Кожата ѝ

имаше съвсем лек загар; дори в Ел Ей Роуина Кребс не почерняваше много, ревностно защитавайки бледата си шотландска кожа с най-добрия слънцезащитен крем, който можеше да се купи с пари. Дерматологът ѝ се удивляваше на лицето ѝ. Тя не пушеше, не пиеше и само от време на време се нуждаеше от доза „Ботокс“ на челото за изглаждане.

Според докторката истинският ключ бе щастието. То много по-добре от каквито и да било инжекции я правеше да изглежда по-млада.

Но днес, в леко хладното утро на хълмовете, на това красиво лице имаше няколко бръчки. Цифрите я безпокояха. Винаги бе имало спадове. Но три от албумите, на които възлагаше най-големи надежди, залежаваха, а компанията бе задължняла с десетки милиони към спонсорите на турнетата. Обикновено имаше няколко лъча светлина и през най-ужасната година, но младите ѝ попълнения в „Артисти и репертоар“ не попадаха на нищо, носещо приходи. Радиата не харесваха невръстните им открития. Интернет сензациите им не привличаха почитатели, рапърите не грабваха публиката. Преди две години нейните момчета и момичета бяха донесли на „Музика“ богата реколта и осем „Грами“-та; сега беше суша.

Роуина повдигна атлетичните си ръце над главата, леко потръпна от утринния полъх и се гмурна в топлия си басейн. Заплува напред и докато водата се плискаше по гърба ѝ, дългите ѝ крака енергично се движеха в кроул.

Температурата беше идеална, като топла вана. Харчеха цяло състояние за затопляне, но Роуина не я бе грижа. Това означаваше, че всеки път, когато ѝ се приискаше да поплува, имаше тази възможност. Рано сутринта. Късно вечерта. Обичаше да изминава по три дължини преди закуска; беше страхотен начин за поддържане на форма, а басейнът бе проектиран така, че да създава илюзия за безкрайност, която я караше да се чувства, сякаш плува в небето, достигнала до края на света. Шотландката в нея, потомката на стар род със собствен замък в планинската част, помнеше твърде много лета, в които бе зъзнала от студ и тичала из залите между сивите каменни стени, чието отопление баща ѝ казваше, че излиза твърде скъпо. Беше си обещала, че ще прегърне златистите небеса на Калифорния, и бе вярна на думата си: в повечето дни плуваше, четеше в градината, правеше походи през каньоните или се плискаше на плажа. Ескалаторът ѝ и скамейката за

вдигане на тежести се намираха във фитнес зала със стъклени стени точно под басейна, с изглед към града; Майкъл бе проектирал помещението с мисъл за максимална светлина.

Роуина плуваше гладко, бързо, дишаше дълбоко, в единение с водата. Беше отличен плувец и поддържаше състезателно темпо по време на цялата тренировка. Усилието избистряше ума ѝ, помагаше ѝ да забрави за напрежението в работата и всичко, което ѝ се струпваше. Когато излезе от басейна, докато стоеше задъхана и топлата вода се стичаше по уморените ѝ, стегнати бедра, вече се чувстваше спокойна и готова за работа.

Смени кашмирения халат с хавлиен за подсушаване и влезе в къщата. Децата вече бяха станали и бързаха да приключат със закуската; училищният автобус щеше да пристигне след няколко минути.

— Добро утро, мамо — изсумтя Джош с пълна с овесена каша уста.

Роуина му се усмихна. Старателно се грижеше децата да се хранят правилно, докато учат за изпити. Искаше да влязат в добри колежи.

С Топаз се бяха запознали в Оксфордския университет преди много години. Струваше ѝ се, сякаш е било в друг живот. Най-добри приятелки, а по-късно настървени съперници, докато най-сетне отново се бяха сдобрили. Все още изпитваше срам, когато се сетеше, че бе развалила приятелството им заради мъж, който не заслужаваше нищо.

Но жестоката конкуренция в студентския живот я бе подготвила по някакъв начин за големия бизнес; дори за странностите на нейната работа. Искаше децата ѝ също да натрупат полезен опит.

Майкъл не държеше толкова на следването. Самият той бе посещавал, но не и завършил Чикагския университет. Вече насърчаваше и двете деца да се захванат с бизнес, да основат радиостанция, да придадат конкретен смисъл на младия си живот.

Роуина не се тревожеше. Децата ѝ щяха да успеят. Бяха амбициозни и се бунтуваха срещу мама и татко. И тя нямаше абсолютно нищо против.

— Тръгвайте — строго им нареди и продължи към спалнята си. Бе приготвила тоалета си предишната вечер: прилепнал черен панталон, сатенена тениска и шикозни равни черни обувки. В

съчетание с любимото ѝ яке „Прада“ и кожена гривна с шипове, това бе зрелият вариант на хардрок имиджа на Роуина Кребс — харесваше ѝ този леко бунтарски вид, който ѝ позволяваше да се чувства купонджийка на четиридесет и две, все още неотразима, за изненада на всички. Това бе и визията, която предпочиташе, когато ѝ предстоеше битка. А днес определено беше такъв ден.

Взе душ, нанесе балсам върху дългите си коси и ги изсуши с високотехнологичен сешоар за фризьорски салон, който бе подкупила стилистката си да ѝ продаде. Най-добрата инвестиция за годината. Привеждането на тази дълга грива в приличен вид за отрицателно време ѝ спестяваше часове за продуктивна работа само в рамките на месец. Бързо сложи грим — слънцезащитен лосион с висок фактор, върху него ВВ крем, прозрачен гланц за устни, меднозлатисти сенки над зелените очи и лек бронзов блясък на скулите — и излезе от дома си след по-малко от двадесет минути.

Гаражът бе вграден в основите на къщата с лице към алеята и достатъчно място за неговата и нейната кола, белия „Лексус СУВ“ на Майкъл и зеления спортен „Астън Мартин“ на Роуина. Обожаваше колата, малко елегантно возило в стил Джеймс Бонд; никакви лъскави „Ламборгини“-та или „Мазерати“-та в тяхната къща.

Навлече сред трафика и след малко фучеше по „Сънсет Булевард“. По радиото на ореховото табло звучеше парче на „Анатоми“, други звезди на „Музика“. „Толкова високо“ беше големият им хит за последната година. Невъзможно бе Роуина да се откъсне от двадесетгодишната си история в музикалния бизнес. И не искаше. Но не искаше и да бъде история.

Майкъл ѝ бе дал позволение — дори ѝ бе заповядал — да постави кариерата си на първо и централно място точно сега.

„Мога да направя това“, помисли си тя.

Когато паркира на мястото за главен изпълнителен директор пред сградата на „Музика“, която се намираше наскреде Холивуд, в ума ѝ вече имаше план за действие.

Барбара нямаше за какво да се безпокои.

Роуина щеше да вдигне малко адски шум.

Топаз запазваше самообладание, въпреки че беше трудно. Джо се държеше студено, но децата се нуждаеха от нея. Знаеше това. И все пак, не можеше да даде достатъчно.

Какво би направила идеалната съпруга? Може би трябваше да си остане у дома, да отмени всички работни ангажименти? Да заведе близнаците на семейна терапия?

Може би. За съжаление, тя нямаше време да се прави на домошарка. Списанията не спираха заради никого. Сроковете продължаваха да идват, да приближават неумолимо като трамваи. Докато едно месечно издание излезете по будките, три четвърти от следващото трябваше да бъде готово. Продаване на рекламno пространство, преговаряне за разположение, пазарене със супермодели, сприхави фотографии, егоцентрични политици... открадване на ексклузивни материали от други издатели, финансиране на вътрешно разследване, което вече е струвало на организацията милиони долари и цели дванадесет месеца — взривоопасна история за тайните служби, която правителството може никога да не разреши да бъде публикувана...

Цяла грамада списания и цяла грамада проблеми.

А нейните току-що бяха станали още по-трудни.

— Трябва да се справим с това — каза тя на Джо след злополучна вечеря. Децата бяха отказали да ядат спагетите, мърморейки, че са недоварени. Джо стоически бе излапал своите, въпреки че се налагаше да дъвче упорито. Искаше ѝ се да заплаче; това бе единственият ѝ опит да влезе в ролята на домакиня, а се оказа несполучлив.

Може би умът ѝ беше другаде. По-точно, в „Американско момиче“. Сосът бе прегорял, а спагетите твърди, но в съзнанието на Топаз се зараждаше идея.

— Не изглеждат добре — колебливо каза тя на съпруга си. — Може би е най-добре да ги изхвърлим и да поръчаме китайско?

— Когато утре са на училище? Последното, от което се нуждаят мозъците им, е доза мононатриев глутамат. — Джо се намръщи. — Знаеш, че не одобрявам да поръчват от „Сиймлес“. Ще вечеряме като семейство. Домашно приготвена храна.

— Жалко подобие на храна — каза Топаз. Не беше смешно. Джо не се усмихна.

— Мамо, това е гадост — отбеляза Рона. Косите ѝ бяха с краища, оцветени в тъмносиньо, а ноктите — лакирани в същия цвят. Топаз смътно си спомняше, че предишната седмица бяха розови. — Не мога да го ям.

— И аз — каза Дейвид. — Знаеш, че и сам мога да си приготвя нещо с оризови спагети, така че всичко е наред.

— Ще бъде наред, ако ядеш каквото има — изръмжа Джо. — Въглехидратите могат да ти помогнат да мислиш.

— Мисля доста добре, благодарая.

— Оценките ти говорят друго. Както и дисциплината. Как мислиш, че се почувствахме с мама, когато получихме ново предупредително писмо от училището? Не че ги упреквам.

Рона разбърка прегорелия сос с вилицата си.

— Това не става за ядене.

— Да си поръчаме пица — предложи Топаз, обезоръжена.

— Нищо няма да поръчаме. Яжте. Нито дума повече — Джо поклати глава. — Вие двамата сте толкова разглезени хлапета.

— И кой е виновен? — предизвикателно попита дъщеря му.

— Не говори така на баща си — сопна се Топаз. В съзнанието ѝ изплува неприятен спомен как нейната майка бе подкрепяла баща ѝ, когато той я обиждаше, хокаше и пренебрегваше в полза на братята ѝ.

— Хей, скъпа, права е. Ние сме виновни. Когато не се налага да полагат усилия, защо да го правят? — изтъкна Джо. — Вие, деца, нямате хъс. Нямате никакви амбиции. Носите ни само разочарования.

Лицето на Дейвид помръкна.

— Как можеш да изричаш такива неща за собствените си деца?

— Не бъдете глупави. Татко ви обича, както и аз, и двамата го знаете — намеси се Топаз. — Постъпките ви носят разочарования, това искаше да каже.

— Сам мога да обясня какво имам предвид — каза Джо, бесен заради незачетения си авторитет. — С майка ви ще измислим разумно наказание за поведението ви през миналата седмица. Изяжте тези спагети и се качвайте горе. Никой от двама ни не желае да ви вижда повече тази вечер.

Топаз силно прехапа устни. И двете деца изглеждаха, сякаш им се плаче. Дори чу Рона да подсмърча, видя крехките ѝ рамене да треперят. И двамата с мъка преглътнаха по няколко хапки от ужасната

вечеря, която им бе сервирала. Искаше ѝ се да потъне в земята от срам и безсилие, да каже, че няма проблем да поръчат пица, и дори да им направи сандвичи с фъстъчено масло. Да покаже и на двамата, че са обичани безкрайно. Но лицето на съпруга ѝ беше маска на гняв и не се осмели да му се противопостави. Страхуваше се заради децата и заради тях двамата.

— Постарайте се утре да отидете навреме — извика Джо. След това се обърна към съпругата си. — Извинения. Защо все измисляш извинения, по дяволите? Право на избор? Нуждаят се само от малко дисциплина, за бога!

— Джо, те са тийнейджъри. Това не си ти. Нито пък аз.

— Разбирам. Осъзнах го много отдавна — каза Голдстийн с огорчение. Като младеж се бе борил и полагал усилия, за да си проправя път в живота. Разкарваше побойниците на игрището, печелеше точки пред момичетата и се стараеше да получава добри оценки. Но Дейвид и Рона не бяха такива. Живееха ден за ден с Фейсбук профилите си, късните партита и геймърските мании. Успехът им в училище беше задоволителен. Пропускаха часовете по физическо възпитание и всяко лято имаха за наваксване по някои предмети. Вече бе зачеркнал университетите „Айви“; балът им нямаше да стигне за тях. Толкова пари, толкова частни уроци, напразно.

— Ще ги отблъснеш.

— Сами се отдръпват. И Дейвид е прав, ние сме виновни. Ние допуснахме да станат такива. — Изглежда я намръщено. — Едва ли този път ще се согласиш за истинско наказание.

— Какво например? Бой с колан?

— Дръж се сериозно — настоя той.

— Не са на пет години. Какво да им конфискуваме? — Топаз се опита да помисли, да се сети за нещо. — Можем да спрем интернета у дома, напълно. За седмица. Никакви айфони, никакъв Ютюб, ексбокс или каквото и да е.

Джо поклати глава.

— Трябва ми имейл.

— Вярно. — Топаз искаше да бъде изобретателна, да подкрепя Джо, но не да крещи на децата. Ужасно беше да бъдеш млад; беше и страхотно, и ужасно, без съмнение. А те стоварваха още проблеми върху онези крехки рамене на деца, които бяха отегчени, будни и

отчуждени, и само още повече влошаваха положението. — Мога утре да повикам техници да прекарат нова мрежа, за която само ние да имаме паролата. Те няма да могат да се прикачат.

— Освен ако Дейвид не я хакне.

— Може би ще го направи. — Топаз изпита умиление при мисълта за находчивостта на сина си. Може би не беше традиционно напорист като нея и съпруга ѝ, но бе достатъчно хитър и умен, когато се касае за нещо, което наистина желае. — Ще бъде забавно.

Когато го видя да събира вежди, Топаз съжали за последните си думи. Но в нея вече пламваше негодувание. Надигаше се порив да грабне каната с леденостудена вода и да я излее върху съвършено скроения му костюм. В работата ѝ бе настъпила криза с епически размери. Нима бе нужно той да прави положението още по-трудно? Нима бе нужно да го прави точно сега?

— Няма да бъде забавно. А и няма да се справим с проблемите, като забраним „Уърлд ъв Уоркрафт“. Ето какво предлагам. Да кажем на децата, че са пред изключване от Академия „Пойнтър“. Не само заради писмата от дисциплинарната комисия. Ще им кажем, че ако оценките и присъствието им не се подобрят съществено, няма да плащаме за частно училище.

Топаз затаи дъх.

— Какво? Не. Не говориш сериозно.

— Напълно сериозно говоря. Ако не искат да учат, добре. Но няма да получат и пукнат петак от мен. На същата пряка има доста добро държавно училище. Напоследък се безпокоя, че може да се наложи да ги преместим там. Може би греша. Може би заслужават точно това.

— Аз съм учила в държавно училище и не беше хубаво.

— Но си влязла в „Оксфорд“.

— Да. Но оттогава се скъсвам от работа, за да дам по-добър старт на децата ни. За да не се налага да се мъчат като мен.

— А те не обръщат и най-малко внимание. Ще станат разглезени богаташки хлапета.

— За бога, Джо. — Беше ужасена. — Скоро ще държат изпити. Влизането им в колеж зависи от тази година. Човек не вкарва детето си в системата в такъв момент.

В лицето му нахлу кръв. Изведнъж осъзна, че тя не гледа на него като на партньор, приятел, като на своя властен и избухлив, но страшно секси съпруг. Гледаше на него като на проблем. И това никак не му харесваше.

— Сега не мога да мисля за тези глупости — разсеяно каза тя. — Да престанем, а?

— С какво да престанем? Говоря сериозно. Мислиш ме за суров и властен мъжкар.

— Такъв си.

— Какво?

— Точно сега се държиш като такъв.

Той издаде гърлен звук.

— Топаз, трябва да ме изслушаш.

— Не съм глуха. Чух те. Отговорът е не. Дано ти е достатъчно ясно.

Джо помълча няколко мига.

— Дай на децата ни възможност да се нуждаят от нещо, Топаз. Това им дай. Шанс да се потрудят, за да го заслужат. Както ние е трябвало да се трудим. Държим ги със златни окови. Не могат нито да ходят, нито да тичат.

— Много поетично. — Чувството за вина, изтощението, гневът си казваха думата. — Не е нужно да ми причиняваш това точно днес, Джо Голдстейн. Можем да обсъдим някакъв план, след като минат изпитите им.

— Все още не е късно да влязат в правия път. Трябва да ме подкрепиш.

— Не съм съгласна с теб и не те подкрепям. Моля те, просто ела да си легнем. — Топаз протегна ръце към него. — Не бива да се караме. Трябва да правим секс.

Последното бе изречено с голямо усилие на волята. Точно сега Джо никак не я привличаше. Беше арогантен и заядлив, крещеше, не беше мъжът, когото тя обичаше. Не беше мъжът, за когото се бе омъжила.

— Нямам желание за секс с теб — отсече Джо. — Трябва да се държиш различно, и двамата трябва да се държим различно, за да се случи. Самата ти го каза.

Топаз си пое дъх. Не бе очаквала това. Обикновено той я преследваше, обграждаше я с любов и накрая я похищаваше, колкото и да упорства и да се съпротивлява. За секунда се почувства стара, изхабена и нежелана.

— Джо, не сме правили секс от близо две седмици. Не ти ли хрумва понякога, че не си единственият в стаята? Че може би и другите хора имат потребности? Господи, аз произвеждам списания. Всеки ден чета за проблемите на разни лелки. Отпечатвам съвети при любовни терзания, а моят съпруг се отнася с мен като с прокажена.

Той въздъхна и заядливото му настроение сякаш се изпари.

— Добре. Ела в леглото. Ще правим секс.

— Не ми прави услуги. — Очите ѝ се насълзиха, тялото ѝ я излагаше, предаваше я. Обърна се, грабна чинии и чаши, отвори съдомиялната, търсеше си занимание само за да не стои при Джо. Не искаше той да види сълзите ѝ. И не искаше секс от съжаление.

— Не. Права си. Женени сме. Трябва да правим любов.

Топаз не можа да се сдържи. Тялото ѝ се разтърси от ридания.

— Престани да говориш така. За съпружески дълг и подобни глупости. Това не е дълг като плащането на данъци. Важна е романтиката и желанието между двама души. Които при нас липсват.

Джо застана зад нея. Сложи ръце на раменете ѝ, погали ги.

— Не съм двегодишно хлапе. Не се нуждая от утеха или благотворително чукане. Повярвай ми, Джо, точно в момента не събуждаш у мен никакво желание — изръмжа Топаз. — Не те уважавам и дори не бих си помръднала и малкия пръст заради теб.

— Идеално — тежко въздъхна той. — Значи, се разбрахме. Отивам в хотел за няколко дни.

Шокът от това я обля като студена вълна и разсече пламъците на гнева ѝ като ледено острие. Страх скова сърцето ѝ. Струваше ѝ се, че не може да диша.

Но гордостта ѝ даде сили.

— Прави каквото искаш — каза тя. — Не ме интересува.

Остана неподвижна до мивката, очаквайки да отговори, да се извини, да каже, че това е глупаво, дори отново да я докосне. Да протегне ръце. Да потуши болката.

Но вместо това последва почти пълна тишина в стаята, нарушавана само от стъпките му и шумоленето на шлифера.

Отварянето на вратата и тихото, възпитано затваряне отвън.

Конрад Майлс дръпна юздите на коня си и го насочи леко наляво. Беше хубав арабски жребец, един от най-добрите в конюшната му. Треньорът го наричаше Леандър, но Майлс не се отнасяше с конете като с кучета. Нарещдаше да бъдат приучвани да изпълняват команди и точно това правеха. Леандър бе от семето на трикратен победител на дербито в Кентъки и хълбоците му бяха чист мускул под наситено шоколадовата кожа; благороден кон, достоен да бъде язден от милиардер.

Майлс обичаше ездата. Мразеше мисълта за остаряване. Силата на коня му даваше чувството за младост, същата жизненост на тялото като тази на неговия ум. Ездата бе едно от физическите упражнения, които му доставяха удоволствие. Пъхтенето под тежести само за поддържане на изправена стойка, мъчителните йога разтягания — никое от тези неща не бе приятно занимание за него. Но нямаше значение — ако престане да полага усилия дори за месец, на седемдесет и осем човек бързо се предава на старостта. А клекне ли веднъж, няма изправяне.

Майлс би предпочел да умре от сърдечен удар, бързо и милостиво, вместо дълго да се мъчи на легло, като сянка на онова, което е бил, и да се страхува от болногледачки, които не може да уволни или контролира. Мислеше затова по-често, отколкото би трябвало. Единственият начин да го превъзмогва бе да продължава да живее нашироко.

— Сър! — Главната му асистентка стоеше до ограждението и му махаше. — Извинете, сър.

Понесе се в тръс към нея с великолепното животно, като я гледаше отвисоко. Физически, както и мислено.

— Да, Матилда.

— Извинете ме, господин Майлс, но е време да приключвате с ездата. Помолихте ме да ви повикам в два.

— Точно така.

Подаде юздите на един от конярите, а друг мълчаливо му подаде ръка, за да му помогне да слезе. Висок седемнадесет длани^[1], Леандър

беше едро животно. Майлс не погледна назад към него. Не беше от ездачите, които глежат конете.

— Готова ли е стаята за срещата?

— Да, сър. Всичките ви съветници пристигнаха.

Слабото му сърце сега биеше равномерно. Ездата, сега и преговорите. Бизнесът поддържаше младостта му по-добре от физическите упражнения. Майлс летеше по света, за да управлява медийната си империя. И все още купуваше, строеше и превземаше. Това бе начинът да продължава да се чувства жив. Пенсионирание? Смъртна присъда.

Конрад Майлс щеше да умре на седлото, без значение в буквален или преносен смисъл.

— Тогава да вървим.

Очакваше го количка за голф с мълчалив шофьор. Конрад Майлс плащаше добре, но предпочиташе да не разговаря с персонала. Ненавиждаше бремето на фалшивите приятелства, запомнянето на имената на хора, за които не го е грижа. Вместо с лицемерна учтивост, той си осигуряваше спокойствие с раздаване на премии и солидни възнаграждения. И служителите му бяха доволни от това.

В главната му резиденция, на златистия бряг на Сан Диего, чакаха някои от най-влиятелните инвестиционни банкери и финансови анализатори в света, както и главните изпълнителни директори на множеството му филиали. Това, че се отзоваваха, когато ги повика, бе част от властта му. Беше на затънтено място, но бизнесът бе там, където той кажеше, че трябва да бъде.

За минути бе откаран с ферибот до предната тераса на къщата си, огромно бяло здание от лъскав варовик с високо преддверие с дебели колони в гръцки стил от двете страни. Иконом чакаше да му помогне да слезе от количката и да го придружи до една от по-малките приемни, френския му салон, обзаведен изцяло с парижки антики от периода бел епок. Стените бяха в небесносиво, завесите — от златиста коприна; пътеката на пода съчетаваше аквамарини и ментови тонове от Китай по времето на императорите, а диваните и фотьойлите бяха старателно издирени от различни френски шата и имения. Дори ореховата маса антика с петна от влага струваше над сто хиляди долара.

Сред това великолепиe седяха неговите съюзници, подчинени и пълководци. Нетърпеливи да им възложи някаква задача. Нетърпеливи да я изпълнят, да бъдат в играта, да бъдат забелязани.

Дотук отегчаващо нормално.

Но Конрад Майлс бе забелязал нещо различно. Някой различен. Леко се усмихна. Обичаше изненадите.

Сред костюмите и вратовръзките се открояваше едно забележително присъствие. Облечена с елегантен тоалет на „Шанел“, с къса пола от бледорозов туид, там седеше Джоана Уотсън, канадското момиче, скромно свело глава при влизането му — като дебютантка при представянето си в кралския двор.

Каквато наистина беше, в известен смисъл.

Баща ѝ бе на прага на неговия свят — света на мегабогаташите. Не че Конрад Майлс обръщаше голямо внимание на дребни риби като Там Уотсън. Но определено му допаднаше идеята, че Джоана бе поискала да се срещне с него. И то не само от чисто финансов интерес.

Към имейла ѝ бяха прикачени солидни финансови анализи на „Американ Мегъзинс“ и „Музика Рекърдс“. Бе приложила и откъси от статии за Роуина Кребс и Топаз Роси. Не бяха натрупали купища пари — бяха обикновени мултимиллионерки, но го обзе ярост, когато узна за всичките им награди и почетни отличия. А Джоана Уотсън предлагаше на Конрад да превърне розовата им драма с щастлив край в шоу на ужаса.

Господин Майлс,

Преди години са наричали Топаз и Роуина преуспелите работещи момичета. Единствените, които са Ви победили в собствената Ви игра. Но тази игра на власт няма да свърши, докато Вие не престанете да я играете, нали? Ако купите и двете им компании, можете да си направите медийна дивизия. С радост бих Ви помагала в управлението на Американ Мегъзинс, защото Топаз Роси е злобен и ретрограден динозавър, който няма място в света на модата. Надявам се приложените финансови анализи да Ви се сторят интересни и с удоволствие бих се възползвала

от възможност да изложи тази идея лично пред Вас и съветниците Ви.

Искрено Ваша,
Джоана Уотсън

Беше толкова наивно и толкова гениално. Но поради някаква причина той не можеше да ѝ се присмее, защото бе абсолютно права. Бе забравил за онези две арогантни кучки и би се радвал да разчисти сметките си с тях. Освен това младата госпожица Уотсън се бе постарала да приложи интригуваща портретна снимка. Щеше да бъде забавно да се запознае с нея. Разчистването на старите сметки щеше да бъде още по-забавно. Всъщност Майлс изпита леко раздразнение, че бе забравил за Топаз и Роуина. Трябваше лично да се заеме с решаването на този проблем много отдавна.

Беше благодарен на наивната госпожица Уотсън, че му бе напомнила.

Да. Затова Джоана бе допусната в тази стая. Дали притежаваше онова, което бе нужно, за да остане?

Мъжете също бяха станали на крака, сякаш току-що бе влязъл президентът. Майлс ги покани с нехаен жест отново да седнат на старинните дивани и да продължат да отпиват от чашите от фин порцелан пред себе си.

— Добър ден, госпожице и господа — започна Майлс. Може да беше старец, но всички насочиха вниманието си към него. — Благодаря ви, че се отзовахте. Днес сме тук, за да обсъдим двете набелязани нови придобивки на „Майлс Индъстрис“.

Всички кимаха в очакване. Само Джоана Уотсън знаеше какви ще бъдат следващите му думи.

— „Американ Мегъзинс“ и „Музика Рекърдс“.

---

[1] Височината на коня се измерва посредством ширината на човешка длан hh. 1 hh = 4 инча = 10.2 сантиметра. Измерва се от земята до холката (прехода между гърба и шията). — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Здравей, Роуина. Джордж е тук.

— Пиер е на линия.

— Хайнрих — изляз шефът на немския филиал.

— Паоло — каза италианският директор.

— Хелга — потвърди и младата жена, която представляваше компанията в Швеция и Норвегия.

Нямаше никого от Испания. Роуина винаги забелязваше това, когато пътуваше до Стария континент, за да събере европейските си представители. Липсваше й Фредерико, но испанските закони относно пиратството бяха толкова либерални, че звукозаписната им индустрия бе загинала завинаги. Не можеше да плаща на персонал някъде, където не се продават албуми. Френското представителство се грижеше за няколкото хиляди даунлоуда на испански смартфони. Там вече нямаше магазини за компактдискове.

— Чудесно. Благодаря на онези от вас, които останаха на работа до късно. — Беше странно да осъществява конферентна връзка за една от най-големите американски звукозаписни компании и да няма нито един „янки“ на телефона. Но напоследък тя се възприемаше като полуамериканка. Не можеше да е живяла тук толкова дълго, да е омъжена за американец и да е майка на още двама и да не се чувства поне донякъде на родна земя. Роуина определено бе известна с това, че уволнява служители, които се смеят на глупавата американска публика, въобразявайки си, че ще спечелят благоразположението на британската шефка. — Но както казват психотерапевтите, трябва да поговорим.

— Роуина, надявам се да не обвиняваш нас за фиаското с „Лумос“ — припряно заговори Джордж Търнър. Беше на тридесет и пет и ръководеше британския филиал, най-големия сателит на „Музика“ на изток от Ел Ей. „Лумос“ бяха британци и една от групите, чиито турнета досега вървяха катастрофално. — Мениджърите ни държаха настрана от албума. А са твърде големи, за да ги дразним.

— Не обвинявам никого. Може би някои хора от „Артисти и репертоар“. Нямаме групи в резерв. Вие трябва да ми намерите добри агенти. Това е работата ви, нали? Но относно тези три концерта, поехме риск, който беше оправдан предвид предишни продажби, и не зная точно защо имаме три поредни провала.

Последваха изсумтявания.

— Прекалена отстъпчивост към мениджърите.

Още изсумтявания. Всички се чувстваха засрамени.

— Ще започна с решаването на проблема днес. Компанията е в положение да нямаме никакви хитове, а са ни нужни, мамка му. Искam всички да прегледате каталога и да видите кои от най-ценните ни открития работят на ваша територия. Особено където контролираме разпространението.

Ставаше дума за правата за възпроизвеждане, за преотстъпването им. Напоследък групите не се отказваха лесно от това, но с онези от каталога нещата стояха другояче: легендарни групи от седемдесетте, поп звезди от осемдесетте, соул певци от шестдесетте. „Музика“ контролираше разпространението на много от тези песни.

— След това искам да се заемете с маркетинга. Лицензирайте. Прокарвайте най-големите ни хитове навсякъде, където можете, нека да звучат в реклами, филми, хитови телевизионни шоута. Не преотстъпвайте правата за нищо, почти нищо, и издавайте компилации с най-известни хитове, ремикси, не ме интересува какво. Спомнете си онова тъпо парче на Елвис.

— „По-малко приказки, повече действие“? — попита Пиер.

— Да. Precisement — отговори Роуина. — Песента е нашата стратегия. Обаждайте се на продуценти, записвайте дуети с починали певци, каквото е нужно. Искam да видя непрестанен поток от приходи и високи места в седмичните класации. Кавъри, кавърите също вършат работа. Ако имате велики банди, привличайте ги за изненадващи кавъри. Нещо като Съботното вечерно шоу. Представяте ли си „Металика“ да свирят Майкъл Джексън или Адел да изпълнява парче на „Ен Дабъл Ю Ей“? Не ме интересува къде и как ще го уредите. Просто действайте.

Последва миг мълчание.

— Роуина, не е толкова лесно — възрази Паоло.

— Напротив. Трябва да използваме каталога си така, че другите компании да ни завиждат. И както знаете, вие носите отговорността за това.

— Нужно е време за осъществяване на един запис — изтъкна Пиер.

— Две–три седмици. Ако имате добри продуценти и нахъсана група. Всичките ни суперзвезди са записали дебютните си албуми така, не помните ли? — Роуина вече набираше инерция. Господи, колко се дразнеше, когато хората ѝ си намираха оправдания. — Трябва да канализирате част от това и самите вие да бъдете нахъсани точно сега, или нещата няма да се получат. Повярвайте ми, ще има уволнени. Налага се да свием разходите. Може дори да реша, че е необходимо сливане на региони.

Сега наистина привлече цялото им внимание.

— Целта е само да спечелим време. По много изобретателен и финансово ефективен начин. Искаме отново да заложим на най-добрите си продуценти, хора, които могат да работят бързо. Освен това трябва да предизвикаме медиен интерес към истински вдъхновяваща нова група. Но нека ви напомня какво имам предвид под „вдъхновяваща“. Трябва да има песни. Изключителни песни. Песни, в които човек се влюбва, без да вижда изпълнителя. Песни, които програмните екипи на радиата обожават. Схващате ли, мамка му? Искам по една хитова група от всеки регион до края на тримесечието, както и нещо от каталога, с което да изкараме лятото.

— Може и да се получи — отбеляза Хелга, експерт за северната бизнес ниша. На Роуина ѝ харесваше, че няма пораженческо отношение.

— Може. Намери ми нови АББА или поне „Ей-Тийнс“, Хелга. Ясно?

Тя се засмя.

— Ще се постарая, шефе.

— А турнетата? — каза Джордж. — В Лондон направо се давим в кръв. Половината от вината за този кошмар се приписва на нас.

— Аз ще се погрижа за турнетата. „Музика“ прекратява губещите начинания — заяви Роуина. — Това означава, че ще дойда при вас, ще се срещна с групите и ще заиграе брадвата.

— Нима си способна на това? Те са хора с влияние. — Хайнрих осезаемо потръпна. Големи звезди означаваше хора със силно его, а мениджърите, които се грижеха за интересите им, обикновено бяха мръсници от класа. Поне от гледна точка на звукозаписната компания.

— Знаете ли на какво ме научи Майкъл, когато се събрахме за първи път? Човек е толкова популярен, колкото е последният му хит. Не повече. Звездите изгряват и залязват, но „Музика“ е вечна. — Роуина бе доволна, че не могат да видят съмнението, което се изписа на лицето ѝ в слънчевата стая. Надяваше се това все още да е вярно. — Утре хващам самолета. Ще поема своята част от отговорността. Сега вие поемете вашата.

Децата бяха успели да хванат автобуса и пътуваха към училище, но не изглеждаха помъдрели. Топаз не бе казала нищо. Главно защото бе вцепенена от шока и не знаеше какво би трябвало да каже. Може би щеше да убеди Джо да се върне. По някое време днес. И нямаше да се наложи да казва нищо.

А може би не искаше той да се върне. Нямаше представа, просто не можеше да проумее какво става.

Не беше на себе си от тревожност, машинално се облече и намери сили да излезе и да потича, въпреки че мислите ѝ се въртяха само около Джо. Чувстваше се, сякаш бяга през катран, но измина разстоянието до водохранилището на Сентръл парк за обичайното време и се върна обратно до дома си, задъхана и потна, с мисълта, че поне е направила нещо за себе си.

Дневната рутина ѝ даде опора. След сутрешното тичане имаше кратко време да вземе душ и да изсуши косата си. Следваха дрехите, които бе приготвила от предишната вечер: топла плетена рокля на „Мисони“ и равни обувки, стилна версия на удобно облекло. Машинално се гримира с непретенциозната комбинация от овлажняващ фон дьо тен, лек руж на високите си скули и божурено розов гланц за устни, нанесен върху обикновено червено червило. Сложи спирала само на горните си клепачи, водоустойчива, каквато се налагаше да ползва. Висшите директори не можеха да си позволят размазан грим, а отхвърлените съпруги не биваше да допускат издайнически петна от сълзи.

Вече беше готова. Колата я чакаше отвън. Не бе имала време за закуска и умираше от глад. В хладилника имаше малка кутия със запаси за спешни случаи, която тя зареждаше всяка неделя: твърдо сварени яйца, сол и пипер, пакет орехи, кашу и стафида, малко зелено грозде и половин тъмен шоколад с морска сол. Обикновено Рона ги опустошаваше до четвъртък, но днес Топаз благодари на бога, че все още бяха там.

Сърцето ѝ бе разбито, но тялото ѝ не се интересуваше от това. Винаги беше гладно. Тя бе италианка, а италианците не можеха да мислят на празен стомах.

Трябваше да пристигне в офиса си с план, който ще смае шефовете. Иначе не само Джоана Уотсън щеше да бъде уволнена. Това беше Манхатън — човек можеше да падне така бързо, както се е издигнал. Топаз не искаше да бъде следващото голямо име в „Американ Мегъзинс“, което ще опакова живота си в кашон.

В известен смисъл това бе благословия. Заплахата за кариерата ѝ беше единственото, което можеше да отклони мислите ѝ от Джо Голдстейн.

Поне засега.

— Е, Джо, чух, че имаш някои страхотни идеи — каза Мария Гонзалес. Беше с друга зашеметяваща рокля, този път памучна, в тъмносиньо, оригинален дизайн на Виктория Бекъм в някакъв стил, наподобяващ военна униформа.

Голдстейн се сдържаше да не зяпа.

Роклята бе смъртоносно оръжие. На хартия моделът би изглеждал консервативен — подгънати ръкави, прилепнала пола, квадратно деколте, подгъв, елегантно стигащ до под коляното. Но не беше на хартия, а на Мария Гонзалес. И сърцето му биеше все по-учестено.

Гърдите ѝ бяха скромно покрити, но все пак стърчаха петнадесет сантиметра пред нея. Но този път ахилесовата му пета беше световноизвестният ѝ задник, подчертан от тъмносинята опаковка. Позволи на Мария да поведе разговора. Това му спести необходимостта да говори. Беше му нужна секунда, за да овладее гласа си.

— Трябва да кажа, че с Оли много се вълнуваме — добави Мария.

— Така е — каза Оли Грийн, скъпоплатеният ѝ агент. Беше известен е особено неискрените си усмивки и Голдстейн никак не му вярваше. — Мария ми каза, че сериозно сте решили да дадете шанс на нови идеи, и определено се интересуваме какво ще предложите, стига да ви устройва цената ни.

Ослепителната му усмивка засия срещу Джо. И ето я холивудската версия на „майната ти“. „Определено се интересуваме... стига да ви устройва цената ни.“ Превод: „Разкарай се, нещастник, тя е свободна и нямаме търпение да изчетем от тук“.

— Това е страхотно, защото мисля, че е просто удивително, когато всички попадаме заедно на една и съща страница — отбеляза Джо, имитирайки го.

Лицето на Грийн поруменя.

— Договорът ни с вас изтече.

— Но клиентката ви иска да сключи нов. Предлагам да ѝ дадем три години пълна сигурност, известен творчески принос...

— Творчески контрол.

— Принос. Аз запазвам контрола. И ще ѝ плащаме по същата тарифа плюс още пет процента годишно.

Очите на Грийн се ококориха.

— Шегувате се.

Мария сведе поглед към дългите си нокти, сякаш се водеше разговор за някой друг. Но тайно му хвърляше насърчаващи погледи изпод безкрайно дългите си мигли и го накара да сдържи усмивката си.

— Това е повече от индекса на инфлацията — изтъкна той равнодушно. — И е страшно изгодно за Мария.

Докато се усмихваше чаровно, Мария гледаше ту единия, ту другия. Агентът ѝ, тази малка невестулка, ѝ напомняше за Томазо, садистичния сводник, който пръв я бе измамил в Ню Мексико. В този офис нямаше нито оръжия, нито удари с юмрук или колан, но все пак за Оли Грийн Мария бе просто разменна монета.

Но беше странно. Тя започваше да мисли като Джо Голдстейн.

Днес трябваше да сложи точка на цялата тази глупост. „Не виждаш ли? Той иска да те прецака с парите. Да помогне на мрежата си.“ Джо беше просто поредният мъжкар, който, както всички други, оглеждаше задника ѝ и точеше лиги. Може би беше малко поинтересен, защото поне се опитваше да потисне този инстинкт — все още не се бе опитал да я свали. И можеше да пуска шеги. Поне не я унижаваше...

„Опомни се, Мария! Не си поредната от онези тъпи женски, които са готови да вдигнат банкет само защото един мъж не се е изплюл в лицето им.“

Двамата все още разговаряха. Не с нея. За нея.

Мария се облегна на стола си.

Нов проблясък от миналото. Пътуването с автобус до летището, промъкването в автобуса на „Холидей Ин“. После още автобуси, влизане и излизане от крайгранични градчета. Тийнейджърите, онези „лупос“, които я ограбиха и щяха да я насилват, ако иззад ъгъла не бе дошла полицейска кола. Разбягаха се и Мария също побягна. Водата в бутилката ѝ бе свършила и когато престана да тича и продължи да върви, видя бензиностанция с надписи само на английски. Америка. Беше успяла. Залитайки, тръгна към бензиностанцията с побелели от жажда устни. Там имаше вода! Сигурно имаше тоалетна и мивки. Но ѝ се зави свят и припадна край шосето.

Когато се събуди, не знаеше къде се намира. Беше тъмно. Поклащаше се нагоре–надолу. Не можеше да говори, устните ѝ бяха толкова пресъхнали. Някакъв мъж набута бутилка с вода в устата ѝ и тя отпи, дълбоко, бързо, без дори да си поеме дъх. Непознатият рязко дръпна бутилката...

— *Por favor...* — дрезгаво промълви Мария с умоляващ тон.

— По-добре това. Ще ти прилошее, ако се наливаш с вода. — Разбираще думите, донякъде. В училище сестра Фатима казваше, че *Ingles* е най-важният език. Бил нужен за всяка добра работа. За да стане камериерка, трябвало да го знае. — Опитай.

Мария отпи от нещо друго. Беше в пластмасова бутилка. Топло, изветряло газирано. Много сладко. Беше най-приятното нещо, което бе вкусвала. Изпи го всичкото.

— „Гейторейд“ — каза той с топъл, плътен глас с южняшки акцент, който Мария никога нямаше да забрави. Беше дебел и

миришеше, имаше брада. До ден-днешен тя мразеше брадати мъже. В договорите ѝ имаше клауза никога да не си партнира с актьори с брада. — Съдържа соли и разни други глупости. Електролити. Нуждаеш се от тях. Страшно си обезводнена, *matasita*.

Месести пръсти отместиха залепналия от пот бретон от челото ѝ.

— Избягала си през границата, а? Хубаво. Но си нелегална. Ако те хванат, ще те върнат обратно. Мога да ти помогна с това. — Мъжът ѝ се усмихна похотливо. — Ако се държиш добре с мен. Нали ще бъдеш послушна, миличка?

Мария затвори очи.

Мислеше, че знае какво ще последва.

Но беше дете. Всъщност не знаеше. Никое дете не би могло да знае.

След първия път спомените ѝ бяха смътни. Дребничкият мърляв доктор, който не я поглеждаше, докато даваше лекарства. Мизерният бордей; още изнасилвания. Избяга след седмица. Стигна до друг град. Прехранваше се от кофите за смет, докато някакъв мъж я намери. Ново изнасилване. Но Мария беше корава. Твърдо бе решила да оцелее. Бездомна и гладна, продължаваше да се придвижва, да краде храна, да учи езика, четейки от парчета от вестници и списания. Да се крие от полицията. Запомняше маршрутите на автобусите. Водеше номадски живот. Когато стана на тринадесет, бе стигнала на автостоп почти до Калифорния, но по пътя все още се подвизаваха много банди, крайгранични банди, които искаха да я хванат и продадат.

Една година самота, насилие и побои и Мария Гонзалес бе на път да полудее.

Тогава ѝ хрумна най-добрата идея на света.

„Прав беше, Хефе“, понякога си мислеше Мария. Един мъж вместо много мъже. Един насилник вместо много насилници. Уличните банди, които действаха тук, бяха лоши колкото онези у дома. Търгуваха с жени и момичета като нея. Нейното положение беше добро в сравнение с онова на мексиканките, които ставаха жертви на трафик през границата. Когато бандите хващаха „пулос“, както ги наричаха, „пиленцата“, измъчваха мъжете за откуп, чукаха и продаваха жените. Пазарът процъфтяваше тук, в Америка.

Тя се нуждаеше от закрилник. Трябваше да се избави от този живот.

И Мария Гонзалес знаеше точно какво да направи.

Щеше да отиде при сводник. И знаеше кой е най-подходящият. Дребничкото лукаво копеле, което не пиеше. Томасо.

Томасо можеше да я измъкне. За пари...

„Беше много отдавна, Мария, преди цяла вечност. Сега си голяма звезда. Нещата са различни.“

Двамата мъже все още разговаряха. Тя положи усилие да се върне към онова, което се случваше в стаята. Сега беше по-зряла. По-добра. По-силна.

И както винаги, имаше план.

— Ето какво ще ти кажа, Джо Голдстейн. Когато си готов да водим сериозен разговор, обади се в офиса ми и ще видим дали ще можем да те вместим в графика. — Грийн рязко се изправи. — Хайде, Мария, тръгваме.

Той изглежда Джо с презрение.

— Почакай, скъпи — леко замърка Мария. — Не мисля, че моят приятел Джо иска да ме обиди.

Грийн се завъртя и също толкова бързо седна.

— Е, щом си толкова благосклонно настроена, бихме могли да го изслушаме — каза той, като че ли имаше избор.

Джо погледна право към Мария.

— Знаеш, че други канали ще ти платят повече. И ще ти дадат творчески контрол. Който ще прехвърлиш на Оли. А неговата агенция има и други клиенти, които иска да уреди. Сценаристи, продуценти, по-неизвестни звезди. Ще ти спретнат хубав парашут. И твоята звезда ще започне да пада.

— Но ще имам контрол — изтъкна Мария.

— За какво ти е? Какво разбираш ти от продуциране на шоу? — безцеремонно каза Джо. — Ти си актриса. Твоята версия за контрол ще съсипе всичко, до което се докосне. Повече реплики за звездата, никакви тромави сюжети, нищо, което те прави да изглеждаш зле... накратко — пълна скука. Ползата в краткосрочен план е вреда в дългосрочен.

— Като от поничките — кимна Мария. — Носят наслада за момент, а се лепват на задника за цял живот.

Голдстейн си помисли, че тя си прави „бъзик“, както би казала Топаз. За секунда образът на неговата съпруга, любима, най-добра приятелка мъчително проблесна в съзнанието му. Почти почувства физическа болка. Но се сети как пренебрежително, гневно и истерично му бе казала, че заради него не би си помръднала и малкия пръст. А младата сексапилна Мария беше тук и пърхаше с тези впечатляващи мигли срещу него. Изглеждаше готова да го издигне на пиедестал.

— Мария се нуждае от напътствия — каза той на Грийн, — не от гъделичкане на самочувствието. Важното за нея не е материалната изгода. Важното е да направи пробив, който ще накара публиката да я види по нов начин. Нужен ми е бюджет за това и ако изразходвам всеки цент от него за главозамайващ хонорар, Мария няма да извлече никаква полза, защото няма да мога да наема най-добрите сценаристи и продуценти и да ги накарам да поемат риск с момиче, чието лице вече сте продали на търговски марки и рекламни агенции. Разберете, мисля, че тя може да бъде нещо повече, без да губи почва под краката си. Мисля, че може да бъде и забавна, и секси, дори умна. И за разлика от вас, вярвам, че е достатъчно интелигентна, за да разбере, че няма смисъл да получава творчески контрол. Като казвам, че ще има принос, нямам предвид на хартия, по холивудски. — Той отмести поглед от Оли и срещна красивите ѝ очи. — Мария, давам ти дума, че заедно ще изберем нещо страхотно. И ти ще бъдеш звездата в този проект през следващите три години.

— Няма да стане — веднага отсече Грийн. — Забрави.

— Стига — каза Мария. — Джо е прав. Няма смисъл да получавам контрол. И наистина искам кариера.

Лицето на Оли Грийн доби цвят на плесен.

— Джо Голдстейн седи от другата страна на масата, Мария! Аз успешно управлявам кариерата ти и сега трябва да тръгнеш с мен. Клиентите ми не се отнасят с мен по този начин.

— Сто процента си прав, Оли. — Тя се усмихна чаровно. — Някоя клиентка не бива да се отнася така с теб. Затова си уволнен.

Голдстейн почувства надигаща се вълна на задоволство, радостта да натрие носа на опонента. Не бе изживявал много такива мигове. Беше в еуфория.

Точно сега Мария беше най-любимият му човек на света.

— Благодаря ти, че дойде, Оли. Асистентката ми ще те придружи до вратата — спокойно каза той.

Грийн скочи на крака, видимо треперейки от гняв, и излетя от офиса като хала.

— Беше прекрасно. Ти си прекрасна — отбеляза Джо.

Мария се засмя.

— Мислех, че е против религията ти да ми направиш комплимент.

— Нищо подобно. По-умна си, отколкото хората смятат. — Той направи пауза. — И наистина не бива да подронваш авторитета на представителя си. Знаеш, че е прав. Всъщност аз съм врагът.

— Ще видим тази работа. Впрочем той беше онзи, който не зачиташе достойнството ми. Водихме тази дискусия насаме. Казах му какво искам — да работя с теб. И той ми се изсмя. Каза, че имаме и подобри възможности. Не го послушах. — Сви рамене. — Какъв е смисълът от творчески контрол, когато собственият ми агент не ми го дава? Отдавна трябваше да го разкарам.

Откровеността на Мария беше обезоръжаваща, опасна почти колкото тези големи очи. Джо не можеше да се сдържа.

— Да те почерпя обяд? Където пожелаеш.

Ето. Беше го казал. Вече нямаше връщане назад.

Мария се усмихна.

— Какво ще кажеш за хотел? Някой добър наблизо?

Хотел? Той примигна, но предпочете да си даде вид, че не долавя подтекста.

— Добре.

— И искам да бъдеш искрен с мен. Като истински приятел. Дължиш ми го.

Имаше право.

— Дадено.

СЕДМА ГЛАВА

Топаз се чувстваше ужасно. Потръпна от необичайния за сезона студ. Телефонът на Джо беше изключен; вече бе оставила три съобщения. В третото му казваше да върви на майната си.

Но в огромния ѝ офис цареше оживление. Бордът на директорите се събираше, за да я изслуша. В момента подготвяха конферентната зала. И това не беше положително развитие. Бе чула от една от съюзниците си, Криста Мърсър, бивш главен редактор на „Нюйоркър“ и отскоро член на борда, че председателят е настоял да присъстват не само висши директори.

Това означаваше беда. И Топаз Роси бе готова да я посрещне.

Разбитото сърце бе нещо достатъчно лошо. Психически свив щеше да бъде фатален.

— Кафето ви, госпожо.

Една от младшите асистентки бе дошла с поднос. Ароматно кафе с канела и кифличка със стафиди. Идеално. Нуждаеше се от въглехидрати.

— Благодаря — каза Топаз. Грабна чашата и пое кофеина на големи глътки, неподобаващи на дама. Бюрото ѝ беше в безпорядък; по него бяха разпилени броеве на всички списания на компанията. Дълго бе преглеждала оформлението, рекламните карета, статиите. Подхождаше като редактор, а не като главен изпълнителен директор. От години списанията бяха нейният живот; мразеше провалите, но още докато бе съсредоточена върху оформлението, почувства прилив на адреналин в тялото си.

Кое беше страхотно. Кое беше безсмислено. Кое беше стандартно, просто за запълване. И някоя и друга книга, толкова посредствена, че би трябвало веднага да бъде отхвърлена.

— Брад.

Натисна бутона за асистента си.

— Да, госпожо Роси.

— Намери ми шест-седем айпада. Качи списанията ни на тях. Разбрано? Не искам да губя време за сваляне.

— Ясно. Да, госпожо.

Дигиталните технологии. Това би трябвало да бъде спасението им. На помощ на печатните издания. Но нещата не се бяха развили така. Хората не се абонираха от таблетки. Просто напълно преставаха да четат. Лъскавите снимки, които някога бяха спасявали дебелите месечни списания, се намираха безплатно в Инстаграм. Новините излизаха от Туитър. Модата се разпространяваше чрез Тъмблъър. Децата не четяха нищо друго, освен блогове. Тя беше в информационния бизнес, а информацията бе навсякъде; „като въглищата в Нюкасъл“, както казаха в Англия.

— Всичките са черни. Но аз продавам малко по-добри въглища тук — каза тя на глас.

— Моля?

Топаз се обърна. На прага стоеше жена. Криста Мърсър, шестдесетгодишна, с елегантен делови костюм „Долче и Габана“, черен, със златисти копчета. Може би го имаше от осемдесетте, предположи Топаз, но модите се въртяха и отново изглеждаше шик. Стоманеносивите ѝ коси бяха дълги, сплетени на плитка, увита около главата, като на викингска кралица с корона.

— Всичко това. Все едно да продаваме лед на ескимосите. — Топаз посочи с жест към списанията. — А аз се опитвам да изсека от него по-интересни фигури.

— Съгласна съм. Но бордът ще преценява работата ти относително.

Топаз въздъхна. „Колко добре се справяш?“. Това бе въпросът за нея. Нямахше да ги е грижа какво се случва с индустрията. Само с „Американ Мегъзинс“. Те стояха зад конкуренцията. И това болеше.

— Имам план.

— Ще ти бъде нужен. Те искат кръв. — По-възрастната жена леко се усмихна. — Реших, че не е зле да те предупредя.

— Прието. Разбрано.

— Тръгвам натам. Ще се видим след малко.

Топаз кимна. Все още не бе сигурна какво ще каже. Но бе намислила нещо и трябваше да го направи скоро.

Продуцентският офис на „Фестхале“ бе твърде тесен в сравнение с огромната зала отпред. На сцената „Лумос“ забиваха своя емоционален прогресив рок. Внушителна мрежа от лазерни лъчи, червени, зелени и сини, се въртеше в тъмнината и обгръщаше петимата музиканти, докато позираха и флиртуваха с публиката; огромни екрани показваха на полупразната зала лицата им в едър план.

Франкфурт ги аплодираше, но не достатъчно. Съвсем не достатъчно.

Роуина се бе придвижила до първия ред през затъмнения терен с ламинирания пропуск за пълен достъп на врата си. Искаше да види с очите си колко е зле. Завъртя глава наляво–надясно, забеляза празните седалки на балконите, цели непродадени редове. Старият трик, прилаган от екипите — да спускат завеси пред празните сектори, — беше навсякъде около нея.

Лазерите изглеждаха страхотно. Както и екраните. Тя въздъхна дълбоко. Всичко това бе за сметка на „Музика“.

Рик Уилсън, мениджърът на групата, беше легендарен негодник. Беше се опитал да ѝ попречи да дойде тази вечер и се бе наложило да се снабди с пропуск от немския промоутър. Беше бясна заради това.

— Не можете да влезете тук.

Страховит охранител, двуметрова планина от мускули, се опита да препречи пътя ѝ.

— Да, мога — Роуина повдигна пропуска. — Пълен достъп.

— Мога да чета. Все пак, не можете да влезете. Рик не желае да ви вижда.

— Като че ли ми пука. Дръпни се от пътя ми, момче.

Отворкото се засмя.

— С чия армия си тук, бейби?

— Мога да използвам това.

Роуина повдигна дясната си ръка — беше малка, елегантна и нежна.

— Ще ми покажеш хватка от кунгфу с тази ръка ли? — засмя се той. — О, треперя от страх.

— Не, ще я използвам утре, за да отменя чек. Чекът, с който всички вие ще платите почивките си в Испания. Онзи, с който ще си

получите надниците. — Чаровно се усмихна. — Е, кажи ми, бейби, сега хвана ли те страх?

Той се намръщи.

— Дръпни се, по дяволите.

С неохота ѝ стори път. Роуина нахълта в претъпкания продуцентски офис. Една от гардеробиерките стоеше отегчено подпряна на стената; Рик Уилсън бе седнал върху сандък, смееше се и се натискаше с някакво групи^[1]. Черните ѝ коси бяха небрежно разпуснати по раменете; той бе повдигнал тениската ѝ и мачкаше голите ѝ гърди отдолу.

— Добър вечер — силно каза Роуина.

Уилсън подскочи като ужилен.

— Мамка му! — процеди той през зъби със силния си лондонски акцент. — Разкарай се, Кребс! Къде е Джордан, по дяволите? Наредих му да не те пуска. Не ни интересува какво имат да ни казват шепа американски костюмари.

— Аз съм шотландка.

— А аз съм чудовището от Лох Нес. — Цинично продължи да си играе с гърдите на момичето, усмихвайки се похотливо. — Това трябва да правят момичетата по време на шоу. Така че, ако не искаш да покажеш прелестите си като тази малка фройлайн, изчезвай от тук.

Групито се захили и се наведе назад. Роуина направи снимка с телефона си. Светкавицата щракна в стаята.

— Ааа! — изпищя момичето и придърпа тениската си надолу.

— Geh weg — кратко каза Роуина. — Hab etwas Selbst-achtung.^[2]

Момичето заплака. Стана и побягна от стаята.

— Хубаво — отбеляза Рик. Но нехайно хвърли поглед към телефона на Роуина. — Не можеш да направиш това, мамка му.

— Мога. И току-що го направих. — Тя завъртя телефона. — Имам настройка за автоматично изпращане на снимки. Как ти се струва да пусна тази в есе за половата дискриминация в музиката? Сега не са осемдесетте и ти не си мениджър на „Мотли Крю“. Емоционалната ви тийнейджърска аудитория ще те уволни, преди да кажеш „шибан динозавър, който оцелява компанията ми с три милиона долара с този срамно скапан албум и турне“.

— Изнудване — каза той, но не особено уверено. — Сега ми е ясно за какво е всичко това. Просто не искаш да подкрепиш бандата.

Да дадеш време на албума ни да узрее.

— За да узрее един албум, са нужни песни. А вие нямате такива. Той сви рамене.

— Феновете ще ни преоткрият на това турне.

Роуина седна върху един сандък.

— Рик, ти си пълна скръб като мениджър. Абсолютен некадърник. Провървя ти с една страхотна банда, които случайно бяха твои познати, и се възползва от тях, за да стигнеш дотук. Зависим си от тази банда. Затова не би искал да те уволнят. Защото какво друго имаш? А страхът те кара да допускаш грешки.

— Например? — попита той с ехидна усмивка.

— Например да не им кажеш, че песните им не струват, когато са ти дали демозаписите. Да се надяваш, че продуцентът ще ги превърне в нещо приемливо при миксирането. Невъзможно. Да договориш същата подкрепа за турнето от наша страна, като премълчиш, че бандата ти е претърпяла провал и че се нуждаеш от повече време. Ти се перчиш. Като онази кукла. И каква полза имаш от това? Празни зали и катастрофално турне. Това дразни бандата като гадна воня. Виждат празните седалки всяка вечер и изпитват срам. Продажбите на албума са още по-слаби. До края на турнето ще проумеят, че не биваше да им позволяваш да издадат толкова скапан албум.

Той въздъхна.

— Какво да направя, Роуина? Не мога да пиша песни вместо тях.

— Не, идиот такъв. Ние можем. Имаме връзки с някои от най-добрите композитори в света. Могат да работят в сътрудничество с тях или сами. Това е смърт за всяка голяма група — да си въобразяват, че са вечни, че могат да издават детски песнички и всичко ще бъде наред. Няма да бъде.

— Какво искаш? Защо ми досаждаш?

— Не искам. Нарещдам. Ще подпишеш този документ с мен тази вечер. Споразумение за предоговаряне.

— Разкарай се.

— Свиваме разходите за вашето турне — каза Роуина. — Ще слеем две големи турнета. Вашето и на „Касиус“. И те не могат да напълнят залите. Имате едни и същи фенове. Емоционални момичета и неудовлетворени момчета. Заедно ще продадете повече билети. Ще изпълнявате само първите два сингъла от новия албум. Останалата

част от сетлиста ще включва само най-харесваните ви парчета. Най-големите ви хитове. Ще завършите с кавър на „Твърде бързо“, третия по известност хит на „Касиус“. Те ще завършат с кавър на вашия „Маймуна“. Феновете ще искат да чуят първите два хита от самите банди.

На лицето на Рик Уилсън се изписа странна смесица от емоции. Боязливост, тревога и надежда. Както и примирение. И двамата знаеха, че е права.

— И ако се съглася?

— Ще се съгласиш. Не ми се прави на интересен, когато спасявам кариерата ти. Дори ще ти позволя да кажеш на бандата, че идеята е била твоя. Опитай се да поговориш с тях като с възрастни хора. И отсега нататък, ако моята звукозаписна компания не получава възможност да чува парчетата на всеки етап, от демозапис до издаване на албум, няма да покрием нито цент от разходите.

— Добре. — Той прокара грубите си къси пръсти през пепеляворусите си коси. — А какво ще стане с албума, мамка му? Онези шибаняци от радиата ни отрязват.

— Искаш да кажеш, че въртят само хитове. Това е работата им. Ще извършим спешна операция във връзка с този албум. Ще дам петте най-приемливи парчета на най-добрите си продуценти, включително и Майкъл. Имам и автори на велики хитове на разположение. Ще ги ремиксираме в нещо, което човек би могъл да затананика. Ще добавим преходи, ще добавим цели нови куплети. Постарай се да имаш готовност да вкараш Сет в студиото по всяко време, когато ти кажа. Ще записва на път.

Сет бе вокалистът.

— Това няма да му хареса — каза Уилсън.

— Все още не съм срещнала музикант, който не знае какво се случва, когато феновете се отдръпват — увери го Роуина. — Те са като вас. Изпадат в паника. Може би не го показват. Подай му сламката. Гледай как ще се вкопчи в нея. Тези пет парчета ще бъдат синглите. Аз ще определя реда на издаване.

Уилсън се наведе назад с усмивка на възхищение. Не можа да се сдържи.

— Наистина си корава кучка, Роуина Кребс.

— Няма мърдане. „Касиус“ вече подписаха.

Тя отвори раницата си „Прада“ и му подаде няколко листа.

Уилсън се приближи да ги вземе. Грабна химикалка от бюрото и надраска подписа си.

— Приятно е да се прави бизнес с теб — отбеляза Роуина.

Взе обратно договора, внимателно го сгъна и го прибра в раницата си. След това се завъртя на пети и се отдалечи.

Сенаторският апартамент в „Юмейра“ бе идеален за нея. Хотелът беше безлично и удобно място, най-подходящо за бизнес престой. Роуина Кребс пътуваше с малко багаж. Не отсядаше в най-скъпите хотели и не запазваше място за полет с частен самолет; летеше в бизнес класа, а не в първа, и така спестяваше на „Музика“ цяло състояние. За бизнес титан, приет в Залата на славата, това бе спартански живот.

Все пак, оценяваше лукса. Част от Роуина си оставаше завинаги онова момиче на двадесет и една, отхвърлено от родителите си, току-що завършило „Оксфорд“ и отчаяно търсещо работа, каквато и да е работа, в звукозаписния бизнес. За да има по-добри шансове, като се занимава с това, което обича.

Беше стигнала дотук. И то как.

Сега се изтегна на огромното си легло. В приемната имаше удобен и мек диван, а банята беше по-голяма от някогашния ѝ апартамент в Лондон. Плодовете, швейцарските шоколадови бонбони и платата с отбрани пушени меса и баварски сирена бяха навсякъде; беше си ги поръчала заедно с купички със солени ядки, вместо готвено ястие. Утре сутринта щеше да направи лека тренировка във фитнес залата на хотела, може би да поплува в басейна. Франкфурт щеше да бъде базата ѝ; утре европейските директори щяха да долетят за среща с нея.

И вече имаше какво да им покаже.

Роуина почувства прилив на адреналин. Беше страхотно. Беше вълнуващо. Също както когато бе млада, наскоро поела по пътя нагоре, и трябваше да се справи с Топаз Роси, съперницата, която искаше да я унищожи.

Решаване на проблеми. Разпадане на групи. Възстановяване на компанията.

Плаваше по течението.

На първо място, „Музика“ беше нейното наследство. А тази вечер мислеше за концерта.

Искаше да се оттегли, когато е на върха. Когато феновете крещят за още, когато светът иска част от онова, което е тя.

Не можеше да остави компанията така. Не, щеше да накара доста хора да поблъскат главите си, да скалъпят по някой хит, да върне трите си големи имена към живот. От всеки албум трябваше да бъдат продадени поне два милиона копия това лято.

И накрая искаше да види и чуе новите невръстни открития на своите агенти. Да се срещне с бъдещето на музиката.

Тогава, каза си тя, докато вдигаше слушалката, щеше да бъде време за голяма промяна в живота ѝ.

— Офисът на Майкъл Кребс.

— Роуина е. Би ли ме свързала веднага, Елън?

— Да, госпожо. Само секунда.

Усети лека тръпка в корема от вълнение. Уау. Двадесет години и той все още ѝ въздействаше така.

— Роуина — каза Майкъл.

— Сам ли си?

— В момента да.

— Аз също.

— Надявах се. Мислиш ли си за мен?

— Не — излъга тя.

— Знаеш какво ти се случва, когато не казваш истината — Майкъл бе широко ухилен; онази хищническа усмивка беше в гласа му. Арогантен. Уверен в себе си, както и в нея. — Би трябвало да те накарам да застанеш на колене и да ми духаш. — Роуина затаи дъх. — Да ти напомня откъде си тръгнала. Понякога ми се струва, че забравяш това.

Тя простена.

— Измъчваш ме.

— Още един ден. Само помисли.

— Знаеш, че ще мисля.

— Харесва ми да си те представям по време на концерти. Спомням си как веднъж го направихме под сцената, точно под подиума за барабаните. Групата свиреше, китките ти бяха притиснати към тавана.

— За бога, Майкъл...

— Да продължим по-нататък — каза той и я накара да се заизвива от отчаяно желание и смях, сливащи се в едно. Никога не ѝ позволяваше да се отърве лесно. — Как мина при онова нищожество днес?

— Заварих го с младо групи. Играеше си с циците ѝ пред мен. — Роуина се засмя. — Въобразяваше си, че ще ме накара да изпитам неудобство, като ги подхвърля. Дори ме покани да се присъединя. По-скоро бих изминала километър по натрошени стъкла, противен нерез. Все още е пъпчив и дебел. Привлекателен колкото купчина боклук.

— Както казах, нищожество. Познавам този тип мениджъри. Единственият начин да си уреди котенце е да вземе назаем от бандата си. Както всичко друго.

— Не се зарадва особено, когато ги щракнах с камерата. Стана страхотна снимка, на която мачка бомбите на онази със зяпнала уста и течачи лиги.

Кребс се засмя.

— Браво, момиче. И после?

— Казах му, че е пълна скръб като мениджър, че бандата му не струва и че ще прави каквото аз му кажа.

— Хубаво. Заплака ли?

— Малко. Подви опашка и клекна. В залата беше жалка картина, беше почти празна. Хвана ме срам заради всички онези нещастници.

— Значи клекна? Ще слеее турнетата? — Тонът на съпруга ѝ се промени и издаде искрена гордост. — Страхотен резултат.

— Ще напълним залите. Освен това мисля да преработим албумите. — Обясни му как. — Какво ще кажеш?

— С добри композитори, нови преходи... — мислеше на глас. — Харесва ми. Нова идея. Ремиксирането не върши работа; говориш за пренаписване на парчетата. Феновете ще ги лапнат. Но как ще им пробуташ новите записи, ако вече са си купили албума?

— Това е проблемът за следващата седмица. Имам идея и в тази насока. — Роуина въздъхна. — Нямам търпение да се прибера у дома.

Гласът му стана по-тих.

— И аз. Обичам те.

— Нали не се сърдиш, че говоря за бизнес? Предвид онова, което преживяваш?

Сякаш бе готов да я сграбчи за гърлото.

— Да се сърдя? Това е единственият начин да запазя разсъдъка си. Както ти казах, имам нужда от отклоняване на вниманието и разчитам на теб.

— Тук съм, ако искаш да поговорим.

— Да.

Изведнъж се затвори в себе си, стана сдържан. Стомахът на Роуина се сви от тревога. Не можеше да помогне на съпруга си. В това отношение беше сам.

— Обичам те. — Тя потърка слепоочия с пръстите си с дълъг маникюр. — Мислех си за нещо, скъпи.

— Не и още едно дете. Искам да посветя вниманието си на тези, които имам.

Тя се засмя.

— Никакъв шанс. Две са ни достатъчни. Особено щом ти имаш пет. Но си мислех... след като реша всички тези проблеми, ще чувствам, че вече съм дала всичко от себе си тук.

Последваха няколко мига мълчание.

— И стига толкова?

— Да. — Щеше да го изрече, отново да промени живота си. — Искам да напусна „Музика“. Да се оттегля в пенсия.

— Ти си само на четиридесет и две.

— Зная. А ти си само на шестдесет. Но напусна.

— Защото вече не беше страотно, както преди. А мразя нещата да не са страхотни. Освен това имам достатъчно пари. — Кребс въздъхна. — Но ти казвам, скъпа, адски ми е скучно. Тревожа се за детето си и скучая. Ужасна комбинация.

— Тогава можем да скучаем заедно. Може би ще поема част от твоята скука.

— Не можем да прекарваме целия ден в леглото.

— Недоказано — усмихна се Роуина. — Впрочем, никога не съм си давала година почивка. Може би е време да го направя, да плувам много, да ям праскови и да си намеря някакво друго занимание.

— Година почивка? Да не изживяваш своята криза на средната възраст? Защото ако е така, с радост ще ти купя още една кола. Вишневочервено „Мазерати“? Или синьо „Бугати“?

— Не изпадам в кризи. Както казваш, просто вече не е страхотно както някога. Мога да се справя с проблемите, но просто ще намеря решение. Няма да сложа край на една велика банда...

— По-лесно е да разпуснеш велика банда, отколкото да постигнеш успех със слаба. Теб определено те бива за второто. Защото „Лумос“ не струват, както и „Касиус“. Аз бих ги отрязал.

— Не мога да ги отрежа, защото аз притежавам мастърите. — Роуина въздъхна. — Може би си прав, скъпи, но истински обичам музиката. Искам да работя с велики банди. Искам да долавям онази енергия, да виждам крещящи момичета. Не искам само да скалпвам нещата, за да има положителен баланс. Все едно продавам прах за пране на „Юнилевър“.

— Да — ласкаво каза той, — проблемът ти е, че истински обичаш музиката.

— Както и ти. Затова напусна.

— Всяко поколение има своя звезден час — изтъкна Кребс. — Е, добре, съгласен съм с теб. Върни се отново на върха и слез от сцената като звезда.

— Толкова се радвам, че си с мен — каза Роуина и очите и леко се насълзиха. Нещо свършваше, нещо прекрасно и много ценно за нея. Работещото момиче щеше да се оттегли. А нямаше представа как да върви в друга посока, освен нагоре.

— Не се безпокой — каза Кребс, сякаш прочел мислите ѝ, — ще ти намеря нещо, с което да се занимаваш, скъпа.

— Не се и съмнявам — отвърна Роуина с престорено весел тон. — Лека ноц. До утре, скъпи.

Когато затвори, по бузите ѝ вече се стичаха големи солени сълзи.

За първи път в живота си Роуина Кребс нямаше никаква представа за бъдещето си.

И това никак не ѝ харесваше.

---

[1] Фенка, която се стреми към връзка, включително и сексуална, с музикантите. — Б.р. ↑

[2] Махай се. Имай малко самоуважение (нем.). — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Наистина смятаме, че трябва да се случи нещо радикално. — Ернесто Хоакинес, агресивен корпоративен лидер с побелели коси, надменно изгледа Топаз. — Или ще се наложи да проучим възможностите си.

— Акционерите бяха много разочаровани от последните дивиденди. — Лайънъл Тест, един от членовете на борда, кимна към нея. — Не е нужно да ти напомням, Топаз, че това не е някаква фалшива интернет компания, която разчита на зрителни измами. Тук има реални факти. Цифри. И нашите бележат спад. Губим читатели. Приходи от реклами. Продажби.

— Стабилни сме по отношение на общ пазарен дял — отвърна Топаз. — Поради общ спад в индустрията и защото и заглавия на други пазари понесят удари.

— Това няма да трае дълго, ако тези цифри продължат да вървят надолу — отговори Хоакинес.

— Господа... и Криста — Топаз опря ръце на масата за по-силно въздействие. Огромният диамант на годежния ѝ пръстен проблесна в очите ѝ и трябваше да потисне прилив на емоции. Не беше време за сълзи. — Не се опитвам да омаловажа или оспоря тревогите ви. Да, има твърде много лоши цифри и лоши месеци. Дори най-преуспяващите компании понякога имат трудни периоди. Моята работа е да подобря тези цифри. Това, което искам от вас, е максимален срок от два месеца, за да прегледам задълбочено списанията ни, да направя анализ, да видя какво се случва и да предприема промени. След това би трябвало да видим и ръст на продажбите, и намаляване на разходите.

— Готова ли си да заложиш работата си? — безцеремонно попита Ернесто.

Ето. Някой го бе изрекъл.

— Топаз Роси е легендарен главен изпълнителен директор на „Американ Мегъзинс“ — изтъкна Криста. — При нея пазарният дял

стигна до самия връх на класациите. Надмина Конде Наст, за бога. Тя е бизнес икона.

Лайънъл погледна другите членове на борда около масата и по гърба на Топаз пробягна хладна тръпка. Знаеше какво е да ѝ бъде устроена засада. Нямахше абсолютно никакво съмнение, че този борд се е събрал с ясна цел.

Да я уволни.

— Никой не оспорва постиженията ти — каза Ернесто. — Но старите лаври не плащат сметките. Носим отговорност пред акционерите. И смятаме, че твоето ръководство е изчерпано по отношение на идеи.

— Ще ти предложим много щедър пакет — увери я Лайънъл Тест. — Искаме гладък преход.

— Пакет за *пенсиониране*? Забравете. — Яростта бушуваше в нея. — Три лоши месеца и ме смятате за бита карта? — Сякаш преповтаряше своя разговор с Джоана Уотсън, но ти не беше разглезена богаташка щерка. — Не става така. Имам договор. И той беше съставен от един от най-добрите адвокати в бизнеса.

Мъжете около масата се спогледаха. Знаеха, че е права. Топаз благодари на бога, че се бе свързала с Имелда Консуелас; правата ѝ по мегасделката бяха непоклатими.

— „Американ Мегъзинс“ също може да наеме добри адвокати. Ще изживееш голям срам.

Топаз се усмихна самодоволно.

— Няма от какво да се срамувам, господа. Ще дам толкова много интервюта, че ще молиш за скорошна среща, за да подадете своите оставки, всичките до един. Мога и да влача това шест месеца, за да не можете да назначите нов главен изпълнителен директор. Резултатът ще е катастрофален.

— Никой не може да попречи на уволнението ти в крайна сметка. Главните изпълнителни директори не се назначават за цял живот. Дори онези с най-скъпо платени адвокати — рязко каза Ернесто.

— Съгласна съм. И аз нямам желание да работя без пълната подкрепа на борда. Ето какво ще направим.

Топаз не можа да сдържи леката си усмивка. Адреналинът пулсираше във вените ѝ. *Действаш или загиваш, убиваш или умираш.* Чувстваше се като у дома си в корпоративния свят. Тази битка ѝ бе

присъща. Вече нямаше никаква тъга. Само сила. И решимост. Гордо се бе изправила срещу враговете си.

Дори Криста вече не я защитаваше. Господи, създателите на филма „Уолстрийт“ бяха напълно прави; обожаваше го: „Ако искаш приятел, вземи си куче“.

Но Топаз Роси не търсеше приятели.

Искаше короната си. Кралството си. И щеше да срита отзад всеки, който се опита да ѝ ги отнеме.

— Дайте ми три месеца, за да преобърна баланса ни. Ще вляза отново в ролята на главен редактор. Всъщност ще бъда гост редактор на следващия брой на „Американско момиче“. Ако не видите ръст на продажбите на това издание с двадесет и пет процента, месец по-късно ще обявим оттеглянето ми. Сама ще напиша изявлението за пресата. Пенсията ми зависи от общия остатъчен капитал, както знаете, така че до голяма степен е в мой интерес цифрите да са по-добри. — Тя се усмихна. — Сега всички ли са съгласни?

Първа заговори Криста.

— Безспорно е честно. Така се прави добър бизнес. Сигурна съм, че всички сте прегледали отново договора на Топаз Роси; абсолютно права е, както знаете.

— Това звучи като изнудване — просъска Тест.

— Нека не бъдем невъздържани — укорително каза Криста като учителка, която смъмря непослушен ученик. — Топаз има право на шанс и в правно, и в морално отношение.

— Това е компания. Не църква — изтъкна Ернесто.

Един от другите членове на борда, Роджър Симънс, се обади:

— След като внимателно изслушах всичко, гласувам с Криста. Въпросът не е толкова материален. А и така или иначе, не можем да назначим нов главен изпълнителен директор след по-малко от три месеца.

— Чувствайте се свободни да търсите — каза Топаз. — Но го правете, без да се вдига шум. Ако узная, че сте провели интервю с някого, дори неофициално, ще ви съдя до дупка. Наясно ли сме?

Тест кимна с неохота.

— Нужно ли е да гласуваме? — попита Криста. — Не? Много добре тогава. Значи, три месеца.

Топаз стана и гневно излезе от конферентната зала, без да каже довиждане. Майната им на тези негодници. Щеше да им покаже на какво е способна една истинска кралица в печатния бизнес.

Джо Голдстейн погледна Мария. Решимостта му бързо отслабваше.

Тя стоеше до закрития басейн на покрива на жилището си. Господи, това беше живот; дори неговият апартамент не можеше да се мери с нейния. Притежаваше мезонет в Тъпър Ийст Сайд, но вместо тераса, заобикаляща горния етаж, имаше цяла градина на покрива и огромна веранда, в която се помещаваше басейнът. Дори в този хладен пролетен ден беше приятно топло. Загрялата вода се плискаше в мраморните стени на басейна от лекото течение и хвърляше сенки и отблясъци по стените. Беше толкова отпускащо.

Също като двете чаши шампанско, което се бе съгласил да пийне с нея след приятния обяд в хотелски ресторант, по време на който Мария го съзерцаваше с възхищение, сякаш беше рок звезда. Заговори за подробности относно негови дребни сделки, сключени преди време, за които дори самият той бе забравил. С онзи свой задъхан глас изпълни малка комична сценка за него. Разказа му за своите бизнес начинания, договорите си за реклами, сподели подробности.

И Джо започна да изпитва симпатия. Беше неизбежно. Като човек, водещ затворен живот, изведнъж бе пленен от забавното младо създание срещу себе си, което бе готово да повери кариерата си в неговите ръце. Да уволни агента си. Да застане на негова страна.

Мария слушаше внимателно.

Не като Топаз. Не, Мария Гонзалес не беше твърде заета за него, не бе погълната от справяне с някаква криза. Не се безпокоеше излишно за собственото си бъдеще. Никакво мърморене. Никакви упреци. Никакво натякване. Беше оптимистка. Може би не гениална, но с доста здрав разум.

И дръзко флиртуваше с него.

Джо не можеше повече да се преструва, че не забелязва. Беше започнало на обяд и той не знаеше накъде да погледне. Пръстите ѝ докосваха неговите, когато посягаше към чашата с шампанско. Беше невинно, но следваха момичешко кикотене и лукави погледи изпод

онези дълги мигли. Взираше се в очите му малко по-дълго, отколкото би трябвало. Кракът ѝ се търкаше в неговия, острият връх на обувките ѝ с висок ток го докосваше през панталона.

Отначало леко се съпротивляваше, но дълбоко в себе си свиваше рамене. „Какво, по дяволите?“. Щом тя искаше тази игра, кой бе той да каже „не“?

— Влиятелните мъже като теб са свикнали да си имат работа с момичета като мен — отбеляза тя с непринуден смях.

Джо застина. Беше го казала, сякаш гледа на себе си като на някаква награда, играчка. Робиня, изпратена на Цезар като дар. По дяволите. Не бе правил секс от седмица, може би повече, а тя му се предлагаше на тепсия, с тази гладка кожа, тези влажни очи и тези чувствени, неустойими форми.

Не можеше да го отрече. Изпитваше непреодолимо желание да види как изглеждат тези форми без дрехи, в реалния живот.

— Ти си жена с опит. Не наивно момиче — изтъкна той. — Ще се радвам да работя с теб.

Мария нацупи устни.

— Стига толкова. Да поискаме сметката.

Беше извадил черната си „Американ Експрес“ и бе подписал касовата бележка. Тя се бе усмихнала.

— Играч, а?

Човек получаваше черна „Амекс“ само ако харчи над 75000 долара на месец. Платинената беше за нещастници. Мария бе забелязала това.

Джо не отговори. Беше време да се връща в офиса, но му беше твърде забавно. Не се бе забавлявал така от години. Или поне така се чувстваше.

— Искам кафе — изведнъж каза тя.

— О! Мога да поръчам.

— Не, не тук. Твърде задушно е. Имаш ли нещо против да дойдеш в дома ми? Уговарям си много бизнес срещи там. Обичам да работя от дома си. Не съм капризна дива, но е толкова досадно да попаднеш в задръстване с лимузината.

— Привилегия на звездите. Ние идваме при вас.

— Можем да зачеркнем още някои идеи за избор на продуценти или да поговорим за сценаристи, таланти...

Голдстейн погледна телефона си. Личната му асистентка очакваше да се върне всеки момент.

— Хайде, Джо. Ти трябва да им държиш сметка, не те на теб. Помни това. Ти ръководиш компанията.

Изкушаващи думи. Знаеше, че тя четка мъжкарското му самочувствие, но все пак постигна въздействие. Включи телефона си.

— Шона? Аз съм. Отивам с Мария в центъра, ще обсъждаме продуцентски идеи.

— Уау — каза асистентката му, силно впечатлена. — Да, сър. Чудесно. Но не забравяйте, че хората от „Чикаго Ембюълнс“ ще бъдат тук след час.

— Ще се наложи да им позвъниш и да отмениш уговорката. Поднеси им искрени извинения. Опитай се да намериш промеждутък утре.

— Да, господин Голдстейн.

— Ще бъда зает три часа, след това се връщам. Междувременно, състави ми списък с екипите на всички най-гледани предавания, които са свършили през миналия сезон, от всяка телевизия и данните им за контакт. Изпрати ми го по имейл. С Мария ще го прегледаме.

— Да, сър, разбира се. — Шона говореше, сякаш иска да каже още нещо, но се въздържа. Така за него нещата изглеждаха страхотно; одобрението на мрежата му бе в кърпа вързано. — Ще отменя всичките ви ангажименти до четири часа.

— Идеално. — Той затвори и се усмихна на Мария. — Да отидем да прием кафе.

Апартаментът ѝ бе предвидимо разкошен, но това, което най-много хареса на Джо, беше, че представяше звездата като истинска готвачка. Мария Гонзалес не изглеждаше от хората, които си цапат ръцете, но явно случаят не бе такъв — личеше, че домът ѝ е обитаван, използван. Имаше кухня с най-съвременно оборудване и предния ден бе ползвала фурната; почерпи го с домашни бисквити и прясно сварено еспreso. Господи, бяха превъзходни: хрупкави и не твърде сладки, с лек дъх на бадеми.

Топаз вече почти никога не готвеше, а когато се опиташе, резултатът беше плачевен. Джо бе впечатлен.

Докато разбъркваше пръчица кафява захар в своето гъсто черно кафе, Мария му се усмихна над ръба на чашата си.

— Нямам много роднини. Леля ми и братовчед ми живеят в Бевърли Хилс; аз издържам и двамата. Хосе е пристрастен към кокаина, така че не му давам пари. Много ми се сърди. Казва, че един ден и той ще успее, но никога не посещава часовете по актьорско майсторство.

Мария му разказа как, когато станала звезда, наела детективи да издирят роднините на майка ѝ. Оказало се, че баба ѝ и дядо ѝ са починали, но сестрата на Лусита живеела в бедност в Богота, разведена, с бебе. ДНК тестове потвърдили родствената връзка. Казвала се Селена и Мария започнала да фантазира в самотата си как се сгушва под крилото на кръвната си роднина. Но Селена се оказала сприхава, тесногръда и очевидно безразлична към племенницата, която не познавала. При първата им среща Мария узнала, че Селена се е омъжила млада, преди Лусита, и е загубила връзка с нея. По-късно била изоставена, докато била бременна, и започнала да се препитава с кражби и проституция.

Когато адвокатите на Мария пристигнали със самолетни билети и дрехи за двамата, Селена била наркоманка, а Хосе — млад бандит. Все пак, тя им купила къща, в която да живеят, помогнала на Селена да се излекува, насърчила Хосе да учи и ги принудила да свикнат с нормалния живот и предградията. Къщата била в Пасадина, близо до добро католическо училище. Имала плувен басейн и тревна площ, оградена с жив плет.

Нито лелята, нито братовчедът показвали мотивация да постигнат нещо по-добро. Мария била разочарована, но приела новото отхвърляне на шега.

— Тогава защо търпиш това? Можеш да ги изриташ.

— Майка ми е починала, когато съм била съвсем малка. — Очите на Мария се присвиха, предупреждавайки го да не задава повече въпроси. — Тя би искала някой да се грижи за сестра ѝ, така че го правя. Радвам се, че мога.

— А мъжете в живота ти? — любопитства Джо.

Мария поруменя.

„Късметлии“, помисли си той. Представи си какво е някой да може да докосва тези прелести колкото иска.

— Само един–двама след колежа. Мислех само за кариерата си. Не им хареса, когато се прочух. Питър ме удряше; това беше неговият начин да упражнява контрол. Леополд реши, че съм твърде незначителна, за да се ожени за мен. Вечерта, когато предложи на годеницата си, ми каза, че ще ми наеме апартамент. Беше като в „Хубава жена“, но без щастливия край. Нямахме обръщане на колата. Нямахме изкачване по стълбата до апартамента. Знаеше ли, че краят е бил такъв в оригиналната версия? Той я напуска, тя се хваща на работа.

— Не е минал на предварителните прожекции, нали?

— Не. Зрителите негодували. Някои от тях заплакали. Бум, време за промяна на сценария в последната минута, и всички са доволни. — Изражението на Мария стана сурово, но само за миг Джо долови искрен гняв, огорчение. — Трябва да проумеете, че никой няма да дойде да ви спаси. Не и в реалния живот. Ако искате рицар на бял кон, момичета, по-добре сами се мятайте на седлото, защото можете да разчитате само на себе си.

Забеляза, че той я гледа втренчено, и леко поклати глава; гърдите ѝ примамливо подскочиха и вниманието му бе напълно отвлечено. Топло му се усмихна.

— А момчетата в клюкарските списания? Моделът, танцьорът... как се казваше, Рамирес...

— Сам отговаряте на въпроса си, господин Голдстейн — невинно каза тя. — Гейове. Подходящи кавалери. Както мъжете звезди години наред ходят с бради, защо и ние, хетеросексуалните жени, да не отклоняваме подозренията? Не искам да съм сама и не искам никакви сложни романтични връзки. Досега от тях не е излязло нищо добро.

Джо се наведе към нея.

— А какво искаш?

— Мъж, който ме харесва и иска да ме чука. Някой с добро сърце и положително отношение към брака. Не играч. Умен мъж, на когото мога да разчитам. Не някой нещастник, който иска да бъде с мен заради парите ми. Абсолютно никакви актьори, рок звезди или политици.

Джо се засмя с глас.

— Никакви политици? Наистина ли?

Мария изпъна дългите си, стройни крака.

— Можеш ли да си представиш цял живот добро поведение? Или никога да не можеш да изругаеш или да блъснеш някого на опашка в „Дънкин Донътс“? Не е за мен, мамка му. Не бих станала първа дама и за милион долара. Местна дума.

Джо все още се хилеше.

— Получаваш моя глас.

— Все още се надявам да срещна някой готин. Да бъдеш богата жена, не е като да бъдеш богат мъж. Това ограничава възможностите ти за интимни връзки.

— Голям проблем в света на богатите — усмихна се Джо.

— Мърморене на разглезена звезда. Зная, съжалявам. Чувствам се благословена.

— Но не искаш деца? А биологичният часовник?

— Моят е с повторение на алармата, в случай че я проспя. Истински уважавам майките, но просто зная, че не съм създадена за това. Нещастно детство. Не мисля, че мога да бъда толкова всеотдайна.

— Мария тръсна назад гарвановочерната си грива и гърдите ѝ леко се повдигнаха при движението. — Братовчед ми ще има деца и със сигурност ще трябва да финансирам образованието им. Надявам се да срещна човек, който не иска това от мен. — Усмивката ѝ беше толкова ослепителна, че му бяха нужни слънчеви очила. — Може би защото е разведен и вече има свои. Това би било идеално.

Гърлото на Джо пресъхна. Би трябвало да намери извинение и да си тръгне. Но не помръдна.

— Няма много мъже на твоята възраст, които вече да са разведени и с деца.

Мария стана и бавно закрачи из стаята. Той се загледа и заоблените ѝ задни части, докато се поклащаха под роклята.

— Предпочитам по-възрастни. Знаеш ли, по това време на деня обичам да плувам. Горе има басейн. Ще ми правиш ли компания? Имам резервни бански за гости. Ще ти намеря подходящ.

— По-добре не.

Трудно му бе да преглътне.

— Тогава може да продължим да си говорим, докато аз съм във водата?

Понечи да каже „не“, но нищо не излезе.

— Насам — каза Мария. — Ще се преоблека за минута.

И ето, сега бяха тук. Той бе седнал на шезлонг край басейна и се чувстваше глупаво с костюма си. Развълнуван. И възбуден до полуда.

Мария все още не бе влязла във водата. Седеше на ръба на басейна, загърната с пухкав бял халат, и краката ѝ докосваха водната повърхност. Виждаха се съвършено оформените ѝ нокти с момичешки розов лак. Кожата ѝ беше със секси загар. Нямаше начин да разтвори халата и да надникне под него. А точно сега изпитваше отчаяно желание да го стори.

— Не си ми казал нищо за семейството си. Зная, че имаш близнаци тийнейджъри, Дейвид и Рона?

— Да. — Той се замисли какво ще им каже тази вечер, когато се обади. — Страхотни хлапета. Сега е малко трудно.

Тя направи гримаса. Устните ѝ се нацупиха и му се прииска да ги целуне.

— Съжалявам. Защо?

— Сигурно се досещаш. Или може би не. Понякога много привилегированите деца не ценят онова, което се прави за тях. Мисля, че го изживявам толкова тежко, защото самият аз съм се борил. Не искам да изпитвам гняв към тях, но и не искам да се провалят. — За секунда отклони вниманието си от това взривоопасно тяло и красивото лице с израз на обожание. Не беше се разкривал така пред никого от години. Джо не ходеше на терапия; той бе по действието, не по приказките. Още докато изричаше думите, нещо в него се пропука и изведнъж се отвори.

— Какво казва жена ти?

Мислите му се насочиха към Топаз, към извиненията, които намираще за децата, към подронването на авторитета му, и настроението му помръкна.

— Тя вижда нещата по друг начин.

— Не те ли подкрепя? — попита Мария с най-уместния тон. Не искаше да издаде твърде явен шок и приятелско съчувствие — по-скоро дистанцирано любопитство, с лека нотка на изненада.

— Не. — Следващите думи бяха много по-лесни за изричане. — Всъщност в момента сме разделени.

Дали наистина бе така? Той просто си бе тръгнал. Не бяха поговорили. Трябваше да каже на децата, но точно сега нямаше

желание да се връща при Топаз, не и преди тя да престане да мисли само за себе си и да застане до него.

— Ще се съберете ли отново?

— Да... предполагам, ще почакаме и ще видим.

Отговорът трябваше да бъде: „Да, разбира се“ или „Сигурно, тази буря ще отминне“, но не каза това.

Мария стана.

— Е, важното е, че в момента не сте заедно.

Пристъпи към бяла метална градинска масичка, свали джапанките си със скъпоценни камъни, бавно съблече халата и го сложи старателно сгънат върху масичката.

Джо зяпна от възхищение.

Беше изумителна. Като компютърна анимация, като тяло, изваяно с научна прецизност. Не на екран, а пред очите му. Банският беше оскъден, модел на „Мисони“ на зелени и златисти триъгълници, покриваше едва една трета от едрите ѝ стегнати гърди, които никога не бяха кърмили — може би бяха уголемени, но нима го интересуваше? — и тънка прашка с връзка, завързана от лявата страна на тънката ѝ талия, чиито краища висяха до ханша ѝ и го караха да си представя, че може просто да ги дръпне и да я разсъблече за своя наслада. Коремът ѝ беше плосък, мускулите — поддържани в свършена форма: разбира се, звездите прекарваха часове с лични тренъори и си личеше. Задникът ѝ — по дяволите, това, разбира се, беше най-забележителната част и Джо облиза пресъхналите си устни, когато тя се обърна с гръб към него. Леко стърчеше, повдигнат, заоблен, стегнат, мускулест, изпълнен със сочната ДНК на младостта; краката ѝ бяха невероятно стройни, с атлетични бедра и страхотни прасци.

— Ще измина само няколко дължини — нехайно каза тя. Джо не отговори. Желаше я твърде силно, за да може да каже нещо. Лудост.

След миг тя се гмурна, златистото ѝ мексиканско тяло се плъзна във водата. Задникът ѝ се скри от погледа му и го обзе негодувание. Движеше се под водата като видра — хлъзгава, с пъргави крака. Беше добра плувкиня, уверена, устремена напред. Едва когато стигна до другия край на басейна, се надигна, за да си поеме въздух. Косите ѝ бяха залепнали около лицето. Джо искаше да види как изглежда този оскъден бански, когато е мокър.

— Мария. — Гласът му звучеше изненадващо спокойно. — С удоволствие бих разговарял с теб за бизнес, но не така. Трябва да тръгвам.

— Изведнъж изникна нещо ли? — замърка тя. Лукаво плъзна поглед право към чатала му.

— Много си привлекателна. Не искам да прозвучи неуважително. Беше ми много приятно. Но така ми е трудно да се съсредоточа. Освен това за една добра тренировка не е нужно някой да наблюдава, освен ако не е личен треньор. — Джо стана. — Ще обсъдим идеи друг път.

— Но аз не искам да се съсредоточаваш. — Мария безмилостно запристъпва по стъпалата, държейки се за парапета от двете страни, приближавайки се към него с това почти напълно голо тяло със златист загар. — Искам да легнеш с мен.

Дъхът му секна.

— Какво?

— И двамата сме зрели хора. Зная, че ме чу.

— Не мога — промълви той. — Женен съм.

— Но сега сте разделени. Разделените съпрузи често имат връзки с други хора.

— Случи се... наскоро. Съвсем наскоро.

— Все пак сте разделени. Всъщност няма никакъв проблем. И не е нужно никой да узнава. Засега — многозначително добави тя.

Джо почти не чу последната уговорка. Сантиметър по-близо и тези атомни бомби щяха да докоснат ризата му.

— Аз съм ти шеф. Би било неетично. Мога да загубя работата си. А и ще се отрази зле на репутацията ти...

— Скъпи, не си ми никакъв шеф. Аз съм свободна. Дори вече нямам договор с НАТ. Не и докато не измислим нещо ново.

Имаше право.

Джо не можеше да помръдне.

— Знаеш, че го искаш — каза тя. И преди да успее да отговори, тя повдигна горнището на банския, без напълно да го свали, остави го изпънато над гърдите си. Той издаде стон на желание. Зърната им бяха бледорозови и съблазнително сочеха на север. Формата им беше още по-неустоима без разпалващото фантазии горнище. По тях едва се

забелязваха леки кафеникави линии. Беше тяло на порнозвезда, изложено на показ.

Ръцете му се повдигнаха и ги обхванаха. Моментално. Той беше човешко същество. Тя беше богиня.

Внезапен прилив на мъжественост го разтърси, изненадвайки го с необузданата си сила. Значи го изкушаваше? Измъчваше го? Щеше да я накара да си плати за това. Палците му започнаха да се плъзгат съвсем леко по върховете на зърната ѝ, едва ги докосваха, проверяваха реакцията им. Тя простена и се изви назад. Краката ѝ се разтвориха, сякаш възседна пространството помежду им. Но Джо не посегна да развърже малкия възел и да проникне с пръст в женската плът, която жадуваше за него.

— Назад — каза той и леко притисна гърдите ѝ.

Очите на Мария учудено се отвориха.

— Какво?

— После трябва да се върна в офиса си. Не искам да намокриш костюма ми. Ще стане по друг начин. — Тя затаи дъх. Отдръпна се назад. Беше поруменяла, изгаряше. Очевидно никой не ѝ бе говорил така. — Добро момиче. Сега свали това. Бавно.

Мария трепереше. Пръстите ѝ посегнаха към възела отстрани. Дръпна връзката, засуети се с нея. Джо просто стоеше там, скръстил ръце, и я гледаше. Не каза нито дума. Не помогна.

Най-сетне тя развърза възела и вдигна поглед към него. Гледаше я в очите, съсредоточено. Забавляваше се. Караше я да изпълнява еротичен танц. Долнището на банския послушно се плъзна надолу и се свлече в краката ѝ. Беше гладко избръсната, с еднакъв златист загар навсякъде. Като мокър сън за всеки тийнейджър.

До ръба на басейна имаше два чифта обувки с висок ток; представи си как предишния ден ги е свалила и се е подготвила да поплува. Посочи.

— Сложи червените.

Бяха с тънки секси токчета. Мария се подчини, тихо стенойки от желание. Кръвта на Джо бушуваше. Искеше да види как тя го води през верандата като стриптийзърка, със скъсени от високите ток крачки и повдигнат задник.

Направи го. Тялото ѝ изглеждаше още по-страстно. Той полагаше усилие да се владее. Трябваше да влезе с нея в спалнята.

— Обърни се. Покажи ми този задник — нареди Джо. — О, да. Това е световна класа. Сега тръгни към спалнята. Ще вървя след теб и ще гледам как задникът ти танцува. Постарай се да поклащаш бедра. Секси походка. На всяка крачка искам да виждам как това нещо се движи.

Мария простена, но послушно закрачи пред него, поклащайки примамливите си задни части със съвсем леки игриви движения. Ръцете му се свиха в юмруци. Вкопчи се в последните капки самообладание, които му бяха останали. За щастие спалнята не беше далече; тя сви покрай ъгъл, влезе в коридор, и ето я там. Луксозна, но малко претрупана, кичозна фантазия в розово и златисто, не че го бе грижа. Имаше легло. Нямахме огледало, което беше жалко. Би я накарал да си купи.

— Отиди до леглото, но не лягай. Застани с лице към него.

— Какво ще направиш?

— Ще разбереш.

Тя измина последните две крачки и се спря.

Зад гърба ѝ той разкопча колана си, свали ципа на панталона и придърпа боксерките надолу до средата на бедрата. Това беше; щеше да се слее с нея полуоблечен, да я накара да усеща допира на голото си тяло до ризата му, до копчетата на ръкавите, до обувките му.

— Наведи се напред.

Почти ридаетки от желание, тя го направи. Ръцете му се протегнаха и обхванаха великолепните ѝ гърди, погалиха ги, разпалиха у нея още по-силно желание.

Мария отново простена. Той провря крак между нейните, потърка го между бедрата ѝ. Беше влажна; не само капчици вода все още по кожата ѝ, а онази съвършена, гореща хлъзгавост на младостта. Там, над червените секси обувки, този изваян задник просто го приканваше да изживее порива. Нямахме колебание. Бе престанал да мисли, без угризения, без морални задръжки. Проникна в нея — дълбоко, енергично, безмилостно, най-сетне отприщил неудържимото отчаяно желание, и усети как тялото ѝ се изви и отвърна, коленете ѝ затрепериха от наслада, но ръцете му, обхванали ханша ѝ, я задържаха на крака. Беше свежа, нова, страстна. Изцяло му се отдаваше, без никакви преструвки.

Диво се мяташе; той усети леко притискане и спазми, наведе се напред, повдигна я и със силен тласък отново навлезе сред примамливата мекота, докосна онази малка нежна точка на разтапяне. От нея се изтръгна силен, пронизителен вик, краката ѝ затрепериха неудържимо, когато стигна до върха, и той внезапно експлодира едновременно с нея, чувствайки прилив на сила, изживявайки триумфа на своята мъжественост...

След миг всичко свърши и докато задъханите ѝ стонове заглъхваха, бавно излезе от нея и вълна на приятно изтощение разлюля тялото му. И той дишаше тежко, сърцето му постепенно се връщаше към нормалния си ритъм.

Джо Голдстейн се опита да се съсредоточи върху това, вместо върху завладяващото го чувство на изумление.

Дейвид слезе за вечеря и погледна масата. Нещо не беше наред. Имаше само три комплекта прибори.

Майка му сервираше пилешка салата и топъл френски хляб; изглеждаха купени от магазин. В момента бе заета да слага лед в чашите за вода, да изважда лъжички за разбъркване и да разговаря с Рона. Сестра му подозрително гледаше храната; щом не беше нещо с оризови спагети, нямаше да ѝ хареса.

Но нямаше порция за баща му и той с шок осъзна, че не го бе видял и сутринта.

— Къде е татко?

— О... — Топаз се поколеба. — Има срещи до късно.

— Какви срещи? — попита Рона, дъвчейки парче хляб.

— Нещо във връзка с изтичането на договора на голямата звезда на мрежата. Баща ви иска да прокара нови предавания, а шефовете не са съгласни. Той не желае да ръководи НАТ, ако не му позволяват да взема решения. — Майка му преглътна. — Труден период е за него — каза тя. Тонът ѝ издаде, че нещо я мъчи.

Дейвид издърпа стол и седна.

— Не иска да ръководи НАТ? Но парите ни трябва! — извика Рона.

— Можем да се справяме и без тях — сопна се Дейвид.

— Но не и да водим живота, с който сме свикнали.

— Можеш да живееш и без слушалки „Боуз“ и „Четири сезона“ в Коста Рика — изтъкна Дейвид.

— Обичам Коста Рика! А и ти не сваляш слушалките, майтапиш ли се с мен?

— Можем да си прекарваме добре и в „Холидей Ин“ в Пуерто Рико.

— Съмнявам се. — Рона сипа голяма лъжица салата в чинията си. — Дейвид, отново започваш с речите си за социална справедливост. Звучат добре, но все пак оставяш стаята си в безпорядък и чакаш Наташа да я разтреби.

Това беше истина. Дейвид мислено направи гримаса, но погледът му срещна този на майка му, докато се хранеше. Вече не изглеждаше напрегната. Защо ли? Защото препирнята им с Рона бе отклонила вниманието от трудна тема?

Подвоуми се. Майка му изживяваше някакъв стрес; нима бе нужно да добавя още?

„Трябва да узная“, помисли си той. Тайните правеха нещата по-лоши.

— Мамо, не искам да те разстройвам, но наистина ли татко не се е прибрал, защото има срещи? Обикновено се старае да си бъде у дома навреме.

Тя се предаде с дълбока въздишка.

— Дейвид, защо е нужно да си толкова умен? Тревожа се. Сигурно отглеждам бъдещ адвокат, бог да ми е на помощ.

— Защо? — Рона вдигна поглед и в тъмните ѝ очи се изписа безпокойство. — Какво се е случило? Мамо?

— Баща ви наистина има срещи — опита се да се оправдае Топаз. — Но брат ти има право. Скарахме се и... той се изнесе на хотел за известно време.

— Ти ли го накара? — попита Дейвид.

Майка му поклати глава. Очите ѝ се зачервиха и енергично стана от масата, за да вдигне чинията си. Дейвид се почувства сякаш бе разочвъркал рана.

— Мога да изпратя съобщение на татко и да го помоля да се върне — предложи той.

— Баща ти може сам да взема решения. Сега искам двамата да разчистите масата и да намерите време за домашните си, за да не ви

гоня утре сутринта.

— Трябва да поговорим за това! — настоя Рона.

— Когато татко ви си дойде, със сигурност ще поговорим. Просто се нахрани и вдигни съдовете си, Рони. Разбрано?

Дейвид изяде още няколко хапки салата и хляб. Не усещаше никакъв вкус, но искаше да покаже на майка си, че се чувства добре. Какво се бе случило, мамка му, и защо възрастните трябваше да се държат като деца?

Хрумна му все пак да отиде в стаята си и да позвъни на баща си, но приведеният гръб на майка му го накара да размисли.

Добре, помисли си Дейвид Голдстейн. Но ако баща му не се появеше и утре вечер, скъпо щеше да си плати. Нямахше никакво оправдание просто да ги напусне. Без да поговори с тях.

Но въпреки вътрешното си перчене беше изплашен. И го знаеше.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Частният самолет кацна гладко на „Титърбъро“ и след минути Майкъл Кребс седеше на задната седалка на лимузина и се придвижваше към централната част на града. Беше скъпо дори да резервира място за чартърен полет, но Кребс не можеше да чака.

Мартин се нуждаеше от него.

Едно телефонно обаждане, едно нехайно съобщение: „Татко, можеш да дойдеш насам, ако искаш“, и минути след като бе оставено на гласовата му поща, Кребс вече бе на път за летище „Ван Найс“. Винаги имаше някакъв самолет, готов за заминаване, някаква услуга, която би могъл да направи. Удобството, което получаваше в замяна, беше лесно пренебрежим лукс, но не и бързината и леснотата.

Роуина щеше да се прибере скоро. Дотогава бе оставил децата с възпитателка. Джош и Рут бяха достатъчно големи, за да се справят сами. А и Мартин също бе негово дете.

Докато се возеше, потънал в тъмния кожен интериор, Кребс не забелязваше познатите маршрути и магистрали, които се изреждаха покрай него, някогашните любими места в Ню Йорк. Мислите му бяха изцяло заети с Мартин. Първородното му дете. При раждането му, когато медицинската сестра го повдигна във въздуха, докато майка му лежеше задъхана на леглото зад тях, погледът на Кребс остана прикован в него; толкова малко, толкова мокро, слузесто и сърдито, но сграбчило целия живот на баща си в своето миниатюрно юмруче. Спомни си как сърцето му се разтуптя от обич и ужас, когато сложиха в ръцете му онова крехко гърчецо се вързопче, сякво търсецо нещо, което той никога нямаше да може да му даде. После се изредиха сцени от живота им. Смях в деня на обрязването. Малкият Марти на раменете на баща си в зоологическата градина. Избликът на гняв, когато изписаха Пийт от болницата, защото Марти искал камила, а не малко братче. Първият му мач по софтбоул в училище. Неговият син, безнадеждно слабият скиор. Със страхотните оценки и нулев интерес към рокендрола. Болката, която Майкъл им бе причинил, когато най-

сетне бе напуснал Деби. Кавги те, неловките посещения, семейната терапия, а след това бавното подобрене в отношенията им. С Марти се бяха сблизжили след колежа, когато синът му бе започнал да преследва академична кариера. На светлинни години от интересите на самия Кребс, но той го бе приел добре.

Всъщност беше облекчение за него. Децата бяха силни и независими. И когато пораснаха, той обичаше всичките еднакво, въпреки че малките, второто му семейство с Роуина, поглъщаха цялото му внимание и време; живееха с родителите си, канеха приятелчета за игра, ходеха на училище и прочие, беше нужна упорита работа и много усилия, но сякаш бе получил право на втори живот...

Живот.

Досега. Сега животът на Марти беше под заплаха. И Кребс имаше чувството, че светът му ще рухне. Беше лош момент, неподходящ момент. Роуина беше притисната. Марти тъкмо намираще мястото си в академичните среди. Мислеше за брак. Кребс не можеше да реши къде стои той в цялата тази история. Детството на Марти бе далечно, преди цяла вечност, но внезапно бе изплувало. И той не можеше да се обърне към Роуина за помощ. Чувството за вина, което изпитваше, никога нямаше да го напусне напълно. Тук беше съвсем сам. Това неизбежно оказваше натиск и върху нея, и върху него. Майкъл бе долетял при първородния си син и се надяваше да намери облекчение за напрежението, което го разяжда отвътре.

Щеше да се побърка от безпокойство, мислите му препускаха. На задната седалка на лимузината имаше сгънат брой на „Уолстрийт Джърнъл“. Той го отвори и с невиждащи очи впери поглед в страниците, докато коли и улици се плъзгаха покрай него.

— Е, това е домът ми — каза Марти. — А това е Амелия.

— Много се радвам да се запознаем — каза тя и с усмивка подаде ръка на Кребс.

Младата жена бе тъмнокоса и хубава, с кафяво-зеленикави очи и леки лунички около носа. Държеше се уверено и лицето ѝ излъчваше секси младежка свежест. Бузите ѝ бяха леко зачервени, може би от стълбите. Той се запита докога Марти ще може да ги изкачва.

— Здравей. Радвам се най-сетне да те видя — каза Кребс. Успя да потисне емоцията в гласа си с усилие. След това се приближи и прегърна сина си не като мъжа, в който се бе превърнал, а като онова малко момче с ожулено коляно.

Марти беше болен. Мечокът у Кребс бе готов да се изправи срещу болестта, да защити малкото си. Беше отслабнал до неузнаваемост. Косата му вече бе наполовина опадала и кожата му имаше жълтеникав цвят. Дрехите сякаш висяха на тялото му. Изглеждаше на петдесет. Майкъл го задържа в прегръдката си, за да му даде опора, да го стопли.

— Откога си на химиотерапия?

— От три седмици тази серия.

— Момче. Време е да обръснеш това. — Кребс разроши остатъците от косата на сина си. — Да заприличаш на Коджак. И на своя старец.

— Засега я държа. — Марти леко поруменя. — Илюзия за нормалност.

Кребс се огледа наоколо. Апартаментът изглеждаше добре поддържан и той изпита прилив на благодарност към Амелия за това. Фактът, че не е нужно Марти да се тревожи за тази част, означаваше много. Тя се грижеше за ежедневните им нужди, вършеше домакинската работа, хранеше го. Но жилището беше тясно и претъпкано, а през малкия прозорец на всекидневната влизаше оскъдна светлина.

— Ще ви наема друго жилище — каза той. — Днес следобед.

— Татко! — Марти се усмихна. — Не прахосвай пари.

— Точно това ще направя. Ще прахосвам парите си. — Кребс мрачно се усмихна на сина си. — Това е единственото, което мога да направя. Нали разбираш?

— Искаш ли кафе, Майкъл? — попита Амелия.

— С огромно удоволствие. Благодаря.

Тя влезе в кухненския бокс. Беше на няколко крачки от мястото, където бе застанал, малка ниша в средата на стаята. Имаше душкабина, двойно легло зад параван и следваше всекидневната с малък телевизор, монтиран на стената. Класическо таванско студио.

— Слушай, Марти. Зная, че си мислиш, че нямаш нужда...

— Наистина нямам.

— Не съм съгласен. Може би не точно сега, но скоро ще имаш. Когато силите ти отслабнат и вече не можеш да изкачваш много стъпала. Освен това, Амелия, работиш ли?

— Завършвам дисертацията си в Колумбийския и понякога работя това–онова, за да помагам със сметките. Наемът е висок. — Тя сви рамене. — Дори тук.

— Каква работа?

— Регистрирана съм като правоспособна детегледачка и разхождам кучета за агенция. Плащат доста добре — добави Амелия. — Нямах представа колко много богати нийоркчани си купуват кучета, за да ги държат затворени по цял ден.

— Често излиза рано сутрин и късно вечер — потвърди Марти. — Но няма проблем. И без това не мога да спя много. Вече не се налага да спазвам графици.

— Слушайте какво, направете ми тази услуга — настоя Кребс. — Може би наистина нямате нужда, но така аз ще се почувствам по-добре. Ще ви наема апартамент на приземен етаж някъде наблизо, с необходимите удобства в сградата. Амелия, кажи ми по колко изкарваш на месец и ще ви изпращам двойно повече. Искам да можеш да работиш върху дисертацията си. Марти ще помага, така няма да мисли за лоши неща. Точно сега и двамата трябва да ограничите допълнителния стрес в живота си до минимум.

— Но, татко — Марти прехапа устни, — винаги съм искал да разчитам на своите доходи, а не на твоите.

— Добре. И винаги съм уважавал това. Имаш попечителски фонд... зная, че не си го докоснал.

— Той е за децата ми.

Кребс не възрази.

— Може. Парите са твои, не мои. Важното е, че това е временна ситуация. Ще вкарат рака в ремисия, ще го свият.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм. Тези лекари са най-добрите в света. Втори стадий? За тях е детска игра. — Той се усмихна на Марти, черен хумор, който не му беше смешен. — Но, хлапе, единственото, което ще ти помогне, е да се отпуснеш, да не се стресираш физически, да се храниш правилно и да не се тревожиш, че Амелия обикаля из града с някакъв немски дог. Освен това, независимо дали вие имате нужда,

или не, аз имам. Трябва да чувствам, че мога да свърша нещо полезно тук. Майка ти наминава ли често?

Марти сви рамене.

— Идва и готви. Може би веднъж в седмицата, за да може Амелия да си почине.

— Това е чудесно.

— Нали не...

— Не ревнувам — каза Кребс. Разбира се, изпитваше известна ревност; бившата му съпруга нямаше други деца, момчетата бяха нейният свят. Тя можеше да посвети цялото си време на Марти, когато се нуждае от нея. А Кребс не можеше. Трябваше да мисли и за Роуина и децата. Сърцето му се сви и в него се надигна негодувание. Поне веднъж, не можеше ли това да бъде неин проблем... защо не можеше той просто да остане тук, с детето си, с момчето, което истински се нуждае от него.

Нещо не беше наред. Роуина усещаше.

Бяха минали три седмици, откакто се бе завърнала в Ел Ей. Децата се представяха блестящо в училище; Майкъл понасяше болката заради Марти добре. Изглеждаше по-съсредоточен върху работата си; казваше, че обмисля нови проекти и започва да крои планове. Все още не бил готов да ги сподели с нея. Но Роуина знаеше, че е някаква страхотна идея, съдейки по представянето му в леглото.

Може би някой психолог би казал, че това е начинът на Майкъл Кребс да поддържа силата си за живот пред лицето на смъртта. Кой знаеше, по дяволите? Вместо тъгата и депресията да се отразят зле на либидото на съпруга ѝ, ставаше точно обратното. Майкъл я докосваше сякаш и двамата отново са на двадесет и една, сякаш, когато се слее с нея, може напълно да забрави за страховете си. Вече страхотният им сексуален живот бе станал сензационен. Той я повикваше в офиса си в другия край на града и без да каже дума, я мятеше върху бюрото по корем, повдигаше полата ѝ и я чукаше; придърпваше я в морето, докато разхождаха кучетата в Малибу, смъкваше банския ѝ и проникваше в нея под водата, карайки я да сдържа стоновете си, докато други нищо неподозиращи двойки се разхождаха по брега; имаше сутрешни сеанси, когато идваше да я погледа как плува в

басейна, преди децата да станат, вечерни, когато влудяващо бавно разпалваше страстта ѝ в собственото им легло, измъчвайки я с език и пръсти, докато започне да го умолява за проникване. Тази необузdana страст толкова възбуждаше Роуина, че едва издържаше. Тези дни непрекъснато мислеше за съпруга си, често се улавяше, че се взира в пространството, потънала във фантазии какво ще направи с нея тази вечер или какво тя би искала да направи с него.

Постоянното желание на Роуина за секс с Кребс само нарастваше. Нейният любим не правеше спокоен, скупен, порядъчен съпругески секс. Любеше я като четиридесетгодишния супер продуцент, с когото се бе запознала, когато тя бе неопитен младши директор на звукозаписна компания, като мъжа, който някога бе държал кариерата ѝ в ръцете си; забраненият плод, най-доминиращия опасен мъжкар, когото бе срещала.

Някога неин идол, ментор, безнадеждна любов.

Сега сродна душа, съпруг.

Колко ли пъти бе плакала от радост — не можеше да повярва, че наистина са заедно? Че мечтата ѝ се е сбъднала, че Майкъл Кребс се е събудил и е решил да сподели живота си с нея?

Но Майкъл прогонваше всякаква сантименталност, когато идваше при нея в леглото, и тя обожаваше това. Роуина никога не си бе падала по „правенето на любов“, кротка, спокойна, послушна, почтена любов. Такива момчета никак не ѝ харесваха в колежа, а Майкъл Кребс, толкова далечен, толкова различен — американец, евреин, играч — беше като експлозия в нейния свят, под кожата ѝ. Връзката им бе чиста еротика, на най-висше ниво. Харесваха се неизмеримо. Още от самото начало бе твърде силно за нея: увлечение, прераснало в любов. Накрая страстта ѝ бе покорила сърцето му, проникнала в онова непристъпно, тайно, уязвимо кътче в центъра на душата му; мъжът, който вдъхваше такова страхопочитание, толкова властен, се нуждаеше от любов колкото нея.

Когато се появи романтиката и последва брак, Роуина се боеше, че страстта им ще угасне. Беше неизбежно, нали? Така пишеше навсякъде. Две години брак и тази обсебваща лудост изчезваше. И ако по някакво чудо времето не успееше, то децата със сигурност щяха да я убият. Нямаше съмнение. Все пак, тя бе преживяла и двете и въпреки някоя и друга кавга, въпреки изтощението, желанието ѝ за него не

отслабваше. Оставаха лудо влюбени и сексът никога не бе дежурен. Никога скучен. Онази глупост, че „остава само приятелство“, така и не се сбъдна. Бяха равни през повечето време, въпреки че тя никога нямаше да достигне неговото ниво на богатство и известност, все пак бе добра, адски добра, и притежаваше способността да чува великия рок и да взема вдъхновени решения дори ако само Кребс можеше да го създаде.

Любовта — тя се проявяваше по хиляди начини. Когато той готвеше вечер. Когато тя оставяше бележка, в която пише, че го обожава. Когато открадваха по някоя целувка, докато децата закусват, и биваха аплодирани с одобрителни викове, ако ги хванат. Но сексът, сексът беше различен. Кребс никога не го правеше като съпружеско задължение към Роуина, никога не ѝ позволяваше да го приема за даденост. И тя се стараше да измисля начини да го изненадва, да го предизвиква и дразни, да го кара да експлодира.

Честна дума, беше страхотен брак, дявол да го вземе.

Но нейният мъж довеждаше нивата до съвсем ново ниво. И на Роуина много ѝ харесваше. Гадаеше по секса с Кребс като циганка по чаени листа: нещо голямо, нещо изключително значимо се случваше в неговия свят, в работата му, и този успех се проектираше по начини, носещи неизмерима наслада на тялото ѝ.

Благодареше на бога за това и за него. Защото нещо друго не беше наред тук. Нещо не беше на мястото си.

— Господи, погледни това! — беше ѝ казала Барбара Линкълн преди две седмици.

Стояха заедно в топлия здрач пред стадион „Прада“ в Милано и слушаха последния убийствен хит на „Касиус“, „Бой“. Саундът разтърсваше въздуха, разноцветни прожектори озаряваха небето, лазерни лъчи се преплитаха в мрежа. Всички места бяха разпродадени, но отвън все още се тълпяха хлапета, някои от тях молеха за билети, други седяха и пушеха джойнт, танцуваха и се радваха на концерта, който само слушаха.

— Тук сигурно има поне хиляда души!

— Най-малко две хиляди.

— Права си. Мамка му.

Барбара прибра пропуска под якето си, за всеки случай. Роуина остави своя да се вижда. Чувстваше се всемогъща. Кой можеше да си играе с нея?

— Да влезем — предложи тя. — Бекстейдж зоната е насам.

Изминаха няколкостотин метра покрай стадиона. Барбара беше с елегантен спортен панталон и страхотна бяла блуза, която контрастираше с гладката ѝ кожа с цвят на еспreso, и някои от младежите зад загражденията подсвирнаха по неин адрес.

— Тези момчета са на около деветнадесет — пошегува се Роуина. — Мислят те за двадесет и пет годишна, както изглеждаш.

Барбара се усмихна самодоволно.

— Какво ти казах, скъпа? Черните не се сбръчкват.

Засмяха се с глас. Господи, толкова беше хубаво, помисли си Роуина. Когато нещата се получаваха. Когато беше тук с приятелката си. Когато стадионът бе пълен и фенове се бореха да влязат. Когато песента, която звучеше в момента, караше осемдесет хиляди ръце да се размахват във въздуха. Когато минаваше покрай охраната отново, с пропуск за пълен достъп, и веднага се отдръпваха като морски вълни и я поздравяваха, сякаш е кралица. Дори най-заплашителният член на екипа вече не представляваше проблем за Роуина. Ефектът беше като при осмоза; успехът на цялостния ѝ план по някакъв начин се просмукваше до всички нива.

Нещата се бяха променили. И ледената красавица, костюмарката от Ел Ей, беше тази, която ги бе променила. Тези мъже виждаха разликата между концерти с наполовина продадени билети и претъпкани стадиони. Адреналинът се бе върнал. Цялата атмосфера беше различна. По-гореща. Усещането за отчаяние беше изчезнало и групите им — две групи, два екипа — вече не се държаха сприваво.

— Добър вечер, госпожице Гордън — каза едър охранител.

Роуина вдигна поглед. Казваше се Айдрис Евънс, поне така пишеше на ламинирания му пропуск. Онзи, който се бе опитал да препречи пътя ѝ във Франкфурт. Сега леко ѝ се поклони, сякаш беше японската императрица.

— Здравсти, Айдрис. Наричай ме Роуина. — Никога не таеше злоба, особено към по-низши, наемни работници. — А това е приятелката ми, легендарната Барбара Линкълн, мениджър на „Атомик Мас“.

Очите му се отвориха широко.

— О! Еха! Радвам се да се запозная с вас.

— Трябва да стигна до сцената.

— Насам — веднага каза той и тръгнаха заедно през лабиринта от бетонни коридори, покрай белите листове с указателни надписи, залепени по стените, между завеси, преграждащи коридорите, сред обичайната бекстейдж суматоха, сега още по-голяма, защото имаше две хедлайн групи. Но Роуина познаваше реда: VIP гостите насам, друго заграждение за пропуски с по-ограничен достъп — за представители на местни звукозаписни компании, момичета, с които музикантите се канят да разпуснат след концерта, — и още по-назад зоната за бекстейдж срещи на звездите с победители от томболи, членове на фен клубове и всеки, който е успял да се сприятели с някое роуди в местна гостилница предишната вечер. Там бяха продуцентските офиси, кетъринг залите, гардеробната и съблекалните с още охранители. Това бе светилище, където не проникваше случаен човек и промоутърът можеше да парадира с гостоприемството си. Сандъци за транспортиране, подредени покрай стените, мъже и няколко жени, крачещи наоколо и опитващи се да изглеждат заети. За повечето от тях времето за шоу беше време за почивка; усилената работа бе приключила преди часове, сцената бе издигната, прожекторите включени, билетите проверени. Веднага щом прозвучеше последният тон, тези хора щяха да се засуетят като рояк черни мравки и бързо да приберат всичко, да го опаковат и натоварят в камиони за отпътуване към следващата държава за предварително изчислено време с точност, на която и Наполеон би завидял.

Това беше свят, който повечето фенове никога не виждаха. За който много от тях мечтаеха. А Роуина Кребс истински обожаваше.

Пулсът ѝ се учести, когато излязоха от сивите коридори и продължиха към сцената. Всичко беше по-силно. Светлините — по-ярки. Те бяха тук. Погледна към високото около тридесет метра скеле, с рампи и стълби от двете страни.

— Къде са връзкарите? — извика тя.

Айдрис се усмихна. Ставаше дума за онези важни клечки, които получаваха привилегията да гледат целия концерт така, както го вижда групата. Трън в очите на всеки в музикалния бизнес. Техниците също ги мразеха, но присъствието им беше неизбежен факт. Някоя

телевизионна звезда, друг музикант, братовчед, приятел от училище; дебелите връзки им осигуряваха правото да бъдат там и да пречат на всички.

— Ложката за натрапници е вляво от сцената.

— Ние отиваме вдясно.

Той кимна и без да каже нищо, извади два малки пакета и им ги подаде. Не беше нужно Роуина да пита; тапите за уши бяха стандартна защита на сцената. Освен ако човек не искаше след пет години да оглушее. Не беше добра перспектива за директор на звукозаписна компания.

Качиха се по рампата. Тук дори и да викат, нямаше как да се чуят. Едно роуди се опита да ги спре, видя Роуина и изчезна. Тя повдигна ръка към Айдрис и застана точно до малкия мишпулт на сцената; басистът, тръгнал към тази страна, за да помахна на феновете, я забеляза и повдигна палец за поздрав, като се усмихваше и мятеше дългата си коса като метъл звезда от осемдесетте.

„Бой“ свършваше. Роуина погледна през мрежата от червени и зелени лазерни лъчи към публиката. Беше повече от очакваното, точно това им бе нужно. Осемдесет хиляди хлапета, докдето поглед стига, подскачаха, крещяха и тръскаха глави в такт с песента. Песен, която никога нямаше да влезе в класациите, ако тя не бе извършила спешна операция. Ремиксирано, с един добавен куплет, записани наново вокали и гост рапър, скучното парче изведнъж бе станало заразителен световен хит.

Съвместното турне се продаваше добре. В Европа нямаше проблем. „Касиус“ преливаха от щастие. Продажбите на албума им бяха на път да достигнат милиони и Роуина изпрати новия микс по имейл на всички фенове, които вече си го бяха купили, плюс бонус, концертно изпълнение на песента. Беше в комерсиален пънк рок стил. С малко спешна хирургия, доктор Кребс бе спасила лятото.

Барбара хвана ръката ѝ и се усмихна. Нямаше смисъл да говорят. Роуина знаеше, че приятелката ѝ се чувства по същия начин. В тъмнината, докато бандата свиреше, звуковата стена се издигаше, лазерите се въртяха и феновете крещяха...

Беше свещено. Беше вълшебно. Тя си беше у дома.

След шоуто отидоха в бекстейдж зоната да поздравят двете групи, да приемат горещите благодарности на мениджърите и да се координират с италианската звукозаписна компания. Паоло Гамети, президентът на „Музика Италия“, бе долетял от Рим; беше млад и елегантен, с добре скроен костюм, може би около тридесет и пет годишен и очевидно бе впечатлен.

— Признавам, че не очаквах това — каза той на Роуина, докато седяха на удобен диван зад сцената. — В Италия всичко е продадено. „Бой“ върви по всички радиа.

— Страхотно. Следващият ни тласък ще бъде за „Лумос“. Ремиксът на „Наука“ излиза в понеделник. Искам няколко пъти да се спомене за това по РАИ ТВ.

Той кимна.

— След концертите в Рим и тук, мисля, че можем да го уредим. Какъв е номерът този път? Още един куплет? Рапиране?

Роуина поклати глава.

— Майкъл я чу и предложи нова хармония. Просто вмъкнахме беквокали, вървящи по-ниско и по-високо от основния вокал. Сега напомня за филма „Перфектният ритъм“ или някакво акапелно парче на „Би Джийс“. Освен това насложихме вокалите на Джордж на единия куплет още веднъж, за да звучи като канон.

— Канон? — попита Паоло.

— Не зная как се нарича на италиански. Характерно е за английския фолклор, където гласовете встъпват един след друг през интервали и повторението на всеки ред от песента като ехо звучи в хармония със следващия. Барбара, да му демонстрираме с онази песничка „Лондон гори“.

— Веднага, мамка му — изсумтя Барбара със смях.

— Идеята е това да стане нова мания. Хлапетата ще се досетят, че е наслагване, и ще започнат да го правят и те. Седмица след като пуснем „Наука“ с новите хармонии, ще изпратим на феновете бонус запис в тази версия.

Барбара повдигна вежди.

— Дяволски хитро. Ти ли го измисли?

— Попитях Майкъл дали може да се получи и той каза да. До края на турнето продажбите трябва да стигнат два милиона. Придържам се към тази цел.

Паоло изпуфтя. Беше впечатлен.

— Как върви каталожният маркетинг? — попита Роуина.

— Досега сме успели да се прикачим към четири кампании. В Италия има отлив от големите пакети. Каталогът пи се продава на части, но се продава. Марка спагети, бира, „Ал Италия“ и кафемашина. Изненадвам се; честно казано, Роуина, не бях сигурен, че ще се получи.

— За това ми плащат — каза тя. — А пазарният дял?

— В Италия се стремим към топ три. Ако тези два сингъла се изстрелят до върха, както казваш, може би дори номер две през тримесечието. Само след „Юнивърсъл“.

— Роуина!

Беше Адам, барабанистът на „Лумос“, който се мотаеше до дивана като ученик, чакащ за среща с директорката. Роуина стана и топло стисна ръката му. Чакаше музикантите да идват при нея. Смяташе, че твърде много директори на звукозаписни компании се подмазват на звездите. Не смееха да им кажат, когато се издънват, и ги лъжеха. Рано или късно всяка звукозаписна компания приключваше с всяка група. Празните уверения във вечна любов и приятелство тя оставяше на Холивуд и мазните агенти там.

— Направихте добро шоу. Владеете публиката.

— Благодаря — развълнувано каза той.

— Как са другите от бандата? Преоблякоха ли се?

— Защо?

— Отвън имаше тълпа хлапета, които не са успели да си купят билети. Около две хиляди.

— Наистина ли? Супер. Искам да кажа, не за това, че не са успели да си купят билети, а за това, че са искали да влязат. Нали разбирате.

Запъваше се, изчервяваше се, опитваше се да не изглежда недодялан.

— Какво ще кажеш да поговориш с момчетата, да повикате няколко охранители, да вземете инструменти и да направите кратък импровизиран концерт? Най-много пет песни. Като подарък за чакането.

— Уау. Да! — Очите на Паоло светнаха. — Върхът! Направете го.

— Паоло, можеш да преведеш, че групата иска да направи подарък на феновете в Милано. Погрижи се да изсвирят сингъла.

— Всъщност... звучи страхотно, но Люк изпуши малко трева — каза Адам.

— Искате ли, или не? Решавайте, по дяволите. Вложих страшно много енергия в този запис. Искам и вие да дадете всичко от себе си. Помните ли какъв беше животът ви до преди две години? Когато не можехте да си уредите участие в „Кемдън Фолкън“^[1]?

— Да — каза той и прокара ръка през косите си.

— Е, ако искате да се върнете обратно там, прав ви път. Забрави две години, след два месеца. Помниш ли по колко билета продавахте?

— Добре. Ще ги убедя.

Роуина повика едно роуди.

— Кажи на Рик Уилсън да дойде. Веднага.

Барбара се облегна назад на кожения диван, гледайки приятелката си с възхищение.

— Трябваше да станеш мениджър.

— Станала съм. На компанията.

— Пропиляваш таланта си. Това беше хитър ход. Трябваше аз да се сетя.

Уилсън се появи. Беше се подстригал и изглеждаше сякаш е взел душ през последната седмица. Плахо погледна Барбара. Много по-голям мениджър да се появи на негово шоу, не беше точно повод за радост.

— Адам ми каза какво искаш да направят.

— Кажи на роудитата да започнат с подготовката, веднага — нареди Роуина. — Не искам феновете да се разотидат. Ще има време да се разчуе и да се съберат. Четири песни и един бис. Паоло, обади се в пресофиса. Уреди интервюта за местната телевизия, радио, национална преса. Докарай Хъфпоуст^[2] Италия. Докарай Бъзфийд. И видеографа на бандата; искаме да излезе в Ютюб. Направете и аудиозапис; може да го пуснем безплатно за феновете или като бонус, или да скрием файла като великденско яйце в сайта. Разбрано?

Рик понечи да възрази, но Роуина само повдигна вежди.

— Да, добре. Мисля, че схванах.

— Първо сложете стойките за микрофони, така ще разберат, че ще става нещо. — Тя се изправи. — Добър концерт, момчета. Аз

тръгвам. Утре летя за дома.

— Няма ли да останеш за безплатния джем? — попита Рик Уилсън.

— Паоло ще ми изпрати файла. Ще ми благодарите утре, когато влезете във всички новини.

Изглеждаше разочарован.

— Да. Може би. А... знаеш ли, благодаря за съвета ти миналия път. Нещата вървят доста по-добре.

— Съвет? — усмихна се Роуина. — Може и така да се каже.

— Кучка — промърмори той под носа си, но далеч не я беше грижа.

— Идваш ли? — попита тя Барбара.

— Ще остана. Ще поговоря с Паоло — отвърна приятелката ѝ, за очевидно смущение на Рик Уилсън.

— Грижи се много добре за Барбара — нареди Роуина. — Ще се чуем скоро. Лека нощ.

Завръщането на Роуина в Ел Ей беше триумфално. Специализираните издания бяха забелязали обратата. „Билборд“ ѝ бяха посветили доста място, след като се бе разнесла новината за стратегията ѝ. Първо беше съвместното турне, след това каталожният маркетинг. Когато бе извадила ремикси на трите големи провала на групите си и ги бе превърнала в хитове, всяка друга звукозаписна компания в града вече знаеше с какво се е захванала Роуина Кребс.

„Франкенщайн в Залата на славата“ гласеше едно заглавие в „Билборд“ над красива снимка на Роуина с „Лумос“ при връчването на наградата.

Знаем какво направи това лято — Роуина Кребс сама възкреси първите две четвърти от Музика от мъртвите, като увеличи значително продажбите на албумите и цената на акциите. Изглежда, 42-годишната легенда все още има хъс... и скоро няма да ходи никъде.

„Да, добре — помисли си Роуина. — За последното се лъжете. Нямам търпение да се измъкна от тук...“

И все пак. Въпреки че телефонът ѝ не преставаше да звъни и други директори на звукозаписни компании я поздравяваха и се шегуваха с нея, нещо не беше наред. Роуина го усещаше. Наречете го женска интуиция или както желаете. Точно сега това трябваше да бъде триумфалната ѝ лебедова песен. Страхотното настроение на Майкъл, дивият секс, прекрасното време и признанието от индустрията...

„Защо не мога да разбера?“, помисли си тя.

Завъртя се на стола си и взе решение. Имаше един човек, който ясно виждаше нещата. Едно момиче, което не разбираше нищо от музика, но познаваше корпоративния свят добре колкото нея.

Някогашната ѝ съперница. Най-близката ѝ приятелка. Топаз Роси.

---

[1] Лондонски пъб с музика на живо. — Б.пр. ↑

[2] Информационни интернет сайтове. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Топаз погледна децата си. Очите ѝ вече не бяха зачервени; беше се постарала да се наплаче в часа, преди да се приберат.

Джо се бе върнал. Но не както тя искаше.

— Какво мислиш, че трябва да им кажем? — попита той.

Топаз го изгледа с недоумение.

— Какво има да им казваме? Не се ли прибираш у дома тази вечер?

— Разделени сме — отвърна Джо и отмести поглед от очите ѝ.

Топаз затаи дъх.

— Какво? Ти преспа в хотел една нощ. Това не означава разделени.

— Според мен означава — промърмори той.

— Джо, една кавга. Ние сме съпрузи. Обичаме се.

Топаз се олюля, замаяна от адреналина. Нима това се случваше наистина?

— Да. Но напоследък ти не ми показваш тази любов.

— Така ли, по дяволите? Изведнъж решаваш, че искаш гейша, а не съпруга. — Италианският ѝ темперамент отново се надигаше. — Не стоварвай своята криза на средната възраст върху мен и децата. Просто порасни!

— Виждаш ли? Ето за какво говоря. Никаква подкрепа. Никакво уважение. Как можеш да очакваш да бъда доволен от брака ни? Ще ме подкрепиш ли в решението да отпишем близнаците от Академия „Пойнтър“, ако оценките им не се подобрят?

— В никакъв случай. — Топаз трепереше от гняв. — Не искам отново да чувам за това. Имат изпити. Колкото и да искаш да се правиш на строг родител, не губи времето ми точно сега. Не искам децата ни да ни мразят до края на живота си, защото татко им е обхванат от някаква истерия.

— Мили боже — сопна се Голдстейн. — Невероятна си. Точно сега съм подложен на достатъчно стрес в работата и без тези глупости.

— Ти? Ти си подложен на стрес в работата? Защо не попиташ за моята работа?

— Топаз, ти ръководиш „Американ Мегъзинс“ от петнадесет години. Аз бях назначен в НАТ само преди един сезон. До голяма степен ти си виновна за онова, което се случва в „Американ“. Винаги се опитваш да виниш другите. Омръзна ми.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Джо Голдстейн, нещастнико. Нима вярваш, че съм искала да се върнеш у дома?

— Е, няма да повторим тази грешка. Разделени сме. Предполагам, че трябва да остана тук и заедно да кажем на децата.

В очите ѝ напиреха сълзи. Искаше да зариде, да умолява, да се хвърли в краката на Джо и да го моли да остане завинаги.

Но гордостта не ѝ позволи. Гневът не ѝ позволи.

Рязко се обърна, за да прикрие сълзите, и се съсредоточи върху думите си, заговаряйки с леден тон.

— Ще останеш, докато се приберат, и заедно ще им кажем. След това веднага си тръгваш. Не те искам тук.

Тя влезе в домашния си офис и затръшна вратата. Колкото и да ѝ се плачеше, щеше да плаче, докато е сама.

Да кажат на децата, бе мъчително. Най-ужасният момент в живота на Топаз Роси.

— С баща ви имаме лоши новини — започна тя. — Разделяме се. Баща ви се изнася от къщи.

— Какво? — засмя се Рона. После изведнъж лицето ѝ помръкна. — А... какво?

Дейвид настръхна.

— Това са пълни глупости, мамо. Ти ли го изрита?

— Решението е изцяло негово. Баща ви се изнесе и сме разделени.

Топаз прехапа устната си и хвърли поглед към Джо с ненавист.

— Реших, че с мама имаме нужда от почивка — каза той. — И двамата все още ви обичаме...

— Моля те, не се опитвай да минеш със стандартните глупости — предизвикателно го прекъсна Дейвид и красивото му младо лице

добри мрачен израз. — Какво се е случило, по дяволите? Вие двамата се обичате.

— Точно сега имаме някои съществени разногласия — отвърна Джо.

— Тогава отидете при брачен консултант! — изпищя Рона.

— Не може просто да *скъсате*! Би трябвало ние да сме разглезените тийнейджъри в това семейство!

На лицето на баща ѝ се изписа тъга.

— Не е смешно, Рона.

— Какъв точно е проблемът? — попита Дейвид и скръсти ръце по начин, който толкова напомни на Топаз за Джо, че сърцето ѝ замря. Започна да диша учестено. Отново почувства световъртеж.

— Заради нас ли е? — попита Рона и заплака. — Съжалявам, че отново закъсняхме за училище, татко.

— Не! — извика Топаз веднага, преди Джо да отвори уста. Стрелна го с поглед, яростта, в който би разтопила олово. — Вие нямате абсолютно нищо общо.

— Защо не бъдете честни и не кажете, че се развеждате? Това са увъртания, които би трябвало да смекчат нещата за нас.

Дейвид затрепери.

— Няма никакво увъртане. Просто раздяла. Ще ви кажем веднага, ако се стигне по-далеч — увери ги Джо.

— И двамата ви обичаме и се разбрахме, че татко може да ви вижда през уикендите и веднъж за вечеря през седмицата.

— Мамка му. — Рона седна на масата тежко. — Шибана работа.

— Не ругай — каза Джо.

Тя го изгледа гневно.

— Губиш правото да ми казваш какво да правя, Джо.

— Рона! Не наричай баща си така.

Топаз преливаше от емоции. Безизходица. Гняв. Но главно необходимост да защитава. Децата, дори Джо. Начинът, по който го гледаха сега, беше непоносим за нея. Сякаш никога нямаше да му простят.

— Уикендите и една вечеря? Искам да зная кой започна пръв — настоя Дейвид. — Ти ли, татко?

— Не. — Топаз полагаше усилие да говори със спокоен и авторитетен тон. — Беше общо решение. Въпреки че баща ви избра да

си тръгне, и аз исках същото. Ако се чудите кого да обвините — и двамата. Вярваме, че това е най-доброто решение точно сега.

— Да обвиняваме и двама ви? Добре, нещастници — каза Рона. Скочи на крака и гневно се втурна навън от кухнята. След секунда, без да каже дума, Дейвид я последва.

Топаз мислено провери пулса си. Беше жива, здрава. Болката от гнева на децата ѝ я разкъсваше отвътре. Витаеше в стаята като вледеняващ студ.

— Не зная. Може би не бива да оставям нещата така. Мога да пренощувам тук — предложи Джо.

— Твърде късно е. Не бива да си играеш с тях. — Топаз осъзна, че вече не ѝ се плаче. Емоциите ѝ бяха отшумели. Чувстваше празнота. — Върви си и не ми се обаждай до петък следобед. Ще ти кажа кога можеш да дойдеш да ги вземеш в събота.

— Топаз. Слушай, моля те...

— Казах да си вървиш.

Тя стоеше и го гледаше и силата на гнева ѝ накара Джо да политне назад. Без дума, той взе палтото си и излезе от апартамента.

В хладилника имаше чили с ориз. Топаз стопли две купи от него в микровълновата и ги сложи на масата. След това позвъни по интеркома, за да повика децата за вечеря.

Никакъв отговор.

Нищо изненадващо.

На автопилот стопли купа и за себе си и извади бутилка вода. Влезе в спалнята си — тяхната спалня. Отделната им баня бе пълна с негови неща. Цялото жилище бе пълно с негови неща.

Отвори аптечната и потърси шишенцето си с валиум. Използваше го главно за успокоение на нервите по време на полет до Ел Ей или Европа — Топаз мразеше да лети. Но точно сега се нуждаеше от успокоително повече отколкото при каквато и да е турбуленция. С треперещи пръсти развъртя капачката и извади една таблетка.

Утре беше на работа. Нямаше почивка. Нямаше никаква благословена възможност за отпуск. Наближаваше крайният срок за излизането на следващия брой на „Американско момиче“.

„Трябва да поспя“, каза си Топаз. Ако трябваше да вземе друго лекарство, нямаше проблем. Щеше да го вземе.

Нахрани се, като преглъщаше с мъка всяка хапка, и взе капсула витамини. Свали дрехите си, постара се да ги хвърли в кошата за пране, а не на пода. Никакви кризи. Никакви сривове.

Нямаше време за лудост.

Машинално изми зъбите си и влезе под душа, изми косата си, сложи балсам и излезе, загърната с халат, с едър гребен в ръка. Ако се приготвеше сега, щеше да има едно нещо по-малко за вършене сутринта.

Телефонът звънна, докато седеше там и разресваше косите си. Сърцето ѝ подскочи.

Джо. Искаше да поговорят, да се разберат...

Не беше Джо. Номерът беше от Ел Ей. Роуина Кребс.

Топаз вдигна.

— Здравей, Роуина — каза тя и зариде. — Толкова се радвам, че се обади. Имах нужда да чуя приятелски глас.

Конрад Майлс бе доволен. И двете набелязани цели изглеждаха все по-близо с всяка следваща сутрин. И разбира се, все по-примамливи.

„Недовършени дела.“

— Зная, господин Майлс, че баща ми с радост би работил с вас върху финансирането — каза Джоана Уотсън.

Пътуваха с лимузината му през нюйоркския трафик. Бестелен, Клаус и Уайнтрауб бяха адвокатите му по корпоративно право. Вече бяха оформили пакета. Най-добрите за тази работа. Най-вероятно щеше да разчита на Голдман, поне за да ръководи наддаването. Всичко трябваше да бъде гарантирано.

— Може да даде някой съвет. Какво ще кажеш за това? — Майлс закачливо се усмихна на младата жена. Дали бе готова да се включи в играта? — Ако информацията ти се окаже ценна, ще получиш място в борда.

— Искам да редактирам „Американско момиче“ — настоя Джоана и нацупи устни.

— А аз искам да съм на двадесет и пет. Нещата не се получават така.

Майлс прецени Джоана. Безспорно беше хубава, макар и не неземна красавица. Дали флиртуваше с него? Беше свикнал с това от определен тип мацки: меркантилни и без притеснения за външността си. Джоана Уотсън го интересуваеше, макар и слабо. Все пак бе наследница на завидно състояние. Не беше в неговата категория, но щеше да получи осемдесет до сто милиона. Примамливата перспектива затанцува пред него: секс с млада жена, без да изглежда абсолютно нелепо. Защото Джоана Уотсън не можеше да получи етикет „Златотърсачка“.

Баща ѝ имаше своя собствена златна мина.

Тогава, ако не пари, какво искаше Джоана?

Власт.

Имаше само две примамки за младите според циничните и сурови възгледи на Конрад Майлс. Едната бяха парите. Другата бе властта. Той притежаваше и двете и сключваше множество дискретни споразумения, търговски, както биха могли да се нарекат, в които и двете страни влизаха с широко отворени очи. Колекционираше жени с изключителна дискретност. Жени, които бяха образовани, привлекателни и винаги на негово разположение. Които подписваха договори с обвързващи клаузи за мълчание и след това приемаха щедрата му отплата. Апартамент в голям град, обикновено и пет години издръжка, след което апартаментът ставаше тяхна собственост, освен ако кажат на някого. В такъв случай моментално го губеха.

Конрад Майлс подбираще внимателно. Искаше само интелигентни професионалистки, съгласни да се подложат на медицински изследвания, потвърдили в писмена форма, че сключват договор и че знаят за връзките му с други. Това беше повече, отколкото би могъл да иска. Нямахме никаква любов.

Но имаше приятелство. Майлс бе размишлявал дълго и сериозно, когато съставяше скъпия си, гениален план. Не търсеше просто платена любов — с подходящите брокери човек можеше да си уреди компанията на супермоделите всяка нощ. Искаше жени, които да го избавят от самотата в редките случаи, когато тя го сграбчваше в хватката си. Жени, които могат да го придружават на концерти с класическа музика, да водят разговор в театъра или след вечеря, сервирана в дома му. Може би това бе западната версия на гейша: високо образована жена, която да го обгражда с внимание, да разговаря

и да му поднася зелен чай с изтънчена ръка. И разбира се, със страхотно тяло и уста, владеещи уменията да събуждат застаряващата му мъжественост, когато зажадне за женска плът.

Получаваше се страхотно. Конрад Майлс се гордееше със сексуалния си живот, както с всяка сключена сделка. Беше дискретно, глобално и елегантно. Имаше почтени, старомодни любовници. Държанки.

Но дали искаше истинска интимна приятелка?

Дали искаше съпруга?

Определено щеше да получи още нещо в живота. По-малко километри във въздуха. По-малко предпазливост. Беше се уморил от игри.

— Конрад! — Беше ѝ позволил да го нарича с първото му име. — Бъди честен. Аз ти дадох идеята за тази сделка.

— И ще се отърва от активите. Освен това не те бива за редактор. Роси е имала право да те уволни.

Джоана Уотсън зяпна насреца. Той се усмихна широко. Ако искаше да стигне по-далеч, щеше да стане при неговите условия.

— По-добре да гледат на теб като на дъщеря на баща си, уредила тази сделка с мен. Ще надзираваш редакторите като член на борда на „Американ Мегъзинс“ през шестте месеца, докато срина компанията.

Джоана тръсна коси.

— Е, поне ми обещавай едно.

Майлс вътрешно се усмихна. Хареса му, че използва думата „обещавай“. Джоана отлично бе разбрала кой има властта да взема решенията тук и това не беше тя.

— И какво е то?

— Аз да бъда тази, която ще уволни Топаз Роси. И искам да стане публично.

— Харесваш ми, моето момиче. Дадено.

Конрад плъзна поглед по елегантната ѝ рокля, старомодните черни чорапи с ръб. Досети се, че ги е избрала нарочно, за да му напомня за момичетата от неговата младост. Получаваше се.

— След като приключим тук, мога ли да те поканя на вечеря? Ще се опознаем малко по-добре.

Джоана Уотсън наклони глава встрани и му се усмихна лъчезарно.

— Помислих, че няма да попиташ.

Роуина не се поколеба. Беше лош момент; току-що се бе върнала от Европа, а щеше да се качи на друг самолет. Но най-добрата ѝ приятелка се нуждаеше от помощ, за да се измъкне от дъното. И това не бе нещо, което можеше да се уреди по телефона.

— Заради Топаз е — каза тя на Майкъл. — Джо я е напуснал; току-що са казали на децата. Съжалявам, скъпи. Трябва да отида.

— Няма проблем — отвърна Кребс. — Ще се справя с децата. И, разбира се, ще изчукам домашната помощница.

Тя се засмя.

— Разбира се. Това е ясно.

Мариан беше петдесет и пет годишна, с двадесет и пет кило наднормено тегло, въпреки че по цял ден вървеше из къщата им.

— Върни се скоро, скъпа — ласкаво каза той. — Липсваш ми, когато излезеш от стаята. Да не говорим за далечно пътуване.

— Трябваше ли да казваш това? — попита Роуина. В очите ѝ напиреха сълзи, но тя ги прогони.

— Може би не. Всичко ще продължи нормалния си ход, когато се върнеш. Постарай се да бъде скоро.

— Няколко дни. Обичам те, скъпи.

Запази си място за вечерен полет. Така щеше да успее да се види с децата, преди да замине.

— Мамо, ти току-що се върна. — Рут направи недоволна гримаса. Все още не беше пълна с тийнейджърски хормони, не беше своенравна и раздразнителна. Бяха близки и сърцето на Роуина се сви заради дъщеря ѝ. Наистина ли трябва?

— Да. Вие, деца, се грижете за татко си вместо мен.

— Татко се интересува само от Мартин — промърмори Джошуа.

Роуина се намръщи.

— Джошуа Кребс. Зная, че не съм те чула да казваш това. Мартин е болен. Ако ти беше болен, татко ти щеше да бъде най-загрижен за теб.

Синът ѝ ритна масата.

— Зная, но сякаш нас ни няма. Ако отново заминеш...

Чувството за вина връхлетя Роуина като вълна. Децата винаги знаеха слабото място на родителите си.

— Милички, Топаз е най-най-добрата ми приятелка и истински се нуждае от мен. С баща ви обичаме и двамата ви повече от всичко на света. Съжалявам за всички пътувания, но този път е за кратко. Проявете търпение. Ще направите ли това за мен?

Рут въздъхна шумно и страдалчески завъртя очи, но тъмнокосата ѝ главица кимна.

— Страхотно — каза тя.

— Върни се скоро — сърдито промърмори Джош. Вече беше на четиринадесет, твърде голям, за да се натъжи. Или поне да го покаже.

Роуина отиде до гардероба си, където винаги държеше готов куфар с дрехи за топло време, както и един с дрехи за студен климат. Когато ръководи голяма корпорация, човек трябваше да бъде готов да отпътува незабавно. Нещо човъркаше Роуина и я караше да мисли, че не е много разумно да заминава точно сега. Че трябва да бъде в Ел Ей, да се грижи за бизнеса. Но нямаше значение. Топаз наистина имаше нужда от нея.

И щеше да отиде. Да става каквото ще.

Докато обличаше дъждобрана си „Бърбъри“ и слизаше по стъпалата до чакащата лимузина, Роуина предъвкваше това лошо предчувствие. Защо не можеше да го назове? Интуицията ѝ никога не я бе подвеждала.

Все едно. Дори с разбито сърце, Топаз Роси щеше да може да ѝ помогне. Беше достатъчно напреднала в кариерата си, за да види ясно какво става по-добре от самата Роуина. И отвлечането на вниманието щеше да бъде добре дошло за нея. Да помогне на приятелката си да открие проблема, да го реши и да продължи напред възможно най-елегантно.

Когато двете работеха заедно, бяха страхотен тандем. Преди толкова години, когато бяха провалили опитите на Конрад Майлс да погълне компаниите, може би последните набелязани, успели да го отблъснат. По дяволите, тя помнеше адреналина на онези трескави седмици, как с Топаз работеха отчаяно, за да не станат главните изпълнителни директори, заемали длъжността за най-кратък срок в историята. Топаз дори роди по средата на всичко това. А Роуина я

откара до болницата. Проклетата да бе, ако позволеше този път Джо Голдстейн да оплеска нещата.

— Добро утро — каза Топаз.

Редакторите вдигнаха погледи от масата, където разпалено обсъждаха текстове и разположения. Две от тях изпищяха.

— Мили боже — промълви млада жена, след което закри устата си с ръка.

— Това е Роси — каза мъж с костюм на „Диор“ и събра вежди, когато осъзна, че е изрекъл думите на глас.

— Точно така. Това е Роси. Люси, радвам се да те видя.

— Здравей, Топаз.

— Благодаря ви, че овладявате положението досега. Имаме осем дни до крайния срок, нали?

— Ако броим и днес.

— Поемам ролята на главен редактор за този брой.

Последва шепот на ужас, негодувание. Топаз бе подготвена за това.

— Нямам абсолютно никакво време за каквито и да било възражения — каза тя. — Ето как стоят нещата: или се вписвате в програмата, или сте уволнени. Това списание е флагманът на компанията ни, а напоследък очевидно не ни представя особено добре. — Последваха кимвания. — Нека запиша имената ви. Отляво надясно.

Тя посочи към мъжа с костюма на „Диор“.

— Мартин Уийгъл, фоторедактор.

— Джанис Тъфнел, редактор на публикациите.

— Айрис Лилънд, редактор на раздела за красота.

— Лора Морган, продажби и маркетинг.

— Питър Фароу, сътрудник публикации.

— Гари Хърш, щатен фотограф.

Топаз кимна.

— Преди време редактирах това списание. По онова време се продаваха пет пъти повече копия. Пазарният дял беше близо двойно по-голям. Така че съм била доста по-напред от вас в играта. Знаете ли какъв е проблемът? Скучни сте.

— Това е пресилено — отбеляза Джанис. — Ние сме лидер на пазара.

— Не задълго, ако продажбите продължат да падат. Ето. — Топаз се приближи към масата и разчисти малко място с ръка. Стовари последните три броя на списанието. — Модели на корицата. Кльоцави бели момичета. Никакви звезди. Вижете големите заглавия: „Козметични решения. Честито ново Аз!“. Убиват интереса ми. Къде е „Вашата най-добра година“? О, да, ето го там, в горния десен ъгъл. Това беше януарският брой. Ето и февруарския. „Провокативни за Свети Валентин“. „По дрехите ще ви посрещнат“. „Пролетно прочистване на гардероба“. „Мъже споделят любовните си тайни“. „50-те най-предпочитани чанти“. Леле, повдига ми се. А мартенският? „Хип-хоп. Бъди фънки великденско зайче“. „Мадона на 60 — все още на върха“. „Клюкарките — защо обсъждането на чуждия живот води до пристрастяване“. — Погледна редакторите с презрително отегчение. Внимателно повдигна януарския брой. — Тъничък е, а? Никога не е бил силен месец и всички го знаем. — Остави го. — Но и през февруари положението не е по-добро. Разгърнете го. Къде са снимките? Къде е интересното? Март? По-тънки сме с тридесет страници в сравнение със същия месец миналата година.

— Определено няма нищо лошо във всички тези заглавия — възрази Айрис Лилънд. Беше дребничка брюнетка с класическа красота; изглеждаше на около двадесет и осем. Частно училище, помисли си Топаз, летни ваканции в Хамптънс, стажуване във „Вог“.

— Но няма и нищо добро. Нищо голямо. Нищо ново. — Топаз поклати глава. — Не можем да си позволим да се носим по течението. „Американско момиче“ трябва да произвежда новини. Не да убива времето.

Люси Клайн зададе най-уместния въпрос.

— Тогава какво следва?

— Трябва да шокираме. Ние трябва да бъдем в новините. Дайте ми списък на лицата на броя и снимката за корицата.

Мартин ѝ подаде няколко снимки, прехапа устни.

— Това е Лина Луис. Беше най-обсъжданият модел по време на нюйоркската седмица на модата.

Топаз погледна снимката. Поредният модел, отлят в калъп, нацупила устни срещу фотоапарата.

— Късно ли е да я сменим?

— Изхарчихме дванадесет хиляди за фотосесията.

Тя кимна.

— Покажи ми оригинала, преди ретуширането.

Мартин Уийгъл подскочи.

— Защо? Моето ретуширане е страхотно, няма да намериш по-добро.

— Не се тревожи. Сигурна съм, че е изумително.

Топаз изчака, докато прерови купчината и ѝ подаде друга снимка.

Тя стисна юмруци. Беше всичко, на което се бе надявала: отново красива, но с бледа кожа, торбички под очите, зачервяване около ирисите, зъби, пожълтели от цигари.

— Направи корицата разделена на две и ми я изпрати днес. Отляво да бъде ретушираната снимка. Отдясно естествената. Да не бъде заличена нито една бръчица.

— Господи! — изпищя Мартин. — Не можеш да направиш това! Тя ще изглежда ужасно!

— Не, няма — увери го Топаз. — Така изглежда Лина в действителност. — Обърна се към Джанис Тъфнел. — Ти ли отговаряш за лицата на броя?

— Да, госпожо.

— Чудесно. Ето ти заглавието на корицата: „Извинявайте“. Искам тази дума с огромни черни букви. Под тях: „Как нашата индустрия ви е продавала измами: 50-те ни най-големи фотошоп провала“. След това публикувайте петдесет снимки на модели, както сме ги публикували, и оригиналите. Изберете модели, подписали стандартния ни договор. Никая със специални условия — не искам да ни съдят.

Джанис понечи да кимне.

— Това е страшно популярно в интернет.

— Но списанията не го правят. Ние ще бъдем първите. — Обърна се към Люси. — Ще поставим началото с „Американско момиче“. Ще слагаме знак на всяка ретуширана снимка.

— Това означава на всички.

— Така да бъде — каза Топаз. — Нещата вече ще бъдат различни. По-нататък, искам коментари от истински американски момичета. Снимки. Цитат върху всяка снимка. Свържете се със

сътрудниците ни в цялата страна. По едно момиче от всеки щат. Постарайте се да има разнообразие на расови принадлежности и произход. Възраст от шестнадесет до двадесет и седем.

— Какво да коментират? — попита Люси.

— Какво мислят за това, че индустрията изглажда всичко. Заличава всички недостатъци. Лъжите ни към тях. По две изречения от всяка.

— Господи — Люси Клайн кимна. — Съдържанието ще бъде сензационно. Както и корицата.

— Трябва да произвеждаме новини. Каквито и личности да представяме, нека има различен подход. Искам звезда да интервюира критик. Романтика? Да бъдем истински. Попитайте няколко мъже какво търсят в една жена и отпечатайте истинските им отговори. Мажоретките.

— Мажоретки? — попита Лора Морган. — Това не противоречи ли на етиката ти?

— Не. Искам да ги нападнете. Уговорете се за пиар интервю с момичета от Националната футболна лига, а след като направите снимките, бъдете безмилостни. Попитайте ги защо приемат смешни подаяния като възнаграждение. НФЛ печели по девет милиарда на година, а тези жени се прибират у дома с по-малко от хилядарка. Искам голям материал. Искам снимки. Искам реклами. Искам изявления от всеки отбор от НФЛ. И цитати от мажоретките на шампиона. Трябва да свършите тази работа утре. Уредете фотосесия за сряда. Четирима репортери да бъдат готови с цитати веднага щом снимките пристигнат на компютрите пи. Джанис, статията трябва да бъде написана до днес следобед, така че ще ни трябват само цитатите.

— Уау — възкликна Люси Клайн. Поклати глава. — Мисля... че това ще бъде върхът.

— Добре. Да действваме. — Топаз погледна всички. — Къде е редакторският офис?

— В онзи ъгъл.

Топаз погледна натам. В сравнение с нейния огромен офис в главното седалище, този беше кутийка. Само с бюро, компютърен монитор и няколко стола. Хареса и.

— Ще се разположа там. Някой да ми донесе чисто кафе — каза тя.

За първи път от дни Топаз почувства искрица щастие. Отново се занимаваше с онова, в което бе най-добра. Някъде, където имаше значение. Тук можеше да забрави за Джо, поне за няколко часа, поне ако работеше достатъчно упорито, достатъчно умно.

Джо Голдстейн седеше с Мария в скута си. Беше наведен назад, стегнал мускулите на корема си, докато тя подскачаше нагоре–надолу и се плъзгаше по члена му, притискаше го, доставяше му удоволствие. В съзнанието му нямаше нищо друго, освен тръпката, насладата, неописуемото усещане да бъде възседнат от нея, тези големи гърди да подскачат пред него, устните ѝ да се разтварят от вълнение. Дългите черни коси се спускаха по гърба ѝ на талази, развяваха се като пламъци. Тя изгаряше от страст, без никакви преструвки, бледорозовите ѝ зърна стърчаха, изпълнени с кръв и желание.

Беше изгубен в нея. Позволяваше ѝ да се забавлява. Бореше се със собственото си желание да стигне до върха. За нищо на света, твърдо бе решил да я разтърси, да я накара да крещи името му. Мария да се предаде, да бъде покорена от него. Не би се задоволил с нищо друго.

Той стисна зъби и леко се плъзна назад. Тя недоволно изскимтя, отчаяно искайки да го язди, да го изцеди докрай, но Джо имаше други намерения; вместо това задържа ханша ѝ, изви гръбнака си, повдигна я, раздвижи се и с енергични тласъци продължи да прониква в нея, докато я държеше притисната и не ѝ позволяваше да решава нищо. Безпомощно, тя издаде силен стон, замаяна, с полупритворени очи.

— Това е, скъпа. Отдай ми се докрай. Знаеш, че го искаш. — С широка усмивка той я повдигаше и спускаше, караше я да подскача. Беше лека в ръцете му, влажна и хлъзгава.

— О, господи! Джо! — Тя затаи дъх и застина. — Ах!

— Давай — шеговито я подкани той и тя извика, затрепери и се залюля, впи нокти в него, задъхано изрече името му. Изведнъж загубил контрол, свърши в нея, замаян от силата на усещането, сърцето му запрепуска неудържимо, дъхът му секна.

Остана неподвижен няколко секунди, след това бавно я отдели от себе си. Беше обляна в пот, с поруменяло лице, задъхана. Инстинктивно се наведе да я целуне.

— Ммм — промълви Мария. — О, скъпи, ти си невероятно страстен.

— Да. Ти също — каза Джо.

Бързо стана и се отправи към банята ѝ за гости в дъното на коридора. Определено предпочиташе да се измие там. Беше стерилно луксозна, като в хотелски апартамент. Там нямаше да вижда кърпите ѝ в розово и златисто, нейните шампоани, парфюми и бурканчетата със скъпи кремове за лице, всичко, което му напомняше къде се намира, вместо да си бъде у дома.

Сексът беше страхотен. Той беше в капан. Всичко го разяждаше отвътре: гневът към Топаз, раздялата с децата. Вълни на болка го разтърсваха, но не можеше просто да приключи с Мария, да си отиде у дома. Тя със сигурност щеше да вирне нос и да напусне телевизията му, но не го бе грижа. НАТ щяха да се задоволят с това, което им предлага, или щеше да си тръгне.

Дали можеше да го направи, питаше се Джо, но нямаше сам да се постави в това опасно положение. Докато беше с Мария, тя най-вероятно щеше да подпише договора и проблемите му в работата щяха да бъдат решени.

По-важното бе, че проявяваше слабост и безразсъдство. Един следобед съблазън и ѝ падна в ръцете. След като бе правил секс с Мария, как можеше да се измъкне?

„Все пак сте разделени. Няма нищо нередно.“ Магически думи, които му бяха дали позволение да се предаде на инстинктите си, да прави секс с тази жена, да бъде с нея.

Мраморното мокро помещение бе оборудвано с всички най-модерни играчки: вода и пара, наклонен под, сиви кърпи зад стъклена врата, пейка за сядане. Избра режим „Дъжд“ и от целия таван потекоха струи, отпускащ порой от топли капки, които се сипеха върху него като фантазия. Затвори очи за миг, повдигна лице нагоре и остави топлината да отмие всичко.

Трябваше да остане с Мария. Трябваше да превърне лъжата в истина. Наистина да бъдат разделени. Да не се окаже просто една следобедна забегка, евтино, гневно и абсолютно предателство към съпругата му. Мисълта се въртеше в съзнанието му, но нямаше желание да го признае.

Вместо това грабна душ гела и бързо се изми. Беше с краставица. Джо предпочиташе обикновен сапун, без аромат. Следващия път щеше да си донесе такъв. Знаеше, че ще има следващ път.

Спря водата, подсуши се с кърпа и влезе в спалнята за гости, където бяха дрехите му. След секс нямаше желание да гледа Мария, докато се облича. Времето, което жените отделяха за това, винаги го бе дразнило, а и не би искал да се появи по първите страници на вестниците. Искаше да излезе от сградата, в която живееше Мария, най-малко двадесет минути преди нея.

След пет минути вече закопчаваше копчетата на маншетите си, златни, гравирани с неговите инициали, ръчна изработка на „Аспри“ в Лондон.

— Ще се видим след час — извика той към нейната баня.

Мария беше под своя душ в помещение с базалтова облицовка. Погледна го през рамо.

— Добре, скъпи, до тогава — замърка тя.

Водата се стичаше по незабравимите ѝ форми, но Голдстийн бе напълно безразличен. Погледна задника ѝ само с професионално одобрение. Щеше да изглежда страхотно, възседнала кон, с прилепнал кожен панталон или пола, докато подхвърля забавни реплики. Като фентъзи версия на „Херцозите на Хазард“^[1]. Телевизионният магнат в него страшно харесваше идеята. И днес щеше да подпише договор с Мария. И задника ѝ.

Две минути след като се раздели с нея, Джо Голдстийн пътуваше с такси към офиса си и проверяваше графика на срещите.

Днес щеше да бъде натоварен ден. Слава богу. Той не искаше да има време за размисъл.

— Ето каква е насоката, в която искам да работите — каза Топаз. Бе събрала целия отдел за маркетинг и продажби в конферентната зала. — Трябва да предвидим голямо медийно присъствие от седмицата на издаването нататък. Ще се вдигне шум около „Американско момиче“. Искам да се обадите на рекламодателите и да им предложите големи отстъпки. С десет процента по-ниска цена от тази на най-близкия ни конкурент. Предложете безплатна страница на онези, които са се бръквали най-дълбоко за реклама при нас.

Лора Морган почти изпищя.

— Безплатна страница? Това е нечувано.

— Всички свалят звезди на новите си рекламодатели. А старите са тези, които ни хранят. Предложете им единична страница за реклама на нов продукт, нещо, което искат да изпробват. Могат да я използват за каквото решат. Може да бъде и за общински проект или корпоративен брандинг, при нулеви разходи за компанията. — Топаз се усмихна широко. — Онези бедни компании, които трябва да вършат добри дела като част от стратегията си. Могат да рекламират всичко това в „Американско момиче“, без да изразходват бюджета си за тримесечието. Схващате ли? Грабвайте телефоните и задействайте най-ценните си връзки. Искаме броят да бъде дебел. Нещо, което казва „голяма инвестиция“.

— Госпожо Роси — обади се един от агентите по продажби, — втълпява ни се винаги да продаваме на най-добра цена. Какво ще стане, ако не можем да им продадем място на изгодна тарифа следващия месец?

— Това е тарифата. Стремим се към обем. Аз давам пари за повече страници в книжката. Не за прехвалени фотографии и скъпо платени богомолки. Отсега нататък „Американско момиче“ ще залага на скандал и сексапил, защото това са двете неща, които продават. Тук всичко е твърде постно. Трябва да свием някои разходи. Бюджетът ми за маркетинг ще бъде похарчен за безплатен маркетинг.

— Ще има производствени разходи за безплатните страници — намръщено изтъкна един мъж. — За това ще ни бъде нужно одобрението на „Американ Мегъзинс“.

— За щастие аз съм главният изпълнителен директор, нали? — каза Топаз и всички избухнаха в искрен смях. — Вървете, хора. Хващайте се за телефоните.

Тя стана рязко от стола си, нетърпелива да се върне в главното седалище. Агентите по продажби я последваха, бърборейки въодушевено. Толкова бе странно, помисли си Топаз, непознато чувство.

Истински се забавляваше.

— Люси — каза тя.

Люси Клайн унило се довлече при нея. Топаз напълно я бе изравнила със земята, знаеше това, но не можеше да се тревожи за

наранените чувства на някаква заместничка. Това беше спешна операция, сърдечен масаж за умиращо списание.

— Дръж фронта тук. Аз се връщам в главния офис.

— Друга гениална идея? — попита заместник-редакторката. Усмихна се, но изразът на очите ѝ остана мрачен.

Топаз погледна право в тях.

— Да. Точно сега съм пълна с такива. Опитай се да научиш нещо. Най-добрите от нас никога не се спират.

Защо не бе направила това по-рано? Така се вършеха велики дела, така потичаха идеите. Вече бе открила начини да спаси не само едно списание. Искаше да се залови и със създаване на нови заглавия.

Докато тичаше нагоре по стълбите, твърде нетърпелива, за да изчака асансьора, посегна към телефона си, за да се обади...

На Джо.

Ръката ѝ застина. Беше го направила машинално. По навик се канеше да му позвъни от айфона си, да сподели страхотната си идея с него. Да му каже как върви. Чий задник предстои да срита.

Но той не беше там. Не беше до нея по начина, който имаше значение.

Преглътна с мъка. Можеше да му изпрати имейл, да настоява за брачна консултация. Но може би Джо трябваше да направи първата крачка. Беше като очакване на покана за среща, сякаш отново бе сама и умуваше кое как би изглеждало, дали да действа смело.

Топаз се нуждаеше от психолог. Искаше ѝ се да потренира. Отново да започне да тича, да проясни мислите си. Не можеше да си позволи да рухне точно сега.

Освен това си напомни, че когато се прибере у дома тази вечер, ще може да помоли някого със свеж поглед за помощ. Роуина. Слава богу.

Твърде отдавна не бе разговаряла с истинска приятелка.

---

[1] Американски сериал от 80-те години на XX век. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Уау! Господи, това е просто върхът! — Роуина се огледа, истински впечатлена. — Имаш страхотно жилище.

— Благодаря. Дълго време се занимавахме с него. — Топаз прехапа устни. — Джо го намери, а аз го обзаведох главно.

— И двамата сте свършили чудесна работа.

Тя опря куфара си на гардероба в спалнята за гости; беше с прекрасен изглед към парка и Музея за естествена история. Вече изпитваше известна носталгия по Манхатън, където се бе запознала с Майкъл и изградила собствената си империя.

Вратата се отвори и Рона и Дейвид влязоха с ученическите си раници на рамо.

— Деца, това е Роуина Кребс, помнете я.

— Разбира се. Здравсти — каза Дейвид.

— Съименничката ми — усмихна се Рона.

— Боже мой — Роуина се облегна с гръб на стената, изумена. — Вие сте тийнейджъри. Искам да кажа, знаех, че сте пораснали, но да ви видя с очите си, е истински шок.

— Не е за вярване, нали? — каза Топаз с умиление.

— Мамо, засрамваш ме — промърмори Рона. — Хайде...

— Можем ли да си поръчаме нещо от сайта на „Сиймлес“ за вечеря? — попита Дейвид.

— Всъщност не. Ще приготвя агнешко с къри. Можете да слезете и да хапнете.

— Супер. Радвам се да те видя, Роуина — каза Рона. И двамата с брат ѝ се изнизаха към стаите си.

— Моите са почти на тяхната възраст — каза Роуина. — Не зная защо се изненадвам толкова. Това ме кара да се чувствам стара.

— Остаряваме.

— Хей, говори за себе си. Аз съм в разцвета на младостта си — отвърна Роуина. — Имаш ли чайник, или ползвате само кафеварки и кафемашини?

— Мога да ти приготвя чай. Все още същата типична британка.
— Топаз се усмихна и беше искрено. Приятно бе Роуина да ѝ бъде на гости. Понякога животът беше ужасен, но за всичко имаше утеха. Със сигурност тя и Джо щяха да закърпят отношенията си, може би нещата отново щяха да потръгнат, по-добре от преди.

— Благодаря. Черен, със захар, ако нямаш нищо против. После ще седнем някъде само двете и ще ми кажеш какво става тук, по дяволите.

Настаниха се в библиотеката — библиотеката на Джо, но майната му, той не беше тук, за да се разсърди, помисли си Топаз — и Роуина отпиваше чай, а Топаз — безкофеиново кафе с аромат на ванилия, и разговаряха. Разказа ѝ за кавгите, изнасянето от къщи, драматичното завръщане. След това заговори за „Американ“, за Джоана Уотсън и преживяването си на границата на смъртта пред борда на директорите...

— Да. Господи.

— Какво? — попита Топаз.

— Не ми обръщай внимание — каза Роуина. — Просто... това, което каза, ми напомни за нещо. Напоследък нещо ме тревожи, докато привидно всичко върви по вода. Извинявай, не исках да те прекъсвам. Продължавай.

Топаз отпи още глътка кафе и леко подсуши очите си.

— Не преставам да бърборя за себе си.

— Не. Долятах тук, за да слушам. Всичко ще се оправи, Топаз. Каж ми на какъв огън се печеш.

Топаз я осведоми за всичко и Роуина я изслуша мълчаливо, с някое и друго одобрително кимване. Когато приятелката ѝ най-сетне свърши, тя сви рамене, изду бузи и изпусна въздуха.

— Това е моята тъжна история. — Топаз се намръщи. — Съжалявам, зная, че е сериозно. Просто не ме бива в патетичните словоизлияния.

— Адски сериозно е — каза Роуина. — Това ми е ясно. Но трябва да бъдеш силна, за да не рухнеш. Шегите помагат.

— Права си. Зная. — Пръстите на Топаз стиснаха чашата. — Е, каква е диагнозата?

Роуина тръсна дългите си коси и се замисли за миг.

— Да започнем с Джо. Първо, аз съм твоя приятелка, а не психолог. Това е като обичайните предупреждения за здравето. Нали така?

— Очевидно.

— Тук става нещо друго. Вие двамата страшно много се обичате. Нещо го терзае. Може би е криза на средната възраст, но едва ли е само това. Явно и той има проблеми в работата си, може би и там има някаква криза. Ти, неговата опора, не си до него. Децата са разглезени. Той се опитва да въведе ред у дома. Джо е алфа-мъжкар, може би не чак такъв булдог като Майкъл, но все пак държи нещата да стават според неговите желания. А ти му се опълчваш.

— И затова си тръгва?

— Мисля, че просто нещо му е прищракало. Но не мога да си обясня защо веднага не се е върнал. Определено те е стреснал.

— Какво мислиш за брачна консултация?

Роуина кимна.

— Не бих позволила това да продължи нито седмица повече. Децата ще бъдат при него този уикенд, където и да е отседнал, а след това на всяка цена трябва отново да се съберете. Важно е да го накараш да се върне у дома възможно най-скоро. Дори ако трябва да ходите на консултации всеки ден.

Топаз разкърши врата си, опитвайки се да се отпусне.

— Значи, да се предам, а? Да го оставя да крещи, да се сопва и да настоява децата да правят всичко както той иска? Роуина, просто... не зная. Ще изпитвам негодувание всеки път, когато дойде в леглото. Няма да бъде същото. — Зарида. — Просто никога вече няма да бъде същото.

— Не! Нямам предвид това. Искам да кажа, че хората се преоткриват, когато се съберат. Той се е страхувал да не изглежда слаб; Джо Голдстейн не е мекушав. После с децата... и теб... за него е било по-лесно просто да избухне, вместо да подходи конструктивно и да намери решение. Да си излезеш, често е хубав начин да сложиш точка. Мисли си, че може да се справи сам с проблемите си. Но щом тръгнете на консултации, всичко ще излезе наяве.

— Джо ненавижда идеята за терапия.

— Ще трябва да я приеме. Всъщност терапевтът не прави много; само задава въпроси и те оставя да говориш. А и никой не си тръгва, когато е платил петстотин долара, за да поседи един час в луксозния му кабинет. Джо със сигурност ще разбере това.

— Предполагам. — Топаз се почувства малко по-добре. — Но той не се обажда.

— И двамата сте горди. Той е този, който си е тръгнал, така че е редно той да ти се обади, но не робувай на правила. Ще дойде ли да вземе децата?

— Съмнявам се — каза Топаз. — Ще бъде твърде мъчително за него. Вече не са на осем години, както знаеш. Достатъчно самостоятелни са, за да отидат сами до квартирата му и да се върнат, без да е нужно ние двамата да се виждаме. — Тя потърка чело. — Би трябвало да му се обадя, но просто не мога. Мъчно ми е, но все още тая в себе си гняв. Чашата отново ще прелее и ще му се разкрещя. А точно сега на работа правя точно това. Чувствам се... като у дома си. Залогът е голям и давам нареждания на всички, но ако отстъпя пред Джо, мисля, че ще се отрази и на работата ми. Защото знам, че всичко онова са пълни глупости, онази безгранична власт, за която пише „Американско момиче“. А ако аз не вярвам в тази идея, не мога да я продам на други. Няма да се харесвам и списанията, за които отговарям, ще бъдат страшно безинтересни, защото просто няма да ме е грижа. Не можеш да се преструваш. Трябва да шокираш персонала, когато искаш големи промени, да им въздействаш с нещо, в което самата ти вярваш. — Топаз поклати глава. — В това няма никаква логика.

— Напротив, има съвършена логика. Не бива да се обаждаш на Джо и да умоляваш. Не бива и да чакаш цял живот, докато той преглътне гордостта си. Мамка му — каза Роуиия. — Аз ще го направя. Но не по телефона. Ще отида в офиса му и ще му кажа, че трябва да завлече задника си при психолог и да се върне у дома при семейството си. После ще трябва само да го слушаш, когато говори, а не да го нападаш със зъби и нокти още от вратата. Можеш ли да направиш това?

Топаз кимна.

— Разбира се. Обичам го.

— И той те обича.

Сълзите заседнаха в гърлото на Топаз като огромна хапка несдъвкан хляб, сякаш физически не можеше да ги преглътне.

— Не ми казвай това — проплака тя. — Щом ме обича, защо не е тук? Защо не си е у дома?

Сърцето на Роуина се сви, докато гледаше Топаз така, почти свита на кълбо, хленчеца като дете. Топаз и Джо бяха стабилна, неразделна двойка. Това я плашеше; потръпна при мисълта, че самата тя е далече от Майкъл, макар и само за няколко дни. Понякога семейните хора реагираха така, бояха се да стоят близо до приятелите си — сякаш разводът е някаква болест, с която има опасност да се заразят...

Каза си да престане. Развод? Това беше лудост.

Джо и Топаз нямаше да се разведат. Тя бе дошла, за да спре този развой на нещата.

Наведе се напред и сграбчи Топаз в силна, енергична прегръдка.

— Стига, скъпа, горе главата. Трябва да приготвим онова къри. Никакъв плач пред децата. Можем да поговорим за бизнес. Всъщност, в интерес на истината, ти би могла да ми помогнеш в това отношение.

— Хей. — Топаз се стегна. — С радост. Имаш право, така ще направим.

Отправиха се към кухнята.

— Откога готвиш? — попита Роуина. — Мислех, че си зле колкото мен.

— По-зле. Но не искам да влизам в образа на самотната жена с пица, докато децата са тук. Домашно приготвени ястия, това трябва да им осигуря според майка ми.

— Майка ти е гаднярка — каза Роуина. Родителите на Топаз се бяха отрекли от нея преди години, защото се бе омъжила за евреин. Понякога изпращаха умоляващи писма и тя им изпращаше пари. Католическо чувство за вина, въпреки че нямаше причина. Все още не бяха виждали внуците си, а може би вече бе твърде късно да започнат.

— Точно така — отвърна Топаз. — Но е гаднярка, която знае как да приготви тава кюфтета. За разлика от мен. Както и да е, реших да скалъпя малкия си домашен специалист, както се справям с всичко.

Роуина се засмя.

— Хвърлила си куп пари?

Топаз имитира стрелба с пистолет срещу нея и Роуина бе сразена.

— Господи, и двете сме пълна скръб — каза тя. — Аз съм същата. Не мога да чистя. Не мога нито да готвя, нито да се грижа за градина, не мога и да сменя скапана свещ на кола.

— Можеш да ръководиш звукозаписна компания.

— Можеш да продаваш списания.

Размениха поздрави с допир на дланите.

— Е, открих една малка гостилница във Вилидж — „Черната овца“. Предлагат най-добрите готвени ястия. И собственикът ми дължи услуга, защото две от списанията ми публикуваха страхотни рецензии за тях, а „Ню Йорк Лайф“ дори ги сложи на корицата. Казах му, че спешно ми трябва вкусни домашни гозби, и го помолих да се постарее. На следващия ден ми изпрати пет подноса с различни вкусоти: сос болонезе, страхотно чили, енчилади, агнешка пасанада с къри, задушено, яхния и четири вида супи, които сега са във фризера. Все превъзходни неща, които само трябва да стопля.

— Дявол да те вземе — каза Роуина. — Толкова ти завиждам.

— Не само това. Изпрати ми и четири кофички домашен сладолед. Тутифрути, от което ще ти се завие свят. Ревен, капучино и ягодово ментов.

— Никога няма да си тръгна от тук.

— И кутии „Шарбонел и Уокър“ за по-късно.

Роуина разпери ръце.

— Силата на медиите. Господи. А аз мога само да уредя няколко безплатни компактдиска.

— Глупости. Имаш билети за концерти и рок звезди на разположение, колкото искаш.

— В Холивуд? На кого му пука? — Роуина грабна тиган и започна да налива вода. — Сериозно. Гордея се с теб. Мамче на годината. Творческо мислене.

— Както виждам нещата, мога сама да им приготвям закуска. Горедолу мога да запържа бекон и бъркани яйца.

— Все пак е нещо. Вероятно можеш и да изцедиш портокалов сок.

— Да не полудяваме — пошегува се Топаз. — Това е твърде много работа.

Стояха заедно в кухнята, готвеха и разговаряха и Роуина наля на двете по голяма чаша червено вино. Само една нямаше да навреди, а и Топаз определено имаше нужда за отпускане, докато свикне с мисълта, че е сама с децата. Кърито леко се затопляше в тигана, ухаеше божествено. Роуина сложи масата и повика децата. Господи, бяха толкова хубави: Рона с тъмните си коси и сини очи, а Дейвид — огнен, червенокос като майка си, мускулест като баща си.

— Уау, мамо, сосът е страхотен — Дейвид лапна още една хапка.
— Не си го приготвила ти, нали?

— Стига — каза Рона. — Очевидно не е.

— О, благодаря за вота на доверие — усмихна се Топаз.

— Майка ви се е запасила с полуготови ястия, които може да ви приготвя бързо. Трябва и вие да усвоите тези номера, вече сте големи — посъветва ги Роуина. — Последното, което ще ви се иска в края на дълъг ден, е да започнете да готвите.

— Аз ще стана страстен кулинар — заяви Дейвид. — Като татко.
— Изчерви се и погледна Топаз. — Извинявай, мамо.

— Добре — шеговито каза тя. — Баща ви е страхотен готвач.

— Това страшно ми харесва — каза Рона. — Но нямам нищо против да ям сандвичи. Все едно. Мисля, че не трябва да обръщаме твърде голямо внимание на храната.

— Браво, момиче — кимна Роуина. — Заслужаваш страхотното име, което носиш.

— Мъжете обичат добрата храна — изтъкна Дейвид. — Не се смей, Рона. Искам да кажа, че мъжете държат на нея. И се налага да се научим да готвим добре, защото вече никой не се жени млад. А дори тогава жена ти може и да не готви.

— Вече си го проумял — отбеляза Топаз, но буцата в гърлото ѝ се върна. Господи, колко ѝ се искаше Джо да беше тук, за да се посмее с тях.

Синът ѝ я погледна мъдро, след това грабна купата си.

— Мамо, искам да довърша вечерята в стаята си, ако нямаш нищо против. Имам да пиша есе, а съм уморен от снощи.

— Добре.

— Аз също — изведнъж каза Рона. — До утре, Роуина. Колко дни ще останеш?

— Само до уикенда — отвърна Роуина. — Моите деца ме чакат в Ел Ей. Не мога да отсъствам твърде дълго.

— Разбирам. Радвам се, че си тук — каза Рона. — Нали ще се погрижиш за мама?

Взе купата си и излезе.

— Добри деца — отбеляза Роуина. — Тактични. Невероятно за тийнейджъри.

— Зная. Късметлийка съм.

Разчистиха масата и Роуина свари кана безкофеиново кафе. Беше топла вечер и Топаз я заведе на терасата — да поседят и да погледат парка.

— Прекрасно — въздъхна Роуина. — Зад теб небостъргачи, а пред теб зеленина. Удивително.

Вече се бяха отпуснали, след виното и вечерята и след като тийнейджърите ги бяха оставили насаме. Роуина имаше план за справяне с Джо — утре щеше да го изненада в офиса му и всичко щеше да се изясни.

— Не са Холивудските хълмове. Но аз никога не бих могла да живея извън Голямата ябълка — сподели Топаз. — Изпитвам носталгия само като отскоча до Ню Джърси. — Бавно отпи голяма глътка от чашата си с кафе. Едва бе успяла да изпие половината от виното; утре беше твърде важен ден, за да го започне с махмурлук. Освен това нямаше нужда. Присъствието на Роуина бе достатъчно успокояващо, караше я да чувства, че има някого зад гърба си. — Каж ми за своя проблем. Не че вярвам, че може да имаш някакъв.

— Започна веднага след приемането ми в Залата на славата. Цифрите тръгнаха надолу.

— Познато чувство.

— Трите ни най-големи звезди издадоха слаби албуми. Бяхме задлъжнели с милиони за спонсорирането на турнетата, нищо не се продаваше, свиреха пред празни зали. Пресата започна да забелязва. По-лошо — не предстоеше нищо значимо, на което да възлагаме надежди. Беше убийствено. Нямаше начин да прикрия срама си. Изгледите бяха ужасяващи.

Топаз потръпна, отпи още кафе.

— Да, ясно. Не е приятно. И?

— Предполагам, че сме преживели почти едно и също. Извърших спешна хирургическа намеса, като теб. И се получи.

— Все още не зная дали моята стратегия ще бъде успешна — каза Топаз. След това се усмихна. — Е, добре, почти съм сигурна, че ще бъде.

— Принудих бандите да обединят турнетата си. Така свихме разходите и разпродадохме стадионите. Отзивите в пресата бяха далеч по-добри и се тълпяха фенове, искащи да влязат. Накарах ги да ремиксират парчетата си изцяло, със страхотни композитори и продуценти. Тогава и продажбите на албумите потръгнаха.

Топаз поклати глава.

— Добра работа. Бандите не се ли разсърдиха?

— Честно казано, това не ме интересуваше. Да бяха направили по-добри албуми, ако искат да са сами.

— Кораво момиче.

— Налага се да бъда. Отгоре на всичко накарах сътрудниците си да извадят каквото могат от каталозите си и заплаших с уволнения, ако не намерят нови велики групи. Старите записи живнаха и се очертава страхотно тримесечие. Последното парче от пъзела ще бъде да добавя добри нови банди към списъка си. Все още чакам да се случи.

— Тогава какъв е проблемът? Прочетох статиите във вашите специализирани издания. Обожават те.

Роуина кимна.

— Откакто се върнах от Европа, нещо не е наред. Не мога да кажа какво. Майкъл е доволен, нещата при нас вървят... — искаше да бъде тактична — добре. Но усещам, че в работата нещо не е както трябва. Надявах се ти да се досетиш какво. — Тя се облегна назад на шезлонга, отпусна се, загледа се в Сентръл парк. — Може би ми е нужна помощта на друга бизнес дама. Аз съм твърде близо, за да видя нещата отстрани. Или това, или просто съм параноичка.

Топаз се замисли за няколко мига.

— Чувала ли си се с борда си?

— Какво?

— С борда на директорите. Когато продажбите рязко тръгнаха надолу, моите едва не ме уволниха. Наложих се да измоля три месеца милост.

— Леле — бавно каза Роуина. — Не.

— Бих очаквала някаква реакция, когато разберат, че нещата вървят на зло. Или поне обаждания, имейли, когато отново си стъпила на крака. Странно е, че не са те потърсили.

Роуина почувства неприятно свиване в стомаха.

— Мили боже — каза тя.

— Нормално ли е бордът на „Музика“ да са дистанцирани?

— Не. Често разговарят с мен. Всеки път правят подробен анализ на резултатите. Не мога да повярвам, че не забелязах. — Роуина се плесна по челото. — Как може да съм толкова глупава?

— Може би просто се опитват да разберат какво се случва. Или водят спорове. Дали да те похвалят за начина, по който си се справила с проблемите, или да те насолят, че си допуснала да възникнат.

— Не. — Роуина поклати глава. — Няма начин. Мълчанието е най-лошият знак. Искат вниманието ми да бъде отвлечено, за да действат зад гърба ми.

— Мислиш, че провеждат интервюта за твой заместник?

— Възможно е. Въобразявам си, че щях да разбера, но изпълнителните директори винаги си мислят, че имат уши навсякъде, а понякога не е така. — Тънките ѝ пръсти се свиха в юмрук. — Аз съм идиотка.

— Хей, слушай, не е нужно да стоиш тук, в Ню Йорк, и да държиш ръката ми. — Топаз я потупа по гърба. — Голямо момиче съм. Разбирам, че това е важно.

Роуина преглътна. Започваше да я обзема паника. Готвеха се заговори, интриги на нейна територия, а тя бе тук, в Манхатън. На хиляди километри от действието. Инстинктите ѝ крещяха веднага да хване самолет обратно.

— Никакъв шанс. — Решително се усмихна и погледна приятелката си. — Трябва да бъда тук. С теб.

„Проклет да си, Джо Голдстейн. Всичко е заради теб.“

— Господа, мисля, че чух достатъчно.

Конрад Майлс погледна двадесетте висши банкови служители, събрани, за да му кажат това, което знаят.

— „Американ Мегъзинс“ и „Музика Рекърдс“ са готови кандидати за поглъщане. Сега искам от вас да подготвите агресивни

ценови оферти. Разбира се, вече се свързах и с двата борда. Трябва да обявим намерението си да участваме в публичен търг. Но това е само първата крачка. Сериозно възнамерявам да се заловя с шоубизнес. Но кое филмово студио да закупим, коя телевизионна мрежа? Сега е епохата на интернет и старите медии са подценявани. Това е страхотно. В тази област искам да работя. Както казваше майка ми, никога не играй на дребно.

Удари по масата.

— Не искам никакви спънки при закупуването на двете компании. Пазарът не бива да остава с впечатлението, че „Майлс Индъстрис“ ще плати твърде скъпо. Накрая, ако цената на акциите ми не се покачи с пет долара в деня на сделката, значи, вие не сте свършили работата си както трябва.

— Да, сър — каза Фил Реймън, лидерът на дилърския отбор. — Точно там се целим. И двете компании загиват. Бих заложил на сто за „Музика“ и осемдесет и шест за „Американ“.

Майлс се усмихна.

— Реални цифри или първоначална цена?

— Реални цифри, господин Майлс. Можем да открием с около три долара по-ниско.

— Да се залавяме за работа. Накрая, искам да стартирам тази процедура в близките две седмици. Нужни са ни специалисти по корпоративни отношения, анализатори и когото още искате да привлечете в екипа дотогава. Ще ни трябва и списъци на всички служители, които можем да уволним. Искам максимално свиване на разходите. Никаква милост за никого.

— Да, сър — уверено отвърна Реймън. — Ще бъде направено.

— И всеки актив, който можем да продадем, преотстъпим или използваме. Особено журналисти и групи. Нужна ни е аналитична документация за експлоатиране на съдържание. — Той се усмихна. — Каталогът на „Музика“ е много богат в това отношение.

Мъжете в стаята водеха бележки на айпадовете си или малки лаптопи. Всички кимаха и се опитваха да изглеждат заети.

Но Майлс не се безпокоеше за нищо. Тези инвестиционни банкери бяха страхотни, а това беше старомодна корпоративна атака. Беше набелязал две компании, които щеше да срине до основи и да разпродаде за по-малко от сбора на частите им.

Най-голямата печалба за него щеше да бъде историята как той, Конрад Майлс, е уволнил двете главни изпълнителни директорки. Влиятелни жени, уважавани в индустриите си. Рядко добри лидери за жени. Сривът на компаниите им, едновременно, беше страхотна история. Фактът, че бяха приятелки, я правеше още по-интригуваща. Майлс обичаше човешката страна и да вижда себе си в дъното на нещата, *Господарят на мрака напада отново*. Колкото повече пресата пишеше за Топаз Роси и Роуиия Гордън, толкова по-голяма и жестока щеше да става корпоративната игра. Аналитиците щяха да пренасочат вниманието си към „Майлс Индъстрис“. Отново щеше да бъде на първа страница на списание „Форчън“. Може би щяха да излязат и книги, статии в „Уолстрийт Джърпъл“ или „Ню Йорк Таймс“. Неговата легенда щеше да се разрасне. Усещането за могъщество премина през него, невероятно бе да знае, че има такава власт. Топаз и Роуина, неговата апетитна плячка, щяха да направят Конрад Майлс най-великия в бизнеса, дори на седемдесет и осем.

Конрад се усмихна. Тръпката на преследването, това обичаше. Действаше му по-добре от виагра, по-добре от всичко.

— Добре. Идвайте при мен ежедневно с доклади за напредъка. Това е — каза той и излезе.

— Всички са готови, господин Голдстейн — съобщи Шона.

— Благодаря.

Той се усмихна на асистентката си, която все още се държеше твърде официално, въпреки че работеха заедно втора година. Но Шона бе прехвърлила шестдесетте и поддържаше строг ред в офиса с безупречна прецизност. Знаеше, че не бива да се държи несериозно с нея.

— Господин Босток попита дали можете да им отделите малко време преди пресконференцията.

— Разбира се.

Голдстейн се усмихна. Това бе равносилно на повикване при кралицата, но беше благодарен на Шона, че се изрази сякаш той имаше избор.

Бордът се бе събрал в малка конферентна зала. Рязко станаха, когато Шона го придружи до там.

— Човекът е тук, самият той. Поздравления. — Харви Босток сграбчи ръката на Джо в лепкава хватка. — Ти успя.

— Казах, че ще я убедя да подпише след по-малко от седмица — хладнокръвно изтъкна Джо.

— Браво — кимна Стив Байърс. — Действаш бързо.

— И е уволнила агента си. В твоя офис — самодоволно се усмихна Лу Конрад. Като бивш главен директор на телевизия, можеше да си представи сцената. — Разчуло се е в целия град. Господи, как ми се иска някоя звезда да беше направила това за мен. Онези господа „десет процента“ са нещастници, всичките.

— Ако нямате нищо против — промърмори Лайла Евънс.

Всички се засмяха. Джо бе поразен от почитанието към бившия суперагент. Още повече от всеобщото облекчение в залата. Бе подписал договора с бойния кон, който поддържаше рейтинга им. Цената на акциите нямаше да падне. Поне засега. Всички от борда бяха спокойни и доволни и лицата им сияеха срещу него, дори онази безчувствена кучка Ема Сандерсън. Тя разбираше от пиар, ако на човек му пукаше за подобни неща.

Не и на Голдстейн. Но това бе факт от корпоративния живот. Особено в света на телевизията.

— Всички, от които зависи съдбата ни, са в залата за пресконференции — високопарно заговори Сандерсън. — Ще сме голяма новина. Преподписването с Мария Гонзалес показва сериозното ни отношение към жените.

Джо едва се сдържа да не завърти очи. Сандерсън беше наказанието на НАТ за полова дискриминация; знаково присъствие на още една жена в борда, за да придава повече тежест на Лайла Евънс. Все пак, въпреки харвардската си диплома, беше излишна на шеста степен. Бяха се паникьосали и назначили жена с известен опит във връзките с обществеността след скандал. Това изглеждаше добре на хартия, но Джо трябваше да се справя с реалността.

— Мария Гонзалес допада най-вече на мъжката част от аудиторията — тактично отбеляза той.

Босток сдържа усмивката си.

— Но е жена. Това е важното. Повече жени в ефира — сериозно изтъкна Ема.

— Тогава ще се зарадваш да узнаеш, че току-що дадох зелена светлина на риалити поредицата „Стриптийзърките от Вегас застават пред камера“ — отвърна Джо. — Представя двадесет и две забележителни женски истории.

— А... добре...

Джо плъзна поглед из залата и видя Джак Травис да се усмихва над чашата си с кафе.

— Е, истинските истории на жени в тази екзотична индустрия могат да се приемат като силен глас срещу експлоатацията — каза Ема. — Зависи как са представени.

Голдстейн се усмихна.

— Просто се шегувам с теб, Ема. Не сме такава телевизия.

— О! Ясно. — Тя се намръщи срещу него. — Това не е голяма подкрепа.

— Според сключената сделка, Джо, сега имаш картбланш — обяви Босток. — Това беше гаранцията ни. Само се постарай да не пропилееш звездната сила на Мария.

— Няма страшно. — Голдстейн погледна борда; всички мъже бяха облечени с най-официалните си костюми. — Искате ли да я приветствате с „Добре дошла отново“?

— Ще бъде чудесно — въодушевено каза Джак Травис. Шансът да се докосне физически до най-горещата холивудска секс бомба не беше за изпускане.

— Разбира се. Ще изпратя да я доведат. Шона, покани госпожица Гонзалес, ако обичаш.

— Да, сър.

След секунда Мария бе в залата, придружавана от раболепен и мазен пиар агент, изпратен от една от големите агенции да я надзирава. Голдстейн бе възхитен. Въпреки че преди по-малко от час я бе чукал до забрава, отново почувства лека тръпка при вида ѝ. Дългите ѝ тъмни коси бяха изкусно стилизирани и се спускаха съвършено гладки почти до задника ѝ. Беше с обувки „Кристиян Лубутен“ в класическо черно, с платформи и онази характерна червена подметка, и златиста рокля „Ерве Лежер“, която сензационно прилепваше към всяка извивка на фантастичното ѝ тяло. Иначе беше консервативна, дълга точно до коляното, с три четвърти ръкави, които подчертаваха загара на ръцете

й, но нищо не можеше да отклони вниманието от съблазнителните форми на прелестния й задник, гърди и тънка талия.

Той чу Харви Босток неволно да затаява дъх. Влажните очи на Лайла Евънс също светнаха с хищнически блясък. „Тази жена е обратна“, изведнъж осъзна Джо. Реакцията бе разбираема. Мария би накарала и статуя да реагира.

— Госпожице Гонзалес. Радваме се да се запознаем с вас! — весело каза Ема. — Чудесно е, че ще има още една жена на водеща позиция в нашата мрежа!

— Това е мрежата на Джо Голдстейн — каза Мария и й се усмихна с ослепително белите си зъби като красиво пауново око, разперило криле над малка кафява нощна пеперуда. — Аз съм само творец. Но се радвам, че отново се договорихме.

— Аз съм член на този борд — настоя Ема. — Ние оценяваме работата на Джо.

— О, да. Всъщност бях привлечена само от перспективата да работя с Джо. За актьорите е важно сработването в ежедневието — заяви Мария и Стив Байърс изсумтя с насмешка.

— Мария, нека те представя на всички — каза Джо. — Вече познаваш Ема.

Мария леко присви очи и Ема смутено извърна глава. Джо искрено се забавляваше и бе впечатлен от лоялността и. Малката наистина му харесваше. Точно сега чувствата му бяха твърде объркани, така че престана да се опитва да се справи с тях.

— А това е Харви Босток, нашият председател. Лайла Евънс, по-рано движеща сила на своя собствена агенция, а сега движеща сила тук. Джак Травис ти е познат от сайта Джойхакс. Това са Стив Байърс и Лу Конрад. И двамата са изпълнителни директори на телевизии.

Мария енергично се ръкува с всички, докато той говореше, без никаква боязливост и стисна малко по-силно ръката на председателя, Джо забеляза това.

— Радваме се, че отново сте на борда — каза Харви Босток. — Чудесно е, че Джо успя да ви убеди толкова скоро.

— Много е сладкодумен — засмя се Мария.

Голдстейн изпита леко раздразнение. Всички мъже в залата хвърляха одобрителни погледи към него. Господи, ако имаха представа каква е истината, биха го ступали.

— Това е страхотно. Нямам търпение да опозная всички пи по-добре, когато Джо ми позволи — каза Мария. — Да вървим. След теб, шефе.

— Абсолютно.

Джо ѝ се усмихна одобрително. Създаваше му толкова добър образ. Безспорно впечатляващ.

Чувството му за вина от по-рано се изпаряваше. Разбира се, все още се чувстваше зле, но точно сега нямаше време да мисли за семейството си. Имаше работа за вършене и Мария му помагаше да я свърши добре.

— Дами, господа, ако ме последвате, имате запазени места на първия ред.

Асистентите на Голдстейн отвориха вратите. Той поведе Мария към директорските офиси. Пиар агентите на мрежата бяха окачили банери и картонени изрезки с логото на телевизията и снимки на Мария в най-секси тоалетите ѝ, инфографики, представящи марката, славата ѝ и броя зрители, следили сериала. На редици черни столове седеше малка медийна армия: телевизионни кореспонденти на големи развлекателни списания и някои вестници, телевизионни камери на „Ентъртейнмънт Телевижън“, дошли да направят свой запис на голямото събитие. Джо внимателно бе съставил списък на аналитици от Уолстрийт за телевизионния бизнес, както и ключови играчи от обществените медии; на втория ред седяха Бъзфийд и Хъфпро.

— Добро утро. Благодаря ви, че дойдохте. Днес НАТ с гордост обявява, че подписахме нов договор с Мария Гонзалес за изключително тригодишно сътрудничество. Въпреки че „Съмърсайд“ свърши, Мария ще се появи отново на екрана в нови проекти, по които ще работи с нашата телевизия. Всички знаят за творчески и търговски успешната ни съвместна работа. Радвам се, че тя ще продължи и че кариерата на Мария ще поеме в нова посока. Мария?

Голдстейн се отдръпна встрани и тя застана срещу глутницата вълци, които видимо се съдържаша да не започнат да точат лиги върху тениските и костюмите си. Шепата жени репортерки изглеждаха безразлични, със заплашително повдигнатите си химикалки и скептично наклонени встрани глави. Мария беше мокър сын от плът и кръв. Обзе го неопикуема гордост, че е накарал това момиче да крещи от наслада. Състезателната му мъжкарска натура искаше да се бие с

юмруци в гърдите. Господи, какво постижение. Ако знаеха къде бе прекарал сутринта, мъжете в залата биха дали лявото си кутре, за да бъдат на негово място...

„Какво ще кажеш?“, упрекна го разумът му, но мисълта изчезна веднага щом се прокрадна. Мария беше страхотно парче с неустоим задник в прилепнала рокля. Може би се заблуждаваше от факта, че буди симпатии с държанието си, че е забавна, но всъщност какво общо имаше той с нея? Интересът на Джо към Мария Гонзалес бе чисто сексуален. Тя не беше Топаз. По нищо не приличаше на нея. Ако се опита да заговори на тема, различна от онова, което ги свързва — телевизията, нейната кариера, — докъде щяха да стигнат?

Засрамено наведе глава и се надяваше никой да не е видял.

Нямаше значение. Очите на всички бяха приковани в звездата.

— Джо Голдстейн предлага ръководство на НАТ с визия за бъдещето. — Произнасянето на неговото име го накара да се заслуша внимателно. Той също впери поглед в Мария.

Обсъди потенциала ми с мен, както малцина изпълнителни директори биха могли. Не ме ласкаеше и не ми обещаваше, че ще стана универсална марка като „кока-кола“.

Последва шепот, издаващ явен интерес сред глутницата репортери. Нахвърляха се записки, повдигнаха се диктофони.

— Джо ме увери, че не е добра идея да имам контрол над сценария и че така бих съсипала добрата работа. Отнесе се към мен с достатъчно уважение, за да ми каже истината, което ми вдъхва доверие в него и в тази телевизионна мрежа. Освен това ми харесва да бъда голямата звезда на телевизията.

„Ох — помисли си Голдстейн. — Последното беше ужилване.“ Мария го погледна под дългите си черни мигли. Дали му отправяше предупреждение? Публично намекваше, че телевизията му не би оцеляла без нея?

— С нетърпение очаквам следващите няколко години. Благодаря ви.

— Мария! Джанет Косак, „Ню Йорк Таймс“. Бихте ли ни дали известна представа за финансовото измерение на сделката?

Голдстейн отново застана до нея на подиума.

— Не разкриваме подробности за споразуменията си с артистите.

— Ето какво ще ви кажа. Не съм искала повече от онова, което получавах през миналия сезон. Мисля, че Джо истински зачита мнението ми, и това означава повече за мен от парите — каза Мария. После приглади несъществуваща гънка върху роклята си, на ханша, и всички присъстващи мъже издадоха въздишки на желание.

— Мария! Рик Егмънт, списание „Пийпъл“. Можете ли да ни кажете нещо за новия си проект?

— С Джо водим дълги обсъждания — замърка Мария. — Имаме фантастични идеи, но все още не сме готови да ги споделим с вас.

— Добре, благодарим ви, че дойдохте. — Джо енергично кимна. — Ще ви държим в течение.

Отдръпна се встрани като кавалер и придружи Мария до офиса си. Бордът го последва. Чувстваше се като великан. Момичето беше страхотно, истински бе впечатлила и него, и всички други там.

— Прекрасно — усмихна се Ема.

— Великолепно. Справяш се с речите толкова лесно, колкото с изпълняването на роли — възкликна Джак.

— Вдъхновяващо е да мислим какви страхотни предавания можем да създадем заедно тук, в НАТ — замислено каза Харви Босток. Джо кимна.

— Мисля да не отнемаме повече време на Мария — каза той. Бързаше да я изведе от тук. Допирът на Мария до тези хора го изнервяше. Беше им я довел, беше сключил сделката и защитил репутацията си. Но сега искаше само да бъде оставен да работи. А и тя тайно му хвърляше настойчиви погледи. — Мисля, че имаш среща в центъра.

— О! Да. Разбира се. Е, радвам се, че се запознах с всички ви — любезно каза Мария. След още поредица ръкостискания излезе, придружавана от пиар агента.

— Премина блестящо — отбеляза Ема, сякаш Голдстийн даваше пет пари за мнението ѝ. — Утре трябва да има страхотни отзиви за нас в пресата.

— Ще ги прегледаме след седмица. — Голдстийн задържа погледа ѝ; когато неустоимият задник на Мария бе извън стаята, беше по-лесно. — Бих искал писмо от вас, господин председател, подписано от борда, в което потвърждавате, че подкрепяте стратегията ми за

пълно преразглеждане на програмната схема, включително и най-гледаните ни вечерни предавания. Време е да се залавям за работа.

— Имаш го — каза Босток на висок глас. — Ще го получиш Ло края на деня.

— Позволих си волността да подготвя чернова. — Джо Ладе знак на Шона, която раздаде старателно напечатан документ на всеки от членовете на борда. — Бих искал да го получа след час.

Босток отвори уста, сякаш се канеше да възрази; но след миг отпусна рамене и кимна.

— Много добре.

— Трябва да се връщам на работа. Благодаря ви, че дойдохте — уверено каза Голдстейн.

Шона отвори вратата и членовете на борда излязоха.

— Имате ли нужда от още нещо, сър? — попита Шона.

Голдстейн въздъхна. Изведнъж се почувства изтощен. Беше се справил. Мария бе подписала и той най-сетне имаше пълен контрол. Тогава защо се чувстваше толкова скапано?

Подскочи, внезапно осъзнал, че иска да поговори с Топаз. Повече от всичко. Никой друг не можеше истински да сподели този момент с него. Съпругата му винаги бе негов съучастник, втори пилот, дясна ръка, най-добър приятел.

Изваяните цици и задник на Мария не бяха нищо в сравнение с това. А и задникът на Топаз Роси също бе доста секси, посвоему. И не вървеше в комплект с чувство за вина.

Може би не бе искал да прозре това. „Имам ужасен темперамент“, призна той пред себе си. С Топаз се бяха сдърпали, но беше нормално. Просто той се бе забъркал в повече неприятности, отколкото вярваше, че е възможно, и бе излял гнева си върху нея. Като се добавеше и обожанието, струящо от необвързаната жена, чиято огнена страст би разтопила стомана, беше смъртоносно.

Мария бе подписала.

Целта бе постигната.

Време бе да се измъкне от цялата проклета бъркотия и да се върне у дома, по дяволите. Докато не се справи с това, помисли си Голдстейн, нямаше да бъде пълноценен в работата си.

— Не, благодаря, Шона, всичко е наред.

— Добре, сър.

Тя затвори вратата. Джо бе благодарен да остане сам. Искаше само да протегне ръце към Топаз и да се остави на нейната милост.

Взе мобилния си телефон, но когато понечи да набере номера, вратата отново се отвори.

— Извинявайте, господин Голдстейн. Госпожица Гонзалес отново е тук. — Шона дискретно сниши гласа си. — Настоява да се види с вас. Надявам се да няма проблем.

Голдстейн понечи да издаде въздишка на раздразнение, но размисли. Всъщност това беше страхотно. По-добре бе да скъса с нея сега и да използва подписването на договора като оправдание. Усмихна се.

— Не се тревожи, Шона. Постъпила си правилно. Покани я да влезе.

Мария влезе, буквално подкачайки. Изчака, докато асистентката му затвори вратата след тях, и се отпусна на кожения диван, премятайки дългите си крака върху страничната облегалка.

Изглеждаше толкова сензационно, че би я изял.

Но Джо Голдстейн вече не беше гладен. Поне не за вредна висококалорична храна.

„Стига — каза си той, — не е честно. Ти знаеше точно какво правиш. Мария не е лошо момиче. Знае как да използва сексапила си, безспорно, но не е празноглава брюнетка.“ Не биваше да се отнася с нея като с такава сега. Тя заслужаваше да намери интересен мъж с достатъчно силна воля, за да обръща внимание на онова, което е над раменете ѝ, толкова, колкото на всичко под тях. Джо не я обичаше, но я уважаваше, дори я харесваше.

Не беше скъсвал от повече от двадесет години. Когато човек беше женен, забравяше какво е.

Как, по дяволите, бе постъпвал някога? Да каже на момичето, че всичко между тях е приключило, и да я остави наранена или озлобена? Беше много по-лесно, когато сваляше мацки в нощни клубове или на мачове. В мъжкарските му и несъмнено успешни ергенски дни, когато кратките приключения си бяха точно такива и другата страна не очакваше обвързване.

— Какво има, скъпи? — попита Мария. — Изглеждаш напрегнат. Безпокои ли те нещо? Мисля, че всичко беше идеално. Вече сме бизнес партньори, нали?

— Да. И ти се справи страхотно. — Джо стана. — Нищо не ме безпокои. Винаги си била звезда, Мария; сега ще се превърнеш в супернова.

Мария свали краката си на земята. Рязко изправи гръб с котешко движение, тъмните ѝ очи се присвиха и съсредоточено се вгледаха в него.

„Не е глупава — смутено си помисли Джо. — Знае какво ще последва.“

Имаше лошо предчувствие в тази връзка.

— Между нас с теб има нещо повече — каза той. Речта за скъсване нямаше да стане по-лесна, ако отлагаше, така че смело продължи. — И двамата бяхме подложени на огромен стрес...

Мария го погледна с кратка неискрена усмивка.

— Надявам се да не клониш натам, накъдето си мисля — студено каза тя.

— Сключихме сделката. Ти им показва колко струваш. Но, Мария, заслужаваш нещо по-добро от мен. Не мога да бъда партньорът, от когото се нуждаеш точно сега. Все пак съм женен.

— Глупости. Вече обсъдихме това. Не се чукам с женени мъже. — Мария тръсна дългите си черни коси зад гърба си. — Моля те, не ме обиждай с подобни твърдения. Вие сте разделени. А ти и аз сме любовници. Кой ти оказва натиск? Да не би онези костюмари да са те заплашили?

Джо поклати глава.

— Никой не може да ме принуди със заплахи да скъсам с теб. Ти си удивителна жена, Мария.

— Значи ще ми изнесеш реч от сорта „Проблемът не е в теб, а в мен“? — Мария скочи на крака. — Очаквах нещо по-добро от теб, Джо. Мислех, че си единственият мъж, който не гледа на мен като на парче месо. Който вижда в мен нещо повече от хубаво тяло или пачки долари. Но явно съм се лъгала. Ти си като всички останали. Всъщност дори си по-лош.

— Не е честно.

— Нима? Другите поне не се държаха с мен като с проститутка. Ти ме накара да ти платя, преди да ме зарежеш. Накара ме да уволня агента си и да подпиша тъпия ти договор за по-ниска от пазарната цена и щом оставих живота си в ръцете на твоята скапана телевизия, след

по-малко от час искаш да ме разкараш. — Тъмните ѝ очи се насълзиха. — Странно е. Казваш ми, че съм звезда, а никога в живота си не съм се чувствала по-жалка.

Голдстийн изпита ужас.

— Мария, кълна ти се, няма нищо подобно. Зная, че не биваше да започвам връзка с теб по време на преговори за подновяване на договор. Но ти си забавна, прелестна и адски те харесвам. Изпитах непреодолимо влечение към теб. — Гърлото му пресъхна. — Все още изпитвам.

— Тогава защо ме зарязваш, по дяволите?

— Повярвай ми, в някой друг живот бих отрязал дясната си ръка, за да спя с теб.

Тя изтри сълзите и сърцето на Джо се сви, когато забележа размазаната спирала, потекла по бузите ѝ. Всеки, който я види точно сега, щеше да разбере, че между тях се е случило нещо. Беше разтърсен от съжаление и страх.

— Но не сме в друг живот, а в този. И ако наистина ме харесваш, ще ми дадеш шанс.

Голдстийн се замисли дълбоко. Мария бе права: да я зарече, преди мастилото на подписа ѝ върху договора да е засъхнало, изглеждаше зле. Унизително зле. Пресметливо зле. И по-важното, като основание за завеждане на дело.

— Уважавам те — каза той. — Но истината е, че все още имам чувства към съпругата си. Липсва ми. Заедно сме от повече от двадесет години. Точно сега искам да се върна при нея, което няма нищо общо с теб. Ти си секси, умна си и повдигаш самочувствието ми. Не ми се бе случвало много отдавна. Но това не може да заличи по-дълбоките ми чувства към Топаз.

— Повечето мъже, които се разделят със съпругите си, преживяват подобни неща — угризения, тревожност. Естествено е. Но ако я обичаше толкова много, нямаше да ми се нахвърлиш така.

— Не зная какво искаш да кажа.

— Че ще ми дадеш шанс. Че ще дадеш шанс на връзката ни. Искам да ми обещаеш, че ще се виждаме поне месец.

Мария разтвори закопчалката на чантата си „Бъркли“ и извади няколко малки кръгли тампона, с които изтри черпите петна от бузите си. — Тампони за почистване на грим.

Никога не излизам от къщи без тях — шеговито каза тя в отговор на облекчението в очите на Джо. — Този път го приеми като лична сделка с мен. Докажи ми, че не си ме чукал само за да уредиш сделката, и ако след месец все още се чувстваш по същия начин, прав ти път. Тичай обратно при женичката си и няма да стоя на пътя ти. Какво ще кажете, господин Голдстейн?

Джо беше отчаян. Копнееше за Топаз. Но Мария можеше да вгорчи живота му. Огънят на ада не можеше да се сравни с гнева на една наранена жена. Нямаше шегата. Бе попаднал в капан.

Мария Гонзалес го бе хванала за топките. Буквално.

— Един месец? Това ли е сделката?

— Отбележи го на календара си — каза Мария с усмивка, този път истинска, изпълнена със сексапил и задоволство.

— Знай, че не ти обещавам нищо. Не мисля, че от това ще излезе нещо. Стига да се впускаш в него с отворени очи.

— Широко отворени, скъпи — каза тя. — Но ще се виждаме. И не искам да бъде тайно.

Голдстейн поклати глава.

— Мария, това е лудост.

— Защо?

— Топаз ще разбере. Компанията ще разбере. По дяволите, ще бъдем по всички първи страници.

— Аз искам Топаз да узнае. Ако това е истинско, няма да се страхуваш да те видят с мен. А що се отнася до мрежата, нека ти кажа нещо. Всичко, което правиш, рано или късно излиза наяве. Единственият начин да изпревариш събитията е да не криеш нищо. Така няма да има за какво да се захванат.

Джо прехапа устни.

— Ако си мислиш, че Топаз никога няма да разбере, значи, витаеш в облаци. Същото се отнася и за шефовете ти. Ще се наложи да обявиш, че имаме връзка. Можеш да кажеш, че това няма да се отрази на професионалните ни взаимоотношения.

— Ще бъде ли така наистина?

Изведнъж Джо съжали, че бе задал този въпрос. Защо да признава, че е обезпокоен?

— Ще бъде, ако удържиш на думата си. Аз съм латиноамериканка, Джо. Единственият начин да ни оправиш, е с

покана от наша страна. — Мария се усмихваше секси, но Голдстейн не се засмя. Вярваше във всяка нейна дума. — А ти, Джо, имаш късмета да си получил покана.

Вече нямаше и следа от треперещите устни и насълзените очи; изглеждаше съвършено доволна. Тръгна към бюрото му, поклащайки бедра, и онези гърди заподскачаха, изпъкваха като на дефилираща кралица на красотата, беше очевидно, но дяволски въздействащо.

— Някои мъже смятат, че изглеждам добре — замърка тя.

Един месец в леглото ми не е доживотна присъда в Гуантанамо, ангелче.

— Предполагам, че не — промълви той с пресипнал глас.

— Тогава ще се срещаме явно.

— Явно — съгласи се Джо.

Ако го държеше за топките, те определено не се съпротивляваха. Във всичко това имаше някаква странна логика. Нямаше да има повече изнудване. Щеше да разкрие, че е разделен с Топаз; тогава нямаше да бъде обвиняван в изневяра. Компанията нямаше да има нищо срещу него. Мария също. След един месец можеше да се извини на съпругата си, да пълзи в краката ѝ, да отиде на терапия, да ѝ обещае всичко, което поиска, и да се помирят. Трябваше само да чука това изумително тяло тридесет дни...

Мария се усмихваше, сякаш току-що е спечелила от лотарията. Джо не можеше да не се почувства поласкан, че означава толкова много за нея. Мария Гонзалес можеше да има всеки мъж на планетата. А желаше точно него.

Повдигна онези устни за целувка, поднасяйки му ги като сочни плодове на тепсия, нежни и алени, топли и примамливи. Обви изваяните си ръце със загар около врата му и притисна гърдите си към колосаната му риза...

Вратата отново се отвори, но Джо почти не я чу.

— Господин Голдстейн, имате посетителка, която настоява да се види с вас... — Шона застина. — Господи! Съжалявам, сър. Нямах намерение да прекъсвам...

Той се отдръпна от Мария.

— Няма нищо, Шона. С Топаз наскоро се разделихме.

След като думите бяха изречени, Джо осъзна, че не е толкова трудно. Премина към втората част. — С Мария се виждаме от известно

време.

Мария се усмихна чаровно.

— Просто не искахме да казваме на никого преди днешните официалности. Предполагам, че ти си първата, която научава, Шона.

Голдстийн долови вълна на неодобрение от асистентката си. Възхити се на смелостта, с която тя ги показва пред голямата звезда на мрежата. Но това нямаше да го спре.

— Сигурно, госпожице — отвърна Шона с леден тон. — Да покани ли посетителката ви, господин Голдстийн, или да я включа в графика за по-късно?

— Покани я. — „Мокър от дъжд не се бои“, както се казваше. — Коя е?

Мария все още стоеше с ръце, обвити около него. Не бе помръднала нито сантиметър.

— Заповядайте, ако обичате — каза Шона. — Роуина Кребс, господин Голдстийн. От „Музика Рекърдс“.

„Какво? Какво каза току-що? Роуина Кребс? Най-добрата приятелка на жена ми?“

Джо не можеше да стори нищо. Дъхът му секна и сърцето му замря. Но усмивката на Мария стана още по-широка и ръцете ѝ притиснаха раменете му по-силно.

Роуина нахълта в офиса. Очевидно бе станала свидетел на малката сцена. Не обърна никакво внимание на Мария и зелените ѝ очи засвяткаха срещу Джо.

— Джоузеф Голдстийн — каза тя. — Какво си въобразяваш, че правиш, мамка му?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джоана Уотсън се измъкна от леглото и се огледа наоколо.

По дяволите! Това място изглеждаше още по-невероятно на дневна светлина.

Стъпи на уникален китайски копринен килим, който застилаше цялото помещение или поне този край. Огромната спалня имаше внушителен облик, който смайваше дори нея, богаташката щерка с попечителски фонд. Веднага ставаше ясно, че е влязла във висшата лига. Конрад Майлс не живееше като средностатистически банкер; живееше като крал.

Стаи като тази подobaха на музеи. Или дворци. Произведенията на старите майстори бяха достойни да красят дома на английската кралица. Имаше плътни златисти драперии като в тронна зала, кресла, внесени направо от Версай, и най-впечатляващите гръцки фризове, които някога бе виждала, освен на мраморите на Елгин. Цялото това световно културно наследство бе съчетано със значително количество манхатънски лукс. Конрад Майлс беше запален по високите технологии. Леглото, в което я бе забавлявал, беше с невероятната мекота на чист гъши пух, облицован с египетски памук. Между два огромни панела с гръцки статуи бе монтиран телевизор с размерите на киноекран, разделен на множество канали. Майлс получаваше новини от цял свят, наред с финансови бюлетини, движенията на стоковите борси и информация, свързана с неговите бизнес интереси. Дискретни контролни табла даваха възможност за настройване на различна температура в седем различни части на стаята.

Към спалнята имаше зри отделни бани. Една за него — Конрад изрично я бе предупредил, че не желае тя да влиза там. Една за нея или жената, с която е в момента. Разкошът граничеше с форма на изкуство. Мраморът в нежен прасковен цвят, затоплен под краката ѝ, бе изкопан от най-ценните находища в Италия и съчетан с оранжевозлатиста бреза, стъкленни плочки във всички нюанси на залеза и гравирани

стъклени вази с изящни букети в жълто, розово и огненочервено. От едната страна старателно бяха подредени ръчно шити марокански чехли във всички размери и халати — от обемисти турски хавлии до тънки бели вафлени тъкани и нещо подобно на старинни японски кимона. Можеше да избира между вана — достатъчно голяма, за да плува в нея, съвършено проектирана душ зона, по-малка вана и лична сауна. А третата баня бе негова и нейна, унисекс, с наблягане на „секс“.

С мрамор в прост неутрален цвят и същото ниво на лукс, тя бе покрита с огледала и обзаведена с вкус, но безспорно и с усет за еротика и изкуство. Всичко в нея бе достатъчно голямо за двама.

Джоана бе истински впечатлена. Пред нея големи изящни прозорци в предвоенен стил разкриваха великолепен изглед право към Сентръл парк, обхващащ и небостъргачите, и по-широк отрязък от града отвъд. В другия край на спалнята, през заключващи се френски прозорци, се излизаше на безупречно поддържан балкон с градина, тревна площ и дори игрище за крокет. В единия край имаше голяма маса, беседка, малка овощна градина с ябълкови, крушови и сливови дръвчета, отрупани с цвят, докато в другия се виеше невероятно реалистичен изкуствен поток, стигащ до фонтан.

Беше рай. И това беше само спалнята на Конрад Майлс.

Човекът притежаваше цялата сграда. Само този апартамент заемаше четири етажа. Под него той даваше под наем други разкошни жилища на по-малки корпоративни титани, главно от Китай и Средния изток. Никой друг не можеше да си ги позволи. Джоана се опита да направи сметките наум. Възможно бе да получава толкова доход от това място, че великолепият дом, в който тя стоеше в момента, всъщност да изплаща цената си.

И това бе напълно в стила на Конрад Майлс. Парите бяха игра за него. Игра, която винаги печелеше.

Зърната ѝ леко се втвърдиха. Безскрупулното му парадирание с богатство я възбуждаше. Майлс бе изумителен. Да, беше възрастен, но никога не бе срещала мъж с по-буден ум. Неговият действаше като суперкомпютър, непрестанно пресмятащ, винаги готов за атака. Не можеше да му каже почти нищо, което той вече да не знае.

Затова информацията за Топаз Роси и „Американ Мегъзинс“ се бе оказала толкова полезна за Конрад. Беше попаднала в обсега на

радара. Джоана разбираше — истинският проблем на Конрад бе скуката.

Какво би могла да предложи на мъж, който има всичко?

Още нещо, което да желае.

Беше горда със себе си. Да бъде полезна на човек като Конрад Майлс, бе голяма крачка напред в кариерата ѝ. Както всеки добър владетел, той възнаграждаваше васалите си. Трупаше човешки активи, както корпоративни.

Вече бе получила множество знаци за благоразположението му. Имаше консултантски договор за милион долара с „Майлс Индъстрис“ — Джоана осребри чека, но не беше толкова глупава, че да започне да се перчи. Все пак, срамът от публичното уволнение бе заличен. Практически тя вече беше консултант на един от най-влиятелните бизнесмени на планетата. Нима това не бе далеч повече от главен редактор на „Американско момиче“?

Какво още? Следваше обещанието за отмъщение. Щеше да види Топаз Роси подложена на атаки, унижена и изритана от компанията си. Топаз бе провалила кариерата на Джоана. Сега тя щеше да ѝ върне услугата. Конрад щеше да я назначи в борда на директорите. Джоана Уотсън щеше да се превърне в играч, преследващ свои собствени цели. Беше безкрайно доволна. Щеше да унищожава враговете си, да превзема компаниите им. Може би като използва чужди пари, но какво от това? Нали все пак щеше да стане нещо като млад наследник на Конрад Майлс?

Конрад си мислеше, че я използва. Може би бе обратното.

Безспорно спонсор мултимилиардер бе най-търсеният аксесоар този сезон!

— Харесва ли ти това, което виждаш?

Джоана подскочи. Рязко се завъртя и видя Конрад, вече напълно облечен, с очевидно скъп тъмен костюм и ръчно изработени обувки „Джон Лоб“, да стои зад нея, усмихнат.

Сърцето ѝ запрепуска. Почувства се виновна, сякаш той можеше да прочете мислите ѝ.

— Разбира се. Великолепно е.

— Баща ти притежава завидно състояние, нали?

Майлс се държеше покровителствено с нея. И двамата го знаеха. Джоана поруменя.

— Не може да се сравнява с това. Знаеш го.

Усмивката му стана по-широка.

— Снощи се представи страхотно.

Руменината ѝ се засили.

— Казваш го, сякаш е било някакъв кастинг — отбеляза тя.

Майлс я погледна право в очите.

— А не беше ли?

— Не зная за какво говориш — промълви Джоана. — Честна дума, Конрад...

— Джоана, мразя да се налага да се повтарям. Нека бъде за последен път. А?

— Добре.

— Не обичам играчки. Поне не от този вид. — Леко ѝ се усмихна. — Искаш да се държа с теб като със съпруга.

Тя затаи дъх. Никой мъж не ѝ бе говорил така.

— Вярно или не? Предупреждение: грешен отговор точно този път ще има последствия.

Джоана помълча няколко мига.

— Всяка жена, която се среща с мъж, мисли за брак. Иначе защо да си прави труда?

Конрад отново се усмихна широко.

— Близко си до истината. Понякога жените се преструват, че не е така, но лъжат.

— А никой мъж не се среща с жена, без да има намерение да спи с нея — каза Джоана, събрала повече смелост. — Това е сделка, стара колкото света. Не зная защо напоследък не е никак модерно да го признаваме.

— Ето че стигнахме до някъде — каза милиардерът. — Имам работна закуска. Ще продължим този разговор на обяд.

— С удоволствие — отвърна Джоана с първата си искрена усмивка за сутринта. — Къде ще се срещнем?

— Ще ти изпратя съобщение. Позвъни на звънеца до леглото да си поръчаш нещо за закуска.

Джоана повдигна вежди.

— Звънец? Като за прислуга?

— Именно — усмихна се Конрад. — Навярно си забелязала, че имам слабост към глезотиите от миналото. И достатъчно пари, за да си

ги позволявам. Няма причина да се чувстваш виновна — каза той и тръгна към вратата. — Готвачът ми получава толкова пари, колкото някои от партньорите ми, и повече от по-голямата част от средната класа в града. Това е защото е най-добрият в професията си. Повярвай ми, Джоана, закуската ще ти хареса.

След тези думи излезе.

Джоана Уотсън едва се сдържа да не издаде вик на радост. Втурна се обратно към средата на стаята, скочи върху огромното великолепно легло и заподскача като превъзбудена ученичка.

Господи! Получаваше се! Конрад Майлс започваше да си я представя като съпруга!

Погледна наляво. Наистина, от всяка страна на леглото бе монтиран старинен месингов звънец с малка верижка за дръжка. Въпреки че не ѝ се ядеше, щеше да закуси. Нещо я караше да мисли, че Конрад не отправя предложения, а дава заповеди. Нейният домакин и любовник искаше да се похвали с готвача и иконома си. Джоана нямаше нищо против. Но, естествено, щеше да поръча нещо скромно. Все пак Майлс със сигурност би искал жената до него да поддържа съвършена фигура.

Загърна се плътно със старинното кимоно, взето назаем, върза го на стройната си талия, протегна ръка и внимателно позвъни на звънеца.

Роуина бе съкрушена. Колкото и пъти да превърташе краткия филм през съзнанието си, винаги завършваше по един и същ начин: Мария Гонзалес прегръщаше съпруга на най-добрата ѝ приятелка, целуваше го по устните, а Джо не можеше да срещне погледа на Роуина, но определено можеше да говори.

— Днес щях да се обадя на Топаз, Роуина. Разделихме се. Знаеш това. Сега имам връзка с Мария.

— Джо, не може да говориш сериозно.

— Не ми харесва да държите такъв тон ни приятеля ми — каза телевизионната звезда. Роуина не ѝ обърна никакво внимание. Колкото и да бе известна, за Роуина Кребс тя беше просто мравка, прашинка, нищо.

— С Топаз сте женени от цяла вечност. Това е клише, Джо, лошо клише. За бога, има и не толкова катастрофални начини да изживееш

кризата си на средната възраст. Лично аз смятам да си купя вишневочервено „Порше“.

— Госпожо, не зная коя сте, но предполагам, че сте някаква приятелка на бившата съпруга на Джо. Истината е, че се излагате. Той е с мен. Повярвайте на очите си — сопна се Мария.

— Казвам се Роуина Кребс — осведоми я Роуина — и съм главен изпълнителен директор на „Музика Рекърдс“. С Джо и Топаз сме приятели отпреди ти да се научиш да ходиш. Топаз Роси е негова съпруга, не бивша. Не са разведени. И няма да се разведат. Така че, ако искаш да бъдеш малката креватна играчка на Джо, докато освободи напрежението, добре си дошла. Но никой, който е влязъл в битка с Топаз Роси, не е излязъл невредим.

Докато говореше, Роуина не откъсна поглед от Джо. Той остана с наведена глава като куче. Но и не помръдна.

Въпреки смелите си думи, Роуина се чувстваше скапано. Виждаше на забавен кадър как сърцето на Топаз се пръсва на парчета, а приятелката ѝ дори не знаеше, че това се случва. Лесното одобряване, което бе предполагала, че ще бъде работа за една вечер, току-що се бе превърнало в разтърсваща трагедия.

— Много мило от ваша страна, че сте толкова лоялна — замърка Мария. — Но това е двадесет и първи век, скъпа. Браковете обикновено се разпадат. Предполагам, че вече си го разбрала. — Отдръпна се назад, отпусна ръцете си за секунда, а след това отново ги обви плътно около Джо и впери поглед в Роуина, драматичен жест на актриса. — Почакай само секунда. Роуина Кребс ли каза? О, разбира се, чувала съм за теб. Обожавам „Атомик Мас“. Те са една от любимите ми стари банди. Твое откритие са, нали?

— Да. Но музикалните ти вкусове не ме интересуват.

— А твоето лицемерие доста ме интересува.

— Мария — предупредително каза Джо. Но момичето се усмихна и Роуина усети нарастваща бучка на напрежение под лъжичката. Предчувстваше стоварването на брадвата.

— Моминското ти име е било Роуина Гордън — тържествувайки каза Мария. — Когато сте се запознали с Майкъл Кребс, той също е бил женен. Да видим. — Театрално потърка чело. — Продуцент от висшата лига. Приет в Залата на славата. С около двадесет години по-стар от теб. И женен. Сериозно женен. И той е имал деца, нали?

Зарязал е първата си съпруга заради вас. От колко време са били женени? Може би колкото Джо и Топаз?

— Стига толкова — каза Голдстейн.

— О, скъпи, Роуина е голямо момиче. Може да го понесе. Права ли съм?

— Да, права си — отвърна Роуина. Вече бе вперила поглед право в Мария. Очи в очи, момичето заслужаваше това. Тя знаеше как да се бори.

— Значи, ти си била малката креватна играчка на Майкъл Кребс, а, Роуина? Случайно си спомням, че вашият брак също се оказа доста стабилен. Двамата имате две деца. Не зная как можеш да бъдеш толкова бясна, когато повтарям твоята лична история.

Мария й хвърли тържествуваща усмивка.

— Браво. Десет точки за аргументите ти. — Роуина се взираше в Мария Гонзалес с гордо вдигната глава. — Но знаеш ли какво говори тази твоя малка победа, Мария? Говори, че отдавна си планирала това. Правила си проучвания за Топаз Роси. Знаеш много за нея. За децата им с Джо. За най-добрата й приятелка. Дори най-големият феи на „Атомик Мас“ на света не знае такива подробности за личния живот на агента на звукозаписна компания, който ги е открил. Проучила си ме, защото съм свързана със съпругата на Джо, което те прави по-опасна от повечето тъпи новоизлюпени звезди. Освен това те прави преследвачка. Може би Джо трябва да се замисли дали би искал да се обвърже с такава.

Прелестната матова кожа на Мария поруменя от гняв и Роуина знаеше, че е улучила право в десетката. Нищо не можеше да я спре.

— Ще ти кажа каква е другата голяма разлика между моята и твоята история — продължи Роуина. — Да, вярно е, че имах тайна връзка с Майкъл. Не се гордея с това. Но истински го обичах. Ти не обичаш Джо. Желаяш го, но не го обичаш. И проблемите между Майкъл и Деби не бяха един или два. Деби бе престанала да го обича преди години. Ще се убедиш, че Топаз Роси е лудо влюбена в Джо. И знаеш ли какво още? Джо е лудо влюбен в съпругата си. Не зная защо в момента не може да го проумее. Но реалността е такава.

— Госпожо, заблуждавате се. Няма да си тръгна от тук. И ми е страшно забавно как двете с най-добрата ви приятелка си мислите, че

сте единствените борци в този град. Сега бъдете така добра да напуснете този офис или ще повикам охраната да ви изведе.

Роуина отново извърна глава към Джо, но той не я погледна. Може би не смееше. Както и да е. Никога не го бе виждала толкова слаб. Беше отвратена.

— Не се тревожете, госпожице Гонзалес. Нямам никакво желание да стоя тук. Някой трябва да отиде да осведоми семейството на Джо Голдстейн, защото явно няма куража да го направи сам.

— Роуина, не! Аз ще им кажа. Искам да поговоря с децата...

— Хленченето ти няма да ме трогне, Джо — каза Роуина и му обърна гръб.

Навън беше ужасно топло и слънчево. Не трябваше ли да вали? Не трябваше ли да има скапан ураган? Роуина измина една пряка пеша само за да успокои дишането си, да си даде сметка за положението. След това извади телефона си.

Може би Джо щеше да постъпи като мъж. А може би не. Нямаше да разчита на това. Мария Гонзалес го държеше в малкия си джоб. Роуина с ужас си представи как тя го принуждава да се обади на съпругата си в нейно присъствие, може би се усмихва на себе си, може би слуша как Топаз ридае по телефона. О, разбира се, щеше да уверява Джо, че така е най-добре за самия него и че просто иска да бъде сигурна, че играят с открити карти, някаква подобна глупост. Когато всъщност само искаше да излезе победителка.

Тази мисъл бе непоносима за Роуина.

Време бе да направи нещо.

Набра номера на Топаз.

— Роуина, здравей.

— Здравсти, скъпа.

Веднага долови паниката от другата страна на линията. Топаз веднага бе усетила, че нещо не е наред.

— Роуина! Добре ли си? Какво стана? Кажи ми.

Роуина изпъна шия в агония, стискайки телефона.

— Топаз, много, много съжалявам. Джо има връзка с друга жена.

Последва дълго мълчание.

— Сигурна ли си?

Гласът ѝ звучеше сякаш се задъхва.

— Отидох в офиса му. Заварих ги заедно. Поговорихме. Той казва, че сте се разделили, че сега е с нея и че ще ти се обади. Но тя се държа доста нагло с мен. Исках да бъдеш подготвена. Дано не съм сбъркала.

— Не. — Гласът на Топаз вече бе съвсем спокоен и равнодушен. — Продължавай. Да довършим. Каж ми всичко, което знаеш.

— Чукат се от известно време, не зная колко, но тя се нарича негова приятелка, а той просто стоеше там и я остави да говори. Изглеждаше толкова жалък. Не можеше да ме погледне в очите. Топаз, момичето е една от звездите на телевизията му. Мария Гонзалес.

— Какво? — Въпреки усилията си да се владее, Топаз не можа да скрие, че е истински шокирана. — Джо има връзка с Мария Гонзалес? Онази от „Съмърсайд“? Секс символа?

— Да. Съжалявам. И фактът, че не отрекоха, ме кара да предположа, че възнамеряват да го оповестят публично. Ти и децата ще бъдете обсадени от пресата. Трябва да се подготвите. Зная, че не е нужно да ти го казвам, но понякога, когато е пряко засегнат, човек губи поглед върху нещата...

— Без майтап. — Топаз леко се засмя. — Не... не мога да повярвам, че това се случва. Лудост е. Знаех, че Джо е сърдит, но не очаквах да започне да се чука с първата срещната. Как може да съм била толкова наивна? Защо си въобразявах, че ще бъда единствената жена на света, която получава различно отношение? Така постъпват мъжете.

— Не всички мъже.

— Е, моят го направи. А аз не можах да го предвидя. След двадесет години редактиране на рубрики за хленчещи лелки би трябвало да съм научила някои неща.

— Трябва да се прибереш у дома от офиса. Аз ще взема децата от училище.

— Може би е добра идея — разсеяно каза Топаз. — Мария Гонзалес е суперзвезда. Новината ще гръмне в пресата. Трябва да ги подготвя за това.

— Наближава пролетната ваканция, нали?

— Да. Защо? Никога не ходим никъде. Освен през лятото. С Джо все не можехме да се откъснем от работа.

За първи път Роуина долови надигащо се ридание в гласа на приятелката си.

— И ние сме така. Но имам идея. Топаз, знаеш, че те обичам, но не мога да остана. Трябва да се върна при семейството си. На работа. Там има проблеми.

— Зная, скъпа. Върви си у дома. Не може да има по-добра приятелка от теб.

— Нека близнаците да дойдат с мен — предложи Роуина. — Можеш да кажеш на директора, че през последните няколко дни ще отсъстват по семейни причини, и след като поговориш с тях днес следобед, могат да ни погостуват в Ел Ей. Моите деца ще се радват да ги видят. Ще се позабавляват заедно. Със сигурност ще бъде твърде емоционално за Дейвид и Рона да разговарят с баща си. А ти ще бъдеш подложена на твърде голям натиск, за да се правиш на идеалната майка пред тях. Трябва да се справиш с Джо и да измъкнеш „Американско момиче“ от кризата. Това е предостатъчно, за която и да е жена.

— Господи, Роуина, страхотна идея. — Топаз зарида, а Роуина мислено прокле Джо още веднъж. — Познавам децата си. Ще бъдат съкрушени. Ще бъде невероятно облекчение за тях да заминат за Калифорния. Наистина ли ще направиш това за мен?

— Стига глупости. Лесна работа.

Роуина говореше по-весело, отколкото се чувстваше. Все пак, тя беше британка, някой трябваше да прояви стоицизъм. Да се прави на силна пред децата, щеше да бъде най-трудното от всичко за Топаз. Можеше да снесе попе този товар от плещите на приятелката си.

Повдигна ръка, за да спре такси, и едно веднага си проправи път до нея през трафика като прахен жълт ангел на спасението.

— Тръгвам към училището да ги взема. Ще се видим в апартамента.

— Благодаря ти, Роуина — каза Топаз. — Ще дойда след час. Трябва да свърша още малко работа тук.

— Може би е по-добре работата да почака — каза Роуина, докато се качи в таксито и затвори вратата. — Прибирай се у дома.

— Няма начин. Няма да позволя на онзи кучи син да управлява целия ми живот — отвърна Топаз. — Я виж ти, Джо ме търси на другата линия точно сега.

— Ще вдигнеш ли?

— Не, по дяволите — каза Топаз. — Вече няма никакво право да разговаря с мен.

— Бъди силна — каза Роуина и затвори.

„Слава богу, че изпитва гняв“, помисли си тя. За известно време това щеше да пази Топаз от мъката.

Частният салон в хотел „Виктрикс“ бе пълен. В Манхатън имаше толкова много индустриални магнати и банкови титани, че тризвездният ресторант винаги бе напълно резервиран, въпреки че един обяд лесно можеше да излезе петстотин долара, и то без вино или кафе.

Мъжете и жените, които обядваха тук, не бяха от хората, които поглеждат сметката, преди да пъхнат черните си карти „Американ Експрес“ в кожения портфейл. Ако се налагаше да питаш за цената, значеше, че не можеш да си я позволиш.

Джоана се бе хранила тук няколко пъти; беше заведение от изключително висока класа. Не се изненада, но бе поласкана, че Конрад Майлс е запазил най-изисканата маса, в средата на ресторанта. Когато събщи с кого ще обядва, салонният управител буквално ѝ се поклони.

— Значи, закуската ти хареса? — попита Майлс веднага щом тя седна.

Джоана протегна ръка напред и прокара върха на пръста си по опакото на дланта му с най-ослепителната си усмивка.

— О, Конрад, беше сензационна. Точно както каза. Поисках кроасани и кафе и приготвиха кроасаните от нулата. Никога не съм опитвала толкова вкусни; дори в Париж.

— Понякога Президентът яде подобни в Белия дом — отвърна Майлс. — Държа да зная, че моите хора са по-добри.

— Получават моя глас.

Джоана възнагради партньора си с поглед, изпълнен с обожание. Знаеше, че половината клиенти в ресторанта се взират в тях зад гърба им. За втори път се появяваше с Конрад на публично място и без съмнение това щеше да стигне до клюкарските рубрики още утре. По отношение на финансовото състояние, вероятно този мъж беше най-желаният ерген в света.

Но не задълго, ако зависеше от нея.

— И какво друго прави тази сутрин?

— Проведох малко проучване за „Музика Рекърдс“ — каза Джоана. Беше само наполовина лъжа. Знаеше, че трябва да внимава. Майлс бе добър в четенето на мисли — като човешки полиграф. Беше стигнала до втори кръг на кастинга, затова бе тренирала като луда в луксозния си фитнес клуб и след кратък душ бе отишла право в салона за красота, който посещаваше, най-добрия в Манхатън. Заслужаваше си. Косата ѝ бе измита, боядисана и изсушена, лъскава и с гладки гарвановочерни кичури. В същото време маникюристи и педикюристи едновременно се погрижиха за ръцете и краката ѝ, подновявайки класическия ѝ френски лак в най-нежното бледорозово. Не червено; нищо крещящо. За да спечели Конрад Майлс, жена, която бе секси в спалнята и можеше да извие тялото си в половината пози от „Кама су ара“, трябваше да бъде елегантна и да изглежда като дама в обстановка като тази.

Докато лакът съхнеше, Джоана се облегна назад на стола си и се остави в ръцете на експертния екип от гримьори, които умело работеха върху доста хубавите ѝ, но все пак обикновени черти. Джоана бе възхитена от резултатите. Веждите ѝ бяха удебелени, оформени и извити, придавайки изразителност на лицето ѝ; миглите — подсилени с фин пласт шоколадовокафява спирала, която подчертаваше кафеникавозелените ѝ очи, а умело нанесени фондъотен и руж прикриваха несъвършенствата на кожата ѝ и създаваха илюзията за скули, какви го нямаше. Убедиха я да не слага друго, освен прозрачен гланц и в резултат естествено плътните ѝ устни изглеждаха влажни и свежи, сякаш току-що ги е облизала. При вида на толкова много пари, танцуващи пред нея, това можеше да се окаже истина.

Мъчителните часове на стола бяха дали отлични резултати. Джоана вече не беше обикновена. Точно сега не можеше да се нарече просто хубава. Изглеждаше зашеметяващо. Внимателно бе избрала рокля откотюр на Виктория Бекъм от тъмнозелен велур, съчетана с жакет с три четвърти ръкави, и скромни обувки „Вера Уанг“ с платформи. Не носеше никакви бижута. Може би Конрад щеше да се вдъхнови и самият той да добави тази част.

Между разкрасяващите процедури Джоана бе успяла да прочете няколко анализаторски доклада за „Музика Рекърдс“ и резултатите ѝ. Струваше ѝ се важно Конрад да не гледа на нея само като на хубаво лице или хубава фуста. Знаеше, че би могъл да получи това навсякъде.

— Наистина ли? — усмихна се той. — Харесвам инициативността у една жена. Какво откри?

— Не зная дали ще ти хареса — кокетно каза Джоана. — Да бъда ли откровена с теб?

— Винаги оценявам информацията. Стига да е точна. Да се боиш от фактите, е като да се боиш от огледалото. Независимо дали гледаш, или не, отражението ти стои там и чака.

Джоана се засмя.

— Наистина знаеш как да разговаряш с жените, Конрад.

— Искаш ли да поръчаш нещо? — попита той.

— Каквото препоръчаш — покорно каза Джоана.

— Много добре. Както обикновено.

— Да, сър — каза сервитьорът с лек поклон.

— Приготвят несравним морски език е лимон и каперси — каза Конрад. — Просто ястие от рода на печено пиле, което изисква изключително умение, за да се получи добре.

— Звучи чудесно — каза Джоана. — Нали поиска да узнаеш за „Музика Рекърдс“?

Конрад повдигна вилицата си.

— Давай.

— Проблемът е, че напоследък Роуина Кребс жъне доста успехи. В началото на годината компанията е имала затруднения, но, изглежда, е направила няколко сполучливи хода с три от големите си банди, свила е някои разходи и в общи линии е успяла да преобърне резултатите. Второто им тримесечие се очертава доста силно.

Джоана се усмихна самодоволно. Час четене на финансови доклади и се чувстваше готова за Уолстрийт.

— Зная — каза той. — Добре дошло за мен.

Тя леко наклони глава.

— Защо? Няма ли добрите резултати да покачат цената на акциите?

— Роуина е успяла доста добре да превърже раните с подръчни средства — каза Конрад. — Просто е твърде умна, за да не го знае. Бордът на „Музика“ бяха ужасени. Искаха да я уволнят, а тя изведнъж преобръща нещата и се измъква. Колко пъти мислиш, че ще успява с тази тактика? Истината е, че сега всички те знаят, че цената на акциите им зависи от една-единствена жена. Без Роуина Кребс „Музика“

отдавна да е мъртва и погребана. Това тримесечие не може да бъде по-добро за нас. Инвеститорите знаят, че когато Кребс излезе извън играта, „Музика“ ще бъде второкласен лейбъл за залазващи звезди. Веднага щом тя се оттегли, акциите ще тръгнат към дъното. Вече започнах този процес. Разговарях с борда ѝ. Ще ми ги продадат на цена, която аз определя, и може би все пак ще си тръгнат милионери. Ако се опитат да си играят с мен, просто ще отстраня Роуина Кребс.

— Скъпи, тя няма да подаде оставка. „Музика“ е животът ѝ. Още от колежа.

— Скъпи? Не мислиш ли, че е твърде дръзко?

— Така ли? — Джоана отново се усмихна чаровно, когато рибата бе донесена и внимателно сервирана пред тях. — Мисля, че постепенно се сближаваме. Разбира се, мога отново да започна да те наричам господин Майлс, ако предпочиташ.

Той не отговори.

— Роуина Кребс ще напусне или ще бъде уволнена. Не ме интересува кое от двете. Стига всички да узнаят, че аз стоя зад това.

— Наистина си безмилостен — отбеляза Джоана.

— Благодаря. — Той отвърна на усмивката ѝ и започна да хапва от морския си език. — За мен да покажа на Уолстрийт на какво съм способен, е също толкова важно, колкото да превзема тези две компании.

— Мисля, че разбирам — отвърна Джоана. — Обичаш тръпката на преследването. — Дълбоко си пое дъх, опитвайки се да събере смелост. Конрад притежаваше безгранична власт. Тя отчаяно искаше да бъде част от това. Сега бе моментът. — И знаеш ли какво? Аз също.

— Можеш да преследваш целта си както всички останали — безпощадно каза той. Но се взираше в нея много пресметливо и на устните му заигра усмивка. Нямахше да позволи да бъде лесно за нея. За секунда Джоана Уотсън се запита дали знае с какво се е захванала. — Продължавай — каза той.

„Както и да е. Приказките са евтини — каза си тя, — а аз си падам по скъпите неща.“

— Тази сутрин ме попита дали искам да стана твоя съпруга. Отговорът е да. Освен това ми каза, че снощи съм се представила добре. Доста помислих. Какво искаш всъщност? Аз съм богата жена, господин Майлс.

— Далеч не колкото мен.

— В това няма спор. Очевидно е, че искам повече. Но снощи и на мен ми хареса. Беше ми приятно с теб.

Знаеше, че звучи изненадано. Но в това нямаше нищо лошо. Така изглеждаше по-честна. Майлс се бе изтегнал на леглото, подпрян на възглавниците си от гъши пух, и ѝ бе наредил да изпълни еротичен танц за него. Тя дълго се извива, показвайки прелестите си, задоволява го с устни, език и ръце, докато го усети твърд като камък, а себе си — изненадващо влажна и възбудена. Когато се сливаше с нея, той здраво държеше крехкото ѝ тяло и не оставяше никакво съмнение кой има водеща роля. Проникването му, тласъците му, въпреки малката ѝ интрига, за да стигне до това положение, бяха неоспоримо завоевание за Джоана и когато се предаде на усещанията, почувства, че се издига към оргазъм. Макар и да не събори къщата с викове, тя стенеше, мяташе се под него като риба, изхвърлена на брега, задъхваше се, докато сърцето ѝ бясно препускаше. Изразът на шок и изненада на лицето ѝ не накара Конрад Майлс да се главозамае. Притисна я по-силно, насочи се нагоре, проникна по-дълбоко и свърши в нея, държейки я здраво в хватката си.

— Зная.

Джоана отново се изчерви. Онова, което премълча, бе, че рядко стига до оргазъм по принцип, още по-малко със седемдесетгодишен любовник. Но Конрад Майлс не беше обикновен мъж, както тя отлично знаеше.

— Това ми хареса в теб. Притежаваш известни умения и добре приемаш напътствия. И си трогателно прозрачна в алчността и амбициите си. — Той повдигна едната си старческа ръка. — Моля те, не се опитвай да отричаш. Това ще развали цялото впечатление.

Джоана отпи малка глътка вода и се запита какъв трябва да бъде следващият ход. Но думите прозвучаха естествено.

— Много добре тогава, Конрад. Двама могат да играят тази игра. Със сигурност самият ти искаш съпруга, иначе изобщо не би повдигнал въпроса. А мъж като теб може да се ожени само за определен тип жена. Някоя, която няма да те излага. Която знае как се играе. Жена, достатъчно привлекателна, за да минава пред обществото за твоя съпруга, но която не изглежда твърде алчна, дори и да е такава. — Усмихна му се, вече добила увереност. — Трябва да ти носи наслада

в леглото, а ако ще прекарваш много дни в компанията ѝ, трябва и самата тя да изпитва наслада. Аз доказах, че отговарям на всички тези изисквания. А благодарение на факта, че баща ми има пари, нещата ще изглеждат още по-добре, нали? Ще имаш до себе си жена, която разполага със свои финансови средства, което ще говори на другите мъже, че искам да бъда с теб, въпреки разликата във възрастта. Е, имаме всичко, което е нужно. Ако искаш да сложиш отметка във всяко от тези квадратчета, подходящите кандидатки се броят на пръсти.

— И какво означава това?

— Може да не съм ти нужна толкова, колкото ти на мен — отвърна Джоана, — но почти. Алтернативата е да продължиш да се срещаш с елитните компаньонки, чиито услуги си ползвал напоследък, но ако питаш мен, на този етап от живота ти би било недостойно. Аз съм нещо като хипермаркет, в който можеш да удовлетвориш потребностите си от всякакъв вид общуване с жена.

Засмя се, развеселена от собствената си шега.

— Много добре. Браво. Не ме разочарова.

Той повдигна едната си вежда.

— Мислиш ли, че можем да постигнем някакво споразумение? — осмели се да попита Джоана.

И ето го там. На масата. Въпросът за 64 милиона долара^[1]. Тя затаи дъх.

— Госпожице Уотсън, очевидно сте непоправима романтичка. — Конрад Майлс повдигна чашата си към нея.

— Да, мисля, че да.

Джоана смутено повдигна своята чаша.

— Може би не бива да вдигаме тост с вода. Казват, че носи лош късмет.

— Не съм суеверен. Късметът ми зависи от самия мен. — Майлс докосна чашата ѝ със своята. — За господин и госпожа Майлс. Харесва ли ти как звучи?

Джоана се усмихна самодоволно.

— Да, страшно ми харесва.

Оформянето на предбрачното споразумение бе въпрос на дни. Джоана трябваше да изживее фарса да намери свой адвокат, а след

това да изслуша назидателна лекция, в случай че се опита да промени нещо. Конрад Майлс уреждаше спорните въпроси по свой начин. Джоана знаеше, че целта ѝ е само да го отведе до олтара. Ако поради някаква причина се разведат, тя щеше да получи по един милион долара за всяка година от брака им, освен ако е извършила прелюбодеяние, в какъвто случай щеше да му дължи по милион за всяка година. Имаше и наказателна клауза, в случай че Конрад извърши прелюбодеяние: фиксирана сума от пет милиона, колкото и пъти и с колкото и партньорки да ѝ изневери. Разбира се, пет милиона долара бяха дребна сума за бъдещия ѝ жених. Клаузата бе добавена, както каза навъсената ѝ адвокатка, за осигуряване на равенство помежду им, което да придава тежест на това споразумение.

— Ако всичките скапани правила засягат само теб — презрително изсумтя Патриша Грийнбърг, — съдът може да не зачете споразумението. С пет милиона долара той си купува сигурност, че това няма да се случи. Очевидно е, че с по милион на година сериозно ще те засегне, ако си му изневерила веднъж за седем години. Но за него парите са нищо.

Това беше всичко. Джоана бе принудена да се съгласи, че щом и двамата са толкова богати, ще вземат от брака само онова, с което са влезли в него. Освен онези милион долара, нямаше никаква пречка Конрад да си тръгне по всяко време. Но ако тя кротуваше, пазеше добро поведение и му носеше достатъчно наслада, за да не я зареже, при смъртта му щеше да наследи около една трета от имуществото му. Това бяха повече пари, отколкото би могла да си представи. Останалите щяха да отидат при порасналите му деца от отдавна забравен брак: двама плеябой лентяи, които се подвизаваха в Дубай, и озлобена дъщеря с академична кариера, която бе сменила фамилията си с моминското име на майка си и водеше безоблачен еднообразен живот като преподавател по история на изкуството във Виенския университет. Децата на Конрад Майлс бяха горчиво разочарование за него, каквото Джоана Уотсън не възнамеряваше да бъде.

— Кога ще обявим сватбата? — попита тя по пътя, след като бяха подписали документа в кантората на нейната адвокатка. Не можеше да не се възхищава на бъдещия си съпруг. Беше изпипал условията така,

че да не ѝ дава миг покой. Непрекъснато трябваше да го ухажва, да го обсипва с ласки и задоволява всеки ден, за да не я изостави и да си намери друга наследница.

— След като осъществим ходовете си за Топаз и Роуина — отвърна Конрад. — Бизнес пресата са банда лешояди. Обожават добрите сапунени сериали. Впрочем, скъпа, само си помисли. Ти ще се омъжиш, а Топаз Роси ще бъде уволнена.

Джоана плесна с ръце.

— Това е върхът!

Топаз Роси, онази надменна, авторитарна кучка заслужаваше всичко, което щеше да ѝ се стовари. Със или без предбрачно споразумение, скоро Джоана щеше да бъде половината от една от най-богатите двойки в света. И бе успяла да организира всичко това за по-малко от два месеца.

Никой не можеше да си прави шеги с Джоана Уотсън. Още по-малко с Джоана Майлс.

---

[1] Американска телевизионна игра, излъчвана от 1955 до 1958 г., в която участниците са имали възможност да спечелят 64 млн. Долара, ако отговорят правилно на серия от въпроси. По-късно заглавието се превръща в идиом. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В мига, когато самолетът кацна, Роуина усети, че нещо не е наред. Познатото примамливо слънце на Ел Ей изведнъж ѝ се стори ослепително. Запита се защо се чувства така и изведнъж осъзна: бе оставила телефона си включен и той постоянно вибрираше в джоба ѝ.

Дори за Роуина Кребс това бяха много съобщения и имейли.

Решително се въздържа да не го погледне. Каквото и да беше, можеше да почака. Точно сега имаше една грижа и тя бе да преведе Рона и Дейвид през летището, преди някое подмолно копеле да ги снима и да качи снимката в интернет. Пътуването бе достатъчно ужасно, Рона непрекъснато ридаше в скута ѝ, а брат ѝ се взираше със зачервените си очи през малкото прозорче на самолета през целите пет и половина часа. Първият вечерен полет бе на „Джет Блу“ и Роуина бе убедила Топаз да го хванат дори ако се наложеше да пътуват в икономична класа. Най-важното бе да отведе близнаците, преди новината да гръмне.

И успя тъкмо навреме. За съжаление, самолетът с гордост предлагаше телевизия по време на целия полет. Това бе страхотно, освен ако човек не се опитваше да спести на двама тийнейджъри образа на баща им, застанал пред камерите с лека усмивка и ръка, обвита около талията на телевизионна секс бомба номер едно на Америка.

— Днес Мария Гонзалес потвърди, че има нова интимна връзка — с директора на Националната американска телевизионна мрежа Джоузеф Голдстейн. Господин Голдстейн, високо уважаваният главен директор на НАТ, с която Мария има договор, е доста по-възрастен от нея, на четиридесет и шест. Освен това отскоро е разделен със съпругата си, издателката на списания Топаз Роси, забелязана тук при връчването на „Грами“-тата през миналата година...

На екрана се появи снимка на Топаз, слизаща по червения килим със сензационна рокля от сатен и шифон в небесносиньо. Джо стоеше до нея с тъмен костюм, също като онзи, с който беше днес, но

изглеждаше далеч по-щастлив, с далеч по-искрена усмивка. Роуина забеляза огърлицата, която блестеше на шията на Топаз, великолепно творение от бели цирконии и естествени розови топази, изработено от „Картие“ по поръчка на Джо, скъп подарък по случай четиридесетия ѝ рожден ден.

Рона закри устата си с ръка, за да заглуши ридание, и Роуина протегна ръка, за да смени канала.

— Така изглеждаше входът на сградата, в която се намира луксозният апартамент на Топаз Роси до Сентръл парк Уест, докато нашите репортери чакаха да зърнат изоставената съпруга. Госпожа Роси, разбира се, е една от най-уважаваните бизнес дами, носителка на множество медийни награди и изключително преуспяла жена. Но, Таня, не мисля, че би могла да съперничи по известност на Мария Гонзалес.

— Точно така, Джак, но кой би могъл? Много мъже биха нарекли господин Голдстейн най-големия късметлия на света. Около Мария се носят слухове, откакто миналата година се раздели с бившия си приятел, поп звездата Рико Консуелас, но в миналото сме виждали нейни снимки с поредното ѝ гадже само в нощен клуб или ресторант. Мисля, че за първи път прави официално изявление за новата си любов...

— Вътрешен източник от телевизията твърди, че наскоро Джо Голдстейн е дал пресконференция по повод сключването на нова сделка за милиони долари с Мария Гонзалес след изтичането на договора ѝ с НАТ. Но със сигурност никой не е предполагал какъв сапунен сериал се разиграва между звездата и изпълнителния директор в реалния живот, извън светлината на прожекторите. Защо според теб сега се разкриват?

— Слуховете са, че голям национален таблоид е бил на път да оповести връзката им и двете влюбени гълъбчета са решили да вземат нещата под контрол. А може би е просто рекламен трик за съживяване на загиващата телевизия с поредната изява на Мария Гонзалес...

Разговорът продължаваше безмилостно. Роуина отчаяно превключи канала, търсейки нещо безопасно — анимационни филми, за бога. Спря се на „Улица Сезам“ и внимателно свали слушалките от ушите на Рона.

— Скъпа, не се измъчвай. Майка ви поиска да дойдете на Запад, за да се поразсеете. Това няма да помогне.

— Чувствам се длъжна да гледам — сподели Рона, докато по лицето ѝ се стичаха сълзи. — Иначе ще бъда единственият човек, който не знае какво става. Просто не мога да повярвам, че татко е способен на подобна глупост, ако не го видя с очите си...

— Искан ми се да можех да ти кажа, че е грешка, но не мога. Той трябва сам да го проумее. Сериозно, Рона, гледай филм или нещо друго. Престани да мислиш за това.

Двете се загледаха в малкия екран. В момента по-млада и по-хубава Мария Гонзалес се разхождаше по улица „Сезам“, облечена с бяла тениска и изрязани дънки, и държеше огромна буква Х, която показваше на Бисквитеното чудовище.

— Буквата на деня е Х — каза тя с бляскава усмивка. — Защо си толкова развълнуван днес?

Рона хвърли поглед към Роуина и успя отегчено да се усмихне.

— Добре, имаш право.

— Мисля, че по канал 39 дават „Сойка присмехулка“. Гарантирам, че Мария Гонзалес не е играла в този филм.

— Идеално. Безсмисленото насилие е точно това, от което имам нужда точно сега.

— Хайде — Роуина отново превключи канала. — Когато стигнем у дома, можеш да се обадиш на баща си и да поговорите.

— За нищо на света. Не искам никога вече да разговарям с онзи кучи син.

— Все пак ти е баща — изтъкна Роуина.

— Да върви по дяволите — намеси се Дейвид, без да извърне глава. Бе слушал всяка дума. — Донесе огромно унижение на семейството ни. Току-що причини това на мама по националната телевизия, а и все още не е разговарял с нас. Когато започне да се държи като баща, тогава ще получи правото да бъде баща. Истината е, че не искам да имам нищо общо с него.

— Майка ви ще му каже къде сте.

— Може би, но пак няма да разговарям с него — заяви Рона. Тя сложи отново слушалките и се облегна в удобната синя кожена седалка, а тъмните ѝ очи съсредоточено се взираха в Дженифър

Лорънс, която гледаше постапокалиптичния пейзаж отвисоко с изпънат лък и стрела в ръце.

Роуина не каза нищо повече. На тяхно място би се чувствала по същия начин. А точно сега искаше само да ги отведе на сигурно място в Холивуд Хилс, където всички бяха известни и те щяха да се слоят с тълпата. Майкъл щеше да ги вземе и нейните две деца с нетърпение очакваха гостите си. Може би сега щяха да бъдат по-добри слушатели от всеки професионален терапевт. Тийнейджърите се разбираха помежду си, когато светът на възрастните им се струваше затворен.

Изтощена, тя отпусна глава на облегалката и почти веднага заспа.

Но това беше по време на полета. Сега вече бяха кацнали и телефонът ѝ вибрираше, сякаш искаше да изскочи от джоба на дънките. Може би вече бяха разбрали, по някакъв начин се бяха докопали до новината, че тя отвежда децата в Лос Анджелис. Разбира се, папараците не биха могли да проникнат през охраняваните изходи, ако самите те не пътуват. Това не беше най-голямата опасност. Вече всеки нещастник със смартфон беше фоторепортер. Възможно бе да види лицата на тези страдащи тийнейджъри на първа страница на „Нешънъл Инкуайърър“ до лъскава снимка на Мария Гонзалес и прословутите ѝ цици. Дали бе глупаво да им каже да сложат якетата на главите си, запита се Роуина, докато ги побутваше по пътеката между седалките в самолета, решително гледайки право напред.

— Извинете, госпожо... — Една от стюардесите леко докосна рамото ѝ. — Роуина Кребс? Вие ли бяхте на място 14 С?

— Точно така — уморено отвърна Роуина.

— Седнете на тези свободни места. Ще придружим вас и младите дама и господин отделно.

Роуина даде знак на близнаците Голдстейн да седнат.

— Какво става?

— Нищо обезпокоително, госпожо. Просто специална молба на съпруга ви. Любезно предоставен автобус очаква вас и спътниците ви до задната част на самолета.

Минути по-късно те се споглеждаха в празен минибус на летището, който спокойно се придвижваше към другия край на терминала.

— Може би просто предпазна мярка — каза Роуина. — Авиокомпанията се грижи да не бъдете обсадени от пресата.

— Наистина ли? — Дейвид поклати глава. — Ние сме никои.

— През следващите няколко дни ще бъдете част от целия медиен цирк около Мария Гонзалес. Когато новината отшуми, хората ще забравят за вас. Това е смисълът на гостуването ви в дома ми.

— Сега схващам — каза Рона. — И двамата с Дейвид сме ти много благодарни, Роуина.

— Не бъдете толкова официални — каза Роуина и се опита да се усмихне. — Сменяла съм ви памперсите.

И двамата се засмяха и Роуина се зарадва на този звук. Може би скоро нямаше да го чуе отново. Но нямаше време за мрачни размисли. Автобусът спря пред невзрачна сива метална врата.

Майкъл ги чакаше съвсем близо до входа на терминала. Роуина изпита невероятна радост, щом го видя, и ѝ се прииска да се хвърли на врата му и да го целуне с дива страст.

Но не можеше, не и в присъствието на тези две деца. Нямаше време да мисли за собствените си желания. Щеше да го има предостатъчно тази нощ. Почувства лека тръпка в корема, лека топлина при вида му, заради силата, която излъчваше, близостта му.

Но забеляза израза на лицето му.

— Успял си да уредиш личен транспорт? Впечатлена съм.

Той повдигна лявата си ръка.

— Какво е това?

Роуина се засмя.

— Зная. Ръката на властта.

Това бе прякорът на Майкъл и той го обожаваше. Тя също.

— Радвам се да ви видя — каза Майкъл на близнаците. — Ще ми се да беше при по-приятни обстоятелства. Колата ви чака. Елате насам. Нямате ли багаж?

— Изпратих го отделно с „Федекс“. Реших, че е най-добре да минем бързо през летището.

— Умно.

Поддържаше шеговит тон, подхвърляше шеги, но за Роуина бе очевидно, че има някакъв сериозен проблем. Тя прехапа устни, едва сдържайки се да не го попита. Но бе по-добре да почака, докато тръгнат от летището.

Майкъл ги преведе през стъклени врати. Там нямаше никакви таксите, никакви автобуси. Белият му „Лексъс СУВ“ бе паркиран на

нещо, което изглеждаше като рампа, той го отключи с дистанционното си и тийнейджърите безмълвно се плъзнаха на задната седалка.

— Къде сме? — попита Роуина.

— В сервизната зона.

— Как уреди това, по дяволите?

— Много хора ми дължат услуги. Рядко им го напомням. Така мога да се възползвам, когато наистина имам нужда.

Роуина се загледа в съпруга си, отново изживявайки онова усещане за топлина, радостта от невероятния си късмет да бъде с този мъж, най-мъжествения, когото някога бе срещала.

— Има ли тълпа репортери на изхода?

— Всъщност не. Може би един–двама. Все още не се е разчуло.

— Няма начин, скъпи. Във всички новини е. Беше водещо заглавие във всяка емисия на всеки кабелен канал, докато летяхме насам. Беше истинска трагедия. Можем да ги скрием от пресата, но не мога да ги предпазя от случилото се...

— Роуина. Не говоря за Джо и Топаз. Организирана си съвършено бягство. Никой не знае, че си отвела децата.

Стояха до вратата откъм шофьорската седалка. Майкъл я погледна право в очите.

— Не знаеш за какво говоря, нали? Все още не си прегледала съобщенията си?

Роуина затрепери от страх.

— Какво се е случило? Болен ли е някой? Децата ни?

— Не. Нищо подобно. Но е лошо. Роуина, много съжалявам. „Музика“ са те уволнили.

Тя застина на мястото си.

— Качвай се в колата — ласкаво каза Майкъл.

Като насън Роуина заобиколи колата и се качи на предната седалка. Закопча колана и впери поглед право напред, докато Майкъл включи на скорост и бавно закриволичи към изхода на сервизната зона, зави наляво към магистралата и красивия, макар и мръсен град Лос Анджелис, техния дом.

Караше внимателно през грозния лабиринт на летището и Роуина не го смущаваше с глупави въпроси. Майкъл никога не би си играл с емоциите ѝ във връзка с кариерата. Нямахше абсолютно

никакво съмнение, че ѝ казва самата истина. Бяха я уволнили, докато с била във въздуха, и явно бе станало много публично.

На задната седалка близнаците си говореха приглушено, с тъжни гласове. Роуина усили радиото, за да не се смущават, че ги слуша. Настрои го на „Алт Нейшън“, любимата станция на съвременните мрачни тийнейджъри, заклещени в колите на родителите си и принудени да слушат музика известно време, вместо да се отдадат на социалните медии. Защо изобщо ги наричаха така, запита се Роуина. Антисоциални медии бе много по-подходящо. Напоследък всички хлапета се затваряха във виртуален свят на почуквания и приплъзвания, вместо да се мотаят навън, да се забъркват в неприятности, да хванат китара, да се промъкнат до първия ред на рок концерт.

Вече никой не искаше да стане рок звезда. Или дори в киното. Тя беше изкопаемо, динозавър, вече прехвърлила четиридесетте. Днешният амбициозен тийнейджър не свиреше на китара пред огледалото в стаята си; седеше пред лаптоп и мечтаеше да може да програмира като Зукърбърг.

„Имеджин Драгънс“ надаваха вой в ефира, когато Роуина извади телефона от джоба си, отключи клавиатурата и се подготви да чуе лошата новина.

„Никога не съм си давала сметка колко голямо е това жилище“, помисли си Топаз.

Докато навън се зазоряваше, тя бавно обхождаше стаите на апартамента си, една по една. Без Джо и без децата беше убийствено тихо, като в музей. Но вече не плачеше. Достатъчно бе плакала.

„Наистина е като смърт“, помисли си тя. Когато някой умре, имаше безброй неща за свършване. Така бе прието. Евреите, като Голдстейн, нейния любим, подхождаха най-правилно. Незабавно погребение, което ги изтръгваше от професионалния им живот. Налагаше се да мислят бързо. Нямаше време за първоначалната непоносимост на скръбта. Когато болката бе най-мъчителна, бяха заети, а по-късно длъжни да спазват седем дни „шива“ и да обсъждат всичко с приятели. Беше страхотна система.

Но нямаше никаква утеха за смъртта на едно сърце. Никакви ритуали, никаква пътна карта. Бяха поплаkali заедно и разменили прегръдки и целувки, тя и децата, Рона бе повърнала в умивалнята до кухнята, когато синът ѝ я бе попитал защо татко им е направил подобно нещо, защо всичко се е случило толкова бързо и дали има нещо, което Топаз е крила от тях. Откога са били нещастни... откъде е дошло всичко това... въпроси, безкрайни въпроси, на които Топаз нямаше отговори. Искаше ѝ се само да тръсне ръце и да каже на Джо: „Ти трябва да се справиш с положението“.

Но за нищо на света не би го сторила.

Той позвъни, но отказаха да разговарят с него. Децата не биха го понесли. Но тя искаше. Искаше го толкова отчаяно. Копнееше да изтича нагоре по стълбите до спалнята им, да зарови лице в чаршафите, които вече не носеха неговия аромат, защото все пак се бе наложило да ги смени, след като ги бе държала мръсни цяла вечност само за да има физическа следа, която да ѝ напомня за любовта им. После да грабне телефона, да чуе гласа му и да избухне в ридания, да се хвърли в краката му и да го умолява да се върне при нея, да си дойде у дома, да я обича.

Но Роуина я спря. Сложи ръката си със съвършено оформен маникюр върху нейната трепереца и безмълвно поклати глава.

— Трябва да...

— Не, не си длъжна. Не и преди да се почувстваш по-силна. Нито дума. — Роуина взе слушалката и натисна червения бутон. — Не отговаряй на обажданията му. Не му звъни. Дръж се сякаш е невидим.

— А децата? Трябва да му кажа къде са отишли.

— Намери си адвокат. Накарай го да напише писмо, изпрати го по куриер в офисите на НАТ. Така ще общува със семейството си. Поне засега. Разбрано?

— Разбрано.

Беше грозно. Беше разтърсващо. И безспорно най-доброто, което би могла да направи.

Но от това не ѝ ставаше по-леко.

Топаз събра всичко, което бе принадлежало на съпруга ѝ. До последното нещо на света. Бе поръчала евтини пластмасови касетки на едро от магазин за опаковки, също както възнамеряваше да направи, когато децата постъпят и колеж.

Опакова в тях всеки знак. Първо от гардероба; това беше лесно. Всички онези костюми на „Армани“, ризи на „Хюго Бос“, черни вълнени чорапи и обувки „Джон Лоб“. Джо беше човек с установени навици. Топаз не си направи труда да сгъва нищо; не беше продавачка. Той можеше да отскочи до химическо чистене. След тях бе ред на компютъра му, айпада и айпода и цял кашон електроника: професионален фотоапарат за хиляда долара, който почти никога не бе използвал, слушалки „Боуз“, всички обичайни момчешки играчки. Следваха снимките. Топаз тичаше от стая в стая, докато я заболяха ръцете от тежестта на всички посребрени рамки. Събираше ги, без да ги гледа. След двадесет години знаеше разположението на снимките на Джо по-добре от самия него. Тук бе онази от плажа в Хамптънс, на която Джо играеше с отдавна починалия им териер Бонзо; друга с Дейвид на гърба, направена, докато двамата участваха в състезание на училищен спортен празник и се заливаха от смях. Имаше и сватбени снимки — толкова много сватбени снимки, — но Топаз свали само онези, на които Джо стоеше до майка си или баща си или се смееше с приятели, снимки без нея. Онзи ден в Сентръл парк бе един от най-щастливите в живота ѝ. Защо да се отказва от него сега, по дяволите, запита се тя. „Той открадна живота ми. Няма да му позволя да ми отнеме и спомените.“

Дори около маниак на тема ред като Джо Голдстейн се трупаха купища ненужни вещи. Убеди се в това неведнъж, докато обикаляше из стаите. Бейзболната топка в рамка, която някога му бе подарила, използвана в мачовете от Световната серия през 86-а, с автографи от всички действащи играчи на „Метс“. Книжката му с поезия на иврит, реликва от подготовката му за мицва. Образите на анимационни герои на Джайлс в рамки, които бе купил на търг в Англия. Ръчно резбованият часовник с кукувичка, който си бе избрал от Грац в Австрия онова лято, когато бяха на почивка край езерото. Топаз събра всичко, което би могло да има някаква стойност, всичко, което би му дало повод да се върне в този апартамент и да наруши спокойствието на децата им. Тоалетни принадлежности, шампоан, раираната му викторианска кърпа, сърцето ѝ се късаше при вида на всички тези познати малки предмети, които не желаше да вижда отново. След десет минути на вратата ѝ щяха да почукат хамали, които щяха да отнесат пълните касетки, стенещи от тежестта на всичко, което бе

останало след нейния съпруг и най-близък приятел. Щяха да ги стоварят върху черния мрамор във фоайето на сградата на НАТ. Ако Джо Голдстейн не ги приемеше там, бяха инструктирани да кажат на асистентката му, че ще ги откарат на сметище. Топаз не я бе грижа какво ще стане по-нататък. Искаше да изхвърли колкото е възможно повече болка от живота си.

Може би не можеше да забрави Джо. Всъщност знаеше, че никога няма да го забрави. Но в същото време не желаше да си спомня за него ден и нощ.

„Издавам куп женски списания — помисли си тя, — а сега самата аз съм жива рубрика!“.

Какво да правите, когато съпругът ви ви напусне — 10 практически стъпки, които трябва да предприемете сега.

Освободете обкръжението си от стрес — какво трябва да направите, за да бъдете защитени от мъка в дома си.

Направете пролетно почистване на живота си — отървете се от излишния багаж на неверния партньор.

Цветова терапия — може ли нова лятна визия да излекува разбитото ви сърце?

Топаз се засмя на глас. Черен хумор. Роуина беше добра в това. Вече ѝ липсваше.

Прозвуча позвъняване. Тя отвори вратата, размени поздравии, подаде пачка стотачки. Последваха формалности, благодарности и тя показа на хамалите къде да влязат.

— Не се тревожете, госпожо, ние ще се погрижим за всичко това.

— Благодаря ви — каза тя. — Искам само да ги изнесете от дома ми.

— Разбирам ви. Правил съм същото за много дами преди вас — каза отговорникът на групата. Беше на около тридесет и пет, набит и с прошарени коси, леко закръглен около кръста, но с мускулести рамене и гърди. Погледна я със съчувствието на човек от работническата класа и Топаз бе едновременно трогната и засрамена от съжалението му.

— Сигурно. Вероятно сте виждали всичко това.

— Ако питате мен, вашият човек е идиот — отбеляза един от помощниците му. Беше около четиридесетгодишен, силен като останалите, може би италианец от Бронкс, като и тя.

— Моля? — отвърна Топаз, примигвайки изненадано.

— Мъжът ви. Онзи Джоузеф Голдстейн. Мария Гонзалес не е чак толкова апетитно парче.

— Напротив, приятел — засмя се друг от екипа. Тогава забеляза Топаз и се засрами. — Извинявайте, госпожо.

— Млъквайте, тъпаци — изръмжа шефът им. — Съжалявам.

— Няма нищо — каза Топаз.

Но истината бе, че леко ѝ се зави свят. Новината беше навсякъде. Никой не бе зарязван толкова публично след бившата Първа дама на Франция, как беше името ѝ? Топаз бе станала нарицателно. Виц на деня.

Мъжете бяха разгадали настроението ѝ.

— Вярно е — каза шефът. — Мария Гонзалес изглежда добре, ако човек си пада по силикон. Сложила си е доста. И е прекарвана повече пъти от стария ми хамалски камион. Мъжът ви скоро ще скъса с нея.

Топаз повдигна вежди.

— Мислите ли? Тялото ѝ е едно от най-известните в Америка.

— Госпожо, простете, че говоря така, но това се отнася за всеки мъж. След като ги е изучава няколко пъти, всички тела му се струват почти еднакви. Свикваме с всичко. Дори супер моделите ги зарязват. Филмовите звезди. Така става след секса. Не ме разбирайте погрешно, но ако е скучна или се окаже кучка, каквито и цици и задник да има, от тях няма полза. След малко мога да отида в „Бада Бинг“ и за петдесет долара да получа танц в скута от четири жени, всичките по-секси от Мария Гонзалес.

— Ще кажеш ли на жена си, Поли? — засмя се един от другите. — Пълен е с фантазии, госпожо. За последен път е бил в стриптийз клуб, когато Рейгън беше президент.

Топаз отново се засмя, този път искрено.

— Почакайте само секунда, момчета. — Топаз изтича в кухнята, грабна портфейла си и извади визитка, която подаде на отговорника. — Благодаря за терапията.

Лицето на Поли леко помръкна.

— Само се опитам да помогна.

Не му харесваше да му се присмиват. Топаз побърза да възвърне самочувствието му, когато подчинените му се заловиха да влачат

кашоните по коридора към товарния асансьор.

— Не, сериозно. Аз ръководя „Американ Мегъзинс“. По-точно, в момента редактирам „Американско момиче“. Това е едно от най-продаваните ни женски списания. Бих искала да публикувам интервю с теб всеки месец. „Какво мислят мъжете в действителност“, от Поли... как е фамилията ти?

— Поли Кантучи.

— Напълно честно. Ще им казваш всичко откровено. Жените прекарват половината си живот в опити да отгатнат какво мислят мъжете. А мъжете до нас ни казват онова, което предполагат, че бихме искали да чуем. Колкото и шокиращо да звучи, просто ще им казваш абсолютната истина.

— Не зная.

— По хиляда долара на интервю и един от журналистите ни ще се заеме с писането. Ти ще трябва само да говориш и да си съгласен да се записва. И да казваш каквото мислиш, дори и да боли. Добро и лошо.

— Уау. — Вече бе усмихнат до уши. — Сериозно?

— Да, господине.

— Донякъде ще бъде забавно. Трябва ли да се представям с истинското си име?

— Не, но би било добре. Ако съм права за тази концепция, ще станеш звезда.

Вече я гледаше право в очите. Топаз бе привлякла вниманието му.

— И колко често се оказвате права за концепции?

— Що се отнася до списанията, в деветдесет и пет процента от случаите. Не мога да говоря за останалата част от живота си. Очевидно. — Кимна към пълните касетки. — Ако се договорим, ще ти се обадя тази вечер за първата среща. Утре даваме броя за печат и мисля, че твоето интервю може да бъде черешката на тортата.

— Бързо работите — каза Поли Кантучи, впечатлен. — Добре, госпожо. Съгласен съм. Нали не съм ви обидил с нещо?

— Не. Това е важното. Ще се чуем по-късно.

Тя влезе в офиса си и взе телефона.

— Джейсън? Здравей. Топаз Роси е. Благодаря ти. Не, добре съм. Всъщност имам бърза работа за теб. Ще разбереш; днес изпратих

всички вещи на Джо в кашони при него. Останаха много празни места в апартамента. Освен това изглежда някак мрачно. Нужен ми е някой от светкавичните ти специалитети. Представи си, че подреждаш апартамента за фотосесия и трябва да изглежда изумително след двадесет и четири часа. Мисля си за изкуствени цветя, нови пътеки, някакви прости драперии, преподреждане на семейните ни снимки. Стените останаха голи там, където бяха някои от неговите сувенири. Знаеш как е...

Послуша няколко минути.

— Именно. Знаех си, че ще се справиш. Искам нова атмосфера в дома си. Нещо лятно може би. Весели цветове. Цветовете на залеза... светлосиво... може би малко бледосиньо. Къща на плажа... точно така. Разбираш.

Звукът от затварянето на вратата след хамалите ѝ донесе облекчение. Топаз пресметна.

— Да, струва ми се добър бюджет. Не искам голямо разточителство. Освен това искам всичко да бъде готово, когато се прибера довечера. О, разбира се, че ще успееш. Работя до късно. Имам пълна вяра в теб... Благодаря, Джейсън, на теб също. Пак ще се обадя.

Топаз затвори. Само десет хилядарки и декораторът ѝ щеше да пречисти спомените, сякаш забърсва кухненски плотове с дезинфектант. Вече знаеше, че няма да познае жилището си, когато се прибере вечерта.

Изтри сълзите от бузите си. Така щеше да се бори. Това бе начинът да не рухне. Нямаше да достави удоволствие на Мария Гонзалес. Нито пък на кръвожадните хрътки от пресата, които чакаха пред вратата ѝ.

Внимателно изми лицето си, подсуши го с мека кърпа, сложи грим. Важно бе днес да изглежда безупречно. По-важно, отколкото, за което и да е връчване на награди или официален прием. Джо щеше да види, по един или друг начин, знаеше това. Както и любовницата му. Може би и децата, в Калифорния. Трябваше да изглежда по-добре от всякога в живота си, по дяволите.

Косите ѝ вече бяха изсушени и пригладени до съвършенство. Сега бе време да поразкраси лицето си. Посегна към малко шишенце и сложи стероидни капки в очите си. Трябваше само да изтърпи кратко парене и зачервяването изчезна. Да плаче? Тя? Никога. След това

нанесе лек пласт коректор, за да прикрие тъмните кръгове йод очите, и намаза цялото си лице с хидратиращ фон дьо тен „Лаура Мерсие“. Добави по малко златист блясък „Боби Браун“ на скулите си и леки светлокафяви сенки на клепачите. Любимото й червило на „Шанел“ — „Руж Аржент“, изглеждаше страхотно на плътните й устни. Нямаше нужда от нищо друго; само пръсване с парфюм „Диор“. Нищо не изглеждаше по-зле от жена на средна възраст, която прекалява с грима. Мария Гонзалес нямаше научна титла, но беше хитра. Топаз нямаше да падне в капана на опити да ѝ съперничи. Тя беше Топаз Роси, главен изпълнителен директор, новатор, горда майка на Дейвид и Роуина Голдстейн. Прилепналата рокля щеше да издава отчаяние, както и многото спирала или твърде високият ток. Вместо това тя заложи на контраст. Вталена, не твърде тясна рокля от чиста коприна с уникални ромбоидни шарки, вдъхновени от седемдесетте, и бунтарски скромни дълги ръкави. Обувки с нисък ток и всичко това, съчетано с едно от любимите й летни сака: свободно падащ жакет „Прада“ от тъмнозелено кадифе. Избра бежова чанта — имитация на крокодилска кожа с традиционна месингова закопчалка. Ето. Вече бе готова.

Дълго се вира в отражението си в огледалото в коридора. Да, не беше зле; изглеждаше такава, каквато беше. Преуспяла бизнес дама, отиваща на работа.

Но имаше едно нещо, което я притесняваше. Дълго стоя така, зелените й очи се плъзгаха нагоре–надолу по отражението ѝ. Най-сетне повдигна лявата си ръка и свали годежния пръстен и венчалната си халка. Имаше малка ъглова масичка точно под закачалката за палта, с множество малки чекмеджета. Топаз издърпа едно от тях, пусна двата масивни лъскави пръстена вътре и решително го затвори.

— Топаз! Топаз!

— Насам! Усмихни ни се, скъпа!

— Топаз, какво мислите за изневярата на съпруга си с Мария?

— Ще поискате ли развод?

Светкавиците щракаха. Папараците се провикваха. Беше се сблъскала с рояци репортери и друг път. С вдигната глава, тя наклони глава за идеалния ъгъл. Излъчваше спокойна увереност.

Отзад се чува две подсвирквания.

— Пуснете дамата да мине! Отдръпнете се! — Беше Харолд, шофьорът ѝ, широкоплещест швед от Бронкс, целият руса коса и мускули. Проправи си път сред тълпата, разпери ръце. — Трябва да стигне до колата си!

— Извинете ме, хора — каза Топаз, силно и ясно. — Трябва да отида на работа.

Мина покрай Харолд, без да обръща внимание на нахалните журналисти, докато самоназначилият се бодигард се втурна напред, за да ѝ отвори вратата на лимузината. Топаз внимателно седна вътре, елегантно приглади полата си с една ръка и праметна краката си с грациозно котешко движение. Нямаше да даде никаква възможност на тези копелета да я снимат, изглеждайки другояче освен изискана, уверена и в пълно самообладание.

Харолд силно затръшна вратата зад нея. След това заобиколи колата, отвори предната врата и седна на шофьорската седалка. Фотографите се отдръпнаха съвсем леко назад, когато запали, но все още се опитваха да я снимат през страничните стъкла. Топаз отвори куфарчето си и извади старателно напечатания дневен ред за сутрешното съвещание.

— Благодаря, Харолд. Имах нужда от тази помощ. Да тръгваме.

— Да, госпожо — каза той и лимузината плавно потегли.

Когато мина през вратите на редакцията на „Американско момиче“, адреналинът вече бушуваше в тялото ѝ.

— Добро утро, Топаз — каза Люси. Действащата ѝ заместник-редакторка изглеждаше сякаш не е спала от двадесет и четири часа. — Успях да приключа с редактирането на текстовете. И снимките очакват одобрението ти.

— Отлично. Как вървят рекламите?

Люси завъртя глава с усмивка.

— Абсолютно сензационно. Не сме виждали нищо подобно. Не мисля, че някога досега сме продавали толкова място за реклама в един брой.

За своя изненада, дори при това разтърсващо напрежение, на което беше подложена, Топаз усети тръпка на задоволство.

— Такива неща искам да чувам.

— Всъщност другите списания от групата ни се обаждат, за да питат какво правим, по дяволите.

— Не им казвай нищо. — Политиката на „Американ Мегъзинс“ бе да издигат китайска стена между заглавията си. Вътрешната конкуренция беше здравословна. — Скоро ще се оттегля от това списание; ще бъде изцяло в твои ръце. Останалите могат да последват примера ни.

Люси преглътна с мъка, поруменяла от срам.

— Трябва да бъда честна с теб, Топаз. Не мислех, че ще се получи. Идеите ти просто бяха толкова различни, толкова щури. Така не се прави в женските списания. Но получихме невероятни отзиви от всички, които са видели предварителни копия на статиите.

— Каж ми, че си им ги показвала една по една — каза Топаз със строг поглед, прикован в по-младата жена. — Трябва да създадем известна мистериозност около излизането на този брой.

— Да, госпожо. Изтъкнахте това много ясно. — Люси се засмя. — Не мисля, че скоро някой от този екип ще се опита да ви изиграе.

— По-добре не, скъпа — усмихна се Топаз. — Донеси и окончателното оформление на снимките на бюрото ми. Трябва да прегледам всичко до десет часа. Да го дадем за печат. И „Американско момиче“ повежда нова революция.

— Веднага. Да ви донеса ли нещо друго?

— Кана горещо кафе. И пура.

— Пура?

— Шегувам се. Просто е като ново раждане.

„Кой ли е таткото?“, помисли си Топаз и се усмихна на себе си.

Офисът беше благодат. Тук бе твърде заета, за да мисли за Джо. Нямаше нито секунда. След като се съсредоточи върху първите няколко статии, поизрязва ги, въведе заглавия и текст, тя ги изпрати за печат и обърна поглед към снимките. Имаше няколко фантастични: момичета с млада и свежа кожа, разнообразен тип фигура и мерки — тъмнокожи, латиноамериканки, скандинавски блондинки от Уисконсин, стройни азиатки от Сан Франциско, повечето с атлетично телосложение, няколко закръглени, едната пищна, напомняща за Моника Люински. Фоторедакторите се събраха около нея, коментираха подбора ѝ. Искаше „Американско момиче“ да запази кокетния си

облик; нямаше смисъл да отхвърлят онзи сериозен по-възрастен модел от Маунт Хоулиоук със златистите плитки и очилата с тъмни рамки.

— Шегувате ли се с мен? Това ще я преследва до края на живота ѝ — настоя Топаз.

— Тогава не е ли добре да показваме и грозни момичета? — обади се Емелин, една от модните ѝ редакторки. — Щом залагаме на разнообразието?

— Не. Хубостта продава. Не даваме заявка за общественополезна дейност — решително отвърна Топаз. — Работата ни е да покажем, че всяка жена може да бъде хубава. Леко закръглената фигура, етническата принадлежност, тези неща не са от значение. Погледнете тази сладурана в инвалидната количка. — Показа снимка на състезателка от Параолимпийските игри с поразителни зелени очи и руси коси. — Ако мацката не е хубава, не можем да я снимаме за реклама на продукт за красота. Бихме могли да я представим с някаква история, а не на страниците за мода.

Последваха тихи изрази на съгласие.

— Мисля, че тук трябва да сложим Изабела — каза Чарли, старшият фотограф. — А тук снимката на Кийша, миниатюрна.

— Сигурно се шегуваш. Кийша е зашеметяваща.

Чарли скръсти ръце.

— Бомбите ѝ са твърде големи за модния раздел.

— Страхотни са. Ще ми се да бях толкова надарена.

Няколко от по-младите жени се закикотиха.

— Ако искате да говорим за медийна реалност, моделите от афроамерикански произход не продават. Просто е така. — Чарли тръсна глава. — И е с твърде пищни форми. Това противоречи на цялата ни естетика. Имам опит в тези неща. Трябва да ме слушаш.

Сърцето на Топаз препускаше в гърдите ѝ.

— Опит. Откога си фоторедактор на „Американско момиче“?

— Повече от три години.

— И си правил плакат след плакат със стария тип модели — кльощави бели момичета. Нищо интересно, никаква страхотна фотография. Само усмихнати мацки с идеални зъби и тоалети с надуты цени, които читателите ни не могат да си позволят.

— На върха сме. Не можеш да оспориш цифрите. Когато „Вог“ слага тъмнокож модел на корицата, продажбите спадат с...

— Ние сме тук, за да възпитаваме. Не за да проповядваме расизъм. — Топаз го изгледа навъсено. — Уволнен си. Разчисти бюрото си.

Челюстта му увисна от изумление.

— Не можеш да ми причиниш това, кучко.

— Не просто мога, а вече ти го причиних. Изчезвай, или ще се наложи да повикам охраната.

Настъпи неловко мълчание, докато всички в офиса бяха затаили дъх. След това Чарли протегна ръка и със замах помете всички снимки от масата.

— Ти си стара чанта, Топаз Роси, и компанията ще те изхвърли, както съпругът ти — каза той. Завъртя се на пети и излетя навън като хала.

— Сложете снимката на Кийша на цяла страница, а Изабела в ъгъла. — Топаз дори не погледна след него. — Някой да събере тези снимки и да довърши оформлението. Изпратете ми го по имейл. Ще печатаме в десет. Разбрано? — Всички кимнаха глуповато. — Чудесно. Да действаме.

В единадесет всичко беше готово. Списанието, тяхното списание — „Американско момиче“, бе на принтера. Зареждаха се дигитални файлове, печатаха се. Топаз победоносно измина цялата дължина на офиса, потупа всички по гърба и се върна на бюрото си.

— Госпожо Роси? Има обаждане от Калифорния. Децата ви — каза секретарката и засрамено наведе глава.

Въодушевлението ѝ внезапно се изпари. Беше готова да удави Джо, но той нямаше да си отиде. Нито пък болката. Можеше да я притъпи с работа, но само толкова. Стисна зъби, усмихна се насила.

— Страхотно. Задръж всичко друго.

Затвори вратата си, настани се на стола си и протегна ръка към слушалките.

— Деца? Как е?

Първа заговори Рона.

— Тук е прекрасно, мамо. Басейнът им е върхът. И децата им са страхотни.

Свитият ѝ стомах леко се отпусна.

— Добре, добре, радвам се да го чуя.

Зазвуча гласът на Дейвид.

— Видяхме те по телевизията.

— Да. Мисля, че ще се появявам още няколко дни. Тази сутрин пред входа имаше репортери. Може да има и снимки във вестниците и интернет. — Топаз въздъхна. — Правете всичко възможно да стоите настрана.

— Не можем да се преструваме, че не се случва — отвърна Рона.

— Вярно, но можете да избирате на какво да обръщате внимание. Това е първата криза в живота ви. Ще има още много. Справянето с тази е голямо изпитание за вас.

— Разговаря ли с татко? — попита Дейвид.

— Не — отвърна Топаз.

— Ще се разведете ли? — попита Рона. — В Туитър пишат, че не носиш венчалната си халка.

„Проклети социални медии“.

— Точно така. Свалих я. Нелепо е да я нося, когато баща ви е с друга жена. Що се отнася до развод, изглежда доста вероятен. — Топаз извади мобилния си телефон. Имаше седемнадесет пропуснати повиквания от Джо Голдстейн. — Зная, че е мъчително да го чуете. Вие разговаряхте ли с баща си?

— Не — Дейвид бе категоричен. — В никакъв случай.

— И аз не искам — присъедини се Рона.

— Трябва да стискаме зъби. Все още сме семейство, дори и да се разведем.

„Когато се разведем“, просъска злобното гласче в главата ѝ.

— Семейство? Моля те, мамо, не ни излизай с тези сантиментални глупости — каза Дейвид.

— Но това е истина. Баща и децата му. Майка и децата ѝ. С баща ви сме еднакво отговорни за вас. Това не се променя.

Последва тягостна тишина.

— Всеки на този свят греша — ласкаво каза Топаз. — Баща ви допусна грешка. И аз съм допускала. Един ден и вие двамата ще допуснете. Когато този ден настъпи, ще си спомните колко сурови сте били с баща си сега. Не сте длъжни да одобрявате постъпките му, но трябва да продължавате да го обичате. Безусловно, защото и той би

обичал и двама ви безусловно, дори ако излезете на улицата и застреляте някого в главата. Би ви обичал, въпреки всичко.

Болката достигна до гърлото ѝ още докато говореше, заплашвайки да я удуши. По-лесно бе да бъде гневна; Господи, толкова по-лесно.

— Обичаме го, мамо — проплака Рона. — Просто сега сме му много сърдити.

— И не мисля, че това ще се промени. Поне не бързо. Затова може би е добре да се решим да поговорим с него.

Веднага щом думите бяха изречени, Топаз осъзна, че е права. Тя протакаше; опитваше се да отлага болката колкото е възможно по-дълго. Но това бе страхливост. А в каквото и друго да можеше да бъде обвинена, Топаз Роси не беше страхлива.

— Ето какво ще направя. Ще се обадя на баща ви веднага щом приключи разговора с вас, деца. Ние двамата трябва да поговорим. След това, мисля, че и вие трябва да разговаряте с него. Кажете каквото искате, но се опитайте да бъдете разумни. Ще го накарам да позвъни на мобилния телефон на Дейвид точно след час.

— Мамо, наистина не искам — възрази Дейвид.

— Разбирам те. Но трябва. Не те моля, казвам ти. Достатъчно ясна ли съм?

— Да, госпожо — примири се Дейвид.

— Обичаме те, мамо — каза Рона.

— И аз ви обичам.

Топаз затвори. След това, без да си даде време да размисли, взе телефона и набра номера на мобилния на Джо. Все още не бе отзвучал първият сигнал, когато чу гласа му.

— Топаз? Ти ли си?

— Да, аз съм. Кой друг да бъде? Трябва да поговорим.

— Топаз... — Гласът му звучеше измъчено. — Не зная какво да кажа. Не исках да става така. Наистина съжалявам, че от пресата те тормозят...

— Проблемът не е тормозът от пресата — отвърна Топаз, — а във факта, че ти си невярно копеле, което се чука с евтина актриса. И че си готов да зарежеш мен и децата заради чифт големи цици.

— Топаз, за бога! Не е така!

— Точно така е, Джо. Скарахме се веднъж и ти веднага загърби брака ни и успя да си намериш млада любовница, след колко време? Седмица? Ден? Или си й хвърлил око от преди? А може би сте били двойка от години, без да подозирам.

— Не сме. Кълна ти се.

Топаз се засмя през сълзи.

— И какво искаш за това, бисквитка?

— Съжалявам за всичко. — Имаше някаква странна нотка в гласа на Джо Голдстейн. — Не знаех какво правя. Скарахме се и просто паднах в капан.

Топаз завъртя очи.

— Да, разбира се, зная как е. Просто си вървиш един ден и изведнъж се спъваш и падаш върху някаква кифла. Каква трагедия! Градската управа наистина трябва да оправи дупките по тротоара.

Голдстейн се засмя.

— О, Топаз, все същата си.

Очите ѝ вече преливаха от сълзи и се радваше, че Джо не е в стаята.

— Разбира се, че съм същата. Минали са само няколко дни. Не съм се променила. За разлика от теб.

— Може би трябва да се видим и да поговорим.

— За какво има да говорим? Да не си скъсал с Мария?

Топаз затаи дъх и не престана да ѝ се вие свят, докато чакаше отговора му.

— Не. Все още сме заедно.

— Тогава няма какво повече да си кажем. Адвокатите ми ще се свържат с теб.

— Топаз, почакай...

— Трябва да поговориш с децата. Те са в Калифорния. На гости при Майкъл и Роуина. Искам да ги държа далеч от пресата, доколкото е възможно.

— Да, разбира се. Господи. Това е чудесно. Много мило от страна на Роуина.

— Тя е вярна приятелка. — „За разлика от теб“, помисли си Топаз. — Убедих ги да вдигнат, когато им се обадиш на мобилния на Дейвид точно в дванадесет на обяд. Не закъснявай. Разбери гнева им и каквото и да причиняваш на мен, не наранявай децата ни по-жестоко,

отколкото могат да понесат. Откажи се от емоционалното изнудване. Не им казвай как трябва да го приемат. И не споменавай за Мария.

— Топаз! Нима наистина мислиш, че бих направил това? Познаваш ме по-добре.

— Оказва се, че изобщо не те познавам.

— Трябва да се срещнем. Да поговорим за всичко.

— Не, няма смисъл. Просто се обади. И не ме безпокой повече. Тук е напрегнат ден. Давам списание за печат. Нямам нужда от усложнения. Ясно ли е?

— Топаз, моля те. Само една среща...

Тя затвори. Бе плувнала в пот и сърцето ѝ препускаше, сякаш току-що е изминала пет километра на бягащата пътечка. Вдиша дълбоко и издиша, опитвайки се да овладее пулса си. Заповяда си да се успокои. Най-лошото бе минало, поне засега.

Чантата ѝ беше на пода до краката ѝ. Вдигна я, отвори я и извади пудриерата си. Беше антика от 20-те. Джо я бе видял на битак в Париж и ѝ я бе донесъл като сувенир. За секунда Топаз направи гримаса, след това я отвори и погледна лицето си. Гримът ѝ не се бе размазал. Взе меката гъба с пудра и нанесе ултрафин „Шанел“ около очите си, на носа и бузите. Както обикновено, подейства като магия, заличи следите от сълзи, руменината от гняв, всеки признак на емоция. Нищо чудно, че онези благоприлични и порядъчни британки толкова често бяха пудрили лицата си по време на двете световни войни. Да изглежда силна, достойна за уважение: това бе силата на красотата, когато ѝ бе най-нужна.

Както сега. Както днес.

Когато се прибере у дома, Топаз си обеща, че ще влезе в банята, ще заключи вратата и ще се наплаче.

Но не сега. Не днес. Имаше работа за вършене.

Скочи на крака, решително закрачи към вратата на офиса си, рязко я отвори.

— Емили! — извика тя.

Директорката на пиар отдела на „Американско момиче“ забърза по етаж.

— Топаз? С какво мога да ти бъда полезна?

— Води си бележки. Искам да ми уредиш участия по няколко телевизии утре. Да се опитаме да влезем навсякъде, където можем.

„Тъдей“, при Фолън, „Добро утро, Америка“, „Фокс Нюз“, при Опра Уинфри. При всеки, за когото се сетиш. Обади се на всички. Искам да продадем възраждането на „Американско момиче“.

Емили Уилкинс преглътна с мъка. Втренчи поглед в Топаз, сякаш бе луда.

— Но, Топаз... а, зная, че сме свръх въодушевени относно възраждането на „Американско момиче“, но просто... не мисля, че е материал за „Тъдей“, не е за Кели и Майкъл, нали разбираш...

— Да, напълно. Но знаеш ли кое е за Кели и Майкъл? Провалът на проклетия ми брак. Кажи им, че ще се появя и ще разкрия цялата истина за Джо, Мария и разбитото си сърце, стига да ми позволят да поговоря и за издаването на новия ни брой. А, да, и никакви въпроси за децата ми. Само с тази уговорка.

Емили примигна.

— Наистина ли ще направиш това?

Топаз се усмихна.

— Имам нещо за продаване. И щом Джо е ценил личното ни пространство толкова малко, защо аз да си мълча, по дяволите?

Лицето на по-младата жена светна от удивление.

— Еха. Добре, госпожо. Заемам се веднага. В колко предавания можете да участвате?

— Запиши ме навсякъде, където можеш. Дори по Би Би Си Америка, по дяволите. Без ограничения. Искам да се появя и по някоя испаноезична телевизия. Обади се и на „Хъфингтън Поуст“. Кажи им, че ще напиша ексклузивна статия, ако я публикуват на заглавната страница със снимка на корицата ни.

Емили леко заподскача с обувките си, подобни на балетни пантофки.

— Супер! Добре, тогава.

„Да не си скъсал с Мария?“

„Не.“

„Добре, Джо Голдстейн“, помисли си Топаз. Щом искаш война, така да бъде.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

РОУИНА СЛИЗА ОТ СЦЕНАТА

Голямата новина от звукозаписната индустрия днес е, че Роуина Кребс напуска „Музика Рекърдс“. Наскоро приета в Залата на славата и част от най-влиятелната в миналото двойка, заедно със съпруга си, легендарния продуцент Майкъл Кребс, тя беше отстранена от музикалната къща по начин, който вътрешни източници от индустрията описват като „жесток“ и „унизителен“. Изпълнителната директорка е трябвало да получи текстово съобщение от Орландо Стоунбридж, председател на борда, което не е стигнало до нея, защото е пътувала в самолет на връщане от необявено „лично посещение“ в Ню Йорк.

Е, погледни откъм светлата страна, Роуина, отсега нататък ще имаш далеч повече лично време. Хора от индустрията побързаха да изтъкнат, че Кребс безсрамно си е приписвала всички заслуги за последния успешен сезон на множеството си групи и международни филиали и е подлагала подчинените си на тормоз заради проблеми, които, както се изрази един несъжаляващ служител, били „изцяло по нейна вина“. „Понякога Роуина беше безмилостна“, казва човек, добре познаващ материята. „Повече, отколкото може да се очаква от една влиятелна жена. Беше суетна и заядлива. Повечето хора в Музика ще бъдат доволни от това развитие“. Роуина и Майкъл Кребс бяха на върха на славата... през 1993-та.

Това беше. Поне на снимката изглеждаше добре: в цял ръст, с тоалета си за Залата на славата, със статуетката в ръка, махайки на публиката като носителка на Оскар. Махаше за довиждане.

— Остави това — каза Кребс. — Изхвърли го. Още по-добре.

— Няма шанс. — Роуина сгъна броя на „Върайъти“ и го остави.

— Следя всички публикации. „Билборд“, „Хитс“, „Уолстрийт Джърнъл“, „Ел Ей Таймс“. Не само това. Ще направя колаж от тях. Ще го сложа в рамка.

Той се усмихна широко.

— И ще го закачиш на стената в офиса си?

— Именно, скъпи. За да си го гледам, когато погна онези безсрамници.

— Хей. — Кребс се приближи към съпругата си, сложи силните си ръце на раменете ѝ и ѝ разтри гърба. — Сигурна ли си, че искаш това? Ще получим щедро обезщетение.

— Ще оспорят обезщетението. — Тя поклати глава. — Да кажем, че са ми теглили брадвата за добра кауза. Мислят си, че могат да задържат цената на акциите.

Кребс сви рамене.

— Хубаво. Ще ги съдим.

— Разбира се. Но делото ще се проточи две години.

— Можем да чакаме. Не бива да се отървават безнаказано, след като ти отнеха компанията. По-важното, скъпа, е, че нямаме нужда от скапаните им пари. Ще можеш да плуваш колкото искаш всеки ден.

— Вече плувам всеки ден.

— Да, като ставаш в шест сутринта. — Целуна я по главата. — Нали самата ти ми каза, че искаш да се оттеглиш. Така че кого го е грижа?

Роуина целуна ръката на съпруга си и проблясък на желание премина през нея само при близостта му.

— Зная, че знаеш отговора на този въпрос. Да се оттеглиш, е едно. Да бъдеш уволнен, е друго.

Кребс се усмихна.

— Да. Но все пак реших да изложа тази възможност.

— Но, скъпи, наистина имаме нужда от парите. Ти нае онзи страхотен апартамент за Марти. Плащаш сметките там, плащаш и на болногледачката...

— Струва толкова, колкото струва — отсече той.

— Напълно съм съгласна. — Роуина направи гримаса. — Като че ли аз не бих ги давала. Харчим колкото трябва за всяко от децата ти.

Но това е добър аргумент да приема сумата.

Кребс кимна, отново се отпусна. Марти беше болна тема помежду им; той не можеше, просто не можеше да разговаря с Роуина за това.

Преди да тръгне от Ню Йорк, бе дал обещание на най-големия си син.

— Търся нещо близо до болницата. Приземен етаж. Градина. — Бе дал на Джеси Невинс, агента на недвижими имоти, списък с изискванията си. — Наем за шест месеца, плащам цялата сума предварително. Искам днес да мога да дам ключовете на сина си.

— Предполагам, че няма нужда да ви искам препоръки?

Той завъртя очи.

— Парите ми са достатъчна препоръка. Иначе клиентите ви могат да направят справка в Уикипедия. Или в Айтюнс.

Тя се усмихна.

— Да, господине. Ще ви се обадя след час със списък на подходящи жилища.

Спря се на първото, до което тя го заведе на оглед: напълно обзаведен апартамент с две спални и малък кабинет, долният етаж на стара монолитна сграда, закътана на седемдесета улица, близо до реката. Беше във викториански стил, с етажерки, очакващи книгите на Марти, и чудесен заден двор, където синът му можеше да посяда, малка зелена площ с шезлонги и водоскок, монтиран на стената.

— Няма басейн — каза Джеси. — Но можете да му извадите членска карта за „Екуинокс“, малко по-надолу по улицата. Има страхотна кухня. Синът ви готви ли?

— Когато е по-силен.

Кребс се огледа, доволен от мястото. Беше старомодно, академично, точно каквото Марти би искал. Имаше очукани антики, изтъркан афгански килим и решетка с месингови орнаменти. Предлагаше пространство навън през лятото, топлина и уют през зимата. Имаше и втора спалня, ако някога той им гостува.

— Приятелката му готви. Но ще наема помощница, квалифицирана болногледачка, и ще ѝ плащам цяло състояние, за да поеме и готвенето, и чистенето. Така Марти и Амелия няма да се тревожат за нищо. Освен за оздравяването му.

Жената го погледна.

— Ще ми се да бях имала баща като вас, когато бях болна.

Кребс примигна.

— Имали сте рак?

— На гърдата. Преди двадесет и пет години. — Стисна ръката му. — При всеки е различно, но в наши дни правят чудеса. Не преставам да се удивлявам.

Леко се смути, когато очите му се насълзиха при тази проява на съчувствие от непознат човек.

— Благодаря ви. — Преглътна и се огледа наоколо. — Нали се дава обзаведено?

— Да. Собственичката иска веднага да го отдаде. В Англия е за кратко. Всъщност — в Оксфордския университет. Тя също е професор.

— Трябваше да се досетя. Почти идеално за детето ми. Колко иска за етаж?

— Четири хиляди и петстотин на месец. Скъпо е, но можем да се спазарим...

— Никакви пазарлъци.

Джеси зяпна.

— Хей, можем да смъкнем от цената. Повечето хора не искат да ползват чужди мебели, нали разбирате?

— Клиентката ви иска жилището да се наеме, а Марти е свястно еврейско момче, което няма да я разиграва. Аз искам ключовете на всяка цена след час. Ще преведа цялата сума и ще подпиша договора. Това е най-важната част от сделката за мен, бързината.

Тя му подаде ръка.

— Приятно е да се прави бизнес с вас, господин Кребс.

Марти и Амелия се настаниха същия следобед; никога нямаше да забрави израза на удивление и радост на бледото, измъчено лице на сина си.

— Можете да запалите камината. На дърва е и коминът е почистен — смутено каза Майкъл.

— Наистина ли е наше? — попита Амелия. — За колко време, Майкъл? Това място е страхотно.

— Шест месеца. Ще платя и оставащите задължения за старата ви квартира.

— Татко, би трябвало да откажа, но... — Марти се усмихваше и сърцето на Майкъл заигра, когато видя това, — но не мога. Твърде

специално е.

— Ще бъдеш на две преки от медицинския център. И още нещо. Ангажирах медицинска сестра с препоръки. Ще се грижи за дозите от лекарствата и витамините ти и ще готви, което ще бъде улеснение за Амелия. Ще поеме и други домакински задължения.

— Медицинска сестра? Да работи и като чистачка?

— Намерих жена, която се е препитавала с почистване на жилища, преди да се дипломира. — Кребс се усмихна. — Повярвай ми, плащам невероятно добре за всяка неприятна дейност. Трябва да имаш сигурност в дома си. Има дори диплома за диетолог. Може да ви пазарува и да купува всички антиканцерогенни глупости, които трябва да ядеш. — При тревожния поглед на Амелия той добави: — Уредил съм домакинска кредитна карта за нея. Казва се Светлана Аяшинка и ще бъде тук в пет следобед. Дано ви устройва. Поемам всички разходи, Марти. От вас двамата се иска само да се съсредоточите върху живота си.

„Иска ми се той да бъде дълъг и щастлив“, помисли си Майкъл, но не го изрече. За нищо на света нямаше да рискува да заплаче пред сина си.

— Татко. Ти си върхът. На мама страшно ще ѝ хареса тук.

Ето го — онова натрапчиво гласче на ревността, на вечните угризения.

— Покани и братята си. Поддържайте близки отношения.

— Ще ги поканя. Нямам търпение да се похваля.

Кребс погледна часовника си.

— Марти, ако всичко при вас вече е наред, тръгвам обратно за летището. Трябва да свърша няколко неща в Ел Ей.

— Имаш деца там — изтъкна Марти.

— *Другите* ми деца.

— Татко. Няма проблем. — Синът му го прегърна и Кребс долови усилието, което отслабналите му мускули полагаха, за да го задържи в прегръдката си. — Обичам те. Истински. Добре съм. Върви си у дома.

Споменът за тази сцена го крепеше по време на дългото пътуване до дома и докато се опитваше да се върне към нормалния си живот с Роуина и децата. Не бе споделил нищо със съпругата си; не можеше. Но тя знаеше, че има нужда от пари. Права бе за това.

Върна се обратно в настоящето. Гневът на Роуина бе достатъчно силен, за да захрани електрическата мрежа на Лос Анджелис.

— Аз напускам, добре. Но вие да ме уволните? Ще ви съсия. Всеки един от вас, проклетници. Ще си върна „Музика“. *Тогава* ще мога да се оттегля. — Роуина въздъхна. — Най-много ме е яд, че тези негодници провалиха плановете ми за оттегляне. Сега трябва да се върна на ринга, независимо дали ми харесва, или не.

— Истината е, че ти харесва.

— Кой го казва? Те ми се присмиват, подиграват ми се.

— Разбира се. Чакалите мразят самотата. Ти си шефка, която действа с твърда ръка, затова си толкова добра. Затова се задържа на върха двадесет години. Хората не могат да се примирят с това. Да те видят да падаш, е огромно щастие за тях.

— Супер. Дано са доволни — очите ѝ се присвиха, — отивам да поплувам.

— Така те искам — отбеляза Кребс. Напълно я разбираше.

Когато Роуина грабна златисто бежовия си бански „Мисони“, онзи, който толкова обичаше, и се отправи към басейна им на покрива, Майкъл Кребс почувства силна възбуда. Не се канеше да плува за удоволствие. Щеше да измине бързо петдесет дължини, стройните ѝ крака щяха да порят водата, сякаш всяко движение е ритник, предназначен за невидими врагове. След това щеше да се облече, да се гримира и да тръгне за работа.

В него се надигна нещо мощно, което не бе усещал от години. Адреналин. Рязко си пое дъх, замаян от насладата, която изживяваше. Беше по-ценно от това, че Роуина ще възстанови компанията си. Беше нещо истинско, жестока борба за оцеляване.

Нехайно пристъпи към своя гардероб и сложи тренировъчен екип: време бе да потренира. Фитнес залата бе в сутерена. Напомняше за средновековна стая за мъчения, с уреди за разтягане, тежести колкото скали, щанги и гири. Като ритуал правеше двеста коремни преси преди сутрешното си кафе; всеки ден вдигаше по сто килограма от лежанка. Тялото му бе олицетворение на контрол и Кребс винаги държеше нещата под контрол. Гръдният му кош, бицепсите му бяха огромни; бедрата — твърди като мрамор. Това бе страхотно. Можеше да заклеши крехката си съпруга с една ръка, с безпомощно притиснати китки, докато стене от желание, а другата му ръка да я възбужда до

полуда и да я кара да се гърчи под него. Желанието, което виждаше в очите на Роуина, несекващата ѝ страст за него, го зареждаха с енергия. Беше движещата му сила. Искаше му се да я чука всеки ден, понякога по-често, дори сега. Това бе животът му, младостта му, всичко. Сексът с нея, дори кавгите с нея носеха заряд в неговия свят. За мъж, който има всичко, тя бе нов свят за покоряване, всеки ден. Кребс я обичаше. Беше обсебен от нея. Връзката им бе изминала завършен кръг. Едва навършила двадесет години, тя се бе влюбила в него, отчаяно, всеотдайно. Сега той се нуждаеше от нея както от въздух и слънчева светлина, обичаше я повече и от двете.

Легна на скамейката си и започна с четиридесеткилограмови тежести. Няколко мига мускулите му отчаяно протестираха, след това започнаха да загряват, да произвеждат адреналин. Съсредоточи се върху физическата си форма. Бодибилдингът проясняваше ума му, помагаше му да види света като на карта.

Тревожеше се не само за Роуина. Самият той имаше четири албума на конвейера със звезди на „Музика“ и два за „Юнивърсъл“. Не очакваше нищо, освен първите авансови плащания. Шумът покрай Роуина означаваше, че сега те ще бъдат отменени; костюмарите винаги смятаха, че всеки продуцент е заменим, защото не разбираха света на музиката, онова, което продаваха. За повечето от тях то бе само сапунени балони.

Вдигни. Спусни. Раменете му крещяха от напрежение. Обожаваше това. Напъните. Потта по слепоочията си.

Това бяха общо осем милиона, без хонорарите за авторски права. А когато тези групи го изоставеха, щяха да ги последват и други. Щеше да бъде принуден да приема „интересни“ проекти, инди банди, залязващи звезди, които искат завръщане. Дори тогава, без реклама, нямаше да стигне далеч.

Бяха подсигурени, той и Роуина. Имаха заделени пари за колеж, както и за училище, но оставаха пътуванията, курортите, ските в Кицбюел, нейното второ жилище в Лондон и малката селска къща в Котсуълдс. Имаха домашни помощници, шофьори, частни учители, данъци. Разбира се, нищо нямаше да им липсва, но нямаше да могат да живеят както преди. Към това се добавяше и новата квартира на Марти. Болногледачката струваше скъпо, както наемът и сметките. Не че би възразил дори за цент от тези пари. Всъщност сумите в

банковите му извлечения му носеха успокоение — беше доволен да знае, че прави нещо, че помага.

Но все пак струваше пари. И трябваше да може да поддържа тези цифри и да му остават. На този етап щеше да разчита на спестяванията си.

За първи път в живота си той и Роуина губеха позиции.

Кребс изсумтя. Отново повдигна тежестите. Вече усещаше парене, отчаяно искаше да спре. Но направи още две бройки. Отвъд бариерата на болката човек постигаше израстване. Винаги. Само отвъд болката.

Хвърли тежестите. Изправи се, протегна се и пристъпи към щангата си. Щом Роуина беше уволнена, той също беше. Ако тя търсеше отмъщение, и той трябваше да се залови с новите си планове.

Звучеше страхотно. Звучеше забавно.

Замисли се за студиото си, просторните помещения на скалите над Малибу, с допълнителните постройки, беседки и градина, стъпалата, изсечени в скалите до плажа, за да могат китаристи и пианисти да топват крака в океана и да черпят вдъхновение. Беше най-доброто малко студио в света, произведение на изкуството. Негово творение. Негова рожба.

Задържа тежестта над главата си с изпънати ръце, почувства как бицепсите му се изпълниха с кръв.

Веднага щом приключи тук, щеше да го унищожи.

На лицето му проблесна усмивка, за първи път от месеци.

Ето това щеше да бъде забавно.

— Значи... тук киснете? — попита Дейвид.

— Да. През повечето време.

Джошуа сви рамене. Беше ясно, че се гордее със стаята за игри, обзаведена с меки безформени кресла, с квадрати от сив и кафяв мокет на пода. Големи тонколони, огромен телевизор, свързан с X-бокс и кабел; възглавници навсякъде и дори малък хладилник. Имаше и бюро с компютър за игри. Всичко беше страхотно.

— И на покрива. Имаме басейн на покрива — каза Рут, леко поруменяла. Гледаше Рона с известно страхопочитание. На седемнадесет и от Ню Йорк. Рут бе едва в седми клас, наскоро

получила първия си спортен сутиен. — Аз обичам и да чета в градината. Мама и татко са я проектирали чудесно. О! Съжалявам.

Руменината ѝ се засили.

Дейвид погледна близначката си и двамата размениха леки усмивки.

— Няма нищо, Рут. Не си длъжна да се извиняваш, защото твоите родители са разумни хора.

— И нашите са разумни — застъпи се Рона.

— Майка ни, да.

— Може би има две страни. Може би... може би татко изживява нервна криза или нещо подобно. Не знаем — каза Рона.

Джошуа затътри крака, сведе поглед към пода.

— Не знаем. Права си. — Дейвид Голдстейн реши да разведри атмосферата. Не искаше да засрамва младите си домакини. Освен това беше хубаво да има и други хора, за които да се тревожи точно сега. Сигурно се чувстваха толкова неловко, колкото той и Рона. — Както и да е, радвам се, че сме тук. Имах нужда да се откъсна от онази драма.

— Слънцето навън е супер — каза Рона. — Обичам да плувам. Стаите ви са огромни.

— Мама ни каза, че вие имате страхотен апартамент — отбеляза Джошуа Кребс.

— Готин е, но дори най-хубавите жилища в Манхатън са тесни в сравнение с Ел Ей. Това тук е като палат. Какви игри имате?

— „Скайрим“ — отвърна Джош. — „Уърлд ъв Уоркрафт“...

— Слава богу — каза Дейвид.

— Аз харесвам „Майнкрафт“ — сподели Рут. — Главно на моя компютър. Ти играеш ли?

По-голямото момиче поклати глава.

— И аз вече не много често. Обичам да чета и да плувам. Джош много тренира, имаме хубава фитнес зала...

— Ще бъде върхът — решително каза Дейвид. — Да поработя върху тена си, да постегна бицепси, да се запозная с някое и друго горещо маце... познаваш ли такива, пич?

— А... аз...

— Шегувам се, приятел. Освен ако се мотаеш с какички в училище. Падам си по по-зрели мадами.

Момчетата се засмяха.

— Искаш ли да ти покажа басейна? — предложи Рут на Рона.

— Разбира се. Ще се радвам.

Беше искрена. Може би наистина просто имаха нужда да се откъснат от цялата драма. Тя обичаше родителите си, толкова се тревожеше за тях, а нямаше никаква полза да стои и да гледа как майка ѝ се бори сама. Това момиче беше сладурана. И макар и да бяха по-малки, децата на семейство Кребс бяха забавни. Приятно бе да прекара известно време с хора, които нямат никакви грижи.

— Добре, хубаво. След мен, хора — каза Рут. — Хей, Рона, в края на Трета улица има голям мол. Дълго кисна там през повечето уикенди. Обичаш ли да обикаляш по магазините?

— Хей, пич, караш ли сърф? Ходя в един клуб в Санта Моника в неделите, ако искаш да дойдеш — каза Джош на Дейвид.

— Аз сърфирам само в мрежата. Това е. Пристрастен съм — отвърна Дейвид.

Джош Кребс видимо изпъчи гърди.

— Мога да ти дам няколко урока, ако искаш да научиш най-основното.

Дейвид се усмихна. Сърфинг на слънце, защо не, по дяволите? Отново срещна погледа на Рона. Беше очевидно, че и тя изпитва същото. Облекчение. Не можеха да решат проблемите между баща си и майка си; можеха да помогнат само на себе си. Засега и това бе нещо. И той щеше да се възползва от възможността да престане да мисли.

— Да. Супер. Ще се радвам да покарам сърф, защо не.

Джошуа кимна. Това беше страхотно. За него бе облекчение, че близнаците Голдстейн не се оказаха гадняри, не се държаха надменно, защото бяха по-големи и от Ню Йорк. А докато се мотаят с тях, двамата с Рут щяха да имат какво друго да правят, освен да се терзаят заради баща си и Мартин. През повечето време и майка им бе тревожна и стресирана, дори Рут бе доловила това. Той не искаше да мисли за всички глупости, които се случват.

Може би четиримата щяха да станат отбор. Да се развличат взаимно от цялата болка на възрастните около тях. Достатъчно трудно му бе да се справя със своя социален живот в училище, и без да се натовазва с проблемите на родителите си.

Да, може би това щеше да се отрази добре на всички.

Роуина се задъхваше във водата. Протегна изящната си ръка, намери с пръсти ръба на басейна. Хвана се за парапета, измъкна се. Дишаше тежко, от нея се стичаше вода. Бързо се подсуши и почти побягна навътре в къщата. Двадесет минути по-късно бе в колата си, на път към офиса на Майкъл. Беше нужно голямо усилие, за да не завие машинално в обратната посока, към „Музика“.

— Добро утро, госпожо Кребс. — Беше Елън, асистентката му. — Господин Кребс каза да ви очаквам. Подготвили сме офис за вас, точно срещу неговия. Всичко вече е готово.

— Много благодаря — каза Роуина. — Много мило от ваша страна. Би ли ми донесла каничка чай? С малко захар?

— Разбира се, госпожо. Веднага.

— Спасяваш живота ми. Наричай ме Роуина, ако обичаш.

— Добре, Роуина. Ще ти донеса чай.

— Впечатлена съм, че има, в интерес на истината — каза Роуина. — Доста необичайно за Ел Ей.

— Не се изненадвай. Господин Кребс се обади по-рано. Той мисли за всичко.

Роуина почувства прилив на умиление. Майкъл наистина се сещаше за всичко. Господи, беше удивително колко силно е влюбена в него, все още. За секунда с мъка се сети за Топаз. Но приятелката ѝ трябваше да се справя сама, поне засега. Тя бе твърде заета.

Влезе в офиса. Беше далеч от просторните ѝ помещения в „Музика“. Прозорците с изглед към Сънсет Булевард бяха средно големи, нямаше стъклени стени, разкриващи великолепни гледки. Но Майкъл се бе възползвал от възможността да я накара да се чувства като у дома си. Платинените ѝ дискове, плакати от турнета, всичко лично, което бе красило предишното ѝ работно пространство, вече бе тук, окачено по стените. Всъщност този офис бе наполовина по-малък и затова сувенирите и снимките заемаха целите стени от пода до тавана. Това придаваше на стаята странен, уникален вид. Роуина не можа да сдържи усмивката си, когато видя, че Майкъл е постлал дори любимата ѝ турска пътека пред новото ѝ бюро. Имаше съвсем нов супер лаптоп „Епъл“, последна дума на техниката, невероятни тонколони и телефонна система, достойна за офисите на ООН. Освен всичко това си бе направил труда да напълни кристални вази с

великолепни ароматни букети от бели рози и лавандула, фрезии и ириса и дори силно ухаещи зюмбюли. Изглеждаше сякаш се е потрудил някой от най-добрите декоратори.

Сега тя трябваше свърши толкова добра работа, че всичките му усилия да са си стрували.

Седна на ергономичния стол зад извитото си бюро и вдигна телефона. Първият човек, на когото щеше да се обади, бе Лилиан Карпентър, която ѝ бе асистентка през последните пет години.

— Лилиан. Роуина е. Как си?

— Роуина? Роуина! О, господи. Не... Добре съм. Не очаквах да се обадиш.

— Разбира се, че ще се обадя. Ти си първа в списъка ми. Ще останеш ли там?

— Роуина, искрено съжалявам, но не мога да говоря.

— Какво искаш да кажеш?

— Запазвам работата си. Всъщност ще ме повишат. Но не и ако разговарям с теб. Това е строго забранено. Моля те, разбери ме! Казват, че си вършила лоши неща.

— Какво, по дяволите? Какви лоши неща? Това са глупости, Лилиан, и ти го знаеш.

Тонът на бившата ѝ асистентка стана хладен, дистанциран.

— Не зная нищо. Казах ти, не мога да разговарям с теб. Не е честно да ме задържаш на телефона.

Роуина трепереше от гняв. Потърка слепоочията си.

— Не мога да повярвам. Отнасях се добре с теб. Колко ти предложиха?

— Ти така и не ме повиши. Новият шеф ще го направи. И възнамерявам да окажа пълно съдействие при вътрешното разследване. Дочуване, Роуина. Моля те, не създавай неприятности и на двете ни, като се обаждаш отново.

Роуина бавно сложи слушалката обратно на поставката. Лилиан бе взела решение. Добре. Навярно ставаше дума за доста пари. Преглътна наранените си чувства; това беше Ел Ей, където лоялността се продаваше по-евтино от кафе лате на промоция. „Мисли, по дяволите, мисли.“

В „Музика“ ставаше нещо. Нещо голямо. Много по-голямо от уволнение на един изпълнителен директор. Когато започваха да

повишават и подкупват асистентите, това означаваше, че корпоративното ръководство иска да се разкрият някои неща за нея, верни или не.

— Ето чая ти, Роуина. — Елън влезе с пъргава походка и остави малък поднос на бюрото. Имаше красив порцеланов чайник и старинна сребърна захарница с лъжичка, но бяха сложени до голяма, леко очукана чаша с изглед от Блекпул. — Майкъл каза, че това наистина ще те накара да се почувстваш като у дома си. Каза, че никога не пиеш от малки изящни чашки.

— Напълно прав е. — Роуина се засмя с глас. — Съпруг на годината. Как може да съм такава късметлийка?

— Да му кажа ли това?

— Не, за бога. Нека го накараме да мисли, че все още трябва да полага усилия. Мъже като Майкъл Кребс не могат да живеят без предизвикателство.

— Имаш право.

Елън се оттегли и затвори вратата след себе си.

Роуина наля чай в очуканата чаша, разбърка няколко захарчета и отпи голяма, затопляща глътка. След това отвори чекмеджето на бюрото си и намери куп жълти листчета. Грабна химикалка и написа първите неща, които ѝ дойдоха наум.

Уволнена. След страхотни резултати. Без предупреждение.

В самолет. Не са искали да узная.

Тактика на изпепелената земя? Забавят плащането, заплашват асистентката ми, подкупват я.

От неизвестен източник до специализираните списания достига унищожителна информация за личните ми качества. Следваща стъпка — вътрешно разследване. Лириан иска да бъде полезна.

Причини за очерняне на бивш служител?

Не желаят да ми изплатят дължимото по договор.

Поразмишлява върху това няколко минути.

Не. Лошо е за бизнеса. Само адвокатските хонорари ще струват повече от сумата по договора. Назначаването на нов директор става по-трудно, защото адвокатът му няма да вярва, че компанията спазва обещанията си в случай на уволнение.

Добре. Не са пари. Нещо друго. Предишното управление трябва да бъде дискредитирано. В чии очи? Кой има полза? Каква е играта тук?

Още чай. Това бе полезно. Роуина винаги се бе удивлявала как старомодният метод — писане на ръка върху лист хартия — кара човек да помисли трезво. Сякаш някакъв невидим учител оценяваше съчинението ѝ в училище. Компютрите не можеха да ѝ помогнат. Това стимулираше мозъка.

Само бордът има тази власт. Значи, те имат нещо общо. Това означава превземане. Някой не иска да има проблеми с акционерите, които трябва да са доволни от резултатите ни през последното тримесечие. Нормално компанията би се ужасявала да ме загуби. Но този приятел, който и да е, иска да държи хората в страх. Дълбок страх. Страх, че могат да загубят инвестициите си, страх, че компанията ще фалира. Това означава да стоварят вината върху мен. Така акционерите ще бъдат безкрайно доволни, че някой иска да купи скапаната им компания. Неетично е, разбира се. Но както казват в „Спайнъл Тап“, „Парите говорят, интригите вървят“.

Значи, някой е подмамил борда на „Музика“ с висока оферта. Някой с адски много пари. Не компания. Никоя компания не би поела такъв правен риск.

Роуина допи чая си и си наля още една чаша. Беше поела по следата. Шерлок Кребс.

Търсим голям корпоративен играч с пари за трошене, желание да се пробва в музикалния бизнес и репутация на мръсник. Който и да стои в дъното на това, явно иска да ме заличи от лицето на Земята. Исква да ме използва като пример за назидание и в същото време да се сдобие със звукозаписна компания на безценица.

Още глътка чай. Роуина взе химикалката си и отново наведе глава напред. Бе писала толкова дълго, че ръката ѝ почти се бе схванала.

Кой се вписва в този профил, по дяволите?

Изведнъж рязко изправи гръб на стола си.

— Господи — каза тя на глас. — Това е само Конрад Майлс.

Кръвта нахлу в главата ѝ, зави ѝ се свят. Сърцето ѝ биеше неудържимо. Отново се облегна назад, благодарна, че е седнала. Найсетне приливът затихна. „Не бива да постъпвам глупаво — помисли си Роуина. — Струва ми се добро предположение. Но просто не мога да се влюбя в теорията си. Трябва да я проверя.“

Не искаше да натоварва Майкъл на този етап, а Топаз определено не бе на разположение.

„Сама си, скъпа.“

Отново вдигна телефона и набра друг номер. Рик Кравиц, бивш banker и член на борда на директорите на „Музика Рекърдс“. Адски скучен тип. Бе натрупал първия си милион като счетоводител. Рик беше от онези вдъхващи достолепие сериозни типове в корпоративния живот, някой, от които всяка компания би искала да има в борда си само като чифт сигурни ръце. Беше алчен, но прозрачен.

— Офисът на господин Кравиц. За кого да предам?

— Здравейте, обажда се Розалина от офиса на Орландо Стоунбридж — каза Роуина, представяйки се за асистентката на председателя на борда. — Можете ли да свържете господин Кравиц с господин Бърман?

— Разбира се. Почакайте само минута, ако обичате.

Последва пауза от другата страна на линията. След това зазвуча неговият глас.

— Питър! Радвам се да те чуя. Как вървят нещата? Разписаха ли чека ти вече?

— Не мисля, че накрая Конрад Майлс ще ви разпише този чек — решително заговори Роуина. Полагаше усилие гласът ѝ да не затрепери. — Рик, всъщност би трябвало да настояваш за плащане в брой. Вчера обядвах с Конрад. Знае, че мога да му предложа по-добра сделка. Исква компанията лесно и безпроблемно, без съдебни дела. Затова ето какво предлагам, заради старото ни приятелство. Давам на теб и останалите нещастници, които ми забихте нож в гърба, двадесет и четири часа да подадете оставка, правите писмено изявление, което напълно ме реабилитира, и аз няма да отида при федералните с аудиозапис на последното ви заседание, който стои в компютъра ми и само чака да бъде пуснат в Ютюб.

— Роуина, не разбирам.

— Съдейки по онова, което ми каза Конрад, смятам, че напълно разбираш. Както казах, направих на онзи приятел по-добра оферта. И взех записа за допълнително подсигуряване. Много глупаво от твоя страна да си въобразяваш, че не зная какво става.

— Твоето уволнение няма нищо общо с офертата на Конрад Майлс. Всякакво твърдение за противното би било лъжа. — Треперенето в гласа му издаваше, че е притиснат до стената. Рик Кравиц не бе свикнал да му се противопоставят. — И все още вярвам, че можем да предложим на „Майлс Индъстрис“ по-добра сделка. Почакай, докато поговоря с него, Роуина. Ще се вразуми. Истината е, че не те харесва особено.

Ето. Бе получила потвърждение. Оказа се толкова просто.

— Добре, да видим. Обзалагам се, че ще предложи на мен повече пари, отколкото ще даде на всеки от вас.

— Моля те. Ти беше страхотен директор на звукозаписна компания, Роуина, в дните, когато вашата индустрия наистина означаваше нещо. Но онези дни отдавна са минало. Ти ни показва пътя, сега всеки залага на каталозите, не на нова музика. Конрад Майлс не иска изпълнителен директор. Исква закупуването да мине гладко. Не вярвам да ти предложи сума, близка до петдесет милиона.

„Петдесет милиона.“

— Е — усмихна се Роуина, — определено пазарната цена се е вдигнала доста нагоре от тридесет сребърника, а, Рик?

— Няма нищо смешно. Аз съм евреин.

— Както и съпругът ми и мислех, че е доста смешно. Но не това е важното. Важното е, че вие ще изглеждате жалки на масата на борда. Конрад Майлс може да не ме харесва, но мисля, че вас ще ви намрази.

— Нима? — попита Рик с превзета нотка в гласа. — И защо така, Роуина? Продължавай, светни ме, защото е ясно, че блъфираш. Обзалагам се, че Конрад не ти е предложил нищо.

— Близо си, но не уцели точно в десетката. Не само не ми е предложил нищо, а дори не съм разговаряла с него. Нямах представа кой ви е подкупил, копелета, за да съсипете тази компания, да вербувате асистентката ми, да ме уволните и да наговорите лъжи пред пресата. Но помислих критично. И след това реших да стрелям напосоки. В празното пространство — твоя мозък. Честна дума, трябваше аз да ти предложа сделка, Рик. Пропя като канарче.

— Господи — промърмори Рик Кравиц. — Мили боже!

— Ти ми каза, че е Конрад. Ти ми каза, че е платил на всеки от вас по петдесет милиона, за да подмамите акционерите да ви продадат дяловете си на безценица, като ме уволните точно когато съм най-полезна на тази компания. Някога беше честен човек, Рик. Тъп кучи син, но поне честен. А сега си като всеки друг мошеник от борд на директори, готов да продаде честта си на онзи, който предложи най-висока цена. Толкова ли ти е нужна още една къща на плажа в Хамптънс?

— И ти не си светица — каза Кравиц и гласът му издаде безсилие.

— Може би. Но не съм и крадла.

Роуина му затвори. Не искаше да чува нито дума повече. Цялото напрежение бе изчезнало. Без да се спре, тя грабна телефона и набра трети номер.

— Дан Цукман — каза гласът.

— Дан? Колко големи са топките ти?

Той се засмя.

— Това трябва да е меденият глас на Роуина Кребс. За жалост, няма кой друг да ме разпитва за топките ми в десет сутринта.

— Виновна. Впрочем, нали не са увиснали?

— Ах ти, лошо момиче. По-големи са от всякога. Попитай жена ми. Плащам ѝ, за да го потвърждава, с диамантена гривна за тенис за всяка годишнина.

Сега бе ред на Роуина да се засмее.

— Това е супер, защото ще ми трябва страхотен адвокат със стоманени топки.

— Бива те да говориш мръсотии на един правист — отбеляза Дан. — Кого ще съдя? Президентът на Съединените щати?

— Почти толкова лош и пет пъти по-добре въоръжен. Какво ще кажеш за Конрад Майлс?

Последва дълга пауза. Когато приятелят ѝ отново заговори, шеговитата нотка бе изчезнала от гласа му.

— Роуина, от двадесет години съм твой адвокат и ако наистина искаше да съдиш Президента, щях да работя за теб с хъс. Щом си решила да съдиш Конрад Майлс, мога да се заема и с това. Но ще загубиш. Тогава и аз ще загубя цялата си клиентела. Така действа той. Не проявява никаква милост. Зная, че са те уволнили от „Музика“, което е абсолютно ужасно. Но дори и да притежаваше всяка акция и всички мастъри на всички групи, записвали в твоята компания, нямаше да разполагаш и с един процент от капитала на „Майлс Индъстрис“.

— Значи, не можем да се борим с него? — Сърцето на Роуина се сви. Дан никога не би ѝ дал лош съвет. — Така ли?

— Можем да поговорим с него и да му предложим споразумение. Като твой адвокат, това е най-доброто, което бих те посъветвал да направиш.

— Но фактите тук...

— Слушай какво ти казвам. Фактите са несъществени. Конрад Майлс е машина. Спести на себе си и Майкъл години мъчителна болка. Ще похарчиш всеки цент, който имаш, и ще продължиш да губиш. Накрая двамата ще живеете от социални помощи във Вали.

— Вече го победих веднъж — каза Роуина. — Тогава спасих „Музика“.

— Да. Невероятно, но факт. В случай че не си забелязала, Конрад Майлс набра такава инерция, че оттогава не е загубил нито една сделка.

— Мислиш, че затова ме е погнал сега? Недовършена работа.

— Терапевтът ми ме съветва никога да не задавам въпрос, когато зная отговора.

Роуина не каза нищо. За първи път след уволнението си се чувстваше в капан. Изгубена. Нямаше представа какво ще стане по-нататък.

— Ако искаш да наминеш да се видим, можем да си уговорим среща по всяко време. Може би има нещо, което мога да използвам в предложението за споразумение...

— Не. Прав си. За него е лично. Не иска споразумение с мен; иска да ме накаже. Аз съм единствената жена, която го е победила.

— Е, имаше и друга, ако държиш на подробностите. Не участва ли и приятелката ти Топаз?

Студеният обръч, сковал сърцето на Роуина, леко се затегна.

— Да — потвърди тя. — Да, така беше.

Кребс проследи Роуина с поглед, когато тръгна към звънящия телефон. Навън децата ритяха футболна топка на малката зелена площ.

— Ало?

Лицето ѝ леко помръкна и тя преглътна.

— Да, разбира се. Тук е. — Подаде му телефона. — Деби е.

Дори днес стомахът му се свиваше при мисълта за разговор между двете, въпреки факта, че Деби отдавна бе омъжена повторно и много щастлива, далеч от него. Ядоса се, че Роуина бе вдигнала. Защо не погледна номера, преди да скочи така?

— Здравей. — Сърцето му подскочи до гърлото. — Какви са новините?

— Има лечение, което може да се окаже подходящо за него. Експериментално. Инжектират радиоактивни частици право в черния дроб. Атакуват раковите клетки, когато има разсейки.

— Какви са рисковете?

— Допълнително увреждане — отвърна бившата му съпруга. — Белите му кръвни клетки трябва да бъдат значително повече, отколкото сега, дори за да опитат.

— Добре, добре. Какво мисли онкологът му?

— Казва, че рискът е добре премерен. Здравната осигуровка няма да покрие...

— Няма проблем. Дори не е нужно да го казваш, знаеш това.

— Много си щедър. Болногледачката се справя чудесно. Амелия ми каза, че си намерил медицинска сестра, която може и да готви.

Кребс леко се усмихна. Навън другите две деца тичаха на слънце, сякаш всичката жизнена сила на света е заключена в тези тийнейджърски крака.

— Надявах се да успее и да го накара да яде.

— Планът работи. Марти казва, че никога през живота си не е ял толкова много броколи или боровинки.

— Искам отново да дойда там, да се срещна с лекарите.

Деби въздъхна.

— Майкъл, може би е по-добре да изчакаме известно време. Гледай си живота.

Той настръхна.

— Марти е животът ми.

— Да, но не е нужно да го притесняваме. Само ще излъчваш тревожност, ако се суетиш около него. Планирай пътуване на всеки шест месеца и обаждане по телефона на всеки два дни. Мога да го помоля да каже на доктор Розентал да ти се обади.

— Направи го, моля те, Деби. Искам да поговоря с някого от хората, които го лекуват.

— Резултатите от поредните му изследвания ще излязат в понеделник. Ще видим как му се отразява химиотерапията.

— Добре — каза Кребс. — Както и да е. Ще платя колкото трябва за всичко, което поиска.

— Страхотно. Е, сигурно докторът ще ти се обади утре.

Искаше му се да я попита как е, как приема всичко това, но вече бе затворила.

Кребс задържа слушалката до гърдите си.

— Ще повикам децата за вечеря — каза Роуина.

— Може да я пропусна.

— Но, Майкъл, къри е, любимото ти и...

— Искам да остана сам. — Знаеше, че излишно ѝ повишава тон, но не се сдържа. — Дай ми малко пространство.

— Зная, че са много пари — каза доктор Розентал.

— Проблемът не е в парите. Ще получите колкото са нужни. Искам само да узная как това ще помогне на сина ми.

Устата на Майкъл бе пресъхнала. Никога през живота си не се бе чувствал толкова безсилен.

— Засега туморите се оказват резистентни на химиотерапията. Леко са се свили на места, бавно нарастват на други.

Майкъл почувства физически ужас.

— Господи! Не.

— Искам да ги отстраним. Съсредоточени са главно в едната половина на черния дроб. Мога да я отрежа. Ще загубим много тъкан, но черният дроб е един от най-издръжливите органи в човешкото тяло. Затова алкохолиците живеят.

— Но тук има едно „но“...

— Но... има и няколко малки тумора от другата страна. Трябва да ги улуча точно и да ги премахна. Така ще остане достатъчно здрава тъкан, когато бъде отстранена останалата част от черния дроб.

— Направете го. Ще получите парите до утре.

— Добре. За операцията ще бъдат нужни много специалисти, затова струва толкова...

— Няма значение — прекъсна я Кребс. — Доктор Розентал, парите са нужни точно за такива случаи.

— Радвам се, че имате такова отношение. Ако лечението е сполучливо, може да убедим повече осигурителни компании да го покриват. Ще помогнете на други семейства, ако това означава нещо за вас.

Кребс кимна. В друг живот би означавало нещо, но в тази минута единственият, който го интересуваше, бе Мартин Кребс. Неговият свят имаше само един обитател.

— Искам да дойда и да видя сина си след операцията.

— Трябва да се разберете с него, господин Кребс. Сега разговарям с вас само защото той ми даде разрешение. Знаете това. — Доктор Розентал замълча за миг. — Няма да бъде различно дори ако спонсорирате цялата ми болница.

— Ще поговоря с Марти. Благодаря ви.

Кребс изключи телефона, чувствайки се по-безпомощен от всякога. Но това бе нещо, с което трябваше да се справи.

Деби бе права. Пътуването, за да види Марти, можеше да почака още един ден. Трябваше да се върне в играта. Време бе да възвърне контрола си, заради всички.

„Мамка му — помисли си той, — и без това пенсионерският живот е пълна скука.“

Майкъл стоеше със строителния предприемач на малък хълм на скалите. Беше още един прекрасен ден в Малибу; предобедното слънце напичаше, а лек бриз раздвижваше сухите треви и розови цветя, които преобладаваха в крайбрежния пейзаж. Той вдъхваше от мириса на морска вода във въздуха и на моменти вятърът хвърляше освежаващи пръски пана в лицата им. В небето се плъзгаха едно–две пухкави бели облачета, а над тях кръжаха чайки, които надаваха викове от време на време и се спускаха към топлите води, за да ловят риба.

Студиото беше огромно. Разположено на четири акра земя, то бе проектирано като дълъг, нисък полумесец, така че всяко помещение да има стъклена стена с изглед към морето. Градината на дюните бе хитро засадена с изключително лесни за поддържане храсти и треви, които се сливаха със скалния пейзаж. В единия край на градината имаше внушителен плувен басейн с олимпийски размери, затоплян с най-модерната соларна технология. Оставаше скрит от погледа зад редица високи кипариси, специално внесени от Италия. Около басейна се извиваше алея с големи мраморни плочи. Стратегически разположените шезлонги и масички имаха подвижни сенници, за да пазят от слънцето всички рокаджии и рапъри, които се тревожеха за кожата си. Далечният край на басейна бе насочен към морето, за да могат богатите клиенти на Майкъл да плуват до ръба и да гледат право към безкрайната проблясваща океанска шир.

Чувството за уединение също беше важно. Майкъл знаеше това от музикантите, преуспелите, които през целия си живот полагаха усилия, за да носят забавление на други хора. Той искаше да имат пространство, когато правят музика.

За едно страхотно студио бе нужна не само добра звукозаписна техника. Важни бяха и хората в него, атмосферата, настроението на музикантите, които свиреха там. Част от гениалността на Майкъл Кребс бе, че разбираше втората страна на уравнението. Понякога

групите прекарваха по шест месеца, дори повече, затворени в звукозаписно студио. Ако човек искаше да бъдат в най-добрата си форма, не бяха достатъчни само фейдъри и миксери.

— Господи! — Карол Адабек бе построил къщата на Майкъл и Роуина. Екипът му работеше бързо и качествено, придържаше се към бюджета и през последното десетилетие Майкъл бе разчитал на тях за всеки проект, който има. — Това е невероятно. Не съм виждал нищо подобно. Ако работех тук, никога не бих напуснал.

— Такава беше идеята, в общи линии.

— Каква е онази сграда в ъгъла на парцела?

Карол посочи към масивно двуетажно здание, построено в модернистичен стил, като къща на плажа. Гълъбовосивата външна облицовка представляваше ламперия от боядисани и лакирани дървени плоскости, които отразяваха отблясъците от океанските вълни.

— Това е фитнес центърът ми. Долният етаж е оборудван с уреди за вдигане на тежести, само най-добрите, плюс душкабини и съблекални. Залата е огледална и едната стена гледа към водата. Винаги е хубаво да гледаш океана. Вдъхновява те, когато се опитваш да поддържаеш форма. Горният етаж е за кардио тренировки. Имам бягащи пътечки, елиптични тренажори, гребец-тренажори, ескалатори, почти всичко, за което можеш да се сетиш. Могат да бягат и да съзерцават Пасифика. Зад това има йога студио с постелки. Мъжете го използват за разтягания и пилатес, а понякога женските групи или соул певиците искат да викам любимите им инструктори по танци и йога гурута.

Карол го гледаше втренчено.

— Това е зашеметяващо. Каза ли ти някой, че може би се увличаш?

Майкъл поклати глава.

— Кара музикантите да работят по-добре. Повечето продуценти не мислят както би трябвало да мисли един директор. Звукозаписните компании и мениджърите ме обичат дори когато самият аз не седя зад мишпулта. Толкова е хубаво, че дори най-капризните примадони искат да идват тук — засмя се той. — И ме търсят като спешен хирург, когато графикът на бандата е претоварен. Могат да редактират запис, да работят върху ремикс и да отработват хореография на едно и също

място. Навсякъде другаде суперзвездата губи ценно време в пътуване по магистралата до Ел Ей и обратно.

— Значи, си е струвало?

— Напълно. Възвръщам инвестициите си двадесеткратно. Постоянно сме ангажирани. Или поне бихме, преди да уволнят Роуина. Трябваше да запиша три албума за „Музика“ един след друг.

— Това е ужасно. Съжалявам.

— Няма за какво. Затова си тук. Дадох ми страхотна възможност. Приключвам със звукозаписната дейност. Време е да отстъпя място на новото поколение. Всичко, което съм направил, няма да избяга — искам да почивам на тези лаври. А може би и на нови.

„И да натрупам малко истински пари“, не добави той. Чекът за болницата бе почти непосилен. Четвърт милион долара за експериментално лечение. И кой знаеше колко често Марти щеше да се нуждае от нови операции?

— Значи, искаш да го разработиш. Умен ход, приятел. Само парцелът струва... — Карол тръсна ръце. — Дори не мога да ти кажа. Това са акри първокласен крайбрежен терен в Малибу. И още акри тревна площ отзад. Идеален достъп до магистралата; вече имаш басейн и фитнес център... хората ще се редят на опашка да купуват жилища тук. Дори само в съществуващата сграда мога да вместя двадесет двустайни и още десет тристайни апартамента. Може би повече, зависи от плана на етажите. Но ти е нужно разрешително за строеж. Познаваш ли политици?

— Мислех, че ме познаваш по-добре — Майкъл Кребс се усмихна. — Издействах разрешителни още миналото лято. Валидни са още осемнадесет месеца. Но възнамерявам не само да превърна студиото в жилищна сграда. Имам цялостни планове за комплекс с ниски кооперации и зелени площи. Ще създам не само една сграда. Ще построя нов квартал в Малибу. Какво мислиш за това?

Карол подсвирна.

— Мисля, че идеята е страхотна, но, Майкъл, дори ако утре се откажа от всеки друг проект, който сме поели, нямам достатъчно хора за изпълнението на този. Нужен ти е ръководител за такъв голям проект. И голям банков заем.

— Зная. Затова искам да се разтършуваш в околността и да ми намериш хора, които да се включат в начинанието. Законно

пребиваващи, никакви синдикати. Можеш да привлечеш американци, мексиканци, литовци, не ме интересува. Ще плащам надници и ще предлагам почивки и добри условия. Но не искам да завися от банките. — Кребс прокара ръка по плешивото си теме. — Някой подлага крак на Роуина, а това означава, че ако поискам заем, ще създава спънки и на мен. Ето какво предлагам. Ако ми събереш добър екип и работиш по този проект с разумен бюджет, ще заделя десет процента от собствеността за работниците ти. И те ще извлекат дивиденди. Няма да продавам тези апартаменти. Ще ги давам под наем. Всичките. Ще осигуриш материали, най-добрите, няма да се скъпим. Аз ще ги платя. За всички сгради, една по една. После ще започнем да ги даваме под наем, по тарифата за най-люксови жилища. С приходите от депозити ще започваме следващата кооперация. А лично ти? Като мениджър на проекта, ще получиш един процент. Но всеки поема риск. Никой няма да разполага с дела си преди завършването на проекта, навреме или по-рано.

Настъпи тишина, нарушавана само от виковете на чайките над главите им и пляска натоплите океански вълни върху белия пясък на плажовете на Малибу.

— Ще получават ли достатъчно за препитание?

— Да, но ще бъде скромно. Примамливо е за работниците само ако искат накрая да притежават нещо. Иначе ще тръгна по традиционния път. Банки, големи строителни фирми. — Майкъл се усмихна. — Но няма да бъде никак забавно.

Карол подсвирна.

— Никога не съм чувал за подобна сделка.

— Подходящо е за млади мъже. Момчета без семейства и ипотечи, амбициозни момчета, готови да направят жертви сега, за да спечелят истински пари за себе си в бъдеще. Десет процента. Съвсем реално. Екипът, който наемеш, ще получи десет процента за вечни времена. Така ще строят бързо, качествено и евтино. Ще притежават дял. Малко състояние. Достатъчно, за да не бъдат на улицата, може би да си купят собствен апартамент. Искам страхотен екип, а нямам голям капитал, така че... — Кребс сви рамене — да бъдем изобретателни.

Роуина го бе поставила в същото положение преди време, много отдавна, когато бе поискала да продуцира новото ѝ откритие без пари. Беше го направил, без да поиска хонорар на стойност милиони.

„Атомик Мас“ се оказаха мегахит и донесоха цяло състояние и на двамата.

— Страшно ми харесва — каза Карол след дълга пауза. — Почакай да поговоря с някои хора. Утре ще ти дам отговор.

— Чудесно. Но ела при мен с „да“, екип и гюлетрошач. Трябва да се залавяме за работа.

Карол хвърли последен поглед към звукозаписното студио, извитата му повърхност, проблясваща на слънцето.

— Нали не си сантиментален, Кребс?

Майкъл сви рамене.

— Музиката ни направи това, което сме. Студиото е само инструмент. Всъщност понякога ставам доста сантиментален. — Леко се усмихна. — Например в момента съм се предал на силно чувство и то е гняв.

Карол му подаде ръка.

— Разбирам те, шефе. Ще участвам.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мисля, че си много смела — Ким протегна ръка и леко потупа Топаз по коляното. — Да можеш да се справиш с всичко това толкова публично и същевременно да вършиш работата си както трябва.

Топаз отвърна на усмивката ѝ. Водещата проявяваше искрено съчувствие и си личеше. Това беше добра телевизия, вече се бе убедила.

— Жените всеки ден се опитват да балансират между личния си живот и работата, дори когато всичко е наред. Дори когато единственият проблем е, че дъщеря ви тийнейджърка казва, че ви мрази, защото не ѝ позволявате да сложи черен лак на ноктите си.

Публиката силно се засмя. Прозвучаха аплодисменти.

— Трябва да престанем да се правим на супержени и да си въобразяваме, че по някакъв начин сме се провалили, ако в живота ни се случи нещо лошо. — Топаз вдигна глава и погледна право към публиката в отговор на одобрителните им усмивки. — Голяма част от натиска, на който сме подложени днес, идва от опити да запазваме достойнството си. Е, преглътнах това, че съпругът ми ме напусна. Всъщност никога не съм искала такава реклама. Не мога да намеря добро училище за децата си, може би е най-добре да останат там, където са. Трябва да можем да кажем: „Гадно е, разстроена съм“. А после да продължим с онова, с което сме били заети преди.

Последва нова серия аплодисменти, този път и подсвирквания.

— Може да си докоснала някаква струна — отбеляза Ким. — Но трябва да те попитам, Топаз, не мислиш ли, че вашата индустрия допринася с нещо за това? Всички онези свършени снимки в женските списания? Някоя от дъщерите ни не може да бъде достатъчно красива, достатъчно слаба...

Публиката отново изръкопляска. Топаз видя жените да накланят глави встрани срещу нея, вече по-враждебно настроени, докато очакваха отговора ѝ.

— Знаеш ли, Ким, сто процента си права. Тук мисля, че „Американско момиче“ ще промени историята. Лично аз поемам отговорност. И голям риск. — Погледна право в камерата. — За първи път имаме модел на корицата, чиято снимка не е обработена с Фотошоп. Всъщност и снимките към статиите ни не са изгладени.

Публиката полудя. Надаваха викове, ръкопляскаха, потропваха с крака по пода.

— Благодаря — каза Топаз. — Много благодаря.

— Почакай — каза Ким. — Това е голяма новина. Да видим дали съм разбрала правилно. Нали не говорим само за един експеримент с естествени снимки? Това е цялото списание?

— Да.

— Значи е специален брой? А следващия месец? Предполагам, че ще се върнете към нормалното.

— Не. Отсега нататък „Американско момиче“ няма да коригира недостатъци. Ако моделът има пъпка, гримьорите използват коректор. Това правят и нашите тийнейджърки. Дори на красивите момичета им излизат пъпки. А ако сте на двадесет и пет? Може да имате някоя бръчица около очите. Дори на челото. Жените остаряват, момичетата имат акне, червенокосите лунички... и всички сме красиви.

Аплодисментите за Топаз сега бяха толкова бурни, че на Ким ѝ бяха нужни няколко секунди, за да успокои публиката.

— Еха! Наистина разтърсващо. Може ли това да се превърне в нова тенденция в медийната индустрия?

— Не обичам да уча другите какво да правят. Но това е нашият избор. И дори рекламодателите ни ще видят, че поставяме знак, когато снимките им са обработени с компютърна програма. Потребителите трябва да знаят.

— Топаз Роси, много благодаря. Това специално издание на „Американско момиче“ ще бъде по сергиите в понеделник. Нямам търпение да си купя броя. Само така, Топаз!

Бурните аплодисменти продължиха и след като прожекторите угаснаха и един от техниците дотича да откачи микрофона на Топаз, за да може да се оттегли по време на рекламната пауза.

— Беше неотразима — прошепна Ким. — Можеш да бъдеш сигурна, че това ще влезе в новинарските емисии утре.

— Благодаря за възможността — каза Топаз. Докато слизаше от сцената, виковете и подсвиркванията на публиката отекваха в ушите ѝ.

— Беше сензационно — тихо каза Маргарет Ленг, вицепрезидент на пиар отдела на „Американ Мегъзинс“, която придружаваше Топаз при всяко интервю. — Най-доброто досега. Нямам представа как успяваш да кажеш нещо различно на всяко място, където сме били!

— Искам посланието да стигне до всички. Искам да използват това интервю. В един и същ бизнес сме. — Топаз изведнъж почувства вълна на изтощение. — Готова ли е колата? В офиса ще се чувствам като на почивка след днешния ден.

— Шофьорът те чака. Ще дойда с теб. — Маргарет пристъпи напред, кимна и се усмихна на всички. Изглеждаше в добро настроение и това повдигна духа на Топаз въпреки умората. Маргарет щеше да получи похвали или укори според последиците от този малък пиар трик; самата Топаз беше безкрайно доволна от блестящото си представяне. — Насам. Какво имаш предвид, как така сме в един и същ бизнес? Те не продават списания. Вярно, че понякога темата им е стил и...

— Не. Става дума за творчески бизнес. Целта на всички ни е да поддържаме интерес. Затова трябва да дам на всеки от тези приятели малко уникално съдържание, нещо, до което друго шоу или блог не се е добрал. „Американ Мегъзинс“ никога няма да интервюират звезда без шанс за нещо ексклузивно. Ако всеки получи своя уникална насока, ще я използва. Иначе предаването няма да бъде запомнено с нищо. Само да се появя в него? О, супер. Ето го и него. Здравей, Харолд. Изглеждаш като огромен шведски ангел на милосърдието.

Харолд се засмя с глас.

— А ти изглеждаш като двадесет и пет годишен модел. Значи сме наравно.

Маргарет започна да бърбори за демографските статистики за зрителите на последните три телевизионни предавания, в които бяха участвали. Топаз опря тила си на бледожълтата кожена облегалка и затвори очи.

„Не заспивай“.

Насочи мисълта си към следващата част от работата. Към движението около сергиите за списания. Абонираните читатели щяха да получат броя утре; в понеделник първите доставки щяха да бъдат по

рафтовете. Топаз бе направила цялата необходима подготовка. Сега нещата бяха извън нейния контрол. Младите американки щяха да решат.

А истерията около всичко това? „Американско момиче“ беше просто едно списание. През следващите два месеца този цирк щеше да се повтаря отново и отново. Различни заглавия. Различни пазари. Едно и също предизвикателство.

— Защо спряхме? — сънено попита тя.

— Попаднахме в задръстване, госпожо Роси — каза Харолд. — Когато излезем, остават само две преки до офиса.

— Добре. Откарай Маргарет. Аз ще слеза и ще повървя пеша. Ще стигна по-бързо.

Топаз грабна чантата си, отвори страничната врата и се промъкна между непомръдващите коли, без да обръща внимание на клаксоните, сви към тротоара и се отдалечи с решителен израз на лицето.

Маргарет Ленг затвори задната врата зад нея.

— Ау! Винаги ли бърза толкова?

— Нямате представа, госпожо — каза шофьорът с усмивка.

Джо Голдстейн лежеше по гръб на леглото. Мария упорито се трудеше с уста. Смучеше, ближеше, прокарваше устни нагоре–надолу по члена му като вакуумна помпа. Онзи съвършен задник ясно се виждаше в края на извивката на гръбнака ѝ, изваян като два великолепни златистокафяви хълма. В порно стил, тя използваше ръката си, раздвижваше меката кожа, докато го засмукваше.

Беше фантазията на всеки мъж. Но Голдстейн едва поддържаше ерекцията си.

— Ммм — замърка Мария, докато си поемаше дъх. — Джо, скъпи, толкова си загорял...

Може би. Но не за нея.

Джо отчаяно извърна глава, стисна очи. По-добре бе така, да не я вижда. Много отдавна, преди да срещне Топаз, бе чукал всичко, което се движи. Понякога младият Джо Голдстейн се озоваваше в леглото с момиче, чиито съблазнителни форми са били измама. Оказваше се с плосък задник, подпухнали бедра или гърди, които изглеждаха страхотно в пристягащ сутиен в нощен клуб, а висяха до пъпа, когато

вървеше из хотелската стая. Но джентълменската му тактичност не позволяваше да зарече възбудена женска и Джо бе овладял изкуството да затваря очи и да фантазира за момиче, чисто съвършено тяло изглежда точно като това на Мария.

А сега, когато в действителност бе с Мария, заобленият ѝ стегнат задник, изваяните ѝ гърди и прелестните ѝ засмукващи устни го отблъскваха.

Опита се да се съсредоточи върху усещането за тази примамлива, ненаситна мекота, която се плъзгаше нагоре–надолу по символа на мъжествеността му и отчаяно искаше той да свърши. Усети леко втвърдяване и чу Мария да издава стон на наслада. Беше умела колкото всяка проститутка. Но с това темпо щяха да останат така до сутринта. Езикът ѝ бе неуморен, но усещането бе почти мъчително. С Топаз никога не се бе сблъсквал с това. Тя стенеше само когато е искрена; не разиграваше театър...

Когато Джо искаше „свирка“, само се плъзваше зад Топаз, прокарваше ръце по гърба ѝ и страстно обхващаше задника ѝ. И когато дишането ѝ се учестеше от възбуда, рязко я завърташе, слагаше ръце на раменете ѝ и я караше да коленичи, точно пред него. Без приказки. Без нищо. Вече бе влажна и гореща; разкопчаваше ципа му, придърпваше панталона му надолу и започваше да смуче възбудения до болка член там, където са. В спалнята, на пътеката в хола, заключени в банята на някакво скучно вечерно парти у приятели... Топаз му духаше навсякъде. Господи, колко беше добра, и той с удоволствие я задоволяваше в замяна с пръсти, с език и дори с дланта на ръката си, когато бяха на място, където е невъзможно да се чукат...

— Господи — извика Джо и се замаята върху леглото. — О, господи...

Тя ближеше, смучеше, поглъщаше го. Отново почувства как устните и езикът ѝ го обхващат, лъскат и целуват. Нямаше спор, Мария бе страхотна в леглото.

„За някой друг“.

— Беше чудесно, скъпа.

Джо се плъзна към края на леглото, леко се надигна и отдалечи члена си от нея. Силните му ръце с лекота я повдигнаха, тежестта ѝ бе нищо за него. Притегли я към себе си и с усилие на волята я целуна по устните.

— Знаех си! Знаех си, че ще свършиш — мъркаше Мария. — Зная как да ти доставя наслада, скъпи...

— Просто си зашеметяваща. Мечта за всеки мъж. — Отново я целуна по челото и праметна крака през ръба на леглото с облекчението на затворник, който най-сетне ще прекрачи портала към свободата. — Трябва да тръгвам.

— Какво, вече?

— Зная. Иска ми се да можех да остана още — излъга Голдстейн. — Но в офиса подготвяме нова мащабна стратегия за придобиване на собственост и трябва да напиша допълнение към договора. Ще ми отнеме цял ден.

Мария нацупи устни.

— Е, добре, предполагам, че трябва да се примирия с това, щом имам връзка с вечно зает изпълнителен директор. Дано скоро нещата там се успокоят, скъпи. Искам да те заведа в Бевърли Хилс, да те запозная с леля си и братовчед си...

Само при мисълта за нещо подобно Голдстейн почувства гадене. За щастие вече се бе отдалечил на половината път до банята за гости и Мария не видя гримасата му.

— Ще поговорим за това друг път.

Без да чуе отговора ѝ, той влезе в мраморното мокро помещение, развъртя крановете и шуртенето на водата заглуши гласа ѝ. Грабна сапун, старателно се изми. Искаше да бъде чист.

Защото за първи път в зрелия си живот Джо Голдстейн се чувстваше омърсен след секс.

Това нямаше да завърши добре. Вече го бе проумял. Мария не беше от лесно прощаващите. Но вече не го бе грижа. Беше я чукал. Полошо, беше се издънил.

Отново се сапуниса, изплакна се и взе кърпа. Остави водата да шурти, за да не ѝ хрумне да влезе, за да му прави компания. Дрехите му бяха в шкафа, където ги бе оставил вечерта, планирайки това бягство още при влизането си. Бързо се облече. Едва когато бе готов за тръгване, нави ръкавите си и спря душа.

— Джо... — прозвуча гласът на Мария откъм спалнята. Голдстейн излезе от банята, напълно облечен, обут, със сако и вратовръзка.

— Мария, наистина трябва да тръгвам. Но обещавам, че ще се обадя.

— Обичам те, скъпи — извика тя.

— Приятен ден. Ще се чуем по-късно.

Джо излезе, затръшна вратата на апартамента след себе си и изтича до асансьорите. Натисна бутона. Докато чакаше, трябваше да напруга волята си, за да не поглежда назад към входната врата на Мария, сякаш тя щеше да изскочи полугола, загърната с хавлия, да го преследва, докато излезе от сградата.

„Не полудявай. Това не е «Фатално привличане». Мария е зряла жена. Може да има всеки мъж, когото пожелае.“

„Освен мен.“

Когато асансьорът пристигна, той стъпи вътре с чувство на облекчение, примесено с паника. Пътят пред него бе ясен. Трябваше да скъса с Мария. Нито ден, нито една нощ повече от тази пълна лудост. Да бъде с нея, не бе поведение на алфа-мъжкар — беше най-недостойният ход на света. Не искаше да има връзка с тази жена. Дори вече не я желаше. Беше се съгласил на това от страх. Страх да се изправи срещу онова, което бе причинил на Топаз.

„Отчуждение. Раздяла. Не изневяра.“

Това бе самозаблуда, разбира се, чиста самозаблуда, но Джо се вкопчваше в нея, за да спаси самочувствието си. Добавяха се и амбициите на Мария, настояванията на борда, чувството за вина, в чийто капан го поставяше тя и пристигането на Роуина, които го бяха подтикнали към публична самозащита, заради нещо, което дори не бе желал.

Звънеше на съпругата си. Отново и отново. Искаше да се извини, да обясни. Като че ли беше възможно. „Трябва ми само месец. Мога ли да получа временно разрешително за изневяра? Кълна се, че никога повече няма да правя така.“

Когато най-сетне бе успял да поговори с нея, нямаше нищо подобно. Беше жестоко. Би предпочел десет рунда на ринга срещу Майк Тайсън вместо болката, която Топаз го бе накарала да изпита.

И по-скоро би изтръгнал ноктите си с ръждиви клещи, отколкото отново да разиграе онзи пиар цирк пред медиите с Мария.

Що се отнасяше до разговора с децата... Голдстейн не можеше дори да мисли за това. Нямаше средство за справяне с тази болка. Те

бяха толкова далеч от него, емоционално, физически. Дейвид говореше като от дъното на дълбок кладенец. Рона сякаш преглъщаше сълзи, разговаряше с него по принуда. Казаха, че са на гости у семейство Кребс. Помолиха го да не се появява по телевизията. Казаха, че го обичат, и много го заболя.

Голдстейн затвори с обляно в сълзи лице. Беше му нужен час, за да се овладее. И да се опита да измисли начин да се измъкне от този проклет вълчи капан.

Не беше толкова лесно. Бе сключил сделка. Да отдаде на Мария един месец от живота си. А след по-малко от седмица щеше да се отметне.

Асансьорът се раздруса и спря в подземния гараж. Неговият лексъс бе паркиран на едно от местата за гости. Благодарен, той се качи, включи на скорост и потегли към улицата. Отвън чакаха фотографи. Остана с поглед вперен право напред, без да ги погледне, без да им даде каквото и да било. Ако снимката беше достатъчно скучна, можеше и да не я използват. Най-сетне успя да пропълзи през малката група мъже. По това време сутринта бе по-добре да тръгне по „Десето Авеню“, отколкото по уестсайдската магистрала. Не, че имаше значение. Всеки път бе добър, стига да го отвеждаше далеч от медиите и от бившата му приятелка.

След минути отново паркира, този път под сградата на НАТ, на онова хубаво, леснодостъпно директорско място.

Запита се докога ще бъде негово.

„Не. Мамка му. Добър съм в работата си. Страхотен. Аз не бих уволнил вицепрезидентка, ако е имала връзка с председателя на борда. Не биваше да чукам Мария, беше глупаво, но е лично.“

Обнадежден от тази мисъл, Голдстейн слезе от колата и се отправи към асансьора за директорските офиси. Беше този златен сутрешен час, шест, дълго преди и най-ранобудните служители да пристигнат на работа. Беше сам. Така мислеше най-добре.

Отиде до кафемашината и я настрои за силно кафе. Топаз бе по всички телевизионни канали, всички радиостанции. Напомняше му, че е загубил. Напомняше му за онова, което бе проявил глупостта да изложи на риск. Господи, беше толкова красива, толкова смела, толкова силна! Точно това, което би могло да се очаква от жената, по която бе хлътнал толкова дълбоко преди повече от двадесет години. Имаше

криза в работата си, с която се справяше, и използваше Мария, за да продава новото си списание. Невероятен кураж. Джо беше възхитен. Надяваше се да има възможност да ѝ го каже.

Кафемашината засъска. От нея излизаше приятен аромат. Наля си голяма, димяща чаша и я отнесе в офиса си. Скъсването с Мария бе нещо, което трябваше да направи за себе си. Не искаше да бъде с нея и това бе краят. Имаше тактични, деликатни начини да ѝ го каже. Щеше да се опита да прояви уважение. Но нямаше да остане с нея по принуда нито час повече.

Пиеше кафето си и гледаше през прозореца как слънцето изгрива над небостъргачите на Манхатън, струпани около централната част. Движението бавно започваше да става натоварено. Закусвалните отваряха. Банкери и младши адвокати потегляха за работа, показвайки какви мъжкар са, щом могат да излязат в този ранен час. Джо се наслаждаваше. Разбираше това чувство: амбициите и властта, звъна на пари, ритъма на града. По-вълнуващо от секс. Освен когато е с Топаз.

Това бе проблемът. Съпругата му. Докога щяха да бъдат разделени? Беше свалила венчалната си халка, бе видял по телевизията. А по телефона му бе казала, че вече ще разговаря с нея само чрез адвоката си. Изпращането на всичките му вещи във фоайето на офис сградата бе затвърдило страховете му.

Можеше да се раздели с любовницата си, но това не беше гаранция, че Топаз ще го приеме отново. Онзи огнен италиански темперамент бе закипял. И ако сега Топаз тъгуваше, в което Джо бе убеден, когато допълзеше обратно при нея да моли за прошка, тази тъга щеше да се преобрази в унищожителен гняв.

Терапия за двойки. Безкрайни кавги. Топаз щеше да хвърля това в лицето му, докато и двамата паднат мъртви. Тялото на Мария щеше да застава помежду им дълго, след като той се е отказал от него и от мимолетните наслади, които му носи. Докога щеше да се чука с призрак? Топаз никога вече нямаше да му има доверие. И накрая, поради човешката си природа, Джо щеше да се умори да иска прошка и отново щяха да започнат да се карат.

Можеше да се върне в апартамента тази вечер, ако Топаз го пусне там. Но дали можеше да се прибере у дома?

Кафето изстиваше. Той го допи и включи компютъра си. Проблемът с любовта беше, че всичко в нея зависеше и от друго

човешко същество. Дали затова мъжете се съпротивляваха? Човек не можеше да контролира променливите. А той мразеше да не може да упражнява контрол.

От друга страна, работата? Кариерата му принадлежеше на самия него.

И беше време да започне да мисли за бизнеса.

— Топаз! Слава богу, че се върна.

Люси Клайн дотича, чаткайки с ниските си токчета в мига, когато Топаз влезе през вратата.

— Какъв е проблемът сега?

— Няма проблем. Точно обратното. Освен ако не броиш хартиената планина от съобщения, която расте върху бюрото ти. — Люси се усмихна. — Асистентката ти прави всичко възможно, но просто не може да смогне. Помолих стажантите да отговарят на обажданията ти. Като в контролна кула е. Сортират и отсяват.

Топаз прикова поглед в по-младата жена.

— Нещо не схващам.

— Мария Гонзалес е забравена. Ти си голямата звезда днес. Този офис никога не е виждал нещо подобно.

— Имаш предвид поща от фенове? — бавно попита Топаз.

— *Точно това. Страшно* са те харесали. Обаждат се хора от къде ли не. Абитуриентки, мамчета от Средния запад, професори в колежи. Имаше дори едно обаждане от Станфорд. Идеята е заразителна. Прочете ли отзивите в Туитър?

— Туитър? Не. Оставям тези неща на децата.

— Тогава сериозно трябва да поговориш със своите. Някой е публикувал благодарствено писмо, което е с над хиляда ретуитвания. Днес си привлякла повече от четвърт милион последователи.

— Сякаш говориш на чужд език.

— Така ли? — Люси събра вежди. — Искаш ли аз да се опитам да ти обясня?

— Не. Шегувам се. Не влизам често в Туитър, но мисля, че помня паролата си. Ще поствам нещо. Междувременно, нека някой да прегледа списъка с неприети кандидати за стаж и да позвъни на първите осем. Всяко от тези съобщения трябва да получи личен

отговор от „Американско момиче“. А никой от щатните служители няма време. Забавно е, но утре рано сутринта всички започват работа върху следващия брой. Ясно ли е?

— Да, госпожо.

— Осем стажанти. Разбрано?

Люси се поколеба, но реши, че Топаз говори сериозно.

— Ще накарам някого да им се обади още сега.

— Да поговорим с колцентъра. Обажданията от фенове трябва да бъдат пренасочвани. Днес очакваме да получим сведенията от павилионите за вестници. Не искам разпространителите да не могат да се свържат. Моята асистентка, твоята трябва да се занимават само с това. Разбра ли?

Люси кимна и Топаз омекна. Виждаше, че младата жена се опитва да се учи, да си води бележки. Може би това бе най-вълнуващото преживяване в професионалния ѝ живот. И Топаз не я упрекваше; честно казано, макар и да се преструваше на хладнокръвна, самата тя също доста се вълнуваше.

Беше нещо голямо. Беше като хит. Хитът на хитовете. Всъщност сякаш отново беше на двадесет и две години.

— Погрижи се и агентите по продажби да бъдат на телефоните. И се обади на компютърния отдел. Искам пълно обновление на сайта ни. Малки хапки от всичко, което ще представим. Отдолу бутон за купуване. И бутони за споделяне в социалните мрежи.

— Да. Добре. Веднага.

— Започни със стажантите. Ще бъда в офиса си.

Топаз тръгна към малката стая в ъгъла и мина покрай бюрото на асистентката си.

— Чу ли нещо от този разговор?

— Да, госпожо Роси. Всичко.

— Донеси ми списък с двадесетте ни най-големи разпространители. Аз ще се заема с тях. Нека някой даде следващите десет имена на този, който отговаря за продажбите, десет на заместника и така нататък. Следиш ли мисълта ми?

— Да, госпожо — каза Мириам.

— С кого е първият ми телефонен разговор? — попита Топаз.

— Лайънъл Джонсън от „Хъдсън Нюз“. Готова ли сте за него?

— Да действаме. — Топаз влезе в офиса, седна на бюрото си и преплете пръсти. — И ми донеси чаша кафе! — извика тя през отворената врата. — Преди да заспя на клавиатурата си!

Натисна първия бутон за свързване и се усмихна, когато чу включването.

— Лайънъл. Как е любимият ми клиент?

— Топаз, отделям ти време само защото зная, че ме обичаш толкова, че ще ми уредиш още тридесет процента копия до вторник сутринта. Тук загиваме. Хлапетата се надпреварват да видят и изкупят цялата ни наличност. Почти са изчерпани.

— Лайънъл, лошо момче — каза Топаз. — Знаеш, че това е под ембарго.

— Никакво ембарго. Продават се като спасителни лодки на „Титаник“. Трябват ми още бройки.

— Мога да ти изпратя. Ти си първият разпространител, с когото разговарям. Подозирам, че и някои от другите може да искат същото — каза Топаз, докато адреналинът бушуваше в тялото ѝ. Може би всъщност не се нуждаеше от онова кафе. — Трябва да ми останат копия и за тях. А „Юнайтед“?

— Майната им на „Юнайтед“! Мислиш ли, че ме интересува какво искат те?

— Докато те привлекат да отговаряш за техните щандове и ти напомня за този разговор.

Лайънъл се засмя.

— Поздравления, Топаз. Това е един от най-добрите ти ходове.

Тя засия.

— Кой си ти и какво си направил с онзи Лайънъл, когото познавам? Той никога не прави комплименти.

— Момент на слабост — промърмори старият ѝ приятел. — Не свиквай с това. Значи, тридесет процента? Разбрахме ли се?

— Петнадесет, и то само защото флиртуваш с мен. Иначе щяха да бъдат десет.

— Ти си скъперница, Топаз. Знаеш това, нали?

— Лайънъл, ако и останалите, на които трябва да се обадя, са като теб, ще се наложи да пуснем още копия за печат днес. И ще ти ги изпратим веднага щом можем. Главните ни разпространители ще бъдат с предимство. Обещавам.

— Ще приема жалките ти петнадесет процента, но само защото се налага.

— Това обикновено е страхотна причина. Сега освободи телефона. И други хора чакат.

— Много си любезна — отбеляза той и затвори.

Влезе младо момиче с прилепнала пола и очи, изпълнени с възхищение, и сложи пред Топаз чаша димящо кафе и старателно напечатан списък.

Топаз тихо благодари и отпи от ароматната напитка с дъх на канела. Вкусът беше божествен, най-доброто, което някога бе пила. През тялото ѝ преминаха тръпки на вълнение. Набра следващия номер от списъка.

— Матилда! Топаз е. Някакъв интерес към новия ни брой?

— Загиваме. Трябва да ми уредиш още копия от това списание. Не мога да отговоря на търсенето...

— Само секунда, Тили — каза Топаз. Остави обаждането на изчакване и набра вътрешен номер. — Производствен отдел? Топаз Роси е. Упълномощавам ви да увеличите тиража на настоящия брой на „Американско момиче“ с петдесет процента. В зависимост от отзивите през следващите два часа, може да се наложи да го удвоя.

— Петдесет? Това е много. Мога да го направя, вече имаме достатъчно заредена хартия, но ще трябва да купим още, ако искате да удвоите тиража. Можете ли да ми изпратите писмено пълномощно?

— Ще го получиш през следващите пет минути. Междувременно, започнете да печатате. Тези бебчета трябва да бъдат доставени утре сутринта.

— Разбрано, госпожо Роси. Пресите работят.

Топаз отново превключи на изчакващия разговор.

— Тили, колко голям е интересът ти?

— Сериозно, Топаз, трябва да удвоим заявката. Колко бързо можем да ги получим?

— Майтапиш ли се с мен? — Топаз потупа по екрана пред себе си. — Почакай секунда. Заявките на „Нордърн Нюз ейджънтс“ за „Американско момиче“ бяха нищожни през последните шест месеца.

— Да, но сега трябва да се върнем към предишните количества. Всички говорят за това списание. Сякаш си прикрепила двадесетдоларова банкнота към корицата!

— Значи, твърдиш, че не бива да те наказвам заради това, че си била толкова лош клиент?

— Не бъди такава, Топаз. Клиентът винаги е прав. Освен това отлично знаеш, че изданието беше пълна боза, преди ти да го поемеш.

— Меко казано — засмя се Топаз. — Ще видя какво мога да направя.

До края на деня Топаз разговаря с двадесет разпространители и всичките молеха за още копия. Тиражът бе удвоен. Остави младшите директори да се справят с по-малките вериги и тръгна по коридора към офисите на отдела по продажби. И там телефоните се скъсваха да звънят. Рекламодатели, които се бяха възползвали от офертите и отстъпките за този брой, се обаждаха да изкажат благодарност; още много звъняха, за да влязат в играта със следващия брой, готови да платят пълната цена, молещи за рекламен плакат в средата. Агентите по продажби набързо подготвиха схеми, пресмятаха колко реклами ще могат да вместят в един-единствен брой.

— Никакво надуване на цени — каза Топаз. — Таксувайте ги по стандартната тарифа. И кой превари, той завари. Не искам следващият ни брой да стане по-дебел от септемврийското издание на „Вог“.

Тя изчака, но никой не се засмя. Броят на „Вог“ през септември 2014-та бе счупил всички рекорди с близо петстотинте си страници само за реклами.

— Да сложим ограничение. Приемайте до четиристотин страници. След това рекламодателите могат да дават заявки за ноемврийския брой.

— Който спи, губи — шеговито отбеляза Брад Уитли, началникът на отдела. Виждаше как премията му в края на годината нараства с всяка минута.

Топаз се огледа наоколо.

— Шест и половина е. Тръгвам си. Свиквам общо съвещание утре сутринта точно в десет и тридесет. В главната конферентна зала. Всички служители. Ако някой има среща в същия час, да я отмени. Ще се видим тогава.

Всички извадиха смартфоните си и зачаткаха с пръсти по тях. Когато Топаз стана и излезе, един млад мъж заръкопляска. Скоро

всички в залата се присъединиха и аплодисментите зазвучаха и в коридорите, във фотографския отдел, в редакцията, докато целият екип на списанието вече ръкопляскаше.

Топаз застана до вратата, повдигна едната си ръка и помахна на служителите, чиито работни места току-що бе спасила.

— Страхотна работа свършихте всички — каза тя. — До утре.

Апартаментът ѝ беше готов. Джейсън го бе преобразил точно според указанията ѝ. Всички стари, мъчителни следи от Джо напълно бяха изчезнали. Имаше нови картини, тапети, възглавнички, разпръснати навсякъде. Бе пренаредил мебелите, изнесъл някои, опаковал други и сложил две нови стъклени масички. Нейните снимки бяха находчиво групирани, сякаш Джо никога не е присъствал сред тях. Нюансите на оранжево, жълто и червено, които Топаз бе поискала, бяха из цялото пространство, на възглавнички, пътеки, покривки и дори ръчно изработени стъклени кани. Стар портрет на Джо, сега може би откаран на склад, бе хитро заменен с огромен плакат — Топаз Роси на корицата на списание „Форбс“. Леко се засмя, когато го видя; това момче наистина беше магьосник.

Разбира се, все още болеше. Топаз не можеше да заличи любовта на живота си с няколко пласта боя. Но колкото по-малко неща ѝ напомняха за Джо, толкова по-рядко щеше да усеща остриетата на болката, които пронизваха сърцето ѝ, когато образът му изплува в съзнанието ѝ дори за миг.

И това бе нещо.

„Не допускай да развали настроението ти точно сега. Не и днес. Беше страхотен ден. Топаз Роси, работещо момиче, отново в играта.“

Взе телефона, за да се обади на децата. Дейвид ѝ бе казал, че разговорът с Джо е минал спокойно, и Топаз бе предпочела да не настоява за повече подробности. Рона споделяше колко много ѝ харесва басейнът. Вечерта щели да ходят на купон с децата на семейство Кребс, предпремиерна прожекция на инди филм.

— Никакъв алкохол, не забравяйте. Все още сте под двадесет и една. Никакви цигари. Димът убива. Толкова много катран. И определено никаква трева. От марихуаната се става параноик, не ме интересува какво говорят онези калифорнийски хипита...

— Стига, мамо. Престани да ни излагаш. Тук марихуаната е практически легална. Легална е в Колорадо...

— Да, да. Не се намираш в Колорадо, млада госпожице.

— А ти какво си правила, когато си била на нашата възраст? — полюбопитства Дейвид.

— Когато бях на вашата възраст, нощем работех в квартално заведение, за да спестявам пари за следването си в „Оксфорд“, защото родителите ми не искаха да отида там, а и нямаха пари. Мога да ви уверя — тържествувайки заключи Топаз, — че не съм прахосвала джобните си за трева.

Последва миг мълчание.

— Е, мамо, нали затова си работила толкова много? За да ни осигуриш привилегии, каквито ти никога не си имала.

Дейвид и Рона се засмяха.

— Много остроумно — отбеляза Топаз. — Говоря сериозно.

— Добре, мамо, добре.

Тя въздъхна. Бяха тийнейджъри; бунтарската нагласа бе почти задължителна.

— Ако ще пушите, поне използвайте електронни цигари. Катранът е това, което убива.

Затвориха и Топаз се почувства малко по-добре.

А сега какво? Започваха часовете, които би трябвало да споделя с Джо. Бе имала страхотен ден на работа, компанията ѝ бе спасена, личната ѝ репутация бе скочила до небето... Утре щяха да пристигнат данните за продажбите и да покажат, че едно фалиращо списание е излетяло нагоре като ракета и е оставило след себе си бляскава пиар диря, която не може да се купи с пари. Само амбициозният, гениалният, напористият Джо Голдстейн би могъл да разбере почти сексуалната тръпка, която ѝ носеше това.

Но Джо не беше там и Топаз никога вече нямаше да сподели нищо с него.

Въпреки волята си, въпреки силните думи, мъката започна да я обсебва, прониквайки с големите си сиви пипала в ума ѝ като смразяваща мъгла, изсмуквайки радостта от всичко. В очите ѝ напиряха сълзи.

„Не. Не. Не бива да се предавам.“

Имаше още някой, който можеше да я разбере.

Топаз отиде до хладилника, отвори бутилка охладено „Шабли“ и внимателно си наля малка чаша. Излезе с него на терасата. Беше топла вечер и уханието на пълзящите ѝ рози изпълваше въздуха. Седна на шезлонг с мека тапицерия, отпи голяма успокояваща глътка вино и позвъни на мобилния телефон на Роуина.

— Роуина? Топаз е. Имаш ли пет минути?

— За теб имам цял ден.

— Чух се с децата. Отново много ти благодаря. Извинявай, че не ти се обаждам често; в офиса беше лудница. Подготвихме новия брой за печат.

— Е, и? Проработи ли стратегията ти?

— О, господи, Роуина, проработи адски добре. Удвояваме тиража. Веригите искат още и още. Продаваме места за реклама за няколко броя напред. И шумът около нас е толкова голям, че вече надскочихме пазарните си цели за следващия месец, а срокът ни за заявки все още не е започнал. Лично аз бих нарекла това страхотен триумф. — Топаз въздъхна. — Не бива да ти досаждам с малките си хвалби, но не мога да се обадя на Джо. А и признавам, че без децата тук просто имах нужда да поговоря с някого, който би проявил разбиране.

— Несъмнено. Поздравления. Огромен успех. Имаше нужда от това точно сега.

— Да, нуждаех се от нещо, няма спор. Утре ще дам на екипа насоки за следващия брой, а после ще продължа напред и ще приложа същата стратегия за следващото ни закъсало издание. — Топаз отпи още една отпускаща глътка вино. Беше добре охладено и превъзходно. — Прощавай, че се разприказвах първо за себе си. Бях твърде въодушевена. Как вървят нещата в „Музика“?

Последва дълга въздишка по телефона.

— О, Топаз, обичам те, но по-добре да не се беше обаждала.

Отпускащото усещане моментално се изпари. Топаз рязко се надигна на шезлонга.

— Роуина! Какво има? Какво се е случило? Защо да не ти се обаждам?

— Защото — заговори Роуина, — мисля, че ще ти разваля вечерта.

„Петнистото прасе“ изглеждаше идеалното място за среща. Джо Голдстейн го бе избрал много внимателно. Гостилницата в стил английски пъб предлагаше най-добрата храна в Уест Вилидж, ако не и в целия град, но това бе дребна подробност. По-важното бе, че често го посещаваха звезди и заведението знаеше как да ги пази от натрапници. С Мария щяха да бъдат настанени в уединено сепаре, в дъното на горния етаж. Освен това беше малко и претъпкано, което означаваше по-малка възможност тя да направи голяма сцена.

Предвид всичко, Голдстейн би предпочел да има колкото е възможно по-малко писъци, крясъци и счупени съдове, но бе напълно подготвен за това. Ако Мария избере да се държи детински, нейна работа.

Стигна там рано. Официално не приемаха резервации, но винаги имаше списък, в който човек можеше да влезе, ако познава подходящите хора. Той даде стотачки бакшиш, с което предизвика повдигане на вежди, широка усмивка от гардеробиерката и изключително внимателно обслужване.

Джо наистина бе прегладнял. Докато чакаше, поръча канапе с пилешки дробчета и купа микс от мариновани зеленчуци. Беше невероятно вкусно. Днес, изхождайки от факта, че Мария не знаеше, че ще бъде зарязана, а акциите му все още бяха високи в мрежата, Голдстейн бе прекратил пет популярни сериала, подновил един и провел отлични срещи с трима от продуцентите на шоупрограми, на които най-много се възхищаваше — хора, които щяха да създадат нещо различно, нещо наистина новаторско. Телевизия, която децата ще гледат отново. Телевизия, за която ще може да се говори. Не вярваше, че медията е мъртва. Вижте „Игра на тронове“, вижте „Дневно шоу“, вижте „Къща от карти.“ Не беше въпрос на телевизия. Винаги най-важното бе да разкажеш добра история.

Дълги години НАТ се бе носила по течението. Стига толкова.

Джо бе изпълнен с толкова вълнение заради работата, колкото с мъка заради брака си. Тези две неща поглъщаха вниманието му — през целия ден почти не се бе сетил за Мария.

Но сега трябваше да ѝ отдели време.

Тя се изкачи по тесните стъпала и дори на това място няколко клиенти извърнаха глави да я погледнат. Бе избрала класическа дневна

рокля, алено жарсе, без шевове, със скромни три четвърти ръкави. Подгъвът бе точно над коленете ѝ, а деколтето бе високо, овално и не разкриваше дори и малка част от цепката между гърдите ѝ.

Това по никакъв начин не правеше външността ѝ по-малко секси. Платът безмилостно прилепваше към формите ѝ, но Мария нямаше нужда от никаква милост. Внушителните ѝ гърди се набиваха на очи. От тънката ѝ талия надолу фигурата ѝ се разширяваше в онзи безупречно изваян задник, който я бе превърнал в звезда. Дори не се нуждаеше от висок ток, за да изглежда повдигнат, но все пак носеше такъв, великолепно сандали „Маноло Бланик“ с тънки каишки. Гарвановочерните ѝ коси падаха върху раменете, разпуснати и лъскави. Беше с лек за нея грим, но според Голдстейн изглеждаше убийствено. Мария бе твърде млада, за да се нуждае от силна спирала или за да се налага да слага руж на естествено румените си бузи.

Все пак Джо не го бе грижа как е облечена, вече не.

Закрачи през помещението към масата им и той стана да я поздрави, целуна я по бузата.

Сервитьорът придърпа стола ѝ назад и Мария грациозно седна. Усмихна се на Джо в очакване.

— Е, скъпи, как мина денят ти?

— Малко скучно — излъга той. — Ще поръчаме ли?

— Кое е добро тук? О, все едно, ще ям пържола и някаква салата.

— Мария дори не погледна менюто. Запърха с мигли срещу сервитьора. — Мислите ли, че готвачът ще може да приготви това за мен?

— Да, госпожо, разбира се. А за вас, господин Голдстейн?

— Риба с пържени картофи по британски. Панировката ви с бира е изумителна. И газирана минерална вода.

— За мен също газирана — Мария подаде менюто си обратно и погледна Голдстейн. — Разговаря ли вече с децата си, скъпи?

— Да. Вчера се чухме. Успях да се свържа и с Топаз.

— Най-сетне! — каза Мария. — Тя се държи толкова детински тези дни.

Голдстейн преглътна. Нямаше да стане по-лесно, колкото и да го отлагаше с празни приказки.

— Мария, зная, че ще ти бъде трудно да го чуеш. Но разговорите със семейството ми ме накараха да видя нещата в перспектива. Ти си

прекрасна жена, много умна и много секси. Но съм влюбен в Топаз и искам да се върна при нея.

„Мамка му. Направих го.“

За секунда Мария Гонзалес остана на мястото си, застинала.

След това занарежда като латерна.

— Джо, това се случва непрекъснато с хора, които за първи път разговарят с децата си след раздяла. Залитат напред–назад. Но нещата, които са те накарали да си тръгнеш, все още са реалност...

— Може би е така. Но аз не залитам напред–назад. Помислих внимателно. Харесвам те, Мария, но не те обичам. И никога няма да те обикна.

Сега изражението ѝ стана хладно.

— Не е минало почти никакво време, откакто сключихме споразумението. Заради шума в медиите ли е? Публичността? Аз нямам нищо общо.

Напротив, помисли си Джо, но защо да започва битка? Нямахше значение.

— Не е заради пресата. Не ми беше приятно, но не това е причината. Не мога да бъда с жена, която не обичам, колкото и да е неустоима.

— Джо. Обсъдихме това. Помолих те да ми дадеш месец. Ти сключи сделка с мен...

— Да. И съжалявам, Мария. Беше проява на слабост и глупост от моя страна. Не биваше да ти обещавам нищо. Сега се налага да наруша обещанието си.

— Защо? Какво значение имат още няколко седмици? Дори не ми даваш шанс да те направя щастлив.

— Няясно съм. Но това няма да промени решението ми.

— А фактът, че го обяви публично? Че ще ме направиш за смях? Нима не означава нищо за теб?

— Нямам нищо против да казваш, че ти си ме зарязала.

— А ще го потвърдиш ли? — Тъмните очи на Мария гневно се присвиха. — Защото ти си първият, когото ще попитат.

Ох. Това беше ужасно. Но не можеше да ѝ даде нищо. Никаква сламка, за която да се хване.

Поклати глава.

— Най-доброто, което мога да направя, е да отговоря „Без коментар“. Ще помоля съпругата си да ме приеме обратно. Няма повече да я унижавам. Няма да се съглася на измислица, която прави така, че да изглежда, че се връщам при нея само защото съм ти омръзнал. Няма безболезнен начин да го кажа, така че се опитвам да бъда откровен с теб, както трябваше да постъпя още в самото начало. Слагам край на връзката ни, за да се опитам да се сдобря със съпругата си. Аз няма да кажа нито дума, но не мога да се закълна, че и Топаз ще си мълчи. Не мога да говоря от нейно име. Никога не съм го правил.

— Заповядайте... — каза сервитьорът, който се приближи с енергична походка и сложи скромна порция салата пред Мария. — Това е превъзходното ни телешко филе, местно производство специално за нас, сушено минимум тридесет...

— Хей, приятел — каза Голдстейн, — извинявай, но би ли ни оставил насаме, ако обичаш?

Прекъснат тъкмо когато бе набрал инерция, сервитьорът се поколеба за секунда, но приветливо кимна.

— Да, сър. Разбира се.

Мълчаливо сервира останалата храна. Голдстейн му подаде още стотачка и с дискретно движение с ръка, наподобяващо писане, поиска сметката.

— Веднага, сър — каза сервитьорът и бързо се оттегли.

— Значи няма дори да ме подкрепиш? — процеди Мария през зъби. — Не ти вярвам. Лъгал си ме. Само си ме използвал. Заради расата ли е, Джо? Значи съм била твоята латино курва?

— Не! — Голдстейн внезапно бе изтръгнат от апатията си. — Как можеш да си помислиш такова нещо? Обичам съпругата си. Няма нищо общо с теб. Расата? Топаз е италианка.

— Колко обичаше жена си тази сутрин, докато смучех чепа ти? „Невероятно много“, помисли си Джо, но не го изрече.

— Не биваше да правя любов с теб днес. Имах нужда от малко време да помисля как да ти го кажа.

— И част от мисловния ти процес беше да получиш една последна свирка?

— Мария. Моля те. Не говори толкова силно. Хапни нещо. Ако направиш сцена, утре ще влезе във всички вестници.

— Може би трябва. Може би трябва да се кача на тази маса и да се разкрещя, да кажа на всички тези добри хора какво си ми причинил. Да им кажа, че твърдиш, че обичаш жена си, а преди осем часа чепът ти беше в устата ми. Можем да ги накараме да гласуват колко добър съпруг си според тях!

— Имаш повече достойнство.

— А ти не — просъска тя. — Постарай се да не пропуснеш тази част, когато се обадиш на Топаз, за да я молиш на колене да те приеме обратно. Заради пари ли е? Някой адвокат ти е казал какво ще загубиш при развод? Защото аз мога да го компенсирам. Имам повече пари от двама ви взети заедно.

Гневът на Голдстийн вече напираше. Усещаше как постепенно, неумолимо ледът в сърцето му се стопява и заклокочва като лава във вулкан, който всеки момент ще изригне.

— Не съм курва. И ти не си такава. Мария, аз съм напълно зрял човек. Поемам пълна отговорност за това фиаско. Поставих те в неудобно положение. Ти ме сваляше, но те насърчавах. Желаях те. Беше прелестна и ме развеселяваше. Беше точно това, от което се нуждаех, и колкото и да ме е срам да призная, протегнах ръка и го взех. Всичко е изцяло по моя вина.

— И това е моментът, в който трябва да те аплодирам? — попита тя с огорчение. — Впрочем какво те кара да мислиш, че Топаз ще те приеме отново? Може би няма да иска да те докосне. И когато те изрита на улицата, не дотичвай обратно при мен. Ще останеш сам. Това заслужаваш.

— Права си. Нямам представа дали тя ще ме приеме. Мога само да я помоля. — Джо въздъхна. — Но дори и да не стане, макар и да си прелестна, за нас няма бъдеще, Мария. Моля те, чуй ме. Няма никаква полза да го обсъждаме.

Той разряза рибата и изяде няколко хапки с пържени картофи, отпи малка глътка минерална вода. Гърлото му бе пресъхнало от говорене. Мария набоде парче от пържолата, сякаш беше сърцето на Джо, и задъвка с настървение. След няколко мига отново заговори.

— Може би по-скоро трябва да се тревожиш за работата си, а не за брака си. Подписа договор със звезда, нали? А аз склучих сделка. Срина пазарната ми цена. Заслужаваш да те съдя. Както и НАТ.

Въпреки че Джо бе очаквал това, беше неприятно да го чуе.

— Знаеш, че не е вярно.

— Така ли, по дяволите! — Мария побутна стола си назад и драматично стана. — Приятна вечеря, копеле! Прибирам се у дома да се обадя на адвокатата си. Ще се свърже с теб утре сутринта. Спи спокойно, Джо.

— Лека нощ, Мария — каза Голдстейн.

Когато тя закрачи гневно към изхода, всички мъже се загледаха в онзи неустоим задник. След миг сервитьорът гузно се материализира със сметката.

— Заповядайте, сър. Да отсервирам ли това?

— Благодаря — Голдстейн пъкна черната си карта „Амекс“, — аз все още не съм приключил. А, можете да добавите към сметката ми и чаша шампанско.

Сервитьорът се усмихна широко.

— Да, сър. Веднага.

Джо се облегна назад на вишневочервената кожа на дивана. Лавата изстиваше, втвърдяваше се. Чувстваше се сякаш е възвърнал свободата си.

Господи, какво облекчение.

Някой сложи пред него висока чаша с пенливо шампанско и той отпи глътка.

Топаз можеше и да не го приеме. Мария бе много богата жена с отлични адвокати и възнамеряваше да вгорчи живота му. Можеше да го съди заради договора си и името му да бъде очернено във всяко специализирано издание и на двете крайбрежия. По това време утре можеше да бъде разведен, уволнен и без пукната пара.

Току-що бе поел този огромен риск.

Но Джо Голдстейн не го бе грижа.

За пръв и последен път в живота си бе допуснал да бъде манипулиран от жена. Всъщност за първи път от двадесет години бе допуснал да бъде манипулиран от когото и да било.

Шампанското бе превъзходно. Беше си купил правото да поиска прошка от Топаз. Можеше да го направи още сега.

Без да обръща внимание на погледите на другите клиенти в ресторанта, той извади мобилния си телефон и набра номера ѝ.

Позвъни веднъж, още веднъж и на третия път се включи гласова поща. Това означаваше, че тя е прекъснала. Сърцето му подскочи.

Беше там.

— ... оставете съобщение.

— Топаз. Джо е. Исках да ти кажа, че току-що скъсах с Мария. Не я обичам. И никога не съм я обичал. Винаги съм обичал теб. И все още е така. Беше огромна грешка... не грешка, а нещо ужасно глупаво, което сторих. Моля те, прости ми. Поне поговори с мен. Никога няма да бъда щастлив с друга жена, освен с теб.

Затвори и довърши вечерята си. Сервитьорът отново дойде, Джо се подписа за бакшиш и излезе от заведението. На улицата го чакаха фотографии.

„Слуховете се разнасят бързо.“

Не го интересуваеше. Беше слънчева привечер. Той протегна ръка и махна на преминаващо такси. Докато колата се отдалечаваше от щракащите светкавици зад него, чувстваше лекота, беше по-доволен от всякога. Знаеше, че тази нощ ще спи по-добре, отколкото от седмици.

Телефонът му звънна. Беше Топаз.

С треперещи от вълнение пръсти Джо вдигна.

— Скъпа? Чу ли съобщението ми?

— Да. Чух го. Ела си у дома.

Радостта запрепуска в него, надигна се в тялото му като приливна вълна.

— Да си дойда у дома? Сериозно?

— Ще спиш на долния етаж, в стаята за гости.

— Да, госпожо.

— Не казвам, че ще те приема отново, Джо. Ти разруши връзката ни.

Очите му преливаха от сълзи. Стисна клепачи, за да ги спре.

— Зная. Обичам те. Зная. Толкова съжалявам. Ще положя усилия. Ще направя всичко, което поискаш. Само ми позволи да бъда с теб.

— Добре. — Гласът ѝ издаваше, че тя също плаче. — Само ела тук.

Къщата му изглеждаше различно. Джо разбра; бе възхитен от нея. Беше проявила такава сила. Всичките му вещи бяха изнесени.

Изглеждаше като залез над Малибу. Не се осмели да подхвърли шега, нито да се приближи и да я прегърне.

Топаз стоеше в далечния край на хола, смутена. Той тръгна към нея.

— Благодаря ти, че ми позволяваш да остана.

— Нямаш никакви дрехи тук — каза тя. — Ако искаш, отскочи да си вземеш.

Голдстейн поклати глава.

— Не искам да мърдам от тук. Когато си легнеш, просто ще сваля тези и ще ги изпера.

— Добре.

— Мога ли да седна?

Топаз кимна. Наля си чаша вода с лед, наля и на него.

— Значи, е станало тази вечер? Как го прие тя?

— Ще ме съди, рано сутринта ще ми се обадят. Заради договора, който подписа. Не повиших хонорара й.

— Има ли шансове?

— Може би. Ще се боря с нея. И с НАТ, ако се опитат да ме уволнят.

— По-добре се огледай наоколо — мрачно каза Топаз. — Не мисля, че ще можем да си позволим разходите за това жилище още дълго.

Джо примигна.

— А? Видях какво си направила с „Американско момиче“. Пиар изявите ти. Продажбите. Хората говорят за тези неща. Това е истински триумф, Топаз. Бордът ще ти даде толкова време, колкото поискаш.

— Не се знае. Случиха се някои неща. „Музика“ са уволнили Роуина.

— Какво?

— Да. И открихме защо. Агресивен играч иска да купи компанията на безценица. Цената на акциите трябва да падне. Способен главен изпълнителен директор е нежелан. Подкупил е борда и са я изритали.

— Това е лудост. Роуина няма да се примири. Ще го съди.

— Не може да осъди този човек. Твърде голям е. Никой не желае да поеме делото. Почти със сигурност е набелязал и „Американ Мегъзинс“. Тази вечер се опитах да се свържа със своя борд. Би

трябвало да празнуваме, нали? А никой от тях не желае да разговаря с мен.

— Може би не са били в офисите си.

— Асистентката на Янис каза, цитирам дословно: „Той не желае да разговаря с вас, госпожо Роси, преди утрешното извънредно заседание на борда“.

— Аз...

Джо замълча. Не можеше да каже на съпругата си, че всичко е наред. Това навеждаше на мисълта за уволнение. Безспорно.

— Защо един и същ агресивен купувач да се прицелва и в двете ви?

Топаз повдигна чашата си с вода.

— Искаш ли да направиш информирано предположение? Помисли. Върни се назад в годините. Доста назад.

— Мили боже — каза Голдстейн. — Шегуваш се.

— Няма нищо смешно около Конрад Майлс.

Той въздъхна.

— Господи. Но ще те назначат някъде другаде.

— Съмнявам се. Успех на един брой от списание срещу скапаните резултати от последните няколко години... Ще изглежда като след дъжд качулка. Твърде малко и твърде късно.

— Но „Американско момиче“ е емблемата ви.

— Да. Но инвеститорите ще кажат: „Хубав номер с женското издание, но как ще се справи с Икономик Монтли“.

Голдстейн поклати глава.

— Как го узна със сигурност? За Майлс?

— По два начина. Тук започва истинската лудост. Готов ли си?

Джо мрачно се усмихна.

— Не може да стане по-зле.

— Не бъди толкова сигурен. Първо, Роуина е изкопчила информация от някакъв счетоводител от борда си, като блъфирала, че има среща, и той изпял всичко. Майлс е предложил по петдесет милиона долара в джоба на всеки член на борда.

— Ау.

— После и аз започнах да разпитвам, не борда, а няколко разследващи журналисти, които познавам. Хора, на които имам доверие в „Поуст“ и „Уолстрийт Джърнъл“. Занимават се с богатите,

със светските хроники. Оказа се, че Конрад Майлс мисли за втори брак. Имало е вечери тет-а-тет в най-люксоznите ресторанти и е бил видян, което е особено важно. Той не ходи там с любовниците си.

— И коя е късметлиятката?

— Джоана Уотсън.

Голдстейн остана с празен поглед.

— Джоана Уотсън. Бившата главна редакторка на „Американско момиче“. Меркантилна бездарница. Онази, която уволних преди около два месеца.

— Леле! — Той се замисли за миг, след това избухна в смях. — Господи!

— Няма причина човек като него да иска звукозаписна компания. Това е ужасен бизнес. Както и печатните медии. И двете сме динозаври. Конрад Майлс иска само да съсече два женски дракона, които са го надвили. Може би Джоана е предложила „Американ Мегъзинс“ и той е решил, че ще бъде забавно да унищожи и двете ни.

Голдстейн кимна.

— Доста вероятно. О, скъпа, наистина е ужасно. — Бавно отпи глътка вода. — Какво ще правиш?

Топаз сви рамене.

— Сега ли? Ще си легна. Струва ми се, че беше най-дългият ден в живота ми, и съм напълно скапана. Дори за италианка — усмихна се тя — това са твърде много емоции. А и никога не съм си падала по влакчетата в лунапарковете.

— Добре — каза Голдстейн. — Добре. Зная, че не мога да те целуна...

— Не. Не можеш.

— Обичам те. Повече, отколкото можеш да си представиш.

Топаз сви рамене и тръгна към спалнята.

— Не — внезапно каза Голдстейн. — Не! Топаз, не си лягай, не сега. Става дума за кариерата ти, не за мен. Да започнем да отвърщаме на удара.

— Да се борим срещу Конрад Майлс? Роуина не знае дали можем да го победим.

— Ти можеш. Тя не може, точно сега. Но *ти* можеш.

Топаз втренчи поглед в съпруга си.

— И това означава да не спя?

- Поне още два часа, може би три.
- Говориш сериозно.
- Да, сериозно. Защото тази вечер е единственият шанс, който имаш.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво? — каза Джоана Майлс и стисна юмруци. — Какво? Конрад я гледаше студено.

— Явно си била недискретна.

Ужасяващо обвинение. Тя тръсна коси назад, срещна погледа му.

— Аз...? Не. Не, разбира се. Няма откъде да е узнала.

— Но все пак е узнала — сбръчканото лице на Майлс издаваше леденостуден гняв. — Или е някакво невероятно съвпадение?

Седяха заедно и четяха новините в интернет, и двамата втренчени в телефоните си, на задната седалка на лимузината. Конрад Майлс беше с тъмен костюм и вратовръзка; Джоана — с уникална рокля от седефенобял шифон с оловносив шлейф. Пътуваха към клуб „Метрополитън“, където елитът на Манхатън се събираше за сутрешно сватбено тържество. Преди няколко мига съдия от Върховния съд ги бе бракосъчетал на терасата в градината на великолепия апартамент на Конрад и новината вече бе стигнала до пресата.

Беше водещо заглавие в цял свят.

И би трябвало да бъде първият етап от един ден на триумф. „Майлс Индъстрис“ беше в центъра на всичко. Първо, скромното семейно тържество, което щеше да бъде главна тема във вестниците по цялото земно кълбо. След това, час по-късно, обявяването на одобрената от борда цена, предлагана от Майлс Индъстрис за „Музика Рекърдс“, спасена, както щеше да бъде изтъкнато, от хлабавото ръководство на Роуина Кребс, некадърния бивш главен изпълнителен директор.

Третото парче от пъзела трябваше да бъде „Американ Мегъзинс“, с уволнението на Топаз Роси същата сутрин, когато Джоана Уотсън — вече Джоана Майлс — влиза в борда.

— Прав си, не може да е съвпадение.

Булката полагаше отчаяни усилия да умилостиви жениха си. Носеше годежен пръстен с диамант колкото пъдпъдъче яйце и тиара,

която би подхождала на принцесата на Монако, но предбрачният договор бе непоклатим.

Ако реши да я зареже, Конрад можеше да го направи по всяко време.

— Но не съм казала нито дума, не е излязло от мен, Конрад. Скъпи, това е също толкова важно за мен, колкото за теб.

Ръката на Майлс се сви в юмрук. Не беше нужно да казва каквото и да било.

Топаз Роси го бе изиграла.

Младоженците бяха преминали от статиите за сватбата им — пълни с догадки и неверни подробности — към по-кратките материали в разделите за бизнес и женските издания. Джоана бе приковала поглед в снимка на Топаз с тържествуващо изражение на заглавната страница на „Хъфингтън Поуст“, а Конрад се бе зачел в онлайн репортажа в „Ню Йорк Таймс“.

„Умело измъкване“, гласеше заглавието.

Сърцето му пулсираше ускорено от гняв. Опитваше се да се владее. Високото кръвно налягане беше нежелателно, а и в клуба чакаха *значими* хора. Колкото и да беше бесен, не биваше да го показва пред тях. Конрад Майлс трябваше да защити победата си. Особено днес, в сватбения си ден.

Ако това бе излязло, преди да се ожени за Джоана, щеше да отмени сватбата. Но ѝ се бе разминало на косъм. Сега Конрад щеше да остане обвързан най-малко две години. Иначе щеше да изглежда глупаво.

Каквито и да бяха правните им споразумения, властта, до известна степен, току-що бе преминала в ръцете на новата му съпруга.

— Разбирам — хладно каза той. — Всъщност няма значение. Сега ще празнуваме, а следобед ще умуваме как да постъпим.

— О, скъпи, това е чудесно — Джоана въздъхна с облекчение. Изкусни гримьори се бяха постарали да изглежда истински привлекателна, и тоалетът ѝ бе съвършен. Беше достатъчно подходяща за съпруга, но не биваше да ѝ поверява бизнес дела.

Конрад се опита да се съсредоточи. Беше се случило, нищо не можеше да се направи. Топаз Роси бе разперила криле и се бе измъкнала от мрежата му. Сега той трябваше да овладее положението. Каква наивна грешка.

Жени — винаги те бяха виновни.
Положи усилие да остане сериозен, докато четеше.

Топаз Роси, доайен на „Американ Мегъзинс“ близо две десетилетия, се оттегля, докато е на върха, с изненадваща оставка, подадена тази сутрин, която шокира света на бизнеса. „Тъдей“ проследи издаването на възроденото „Американско момиче“, емблематичното женско списание на компанията, залежавало по рафтовете през последните няколко години. Появиха се твърдения, че Роси е поставила работата си като залог пред корпоративните шефове, заричайки се да преобрази загиващото списание.

Въвлечена в много публична бракоразводна драма, свързана със съпруга ѝ, директора на НАТ Джо Голдстейн, и суперзвездата Мария Гонзалес, мнозина се съмняваха, че госпожа Роси ще успее да възроди списанието. Все пак, връщането към първата ѝ любов, редактирането, донесе зашеметяващи резултати за компанията. Обновеното списание предизвика надежда в индустрията, че това ще вдъхне нов живот на печатните издания.

Вътрешни лица от медийната група твърдят, че цифрите са главозамайващи. Госпожа Роси е утроила абонатите и увеличила почти двойно приходите от реклами за следващия брой на списанието. След възкресяването на „Американско момиче“ мнозина очакваха да продължи с „Икономик Монтли“ и други фалиращи заглавия с марката на компанията.

Вместо това госпожа Роси публикува кратко изявление в 9:00 тази сутрин:

— Снощи подадох оставката си като главен изпълнителен директор на „Американ Мегъзинс“. За мен беше ясно, че новата насока на „Американско момиче“ ще донесе зашеметяващ успех и в комерсиално, и в културно отношение. Надявам се моделът, който предлага екипът ни,

да покаже по-здравословен начин за възприемане на жените в модата.

Въпреки че отначало възнамерявах да приложа същия подход и с други заглавия на нашата група, реших, че след двадесет години такъв момент на триумф лично за мен и за компанията, която обичам, е най-подходящ за оттеглянето ми. Твърдо вярвам, че и в бизнеса, и в живота жените не бива да се страхуват да изненадват света. Нямам търпение да прекарвам повече време със семейството си и любимите си занимания и да взема своя брой на „Американско момиче“ от някоя сергия тази сутрин, ако им е останало копие!

Определено изглежда, че госпожа Роси е постигнала целта си да изненада индустрията. Дали редакторската ѝ насока ще бъде продължена от наследника ѝ, ще видим по-нататък. Но Топаз Роси безспорно доказва, че естествената красота върши работа.

По дяволите! Може би го бе написала сама, малката лукава италианска невестулка.

Лимузината забави и спря. Конрад Майлс бе принуден да откъсне очи от екрана.

— Пристигнахме, господине, госпожо — съобщи шофьорът.

— Много добре — каза Майлс. — Хайде, скъпа. Публиката ти те чака. Гореве главата!

Тя му се усмихна — неговата съпруга, окичена с диаманти, — когато излезе навън в лятното утро, помахна на светските фотографии, подбрани от пиар агента му да ги посрещнат.

— Господин Майлс! Господин Майлс! Как се чувствате отново женен?

— Страхотно — извика той.

— Госпожо Майлс! Може ли да видим пръстена?

Джоана подаде ръката си и я задържа, докато камъкът проблясваше и искреше на утринната светлина.

— Извинете ни — каза Конрад с широка усмивка. — Гореве ни чакат един-двама души.

Кметът, губернаторът, един бивш президент, далечна белгийска принцеса и съпругът ѝ, няколко филмови звезди и цяла кавалкада от най-ловките играчи на Уолстрийт...

Той сложи непроницаемата си маска и галантно подаде ръка на изтънчената си млада съпруга.

Топаз Роси си въобразяваше, че може да лиши Конрад Майлс от днешния му улов? Да се изплъзне от мрежата му? Очакваше я изненада. Той нямаше търпение цялата тази церемония да приключи и да се върне обратно в офиса си. Дори не искаше да губи време да чука Джоана. Тя можеше да почака.

Джоана Майлс щеше да преживее най-краткия меден месец в историята.

— И успяхте да подпишете споразумения?

Питър Калоу гледаше госта си за обяд с ново уважение. Калоу бе един от най-смелите предприемачи, на четиридесет и седем вече гигант в света на технологиите. Освен това беше стар приятел на Майкъл и Роуина Кребс. Роуина бе осигурила на групата му голям пробив, като им бе уредила договор с глобална звукозаписна компания, и шестнадесетгодишният Питър, барабанистът, не бе забравил това. Всъщност бе толкова впечатлен от динамичната и красива изпълнителна директорка, че в свободното си време бе разработил компютърна игра за записване на хитове. Беше станала толкова популярна, че той бе напуснал бандата и се бе насочил към технологиите, област, в която сега беше експерт. Но дори като гениален инвеститор Калоу се прекланяше пред Роуина и съпруга ѝ. Майкъл Кребс бе жива легенда и понякога позволяваше на възторжения Калоу да присъства на записите на най-големите звезди в студиото му и тихо да слуша. Това не можеше да се купи с пари и Питър Калоу, като истински рок фен, се чувстваше богоизбран.

Затова, когато Кребс го бе поканил на обяд, Калоу без колебание си бе резервирал чартърен полет.

— Да, имам екип, над сто души. Всичките работят за жълти стотинки. И десет процента от печалбата. Разрешителните за строеж са готови от години. От теб искам само финансиране за техниката.

Калоу погледна скиците.

— Това е невероятно. Хората ще се редят на опашка да наемат от теб.

— Оказва се, че има полза от угаждането на капризите на разглезени рок звезди години наред. Щом мога да се справям с тях, ще мога да угаждам и на хипита от Лос Анджелис, баровци без семейства, главно младежи.

— Защо не по-възрастни?

— Престават да наемат. Купуват. А и ако има твърде много атракции за деца в комплекса, това отблъсква хипитата. Ще изградя детски център с пясъчник и сенчеста зона, занаятчийска работилница и катерушки. Всичко ще бъде безопасно и полезно. Никакви екрани и бебешки телевизии. Ще има и малка кухня за цапотии и възнамерявам да назнача добри детегледачки и аниматори. Посетителите ще могат да оставят децата си за почасово гледане, когато се налага, и хлапетата ще ходят с радост. — Кребс се засмя. — Дори сме предвидили кътче за малка зеленчукова градина, с пластмасови гребла и лопатки.

— Явно помниш ранното си детство — отбеляза Калоу, истински впечатлен. Съвсем наскоро съпругата му бе родила третото им дете; най-голямото момче беше на три и половина и беше безкрайно трудно да намерят детски център, където да ходи с желание.

— Да. Смътно. Но ще искам детските забавления да приключват до пет. Така наемателите ще знаят, че тук има само сладки малчугани, че мястото не е магнит за шумни тийнейджъри, идващи да се плацикат в басейна.

Калоу се замисли върху плановете, снимките. Кребс не се държеше като безгрижен пенсионер, решил да се пробва в недвижимите имоти. Всичко бе прецизно проектирано, от паркоместата до велоалеите, фитнес центъра, огромните телевизори с плоски екрани във всеки апартамент. Беше почти курорт, с всички удобства, които млад човек в началото на обещаваща кариера би искал да има. В един ъгъл на чертежа имаше план на офис сграда, в която обитателите на комплекса да могат да наемат бюро или цял офис, месец за месец, с интернет, факсове и телефонни линии. Щеше да носи името „Бийчуърк“ и идеята страшно му харесваше.

— Това е посветено на наемателите ни. Разбира се, ще си плащат, но пространството ще бъде многофункционално използвано, със зони за всичко. Освен това основах компания „Бийчуърк“. Имам оферти за

два запуснати имота на Венис Бийч за същата идея. Строителни предприемачи са се надявали да ги направят обитаеми, но така и не са го сторили. Ако ги превърна в бизнес сгради, ще мога да искам същия наем и да имам още източници на печалба.

— Искам да участвам — заяви Калоу. — Не е нужно да се обаждаш другаде. Аз ще финансирам цялото строителство. Всичко, което ти е нужно.

— Давам единадесет процента от печалбата на работниците. Не зная колко бих дал за финансиране.

Калоу кимна.

— Не е нужно да даваш нищо безвъзмездно. Задължен съм ти. Ще го финансирам при един процент върху главницата и ще ти уредя дълъг срок за погасяване. Ако нещо се обърка, можеш просто да обявиш фалит на компанията. Няма да те преследвам.

Майкъл Кребс се усмихна широко. Топло чувство на задоволство се разля из тялото му.

— Какво ще кажеш освен това да ти дам и пет процента. А накрая да получиш двадесет и пет от „Бийчуърк“, за още петнадесет милиона долара. Ако намеря пет сгради, които можеш да обновиш, ще ни отпуснеш достатъчно, за да купим още петнадесет. Аз осигурявам екипа и разрешителните и правим всичко едновременно. Действаме бързо. Създаваме.

Калоу сви рамене, с усмивка на лицето.

— Знаеш ли какво, донякъде ми писна от сайтове. Работят, спират, правиш един голям удар и ти стига за цял живот, но излиза следващият хит и...

— А с моя план ще имаш нещо, което ще можеш да посочиш — каза Кребс. — Поемаш риск, но имаш почва под краката си, както и под, стени и таван. — Той сви рамене. — Освен това на този етап от живота си имам нужда от пари. Имам болен син в Ню Йорк и искам да мога да ги вложа в лечението му. Предпочитам да взема твоите назаем.

Калоу се усмихна.

— Страхотно. Съгласен съм. Изпрати ми договор. Да се залавяме за работа.

— През цялото време, докато се занимавах с музика, почти не мислех за пари. Затова натрупах толкова — каза Кребс. — Но знаех, че един ден ще ми бъдат от полза.

— Какво казва Роуина?

— Абсолютно нищо. Не съм ѝ казал. Точно сега има достатъчно грижи.

— Ако нещата потръгнат, както се надявам — каза Калоу, — може да каже „Майната им на Музика Рекърдс“. Ще ѝ купим собствена компания.

Роуина чакаше Майкъл. Децата бяха на някакъв купон и тя стоеше в спалнята с влажни коси след душ, само по късо копринено кимоно.

Още щом я зърна, Кребс усети тръпка в слабините. Отдавна не бе виждал съпругата си така. От десетилетия. Уязвима, прелестна, гневна, чувстваща се като в капан.

— Майкъл, аз...

— Стига.

Той се обърна и заключи вратата на спалнята. Запристъпва бавно, право към нея. В погледа му нямаше никакво съчувствие. Никакво разбиране. Нищо, освен животинска страст.

— Не зная дали мога... — каза тя, но дишането ѝ вече се учестяваше. Под копринената материя на халата зърната ѝ издайнически се втвърдиха.

— Да видим. Съблечи се.

Тя затаи дъх и дръпна връзките. Халатът бавно се свлече надолу. Когато стигна до гърдите ѝ, Майкъл го задържа с лявата си ръка върху тях. Потърка зърната ѝ с палец и те изпъкнаха още повече, набъбнали от кръв. След това пусна халата. Роуина вече изгаряше, задъхваше се. Той не посегна да свали своите дрехи. Все още не. Обхвана гърдите ѝ, заигра с тях и тя издаде стон. Сложи ръце на раменете ѝ, завъртя я и бавно ги плъзна по тялото ѝ, под талията, обхвана задните ѝ части.

— О, Майкъл... Господи...

— Значи, може би все пак можеш... — Погали фините косъмчета на триъгълника ѝ, плъзна върха на пръста си в мекотата под тях, притисна я към себе си и я накара да усети възбудата му.

Тя стенеше и се мяташе, търкайки се в него, крехкото ѝ тяло бе заклещено в мъжкарската му хватка. Кребс долови надигащата се в нея

страст, горещата кръв, която нахлуваше в корема ѝ. Не искаше да свършва. Все още не.

— На леглото. По корем. Със задника нагоре. Искам хубава гледка. Разбрано?

— Да, Майкъл — промълви тя. Залитайки, се придвижи до леглото им, сякаш нямаше сили да стои на крака, докато той свали обувките си и трескаво се съблече. Той полагаше усилия да се владее, застана зад нея, загледа се в изваяния ѝ като праскова задник, повдигнат нагоре, прокара ръце по заоблените хълмове, по бедрата ѝ. След това я сграбчи и навлезе в нея с мощни тласъци, притискайки я силно, докато дишането ѝ се учести и тя издаде вик на наслада.

— Гледай — каза той и Роуина извърна глава, с поруменяло лице, към огледалото до леглото им, където видя безмилостното му плъзгане навътре-навън, — гледай как те чукам...

Тя крещеше, гърчеше се и допирът ѝ, докато се мятеше пред него, хлъзгава като змиорка, влажна и гореща, толкова примамлива, толкова негова, тласна Кребс право към върха. Експлодира в нея и изживя толкова мощен оргазъм, че му се зави свят, вкопчи се в нея, докато се опитваше да си поеме дъх, и използва тази секунда, за да си спомни къде се намира...

— О, господи. О, обичам те — успя да каже Роуина и Кребс, усмихнат, задъхан, се отпусна по гръб на мекото легло до съпругата си.

Целунаха се — леко по устните, след това по-интимно. Роуина лежеше до него, обхванала топките му, играеше си с тях, както той толкова обичаше. Пасваха си страхотно; дори мисълта за тялото ѝ го възбуждаше, а нейната страст към него я правеше безпомощна, караше я да притиска лице към врата му, за да усети уханието на кожата му, винаги го поглъщаше, галеше го дори след като е свършил в устата ѝ или дълбоко в нея. Можеше да лежи до нея, съзнателно давайки си вид, че не ѝ обръща внимание, и това беше вид любовна игра; тя се раздвижваше, отъркваше задника си в него, молейки за внимание. А когато прокараше ръка по заоблените ѝ форми, влакът вече пътуваше и бе ясно до къде ще стигне...

— Сега — каза Кребс — можеш да ми кажеш всичко. Вече си в по-спокойно душевно състояние.

Роуина се засмя.

— Значи това беше, а? Терапевтичен сеанс?

— Щом така ти харесва. Терапия за ума. На задна прашка — добави Кребс с насмешка. — Трябва да изнасям лекции на тази тема. Сексът е най-полезното нещо за ума.

— С теб е така. Дори за миг не се заглеждам в пукнатините на тавана.

Отново се целунаха.

— Беше доста дълъг ден. Благодаря за прекрасния офис. Много помогна.

— Каж ми всичко.

— Ще ти разкажа кратката версия. Е, досетих се, че агресивен купувач иска да превземе компанията и е подкупил борда. Започвам да се питам кой би измислил толкова сложна схема само за да се добере до „Музика“. И при сегашното ужасно състояние на нашия бизнес кой би имал мотив? Конрад Майлс. Направих и връзката с Топаз. Обадох й се в Ню Йорк и я предупредих какво става. Оказа се, че жена, която тя е уволнила преди няколко месеца, Джоана Уотсън, дъщеря на канадски милиардер, излиза с Майлс. Топаз осуети победата му, като подаде оставка, за да не могат да я уволнят. Никакво отмъщение за Майлс. Тя го изигра. Искан ми се и аз да бях сторила същото.

— И на мен. Но това не е краят, скъпа.

Роуина се отпусна по гръб и въздъхна.

— Не искам да е краят. Искан да се боря с това копеле, Майкъл. Толкова отчаяно. Искан да ги сразя, всичките.

— Тогава да го направим — каза Кребс.

— Как бихме могли? Богати сме, но не колкото тези хора. Сега ти ще трябва да изкарваш прехраната на семейството, скъпи.

— Вече не съм продуцент.

Роуина рязко се надигна.

— Какво?

— Престанах да се занимавам с музика в деня, когато те уволниха. Всъщност имам нова кариера. Строително предприемачество с човек, който може да се опълчи на Конрад Майлс. Той няма на кого да разчита. А ние с теб имаме повече приятели, отколкото си мислиш.

— Не биваше да се отказваш заради мен.

— Ти си музиката — каза Кребс. — Ти си всичко. Правим го заедно или нищо не правим. Впрочем виждаш ли тези?

Посочи към двете еднакви статуетки от Залата на славата.

— Двойка на върха — пошегува се Роуина, — сега паднали по задник.

— Не. Това са лаврите ни. Короните ни. Няма къде по-далеч да стигнем. На този етап човек започва да изпитва нужда да покори нов свят.

— Аз обичам музиката — упорито каза Роуина. — Винаги съм я обичала.

— Тогава трябва да намериш друга част от нея, която да притежаваш. Защото със стария тип звукозаписна компания е свършено. Нека Конрад Майлс да отнесе трупа, а ти се залови с нещо по-добро. Нещо, което може да бъде предизвикателство за него. Междувременно онова, с което аз се захващам, е напълно извън тази арена. Ще нагазя дълбоко и ще изкарвам достатъчно, за да покривам разходите ни. Много повече, отколкото с музика.

За първи път от дни Роуина съзря лъч надежда. Съпругът ѝ говореше толкова уверено. Както винаги. Конрад Майлс притежаваше милиарди, но Майкъл Кребс беше двадесет пъти по мъж от него.

— Върви да вземеш душ, а аз ще приготвя скариди с кърри и ще хапнем в градината.

Беше приятна топла вечер и той, за разлика от съпругата си, обичаше да готви.

— Звучи чудесно — каза Роуина и го целуна по бузата.

— Ще ти разкажа за новата си компания. А после ще започнем да кроим планове за теб и Топаз. Мисля, че е най-добре да се върнеш в Ню Йорк.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Очакваме оставката ти — каза Джак Травис.

Джо Голдстейн седеше в края на масата с впечатляващия си костюм за десет хиляди долара и гледаше часовника си.

— Няма да я получите. Нещо друго? Графикът ми е запълнен.

— Ти постави тази мрежа в унизително положение — отбеляза Харви. — Стана причина една от най-големите ни звезди да ни съди.

— Мария се яви пред борда и обясни положението си — мрачно каза Ема Сандерсън, сякаш Мария бе съобщила, че е болна от проказа. — Чувства се подложена на тормоз, унижена и не може да работи с теб. Искане за уволнение ти.

— Не можем винаги да получаваме каквото искаме — каза Голдстейн. — Лично аз бих искал машина на времето да ме върне в дните преди така глупаво да разруша брака си.

— Не е време за шеги — сопна се Харви Босток.

— Напротив. Трябва да започнем да гледаме на това далеч не толкова сериозно. — Голдстейн хвърли старателно напечатан документ на бюрото. — Докладът на Емет Фишър, корпоративния ни консултант по човешки ресурси. Прегледа договора на Мария и реши, че е справедлив, без оказване на натиск. Тя може да разчита на повече консултации и подкрепа, въпреки че не получава повече пари. Изяснихме това в самото начало и ще продължим така.

— А ако ни съди?

— Ще загуби. За мен е достатъчно да поддържам връзка с продуцентите. Не е нужно Мария да се среща с мен. Ако желае, вратата ми е отворена, имам предвид, в професионално отношение. Емет ще присъства при всяка среща.

— Недоволна актриса няма да бъде отдадена на работата си. Ще си личи на екрана — равнодушно изтъкна Лайла.

— И без това няма шанс за награда „Еми“. Мария си е Мария. Онова, което ѝ казах, остава вярно. С времето ще трябва да си създаде друг имидж освен този на прелестна актриса — Голдстейн се

въздържа да не каже „секс бомба“. — Въпреки общата ни грешка, Мария е интелигентна и остроумна жена. Иначе не бих постъпил толкова глупаво. Може да играе в комедия и да направи култова роля. Ще я преобразя от наслада за окото в праймтайма в супергероиня, размахваща меч.

— Както казваш, тя няма актьорски талант — Харви поклати глава. — Ще бъде трагедия.

— Не. Ще пишем сценария за нея. Ще създадем нова версия на Зина или Жената чудо. Ще бъде повратна точка в кариерата ѝ. И за нас, като мрежа.

— Не и ако напусне — каза Джак. — Зарязал си я публично. Оплел си конците. Знаеш, че човек не бива да реже клона, на който седи.

— Скъсването ни е толкова лично, колкото тя желае да остане. Не мога да контролирам изявленията ѝ пред пресата. — Голдстейн побутна документа напред. — Слушайте, да приключим с това. Поисках правен съвет, за НАТ и за себе си. Мария е обвързана с непоклатим договор и не може да мръдне. Дадохте ми картбланш за година да подобря рейтингите и предаванията и това също е непоклатимо. Няма ясна фирмена политика относно интимните връзки с актьори, нито пък морална клауза в договора ми. Не можете да ме уволните. Ако го направите, ще влача тази мрежа и всичките ѝ продукции години наред в съдебния процес на века. Така че да приключваме с това. Трябва да се връщам на работа, а вие да напомните на Мария какви са възможностите ѝ тук. Изпратете я при мен. Както казах, в стаята ще присъства адвокат.

Голдстейн кимна срещу тях, без да обръща внимание на ненавистта в погледите им. Да правят каквото искат. Това не беше негов проблем.

— В договора ми пише, че не съм длъжен да присъствам на дълги заседания на борда — каза той. — Сега възнамерявам да продължа с реструктурирането на мрежата ни, за да бъдем в крак с времето. Със или без вашата подкрепа. Откровено казано, писна ми от всичко това. Вашата работа не е да търсите начини да заобиколите условията в договора и да ме уволните. Работата ви е да ме задържите тук, след като спася тази телевизия и договорът ми изтече.

Той стана, безкрайно самоуверен.

— И точно сега няма да ви бъде никак лесно.

Джоана Майлс се усмихна на всички в залата.

Разбира се, съпругът ѝ държеше членовете на борда в джоба си. Но не и останалите служители. Повечето от тях я гледаха с празен поглед или откровено негодувание, или изобщо не я гледаха. Няколко от жените се взираха в ноктите на ръцете си.

— Много се радвам да се върна в „Американ Мегъзинс“ — силно заговори Джоана. Постара се усмивката да не слиза от лицето ѝ. — За мен беше голямо предизвикателство да редактирам „Американско момиче“ и нямам търпение да поема търсенето на нов редактор, който да работи под мое ръководство. Зная, че когато Конрад закрие всичките ни заглавия с най-слаби продажби, ще бъдем готови да преобърнем и счетоводния си баланс, и репутацията си.

Конрад не беше тук. Лимузината му го бе откарала в седалището на „Майлс Индъстрис“. Подготвяше изявление за закупуването и на двете компании. Разбира се, сделките все още не бяха осъществени, но бордовете го подкрепяха.

Беше изпълнена с увереност. Всички тези хора щяха да работят за нейния съпруг. Вчера се бе сблъскала с някои трудности. Конрад ѝ бе сърдит.

„Но вече нося венчална халка на пръста си — помисли си Джоана. — Мога да му въздействам...“.

Цел номер едно: да развенчая мита за Топаз Роси. Да се постарая да изглежда, че е заслужавала да бъде отстранена от компанията. Джоана искаше просто да излъже, но адвокатите, с ужас и много увъртания, бяха казали, че няма начин да заявят, че е била уволнена.

— Искат ли някой да даде своя принос? — усмихна се Джоана.

Люси Клайн веднага вдигна ръка.

— Давай, Люси.

— Топаз Роси доведе списанието ни от близък фалит до главозамайващ успех само за месец. Продажбите ни са най-високите в историята ни. Обаждат ни се читатели, получаваме имейли...

Последваха бурни аплодисменти. Джоана се стъписа.

— Топаз постигна този обрат, като използва личния си живот за пиар примамка. С телевизионните си изяви успя да продаде още копия — пренебрежително отвърна тя. Усмивката ѝ изтъня.

Люси заговори отново.

— Абонатите ни станаха над два пъти повече и много от тях са избрали годишен абонамент. Това е повече от пиар.

Джоана престана да се усмихва.

— Благодаря, Люси, но достатъчно. Не можем да развиваме едно списание, разчитайки на хитри машинации, без индустриална подкрепа. Има причина моделите и компютърните програми да са приети за стандарт. Редакторът, когото назнача, ще се придържа към най-добрата практика.

Обади се млад мъж от отдела по продажби.

— Най-добрата практика едва не ми коства работата. Беше невъзможно да привличаме рекламодатели, докато ти беше главен редактор. Трябва да следваме Топаз. Обещах на компаниите, че ще продължим. Затова купиха място от мен.

Джоана прочисти гърлото си.

— Слушай, разбирам приятелската ти лоялност, но това е бизнес. Един добър месец, благодарение на множество публични изяви, е хитра машинация.

— Джоана, под твое ръководство имахме четири месеца ужасни продажби. — Лицето на младия мъж бе поруменяло. — Няма да лъжа клиентите си. Ако не се придържаме към насоката на Топаз, аз напускам.

— Уволнен си — сопна се Джоана. — Какво ще кажеш сега?

Сърцето ѝ препускаше. Не бе очаквала това да бъде съвещание, на което младши служители с тридесет хиляди годишен доход ще подронват авторитета ѝ. Нима не знаеха, че тя може да ги купи и продаде всичките?

— Всъщност не е — каза Люси Клайн, също поруменяла. — Ти не заемаш никаква длъжност в тази компания. Дори все още не е продадена.

— Е, когато това стане, ти си първата, която ще изхвърчи! — извика Джоана. — А той ще бъде следващият!

— Дами и господа, да се успокоим. — Томас Уотсън, член на борда със завидно състояние, излезе отпред. — Топаз Роси беше много

добър редактор за своето време. Но госпожа Майлс е напълно права за публичността. — Беше хитър, адвокат по професия, и умееше да излага аргументите си адски убедително, особено с петдесет милиона долара от Конрад Майлс, налети в една от кухите му корпорации. — Тя умело използва този лост, но резултатите няма да траят дълго. Фалитът под нейно ръководство беше неизбежен. Търсим утвърден лидер, а успехът на „Майлс Индъстрис“ не може да бъде поставен под съмнение.

Джоана трепереше от гняв. Как се осмеляваха да говорят така на Конрад, никой от тях нямаше право! „Трябва да бъда непоколебима, като онази кучка Топаз Роси и онази Кребс.“

— Благодаря ти, Томас. Предупреждавам всички ви, няма да търпя подривни действия. След продажбата на компанията аз ще бъда в борда и ще давам насоки на новото ръководство. Всеки, който не желае да следва тези насоки, да се чувства поканен да напусне. В Ню Йорк има много чудесни журналисти, търсеци работа.

Внезапно настъпи тишина. На лицата на онези, които я гледаха, се изписа изумление. Но никой не проговори.

„Ето. Ето как трябва да се държа с тях“, помисли си Джоана, тържествувайки.

— Нямам търпение да започнем да работим заедно и да поведем „Американ“ напред — каза тя с писклив от напрежение глас. — Давам думата на Томас.

— Да дадем мощна подкрепа на Джоана Майлс! — прочувствено каза Уотсън.

Силно заръкопляска, но едва шепа хора се присъединиха. В другия край на стаята Люси Клайн седеше със скръстени ръце.

Джоана се изчерви до корените на косите си. Преглътна сълзите на гняв, завъртя се на токовете на обувките си „Шанел“ и смутено излезе от залата.

Самолетът закръжи над Ню Йорк. Роуина се облегна на кожената си седалка в наситено масленозелено. На малката орехова поставка до нея леко се поклащаха висока чаша с шампанско и няколко ръчно оформени шоколадови бонбона.

Пътуваше с частния „Гълфстрийм В“ на Питър Калоу, безспорно най-бързият начин да стигне до Ню Йорк. Щяха да кацнат на частното летище „Титърбъро“, откъдето малка лимузина щеше да я откара до централната част. Тайно бе наела луксозен апартамент до Сентръл парк по обява на „Еър Би енд Би“ — не беше нужно да отсяда в хотел и да привлича внимание. В момента Топаз вземаше ключовете и зареждаше продукти.

— Трябваше да дойдеш у нас. Защо няма да ни погостуваш? — бе попитала тя.

— Защото вие двамата се нуждаете от известно време насаме.

— Няма да го приема обратно толкова лесно. Ти имаш по-голямо право да пребиваваш в дома ми, отколкото той.

— Разбирам. Но трябва да имате възможност да направите онова, което е нужно, когато хората се опитват да съберат парчетата от разбития си живот. Ти си страхотна приятелка, но това е бизнес. И никога не съм се сблъсквала с толкова големи трудности в него.

Топаз замълча за няколко секунди.

— Добре. Ще ти напазарувам. Ще ти дойда на гости за вечеря. Джо може да си приготви китайски спагети или не ме интересува какво.

Роуина се засмя.

— Чудесно. Ще те чакам.

Тя погледна през прозореца към града долу — огромна бетонна джунгла с небостъргачи, стърчащи във въздуха като повдигнати пръсти. Манхатън винаги я бе вълнувал. Денят, когато за първи път бе пристигнала от Англия, млада търсачка на таланти, заела се с мисията да привлече най-великия музикален продуцент за неизвестната си банда, бе променил живота ѝ и наелектризиращото усещане бе останало в нея завинаги.

— Извинете ме, госпожо Кребс, трябва да закопчаем предпазния си колан. Кацаме.

Гласът на пилота прозвуча от тонколоната със съобщение специално за нея. Роуина послушно закопча колана. Самолетът започна плавно спускане. Идеята на Майкъл беше гениална; бе доволна, че багерите правят първи копки, а строителните работници вече са на обекта. И че има нова самостоятелна компания с Калоу на Бийчуърк; отново голяма съобразителност. Майкъл се грижеше за нея

и децата. В момента Роуина се срамуваше за това, че се бе усъмнила в него. Още повече че бе допуснала да бъде сплашена от Конрад Майлс дори за ден.

Щом ще се държи агресивно, помисли си тя, единственият начин да го победи бе смело да се изправи срещу него. Правеше това, откакто бе влязла в Оксфорд, откакто се бе опълчила на тираничното си аристократично шотландско семейство.

Конрад Майлс и онази харпия, новата му съпруга, си въобразяваха, че могат да заличат Топаз и Роуина само защото имат няколко излишни милиарда за харчене.

Скоро щяха да разберат колко жестоко се лъжат.

Топаз бе приготвила кафе. Седяха заедно в хола на наетия апартамент, типично жилище за зоната около Сентръл парк. Имаше големи прозорци, характерни за предвоенния период, през които влизаше много светлина, дивани с натрапчиво модернистичен дизайн и тъмен паркет. Роуина се зарадва да види, че част от живеца се е върнал на лицето на приятелката ѝ.

— Как са децата? — попита Топаз.

— Удивително добре. Тоест, когато ги видя. Четиримата се забавляват страхотно, ходят на купони около лагерен огън на плажа, на походи из каньоните и къде ли не. Честно казано, толкова бях погълната от работа, че дори не съм ги питала къде отиват. Оставих ги да се забавляват.

— Толкова е мило от ваша страна, че ги приехте. Не искам да научават, че баща им се е върнал у дома. Засега. В случай че не се получи.

— Слушай, мен ме уволниха. Всеки ден благодаря на бога, че децата ми си намират общи занимания с твоите. Няма нищо по-добро от компанията на връстници.

Допряха чашите си с кафе една до друга.

— А вие с Джо?

— Ходихме при терапевт. Доктор Гленън. Много е добра. Аз не исках. Тези неща ми се струват толкова фалшиви. Но тя просто ни остави да говорим. Джо изглежда отчаян. — Гневът на Топаз пламна. — Нека. Искаше да го лаская, да бъда различен тип жена. Но ще се

справим. Показахме се двама души, влюбени в кариерите си, които нямат търпение да работят все по-упорито и по-бързо, и когато нещо не върви както трябва, Джо не може да го понесе. Изкарва си го на децата. Въпрос на контрол.

Роуина кимна.

— Хрумнал му някакъв откачен начин да се опита да изкара, че не ми е изневерил, като се преструва, че онова с Мария е истинска връзка.

— Тогава защо я заряза? Стана много бързо.

Топаз сви рамене.

— Осъзнал, че вместо да държи нещата под контрол, позволява на някакво младо маце да го води за носа. Всъщност е просто страх, нали? За всички. Дори за нас двете.

Роуина отпи от кафето си.

— Сега ще ме анализираш ли?

— Защо да даваш триста долара на час? — засмя се Топаз. — Можеш да ми кажеш, че всичко са пълни глупости, но защо и двете стигнахме дотук? От страх. Най-лошото се случи: уволниха ни, изритаха ни. Но се страхуваме за репутацията си. На това се опитва да посегне Конрад.

— Може би. Но мисля, че не е само страх. Има и гняв. И сила. Не, никой няма да си играе с мен. Ще се оттегля по свой начин. Тук съм, защото искам да унищожа онзи тип и младата му женичка.

— Това е моето момиче. Така ми харесваш.

— Може би уволнението е най-доброто, което някога ни се е случвало — отбеляза Роуина.

— Ако е благословия, е адски добре прикрита.

— Помисли. Бяхме тръгнали към дъното. Отново изплувахме. Чудесно. Закърпихме положението. Аз искам да бъда най-великата жена в историята на звукозаписната индустрия — каза Роуина. — Никой магнат не може да ми отнеме това. Ако иска реванш, ще го получи при равностойни условия. Точка.

Топаз се облегна назад на дивана.

— Имаш дух, Кребс. Не може да се отрече. Почти беше започнало да ми харесва да ставам в осем сутринта.

Роуина широко отвори очи в престорен израз на ужас.

— Осем! Половината ден е отминал.

— Да, да. Може би си права. Казах „почти“. На втория ден започна да ми доскучава. — Топаз тръсна дългите си коси. — Когато Джо ми каза да подам оставка, това беше малка победа, за да не се чувствам унижена. Грешката ми беше, че повярвах, че ще бъде достатъчно, а се оказа просто малка утешителна награда. Загубих компанията си. Джоана Уотсън се явила днес пред служителите, за да им каже, че ще заличи всичко, което току-що постигнахме с кървава пот.

— Не можеш да го допуснеш.

— Няма. Веднага щом решим как да действаме. Все пак сме само двете срещу един мултимилиардер, нали?

И двете се засмяха.

— Добре — каза Роуина, — стига предисловия. Да действаме. Имам план...

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Конрад Майлс леко се отпусна. Току-що бе получил свирка от съпругата си, нещо, в което от ден на ден ставаше все по-добра. Изглеждаше прекрасно, с тяло, изваяно до съвършенство от един от най-добрите лични треньори в града; парите му бяха превърнали външността ѝ от обикновена в необикновена. Бе зачислил към личния им персонал и двама гримьори и сега ежедневната рутина на Джоана включваше деветдесет минути време за разкрасяване всяка сутрин. Той тренираше, докато я глезираше и издокарваша, и когато се качеше на терасата за закуска, съпругата му винаги изглеждаше като модел.

Първите две седмици от брака им бяха натоварени. Той сновеше между двете крайбрежия, надзираше новозакупените компании; очакваше се покачване на акциите заради слуховете за закупуване, но бе останал непреклонен и акционерите се бяха примирили. Точно както бе предвидил. Нямаше бъдеще без звездните им главни изпълнителни директори.

Джоана беше малко развлечение. Съпругата му го изненадваше със своята дребнавост и раздражителност. На Майлс му харесваше; доказваше, че и нещо друго я мотивира, друго, освен парите. Джоана не се задоволяваше да се развлича с шопинг и маникюр. Искаше нещо повече. Отмъщение.

— Хубаво — каза той, потупвайки я по главата. — Наистина обичаш работата си.

Тя замърка, без съмнение се преструваше, но го правеше добре. Властта му я възбуждаше. Знаеше това.

— Скъпи, вече мислиш за следващия си ход. Закупуване на нова компания?

Майлс сви рамене.

— Раздробяване на „Американ Мегъзинс“. И „Музика Рекърдс“. Можеш да седиш в борда, когато се случи.

Беше ѝ простил за оставката на Топаз. Може би не беше виновна. Джоана играеше добре. Мястото ѝ в борда бе нова демонстрация на

сила от негова страна — като императора, който направил коня си сенатор. Разбира се, Джоана Майлс не притежаваше нужните качества, но те просто трябваше да се примирят и да си траят, нали?

— Да. Трябва да се отървем от малко ненужен багаж.

Джоана буквално засия. Конрад знаеше, че мисълта за уволняване на служители ѝ носи задоволство. Всички онези млади юпита, които ѝ отговаряха, не ѝ ръкопляскаха. Беше проява на злоба, разбира се, но това не дразнеше Майлс. Заставайки срещу съпругата му, те заставаха срещу него. Люси Клайн бе мъртва.

— Давай. Предпочитам да продам заглавията без излишен багаж. Но искам и да координирам раздробяването. И нещо, което ще ти хареса, скъпа — каза той с нотка на сарказъм. — Сега, когато притежавам и двете компании, е време да изровим труповете.

— Какво имаш предвид?

— Кребс и Роси. Хората са ги забравили. Исках да го направя още когато обявим закупуването, но Роси се изплъзна. Пресконференцията е шанс да уредим този въпрос. Смисълът на цялото упражнение беше да покажа, че никой не може да ме победи.

Джоана широко отвори очи.

— Но тя напусна. Целият положителен пиар...

— Да. Сега трябва да дадем да се разбере, че всъщност е била уволнена. Гледай телевизия утре. Ще ме видиш в действие.

— Мога ли да помогна?

Майлс я пощипна отзад.

— Не. Това е от висшата лига. Не е в твоята категория.

— Но няма има значение? Топаз и Роуина изчезнаха. Не съм прочела нищо за тях, станали са най-обикновени домакини. Единственото интересно нещо е битката на Джо Голдстейн в НАТ. Говори се, че и той е застрашен от уволнение. — Лицето ѝ засия още повече. — Може би не е зле да купиш и телевизионна мрежа, скъпи? Мога да бъда страхотен стълб. Или да ръководя лайфстайл канал...

— Вече получи нова играчка миналия месец — сухо изтъкна Майлс.

— Сега Топаз живее от парите на съпруга си. Ако го уволнят, и с двамата е свършено.

— Истински я мразиш, а?

Джоана тръсна глава. Да, мразеше Роси. Дори уволнена, тя витаеше като призрак в офиса. Редакторите отговаряха троснато на Джоана, кимаха и правеха разни жестове. Действащият редактор на „Американско момиче“ бе пуснал следващия брой същия като предишния, без компютърна обработка на снимките, със скандални новини, оферти и съвети. И се продаваше. Това изпълваше Джоана с негодувание. Приходите от реклами бяха потекли, но водещите марки една по една ги изоставяха. Тя беше Джоана Майлс; искаше да бъде голямата звезда на Седмицата на модата в Ню Йорк, не приветствана клиентка на „Мейсис“ или „Гап“. „Мейбълин“? Майната им! Тя искаше „Крем де ла мер“, най-нашумелите модели, качество, живота на Саут Бийч и нос Антиб. „Американско момиче“ не можеше да ѝ донесе това. Докато не установи истински контрол.

— Тя го заслужава. Все пак не е като да изпратя конска глава в леглото ѝ — Джоана леко се засмя, за да прикрие жестокостта си. — Със съпруга ѝ се перчат като пауни с влиянието си от години. Сега той прави секс с някаква долнопробна актриса, а тя уж слиза от върха, за да закърпи брака си. О, стига, моля ви. С Джо Голдстейн могат да продадат апартамента си и да живеят някъде кротко до края на дните си, нали, например в Уестчестър? — просъска името на предградиято, сякаш беше някаква болест. — Просто няма вече да бъдат в играта. Не мога да понеса мисълта, че след всички тези усилия Топаз може все още да бъде толкова самодоволна...

— Няма да действам за НАТ. По-трудно е да се раздроби. Човек трябва да се е занимавал с телевизионни мрежи, а това не е в нашата сфера. Има какви ли не проблеми с контролните органи. Ще стоим далеч от електронните медии. Трябва да се задоволиш с главата на Топаз Роси на тепсия. Остави Мария Гонзалес да се погрижи за Голдстейн. — Конрад се засмя ехидно. — Може би двете трябва да се срещнете на обяд.

— Може би.

— В моя свят е важно да сразяваш враговете си. Брачните им партньори не са важни.

Джоана нацупи устни.

— Да, скъпи. Както кажеш.

Беше безупречно изпълнение; Майлс не можеше да посочи никакъв недостатък. Джоана щеше да полага големи усилия да

поддържа одобрението му, сега и в бъдеще. Може би щеше да ѝ остави значителен дял от състоянието си, ако не го излага; онова, което би могла да направи с отпуснати юзди, беше приятно ужасяващо. Харесваше му.

— Хайде, върви на урок по тенис или нещо подобно. — Бе загубил интерес. — Не ходи в „Американ Мегъзинс“ днес. Първо ще гледаш пресконференцията ми.

— Да, Конрад.

Не го попита какво ще каже. Щом не искаше да сподели, нямаше смисъл.

Джоана Майлс никога не го притискаше. Бе решила да се задържи тук дълго.

— Нямам търпение — каза тя.

Конрад Майлс се качи на подиума в конференнтната си зала. Пред него имаше само няколко камери, но бяха най-важните; на Си Ен Би Си, „Блумбърг“, интернет потоците на „Уолстрийт Джърнъл“, „Фокс Бизнес“. Лично избрани анализатори едва се сместваха на редовете седалки. Само бяха нахвърляли бележки по време на сухата презентация на Ханк Айвънс, главен оперативен директор на „Майлс Индъстрис“, за активите на развлекателния сектор и „олекването откъм съдържание“ като стратегия. Айвънс изреждаше цифри, които всъщност не интересуваха никого. Балансите бяха излезли преди седмици. „Майлс Индъстрис“ щеше да извлече малка печалба от разпадането на „Американ Мегъзинс“ и „Музика Рекърдс“. Беше незначителна сделка, ако около нея нямаше известна драма.

Но великият мъжкар беше тук, за да осигури точно това.

Конрад Майлс рядко заставаше лично пред медиите. Това беше новина. И много от любопитните журналисти щяха да имат привилегията да чуят нещо още по-интересно. Човешката история щеше да извади материалите им от последните страници на вестниците в разделите за водещи новини. Репортерите живееха за това.

— Благодаря, Ханк. Радвам се, че съм тук. — Очите му обходиха залата с поглед. — Стратегията за възстановяване, която предложихме за активите на тези компании, беше определена от цената при

закупуване. Счетохме, че и двете целеви компании ще бъдат по-лесни за закупуване при окаяното състояние, до което бяха доведени от предишното ръководство. Както повечето от вас знаят, Роуина Кребс беше уволнена поради изключително слаба година преди резултатите от последното тримесечие, за които заслугата е на други лица в организацията. Установихме, че под нейно ръководство „Музика Рекърдс“ върви към дъното. Също толкова трагично беше положението в „Американ Мегъзинс“ при Топаз Роси.

На огромния мултимедиен екран зад него, разделен на две, светнаха диаграми и графики. В горната половина усмихнатото лице на Роуина бе монтирано върху тяло на бейзболен играч, застанал до цифри, разположени така, че да изглеждат като стръмна ски писта. Неговите анализатори можеха да представят всяка история, както той желаше. В долната половина, точно под нея, бе портретната снимка на Топаз Роси, с цифрите от продажбите на „Американ“ за последните шест месеца. Красивите жени се взираха в празното пространство до графики, които ги изкарваха бита карта.

Изпели песента си. Свършени. Динозаври.

— С отстраняването на двете жени от ръководството „Майлс Индъстрис“ сложи край на това. Ще започнем раздробяването на двете групи през следващата седмица. Ще преговаряме с множество кандидат-купувачи. Някакви въпроси?

Сама в апартамента, свила крака във френско кресло от деветнадесети век, докато послушна фризьорка разресваше кичурите ѝ, Джоана Уотсън издаде радостен вик.

— Донеси ми рокля! — сопна се тя на камериерката си. — Нещо изключително! Не! Донеси ми костюм! Розовият „Шанел“ от туид! Трябва да изглеждам сериозна.

— Да, госпожо, веднага.

Жената бе работила като старши личен стилист за Анри Бендел. Ненавиждаше Джоана от дъното на душата си, но Конрад Майлс ѝ плащаше по сто хиляди на година. За толкова госпожа Майлс можеше да се държи с нея грубо колкото иска. Никаквица.

— Ще изглеждате изумително с този костюм — излъга тя. „Мода от осемдесетте; с подплънки на раменете и силно вталяване отзад.“

Джоана беше такава разглезена принцеса; добре че имаше ужасен усет за това как трябва да изглежда една работеща жена.

— А ти побързай! — изкрещя Джоана на фризьорката. — Имам важна работа! Трябва да отида в офиса на компанията си!

В центъра, в наетия апартамент на Роуина до Сентръл парк, двете с Топаз гледаха пресконференцията на малкия телевизор, монтиран на стената в кухненската ниша на офиса. Зад тях програмистите работеха, обсъждаха продукта си, тестваха го и не обръщаха внимание на телевизора, кафемашината и всичко останало. Роуина и Топаз бяха наели най-добрите и те нямаха очи за нищо друго, освен за новото приложение. Всичко се получаваше идеално, беше по-вълнуващо от секс. Най-сетне бяха изравнили силите и вярваха, че това ще ги направи богати.

— Гледай го ти — каза Роуина, подсмиввайки се.

— Върхът. Голям смях — каза Топаз. — Прави точно това, което очаквах. Страшно ми харесва.

— Хубаво е да познаваш журналисти. Твоите хора си знаят работата.

— Шшт, да не пропуснем нещо — каза най-добрата ѝ приятелка. — Ще се обеси сам. Супер.

— Имам въпрос, господин Майлс. — Журналист от „Блумбърг“ повдигна ръка. Беше над петдесетте и не се смущаваше от милиардери. — И двете ръководителки успяха да измъкнат компаниите си от затрудненията. Топаз Роси се оттегли след най-успешния брой на списание в историята на компанията и изданието продължава да се продава.

— За разлика от други издания. Радвам се, че заговорихте за госпожа Роси. Смятаме, че прозрачността е важна в корпоративното общуване. Всъщност тя не се оттегли по своя воля. Щеше да бъде уволнена от борда на „Американ Мегъзинс“ след обсъждания с мен. Предполагаме, че просто е скочила, преди да бъде блъсната. Сигурно е била уведомена, че на следващия ден предстои спешно заседание на

борда. Изведнъж пристигна имейл с оставката ѝ. Наричам това хитруване. Била е предупредена. Аз не возя пътници.

— Силни думи.

Конрад сви рамене.

— Да. Следващият?

— Дорийн Ърншоу, „Фокс Бизнес“. Господин Майлс, изглежда, съзнателно насочвате вниманието към бившите главни изпълнителни директорки.

— Плачевните им резултати са причината да закупя тези две компании. Освобождаваме обезценени активи.

— Изглежда много лично. Преди години, през деветдесетте, Роуина Гордън и Топаз Роси са се обединили, за да осуетят подобен ход от страна на „Майлс Индъстрис“. Всъщност с дръзкия си подход тогава едва не са превзели компанията ви.

Конрад се усмихна самодоволно.

— Така ли? — каза той с престорена изненада. — Бях забравил.

— Не изглежда да сте забравили, сър.

Последва гора от ръце във въздуха, засипване с въпроси. Конрад леко потръпна от искрено задоволство.

— Да, Брент. Давай.

— Брент Стоукрофт, „Файненшъл Таймс“. Значи, целият смисъл на тази пресконференция беше, за да стане ясно, че най-сетне сте си отмъстили на двете забележителни бизнес дами?

— Възразявам. Не бих ги нарекъл забележителни — Конрад отново се усмихна, въпреки че англичанинът почти бе уцелил в десетката. Присви влажните си очи, за да накара Стоукрофт да разбере, че го гледа. — Шегата настрана, „Майлс Индъстрис“ обявява сделките си публично. Искаме акционери и инвеститори да знаят какво можем да направим със зле ръководени компании...

Отново последва порой от въпроси, но на Конрад му бе омръзнало. Повдигна едната си сбръчкана ръка и се отправи към вратата. Зад него Ханк Айвънс отново уверено се качи на подиума, за да каже няколко безинтересни приказки за емблематичните издания на „Американ Мегъзинс“.

— Господин Майлс! Един последен въпрос.

Беше Улрика Уестън, ветеран в бизнес новините от „Блумбърг“. Обърна се с лице към нея и камерите отново забръмчаха и защракаха.

— За теб, Улрика, винаги — галантно каза той.

— Новата ви съпруга, Джоана Уотсън, за кратко беше главен редактор на „Американско момиче“, преди да бъде уволнена от Топаз Роси. Тя има ли нещо общо с това?

Конрад почти се изсмя с глас. Малката скандинавска умница бе намерила последното парче от пъзела. Ако това вече не му осигуреше мястото във водещите новини, на което се бе надявал от самото начало, щеше да бъде безкрайно изненадан.

— Знаеш ли, наистина Джоана ми спомена за „Американ Мегъзинс“ като възможност за закупуване — каза той. — Тази бизнес пикантерия е причината сега тя да бъде член на борда на компанията. Като оставим бизнеса настрана, трябва да благодаря на госпожа Роси за брака си. Сега, дами и господа, Ханк с удоволствие ще отговори на останалите ви въпроси...

В малкия си офис в ъгъла Топаз Роси отговори на обаждане от Люси Клайн.

— Мислиш ли, че трябва да си тръгнем сега? Тя ще идва в компанията днес.

— Не. Изчакайте до утре — каза Топаз. — Имаме план. Да се придържаме към него.

— Имаш право, шефе — каза Люси. — Уау. Ще бъде много забавно.

Роуина влезе в „Четири сезона“ за обяд. Няколко души извърнаха глава към нея; видя бизнесмените да си шушукат, да поклащат глави и да я оглеждат.

Леко се усмихна. Нека клюкарстват. Двете с Топаз щяха да им устроят представление, каквото никога не са виждали.

Беше облечена със семпла рокля в тъмносино, с нисък ток и жакет от жарсе без копчета, който красиво обгръщаше раменете ѝ. Носеше малка чанта „Ерме“ от черна кожа и с буйните си руси коси, повдигнати на обемна прическа така, че да се спускат малко под плещите ѝ в изкусно оформено съвършенство, караше мъже с двадесет години по-млади от нея да въздишат, когато мине покрай тях.

Там я очакваше Лен Блатински, сприхавият главен изпълнителен директор на „Галакси Рекърдс“, последният водещ лейбъл, който на всяка цена трябваше да бъде привлечен. Усмихна се, когато я видя, тъмните му очи издадоха, че е впечатлен от нейната елегантност и изтънченост.

— Господи, Роуина Кребс. Как онзи твой жалък продуцент извади такъв късмет?

Сервитьорите издърпаха столовете им и Роуина се настани. Чувстваше се уверена, могъща — като жена, която държи апетитна примамка, и нямаше предвид своята секси външност.

— Шегуваш ли се? Трябваше да го преследвам като ловджийско куче.

Блатински се засмя.

— Де да можеше жена ми да каже нещо подобно за мен. Запознанството ни на моята мицва далеч не звучи толкова ласкателно.

Тя отвърна на усмивката му.

— Роуина, чу ли онзи мръсник днес? Показват го във всички новини. Майната му. Ела да работиш за мен. Не мога да ти преотстъпя моята длъжност, но ще те направя номер две в компанията и ще ти дам толкова акции, че твоят секси съпруг домошар може никога вече да не работи.

— О, Лен, Лен — каза Роуина. — Майкъл винаги е изкарвал десет пъти повече от мен.

— Мога да поправа това.

— Не и ако предлагаш по-малко от сто милиона. Той се захвана с недвижими имоти и засега всичко върви прекрасно.

По-възрастният мъж зяпна.

— Стига. Онзи шибаняк Кребс винаги е бил с три крачки пред мен. Мразя го, по дяволите. Ела да работиш за мен, красавице. Все още не се е родила жена, по-добра от теб в звукозаписния бизнес.

Бе готова да го разцелува.

— Голям сладур си, но не. Какво ще кажеш за нещо друго? Да работя съвместно с теб и всичките ти банди?

Лен въздъхна тежко.

— Трябваше да зная, че няма такова нещо като безплатен обяд с неустоимата Роуина Кребс. Давай, скъпа, изплюй камъчето. Какво предлагаш?

Джо Голдстейн погледна графика си и се усмихна.

Хотел „Виктрикс“ в Ел Ей бе претъпкан със суперзвезди и точно сега Джо Голдстейн засенчваше всички. Беше настанен в най-люксозния им апартамент, със самостоятелен басейн и градина на покрива. НАТ плащаше за една седмица в този разкош. Голдстейн знаеше, че си струва. Нямаше по-добър начин да съобщи на Холивуд, че уморената му стара телевизия отново е в бизнеса.

Ден след ден киснеха пред апартамента му. Мега агенти, изявени журналисти, най-нашумелите продуценти на шоу програми. Голдстейн бе разговарял с Бет Шактър, режисьор, носителка на „Оскар“, и бе подписал договор с нея за новия си праймтайм сериал „Защитени свидетели“, за мъжете и жените, които пазят в тайна най-тайните самоличности на Америка.

— Гледали сте всяка полицейска-лекарска-пожарникарска драма, позната на човечеството — заяви Шактър. — „Полицейско управление Ню Йорк“, „Съмърсайд“, „Пожарникарите от Чикаго“, „Спешно отделение“, „Жицата“... но тази е различна. Колко истории за семейства от програмата за защитени свидетели сме видели по телевизията? Милион. А хората, които се грижат тайната им да бъде запазена? Които ги местят насам-натам и се борят да не бъдат разкрити?

— Много ми харесва — каза Голдстейн.

— И привлякох Роксана Феликс за главната роля. На шеф на отдела за вътрешни разследвания.

— Бившият супермодел? — Джо беше на седмото небе. — Кога можеш да ми изпратиш сценарий?

— Чух, че разчистваш програмната схема, така че... Ето пилотния и първите два епизода.

Тя стовари сценариите на масата му и тръгна за друга среща. Час по-късно Джо подписа първия си ценен договор.

И продължиха да идват. Отмъкна двама комици от Съботното вечерно шоу за ново предаване със скечове — без музика, само смях, както правеха в Лондон. Имаше нова телевизионна игра, за бързо мислене и тактика, разработена от млад сценарист, с мускулест атлет от „Игра на тронове“ за водещ.

— Елементът на късмет е нулев — твърдяха създателите. — Това е като шахмат. Зрителите ще се опитват да следват участника по дъската.

Голдстийн подписа с всички. Един след друг. Големи звезди, поп принцеси от „Никълodeон“, които искаха да бъдат предизвикателни и неотразими, смела датска полицейска драма, в която жертвите бяха мъже, а ченгетата жени, лековат комедиен сериал за седем вечерта — за египетски богове, попаднали в Манхатън, телевизионна адаптация на „Супергърл“ за 18:30 — „Лоши момичета с мускули“, както задъхано се бе изразил агентът от „Криейтив Артистс“. Бе купил правата за качване онлайн на новопроизведени документални филми и бе добавил няколко забавни шоу формата от Япония и Австралия. Следваше „Роузуел“, историята на най-красивата богаташка къща в американските колонии — „Американска версия на Даунтаун Аби“, бе казала Ели Лангдън, най-добрият продуцент на драматични шоу програми, ценен трофей за екипа на Голдстийн.

Успя да спечели всички. Скоро се разнесе новината, че Джо Голдстийн е пристигнал в града, за да сключва сделки, не на дребно, а с висок залог, за много пари. Предлагаше и творчески контрол. Позволяваше на екипите да провеждат кастинги. Големите имена идваха при него със свои проекти. Ако наемеше находчив режисьор, страхотен продуцент или сценаристи:

— Вие си подбирайте актьорите. Открийте някой неизвестен талант. Не е нужно да бъде утвърдено име. Ще продаваме материал.

— Не ти е нужна звезда? — учудено попита един агент, докато отпиваше от безалкохолния си коктейл край басейна. Голдстийн току-що бе преплувал двадесет бързи дължини, докато Джеймс Билинг преглеждаше договор за сериал. Нямахше да мръдне от „офиса“, както бе казал, докато не попълни всички празноти, докато не уточни състава. А това означаваше да работи тук и сега.

— Нужен ти е половин час? Мога да почакам. Ще поплувам — бе казал той безкрайно уверено.

И посредникът погледа как това мускулесто тяло със златист загар пори лазурносините води, и подписа договора с клиента си, без ограничения. Всеки, който действа толкова решително, несъмнено щеше да направи страхотно шоу.

До средата на седмицата Голдстейн бе готов със схемата за есенния си сезон.

В четвъртък другите телевизии вече започваха да изпадат в паника.

А в петък, когато се готвеше да отпътува обратно, Джо Голдстейн бе напълно разкрит — видя се на първите страници на специализираните издания.

„Голдстейн играе на едро“, гръмогласно разгласяваше „Върайъти“. „Голям телевизионен бос пристига в града, запълва схемата си.“

„Златната треска на Голдстейн“, крещеше „Холивудски репортер“. „НАТ нахлува като торнадо, помита всички таланти в града.“

Социалните мрежи бръмчаха. „Венити Феър“ искаше интервюта. И дори масовата преса започваше да проявява интерес към новия живот на най-безцеремонния директор на телевизия.

Джо сгъна броя на „Ел Ей Таймс“, който съдържаше точна прогноза за есенните рейтинги след голямата чистка. Облегна се назад и се усмихна. Нищо в този град не беше тайно или свещено и в това нямаше нищо лошо. Беше го очаквал. Всъщност бе свършил работата си.

Смайваше борда с неизчерпаемата си енергия. Наваксваше за загубеното време, напълно ги бе загърбил, действаше на своя глава. Важно бе да възвърне водещата си позиция в сектора. Тогава щеше да започне да възвръща и самоуважението си, да може отново да се погледне в огледалото.

Топаз го бе допуснала в дома им. Най-сетне можеше да остане там за постоянно. Бракът им бе разклатен, но Джо работеше по въпроса. Всеки ден. А тази вечер щеше да вземе децата от дома на Майкъл Кребс и да се прибере с тях при майка им. Роуина щеше да пристигне в Ел Ей точно когато той и децата заминат. Беше добър завършек на този малък отрязък от ада.

Точно сега емоциите на Голдстейн бяха трудни за разгадаване. Радостта от срещата с децата, срамът заради онова, което бе сторил, ужасът, че може да бъде отхвърлен, облекчението, че Топаз му бе дала втори шанс. Справяше се с всичко това по най-добрия начин, който знаеше.

Работеше.

Холивудските хълмове бяха окъпани от ярко слънце. Къщата на семейство Кребс блестеше, сивата ѝ мраморна фасада се издигаше, затоплена и лъскава, сред буйната зеленина, като някаква модерна версия на италиански дворец. Голдстийн пристигна рано и прекара около минута в разглеждане на градината, запечатване на гледките и оценяване на дизайна. Кребс си бе отделил уединено кътче за четене, където нямаше и следа от смог и градска суматоха — само малка зелена площ, ароматни разцъфнали храсти, каменната облицовка на къщата и небето. Страшно му хареса басейнът на покрива: умно.

Моментално взе решение с Топаз да се преместят. Не можеше да напусне Ню Йорк, но апартаментът им вече бе опетнен. Искаше къща, място, което да нарича свое. Тухлена сграда. Може би не басейн, но градина на покрива, прецизно проектирана, където да могат да посядат, да пият чай с лед и да гледат само небето. И заден двор, с рози, виреещи и на сянка, и всякакви неща, които придават домашен уют. Свежо начало за всички. Каквото и да се случи с дръзкото ѝ ново бизнес начинание или неговото. Искаше да притежава нещо стабилно, без да се тревожи за разходите по поддръжката или какво мислят съседите.

Господи, колко обичаше съпругата си. Нямаше търпение да започнат отново. Нямаше да бъде нужно тя да изкара нито цент повече. НАТ щеше да процъфти и когато това стане, той щеше да се захване с нещо друго. Да разработва нови шоу програми може би. Нещо, което щеше да му носи доходи от авторски права до края на дните му.

Малкият оазис на семейство Кребс имаше голяма притегателна сила. Топаз заслужаваше нещо подобно за втората половина от живота си. Джо искаше тя да бъде по-добра. Искаше той да бъде по-добър.

Натисна звънеца.

— Голдстийн!

— Кребс. Радвам се да те видя, приятел. Благодаря, че си ги приел.

Майкъл Кребс го потупа по рамото и се усмихна. Общуваха непринудено като двама мъже, чиито съпруги са най-добри приятелки; които постоянно са научавали новини един за друг години наред.

Кребс бе доста по-възрастен от Джо, творец, не изпълнителен директор, поне досега. Джо все още беше с всичката си коса, строен и силен; Кребс бе плешив, с по-набито и мускулесто тяло.

— Беше страхотно. Ние по цял ден сновем насам–натам. Роуина лети до Източното крайбрежие, сякаш хваща такси, а децата нямат представа какво става. Забавляват се. Можем ли да ви очакваме двамата отново това лято?

— Джо — извика някой отвътре. Беше Роуина. Стоеше там по широк кашмирен панталон и копринена тениска, без грим, и изглеждаше поразително — боса и по джапанки. — Влез, не стой отвън. Да поседим в хола. Направих кафе.

— С канела, познавам по аромата. — Устата му се пълнеше със слюнка. — Добави и няколко препечени кравайчета, малко пушена съомга и ще се почувствам като у дома си.

— Не мога, приятел. Но имам малко понички.

— Идеално. — Изведнъж осъзна, че е ужасно гладен. — Къщата ви е великолепна. Каква архитектура.

— Благодаря — каза Роуина.

Предложи ѝ прегръдка.

— Изглеждаш изумително. Ангел по кашмирени панталони. Мислех, че ще пристигнеш утре.

Роуина го водеше бавно през къщата, оставяше го да се наслади на модерното изкуство по стените и творбите на стари шотландски майстори, афганските черги, стъклените стени с изглед към Ел Ей, който се простираше под тях, фантастичния залез, забулен в смог — със златисти и прасковени оттенъци в небето.

— Подраних. И имам изненада за теб.

Покани го в главния хол, където бяха подредени чаши с кафе и чай и множество различни сладкиши, светлината изпълваше къщата през стъклените стени, гледащи към оградената с жив плет закътана градина. А на лъскавия италиански диван, който заемаше единия ъгъл, седеше съпругата му, Топаз Роси.

Джо отвори уста, отново я затвори. За секунда само остана с поглед, вперен в нея.

— Долетях, за да приберем децата — каза Топаз. — Когато пристигнат, искам да ни заварят заедно. Обичам те, Джо. Искам да бъда с теб. Отново ще бъдем семейство.

Очите му преливаха от сълзи. Потекоха по лицето му. Зад него Роуина тихо се отдалечи обратно към входната врата.

Джо не забеляза. Вече вървеше през стаята. Притисна Топаз в прегръдката си, сякаш бе пухена възглавничка, и я целуна, сякаш никога нямаше да спре.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не разбирам как е възможно това — Мария Гонзалес бе изпълнена с ярост. — Не чуват ли какво им казваме?

Боб Милнър, новият ѝ агент, се бе свил в ъгъла на офиса си. Мария бе толкова гневна, че се виждаше от космоса.

Стовари копието на „Върайъти“ на бюрото му.

— Още една статия за Джо Голдстейн и шибаната му бизнес гениалност. Никое от тези шоуа няма да тръгне. Няма да участвам в скапания им проект с мечове и магии. Искам договора да бъде развален! Вчера! — Унижението, което Джо ѝ бе причинил, беше пълно. Беше се върнал при тъпата си женичка по възможно най-публичния начин. — Дори не ми се е извинил!

— Правни последици — плахо каза Милнър. — Ако Голдстейн признае, че е извършил прегрешение, като се е чукал с теб, можеш да заведеш дело. И двамата сте пълнолетни според закона. Съжалявам, Мария, зная, че е лудост, че може да се отърве безнаказано...

— Снощи вечерях в „Пер Се“ — просъска Мария. — И от няколко маси ми се смееха. Подхилкваха се...

— Мария... — Боб преглътна. — Миличко, сладурче. Не мога да те отърва от договора без грандиозен съдебен процес. Ще ти струва много пари. Ако съдията е настроен срещу теб, можеш да фалираш... Освен това няма да можеш да работиш, докато трае делото. А ако не си на екран дълго време...

— Мога да се предложа на друга телевизия. — Тя тръсна великолепните си черни коси. — Уорнър биха платили за мен, или Си Би Ес... Преди винаги са се молили на колене на агентите ми...

— Било е, преди да подпишеш. Мария, скъпа, никоя телевизия не желае да работи със звезда, която съди друга телевизия. Колкото и да си голяма. Ако им писне от теб, ще си намерят друго момиче.

Мария се отпусна на невероятно скъпия диван.

— Значи, искаш да кажеш, че трябва да работя с тях?

— Като твой агент, мога само да ти кажа кое ще ти помогне да останеш на върха... и ще ти донесе най-много пари. Ако изпълнението ти е блестящо, тогава... В края на годината си тръгваш, стоварваш вината върху Голдстейн и „Уорнър“ наистина ще се втурнат презглава да те купят.

Мария го фиксира с тъмните си очи.

— Ти не разбираш. Джо Голдстейн съсипа живота ми. Обичах го, исках само да ми даде шанс... — Понечи да захленчи, да зариде и напомни на Боб за неговия интимен партньор, когато е в особено лошо настроение. — Не издържа и месец с мен...

— Мария! Мария! Не виждаш ли, скъпа, че си сгрешила? Голдстейн не струва! Можеш да се омъжиш за милиардер! Или принц! Някой англичанин или... или испанец! — отчаяно каза той. — Имал е късмет, че изобщо си го погледнала! Сега можеш да си намериш истински мъж. Някой с пари и власт.

Мария Гонзалес отново се намръщи и закрачи към прозореца на офиса му. Агенцията се намиреше над Седмо авеню и гледаше към „Таймс Скуеър“, с лице към огромните билбордове и електронни плакати, които бяха по всички небостъргачи. Какво беше „Таймс Скуеър“ всъщност, освен реклама? Мощна реклама. Центърът на света, благодарение на продажби. С това се занимаваше цяла Америка, това място представляваше умален модел на страната. Под неоновите надписи нямаше нищо.

Продаваше се мазнината, а не пържолата.

Тя закри лицето си с ръце.

— Какво има Топаз Роси, което аз нямам?

Боб реши да ѝ каже истината. Може би щеше да накара най-новата си и най-непредсказуема клиентка да се вразуми. На този етап нямаше какво да губи.

— Тя го обича — рязко каза той. — А ти не.

Мария го изгледа втренчено.

— Моля?

— Е, сама си задай въпроса. Наистина ли го обичаше? Или просто го смяташе за подходящ партньор? Мария, наранена си, защото си красива жена, а нямаш мъж до себе си, на когото да разчиташ. Знаеш ли какъв е най-добрият начин да се справиш с това? Да бъдеш онази, която се смее, тогава никога няма да станеш за смях.

— Много дзен — промърмори тя. Но подсуши очите си.

— Само една сериозна, явна среща. Във връзка с новия сериал. Ще дойда с теб. Постарай се да изглеждаш зашеметяващо, когато пристигнеш. — Боб въодушевено заразмахва ръце. — Издокарай се. Усмивай се. Махай на феновете, раздавай автографи. *Преструвай се, че нищо не се е случило.* Моят бивш... — въздъхна, когато си спомни, — беше блестящ в това. Така правят британците. Не си падат по терапия или емоции, така че когато двама британци искат да превъзмогнат някоя голяма кавга, просто се държат като че ли не я е имало. Никой не се извинява. Никой не говори за това. Остава някъде дълбоко в паметта и всички продължават напред.

Настъпи мълчание. След миг тя наклони глава, като малка птичка, и Боб изпъчи гърди, тържествувайки. „Да! Si! Трябва да стана психолог!“, помисли си той.

— Мария, има нещо, за което не си помислила. Докато беше с Джо, явно много сте разговаряли за кариерата ти; сега не желаеш да го виждаш. Предлагам обратния подход. Настоявай за чести срещи с него и другите директори. Винаги ще те придружавам. — Боб потръпна от задоволство при мисълта да работи с Голдстейн, който изглеждаше най-нашумелият телевизионен бос през тази година. — Все пак консултирането в договора ти е там, защото си приела по-малко пари.

— Много глупаво от моя страна.

— Не! Виж, вестниците са... те казват истината. Голдстейн наема толкова гениални режисьори и пълни НАТ с толкова бляскави звезди, че изведнъж да бъдеш в праймтайма, се превръща в бонус за теб. Да видим какъв блясък ще донесе на нашия сериал. — Боб говореше разпалено и виждаше, че Мария също е изправила гръб. — Искаш да се измъкнеш от този договор, а не можеш. Много съжалявам. Но и той не може да се измъкне. Вързани сте. Скъпа, престани да мислиш как те е изиграл и започни да мислиш как ти си го изиграла.

— Креватните игри с него ми донесоха само неприятности — промърмори Мария. Но не можеше да отрече. Бе започнала да загарява.

— Имаш сигурно място в праймтайма. Сега той издига платинена мрежа около теб. Скъпа, вече ще имаш елитно обкръжение. Разбираш ли?

Мария плесна с ръце.

— Напълно разбирам. Това ми харесва, Боб. Да уговорим тази среща.

— Джо Голдстейн не може да си позволи провал в най-ценната част от програмната си схема. Дори ако жена му те мрази в червата, през следващите три години ще трябва да си скъсва задника от работа, за да те направи най-голямата звезда на света.

Боб вдигна глава. Беше успял.

Мария Гонзалес най-сетне се усмихваше.

— Това е абсолютно най-новото в частните авиационни технологии.

Седяха с търговския представител на терасата, която опасваше разкошната къща на Конрад на океанското крайбрежие в Саутхамптън. Джоана бе облечена с изкусно изработен халат „Мисони“ върху оскъден бански в златисто и кафяво. Пред тях се откриваха безкрайни океански гледки. Прислужница с бяла престилка им сервираше кани чай с лед и домашна лимонада. Под тях се чуваше тихо бръмчене на косачки, докато усърдни градинари се грижеха за поддръжката на великолепните зелени площи на имението му.

Забеляза как Джоана се старае да не точи лиги, докато се преструва, че критично разглежда цветните брошури с най-новите модели частни самолети. Миналата седмица ѝ бе позволил да започне с уволненията на част от персонала на „Американ Мегъзинс“; Люси Клайн бе първата освободена, след нея дръзкият хлапак от отдела по продажби, който бе започнал да се заяжда, а Джоана бе продължила да тегли чертата на всеки, у когото е доловила враждебност. От време на време той изпращаше послушните членове на борда да я укротяват; активите се нуждаеха от добра журналистика, за да привличат рекламодатели на добра цена, това бе ясно.

Бързо прочистваше каталога на „Музика“, група след група. Просто разпродаване на стока, нищо особено. По-важното бе, че други агресивни купувачи и инвестиционни банки му предлагаха сделки. „Майлс Индъстрис“ отново беше в бизнеса.

Приемаше покани за обяд, хвалеше се с успеха на малкия си заговор пред всеки, склонен да го изслуша. Джоана бе уредила поръчково интервю за „Икономик Монтли“, ключовото им списание за

бизнес. Преди десетилетия Джо Голдстейн се бе състезавал с Топаз Роси, за да получи заглавието. Тя бе спечелила.

— Но аз не съм толкова лесен за надхитряване — уверено заяви Конрад Майлс. — Въобразявала си е, че може да си играе с мен и да се отърве безнаказано? Не. Никога.

— Значи, слуховете, че е било отмъщение, са верни?

Журналистът... как беше името му, по дяволите... Лео Рухани, някакъв индиец (Джоана казваше, че я е умолявал на колене за този шанс), много се стараяше да направи добро впечатление. Нов редактор може би? Ако Майлс харесаше материала му достатъчно.

— Напълно верни. Но, разбира се, няма да ме цитирате.

Рухани се усмихна и кимна.

— Да не ви цитирам! Разбирам ви, сър.

Конрад Майлс разпространяваше димни сигнали бързо, колкото може. „Играйте си с мен и ще бъдете унищожени.“ Топаз Роси и Роуина Кребс бяха като информатори за мафията, включени в програмата за защита на свидетели; накрая просто някой щеше да ги отстреля.

Беше вълнуващо. Винаги имаше някакъв мръсник — на Уолстрийт бе пълно с такива — който се измъква. Много гневни хора, оцетени с петдесет процента при разводите си, се противопоставяха на програмите за равен шанс и всички подобни трогателни глупости, които отнемаха забавната част от финансите. Състоянието на Конрад беше огромно, но напоследък акциите на „Майлс Индъстрис“ бяха в застои. По-важно от икономиката на закупуването бе, че той отново беше кралят. Силен играч, пред когото всички трябваше да треперят.

Сега акциите се раздвижваха, както и кръвта му. Щеше да накара Джоана да си заслужи халката. Трябваше да му доставя наслада почти всяка нощ и я следеше като ястреб за каквото и да е признак на погнуса.

— Няма по-хубав частен самолет на света. Този е същият модел като на султана на Оман. Проектираме интериора по вкуса на клиента. Позволих си волността да подготвя предложение за вас...

Търговският представител се наведе напред и със самоуверен жест извади лист гланцирана хартия. Изображението показваше бледозлатист интериор, с инициалите Дж. М. Като монограм на облегалките. Имаше орехови шкафове с вградени огледала, а на мокета

и пердетата на прозорците в тъмнозеления цвят на „Американ Мегъзинс“ блестяха още малки монограми.

— Божествено е — извика Джоана. Притисна се към съпруга си.
— Но къде са инициалите на Конрад?

Майлс поклати глава. Беше ужасно. Но суетността на съпругата му нямаше граници.

— О, госпожо, това е по-малкият самолет, „Гълфстрийм В“. За вашите лични пътувания. За господин Майлс предлагаме по-големия модел. Предположихме, че семейството ви би искало да притежава два.

Конрад едва се сдържа да не избухне в смях. Сигурно се бе подмокрила. Изглеждаше опиянена. Харесваше му идеята съпругата му да има собствен самолет. Беше лудост. Символ на малка победа, като в доброто старо време през осемдесетте.

Все пак тя му бе поднесла главата на Топаз Роси на тепсия.

— Харесва ми — заяви той. — Но мисля, че Джоана заслужава нещо малко по-голямо.

Докато Джоана и търговският представител мълчаха, доволно затаили дъх, Майлс се облегна назад и се загледа в плувния басейн, проектиран така, че да изглежда сякаш се слива с океана. Държеше го загрят до температура на топла вана през целия сезон. Може би покъсно щеше да поплува. Роуина и Топаз не му бяха доставили удоволствието да надигнат глави от калта или да се опитат да отвърнат на удара. Но вече бяха жени, не момичета, и може би смелостта им се бе изпарила. Все едно. Това не беше негов проблем. Щеше да купи два еднакви частни самолета, би могло да се каже, с техните пари.

— Свържете се с офиса ми — каза той на представителя, кимна и махна с ръка, когато пристигна иконом да го придружи до изхода на имението.

Конрад погледна съпругата си и рязко извърна глава към спалнята им. За част от секундата долови реакция на отвращение, малка неволна тръпка през тялото ѝ. След това, сякаш не се е случило, като облаче, преминало пред слънцето, Джоана се усмихна и скочи на крака.

— О, Конрад — замърка тя. — Слава богу, че го разкара, скъпи. Четеш мислите ми.

Но съпругът ѝ милиардер вече вървеше към къщата с мрачно изражение. Можеше да положи големи усилия да го възбуди, но нищо нямаше да заличи онази гримаса.

Когато влезе в спалнята си, двеста квадратни метра крайокеански лукс, Конрад Майлс отново почувства как обръчите на самотата се затягат около старческото му сърце.

Питър Калоу и Майкъл Кребс стояха заедно на Венис Бийч и гледаха новата си сграда.

Беше четвъртият имот, който „Бийчуърк“ щеше да започне да обновява. Строителните работи на Малибу напредваха с невероятна скорост, а ремонтването на готови сгради вървеше още по-бързо. Кребс имаше страхотен усет за разположение и дизайн, а по-младият Калоу виждаше нещата от техническа гледна точка.

Предлагаха ултрабърз безжичен интернет, телефонна централа, конферентни зали, портове за адаптери и зарядни устройства на всяко бюро; светли, слънчеви кухни с изглед към морето; модулни конфигурации; бели дъски, 3D принтери, проектори и всякакви играчки за офис.

— Какво друго могат да искат? — попита Кребс.

Калоу повдигна вежди.

— Какво ли? Мацки, витамин D, наколенки... — засмя се той. — Тези момчета прекарват по цял ден пред компютрите, човече. Те са елитът. Безкрайно претенциозни. Те са рок звезди.

— Именно — Майкъл размаха пръст срещу приятеля си, развълнуван. — Добра идея е да се отнасяме с тях като с рок звезди. Имам предвид буквално. Знаеш ли защо моето студио беше най-доброто и там се раждаха велики хитове? Само петдесет процента от всичко беше плъзгане на бутони, фейдъри и миксери. Другите петдесет бяха самите музиканти.

Питър престана да се усмихва.

— Добре. Обясни сериозно.

Майкъл повтори онова, което бе казал на строителния предприемач.

— Проектирах студиото така, че да осигуря на групите най-добрите условия, докато са там, за да записват. Фитнес. Басейни.

Зелени площи. Дзен. Можеха да се взират в морето, колкото искат. Зареждахме страхотна храна, здравословна храна. Много офиси, давани под наем, имат кът за забавления, нали? Джаги и Космически нашественици. Но трябва да осигуряваме на програмистите и онова, от което наистина се нуждаят, на момента, за да работят по-добре.

— Разбирам накъде биеш — Калоу схвана настроението. — Ще ти изредя най-честите оплаквания. Ти ще предложиш начини да се справим с тях.

— Давай.

— Уморени очи, проблеми с гърба, обездвижване, неспокоен сън, лошо хранене, стрес.

Майкъл се замисли за секунда.

— Монитори с вградена технология за защита на очите, ергономични столове, бягащи пътечки, дивани за спане и душкабини, в случай че работят до късно. Стол легла в шумоизолиращи капсули. Безплатни здравословни закуски. Градини на покрива с шадравани, малки фонтани, захранвани със слънчева енергия, издаващи звук като шуртене.

Последва дълга пауза.

— А ако закупим сграда на място с по-студен климат?

— Още по-важно е да има градина на покрива, само половината от нея под стъклен купол за зимата. Можем да засадим тропически растения и цветя, та когато се качат на покрива, да си представят, че са на почивка на някое горещо място. Ще сложим шезлонги, дори няколко хамака.

— Господи! — Калоу беше възхитен. — Ако се бях захванал с това в самото начало, щях да забогатя много по-бързо.

— Тези неща ще решат ли проблемите?

— Ами... да. Повечето. Само инсталирането на монитори със защита ще бъде достатъчно да привлече технически фирми. А идеята за дивани и душкабини е страхотна. Когато младите IT специалисти гонят краен срок, често се налага да работят денонощно. Направо заспиват на пода.

— Тогава ето още нещо. Перално помещение в сутерена — каза Кребс. — Можем да заредим гардероб с унисекс пижами и халати, като в някои самолети, четки за зъби за еднократна употреба и минутубички паста. Ще могат да се преоблекат и да изперат дрехите, с

които са дошли на работа. На следващата сутрин хвърлят пижамите в нашите кошове за пране, хигиенистката ги изпира и това е. Готови са за следващите замръкнали програмисти.

— Уау! — Калоу бе смяян. — Да действаме — каза той. Господи, Майкъл. Нямам търпение.

Кребс промени спецификациите на проекта и след седмици бяха готови да започнат осъществяването му.

— Сега ни е нужен маркетинг — каза той.

Седяха заедно в офиса му, в центъра на Ел Ей, и Майкъл изпитваше необяснимо безпокойство.

Лечението на Марти все още не бе приключило. Да, имаше признаци на подобрение, но лекарите не говореха за ремисия, все още не. Парите от обекта на Малибу започваха да потичат, бяха достатъчни за операциите. Но Майкъл не можеше да си намери място. Възможно бе да пресъхнат и утре всичко да свърши, нищо не бе изключено.

Детето му беше болно. Бяха нужни още.

Енергията, която бе имал като по-млад, дори като господар на вселената, луд по Роуина, разлюбил Деби, със света на рока в краката си, бе потискана от чувството, което изпитваше сега.

Компанията трябваше да потръгне.

— Нямаме нужда от маркетинг. Всичко е идеално — отвърна Калоу.

Кребс се намръщи.

— Питър, зная, че за теб това е игра на дребно. Но за мен е всичко.

— Тогава слушай. Довери се на моята преценка в това отношение. Маркетингът в света на технологиите е за смотаняци. Искаш да привлечем първите клиенти. Имаме страхотен продукт. Трябва само да се заговори за нас.

— Предполагам, че имаш план.

Калоу се облегна назад на стола си със спускаща се облегалка. Майкъл Кребс виждаше нещата в перспектива и той се чувстваше късметлия, че бе влязъл в партньорство с него. Грешката му беше да си въобрази, че прави услуга на по-възрастния мъж. Но Майкъл разбираше не само от музика; очевидно разбираше и хората. Затова

„Бийчуърк“ бе толкова обещаваща. Никога през живота си не се бе чувствал по-сигурен в успеха на едно бизнес начинание.

Най-сетне беше негов ред да даде своя принос. Да предложи пари на Кребс, бе нищо за него. Сега наистина имаше какво да даде за общото начинание.

— Обадох се на няколко места. Привлякох програмисти, инженери от Гугъл, Линедин, Туитър, Фейсбук. И журналисти от технически издания. От един ден всичките са наематели на офиси в комплекса.

Кребс примигна.

— Вече си ги пуснал?

— Най-работливите програмисти в Калифорния, Майкъл. Никоой не пише по-бързо от тези момчета. Донесоха лаптопите си, използваха нашите монитори. Оттогава телефонът ми прегрява.

— Значи им харесва?

— Всички са във възторг. Дори служителите на Гугъл, а те работят в палат.

— А блоговете... „Теккрънч“, „Уайърд“^[1]...?

Калоу се засмя.

— Спокойно. Машината е задействана. Въведох ембарго до тази сутрин.

Кребс се овладя.

— И?

Питър щракна няколко пъти по клавиатурата си и обърна монитора към приятеля си.

„Бляскаво начало за Бийчуърк“, гласеше голямото заглавие на екрана.

Имаше огромна снимка на един от офисите им, на която ясно се виждаше изгледът към океана и двама програмисти, седящи пред мониторите си с широки усмивки на задоволство.

„Временните офиси са рай за IT специалистите“, беше подзаглавието.

Кребс примигна два пъти, затаил дъх.

— Уау. Мамка му. И другите ли реагираха така?

— Не — Калоу поклати глава. — Още по-добре.

Първата сграда на „Бийчуърк“ бе изцяло наета за двадесет и четири часа; втората и третата също. Калоу увеличи потока, а Кребс разшири плановете им за цяла Калифорния, до всеки град и техническа общност. Бюрата се отдаваха под наем на прилична цена, за шест месеца, с по-висок наем при тримесечен договор.

— Повечето искат толкова. Три месеца. Трябва да разбираме пазара — каза Калоу. Вълнуваше се, както Кребс не го бе виждал, откакто като хлапе бе седнал зад мишпулта. — Повечето новооткрити фирми работят по системата скръм^[2], така я наричат. Три месеца общо, за да представят първата работна версия на продукта. — Опитва се да се изрази с думи, които новият му партньор би разбрал. — Като... като грубо демо, приятел! Три месеца за демозаписи на парчета за албум.

Кребс се усмихна.

— Даваме им всичко, от което се нуждаят за три месеца. Бърза възвръщаемост, ниски тарифи.

— Да.

Кребс не можеше да повярва колко добре потръгват нещата. Към него потичаха толкова пари, че не беше за вярване. Щяха да стигнат за всичко, от което Марти се нуждае, и не само. Щеше да има достатъчно за всяко нещо, което му хрумне: жилища за всеки от тримата му поголеми синове, попечителски фондове за внуците му, какво ли не.

Не го беше обсъждал с Роуина. Все още не. Всъщност не знаеше как. Тя имаше достатъчно грижи покрай Топаз и собствените си битки. „Трябва да се съсредоточа върху имотите, да дам сигурност на всички ни.“

— Калифорния е запълнена за обозримото бъдеще; имаме списък на чакащи за година напред. — Беше нетърпелив. — Трябва да се пробваме и в Ню Йорк. „Силициевата улица“, както наричат района около Юниън Скуеър.

— В Манхатън няма плажове.

— Зная — каза Кребс. — Но можем да открием сграда на „Бийчуърк“ на Кони Айленд. Там недвижимите имоти са адски евтини. И ще измислим ново име за имотите в централната част на града. Сестри на „Бийчуърк“.

— Програмистите ще започнат да изравят рокаджийските ти творения, приятел. И без това се мислят за рок звезди. Да сложим име, което ще продава. Нещо свързано със записите ти.

Кребс се замисли.

— Не. Да се придържаме към технологиите. Скръм ли каза? Какво ще кажеш да наречем градските си имоти „Хъмскръм“?

Калоу ококори очи.

— Гениално, мамка му. „Хъмскръм“! — Засмя се с глас. — Да купим сграда!

Безкрайно се забавляваха. И правеха всичко светкавично. Без банки, без забавяния. Калоу финансираше закупуването на имотите на номинална стойност; следяха хода на ремонтните работи, отдаваха ги под наем. Наемателите прииждаха само от разпространяване на новините от уста на уста. Имаше повече кандидати, отколкото можеха да настанят, във всяка сграда, всеки път. Двамата мъже постоянно летяха между калифорнийските имоти, връщаха се в Малибу всеки ден. Бяха тръгнали нагоре от нулата почти толкова бързо, сякаш всичко е било предвидено. На обектите цареше купонджийска атмосфера, строителните работници бяха мотивирани, весели, съвестни във всичко, което вършат. И Майкъл Кребс изпитваше известно чувство за вина, че втората му кариера му харесва още повече от първата.

Сега отново бяха на Венис Бийч, почти готови за откриването. Калоу бе повикал Майкъл да погледне външния облик на сградата.

— Кара ме да се чувствам страшно... не зная как да го кажа — каза Майкъл Кребс. Изпитваше безкрайно задоволство, разтърсващата радост, която го обземаше, когато чуе велика, здрава банда за първи път.

— Горд — тихо довърши Калоу. — Горд. Нали? Прекрасна е. Полезна е. Хлапаците ще създават ценни неща тук. Можеш да я докоснеш. Да я погледаш. Не бих могъл да кажа същото за никоя компания, която съм основал досега. Всичко беше в киберпространството.

— Ухажвани сме от Джорджи Елмън — каза Кребс след миг. — Тя е най-добрият агент на недвижими имоти в Малибу. Вчера се обади в офиса ми около дванадесет пъти. Показах ѝ плана на етажите. Доведох я на обекта, като обеща да пази пълна тайна. Ако прочета някъде за това, никакви привилегии.

— И?

— Пич, едва не получи удар. Започна да хипервентилира. Попита дали може да наеме първите двадесет апартамента за свои клиенти.

Казах ѝ, че са ни нужни още три месеца за първия етап, но не я интересуваше. Можела да наеме всичките до седмица, с нанасяне на първи септември. Веднага след лятото. И може да осигури двумесечен депозит и месец предплата. Ние ще правим проверки за платежоспособност.

— Какъв дял иска?

— Нищо за първите двадесет апартамента, но получава изключително право. След това ще иска стандартния наем от клиента. Така че ще им трябва четири наема в джоба само за да се нанесат, а това няма да бъде проблем в Ел Ей. Смята, че цените ни са твърде ниски.

Калоу сви рамене.

— За първа година? Това е висок наем.

— Не достатъчно висок. Казва, че филмови продуценти и директори ще се избиват за място тук. Това е като целогодишен курорт.

— Не виждам причина да бъдем алчни. Всички ще натрупаме милиони. Ние с теб ще разработим следващия жилищен комплекс веднага щом приключи първият етап от този проект. Мисля за Сан Франциско, Паоло Алто. Ще продължим на север, ще стъпим и в Бруклин. След това може да помислим за международно разрастване. Лондон. Милано. Рим. Париж.

Зад тях океанските вълни се разбиваха в брега. Крайбрежната алея бе пълна с хора, наслаждаващи се на слънцето, живеещи за мига. Скейтбордове профучаваха през потока от туристи, които се разхождаха край водата. Група младежи, запалени по бодибилдинг, се смееха, докато висяха от успоредките на площадката с фитнес уреди на открито. Кребс дочу ритъм някъде в далечината, на пясъчната ивица. Звучеше рок. Когато се заслуша за момент, разпозна мелодията. „Атомик Мас“. Роуина бе уредила първия договор на тази група, а той бе продуцирал албума им. Повече от двадесет години по-късно някакво хлапе лежеше там с белия калифорнийски пясък под гърба си и музиката на Кребс отекваше в ушите му.

А неговото момче, неговият Марти, тогава дете, чието семейство той бе напуснал, беше в Ню Йорк с рак, който растеше в черния му дроб.

Финанси. Семейство. Не биваше да рухва пред лицето на болестта на Мартин. Трябваше да управлява и двете, да се грижи за

всички.

Решението на проблемите му изведнъж го връхлетя право в лицето.

— Това са недвижими имоти. Главният офис трябва да бъде в Ню Йорк — каза той. Беше от Манхатън, все пак, рожба на големия град. Ел Ей беше за забавления, твърде много забавления. Но сега се случваше нещо ново. Нещо свежо. Време бе да се завърне у дома.

---

[1] Уеб издания за новини и анализи, свързани с уеб технологиите. — Б.пр. ↑

[2] Гъвкава методология за управление на проекти за разработване на софтуерни продукти. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Няма нищо по-горещо на света от нюйоркското лято и Топаз Роси бе там в разгара му.

Слънцето напичаше между бетонните каньони на Манхатън, отразяваше се в стъклените стени на небостъргачите, блестеше от прозорците на жълтите таксита и пълзящия трафик.

Роуина Кребс стоеше точно до нея. Двете жени вървяха по улицата към новите си офиси. Топаз бе облечена с копринена рокля до коленете и тъмнозелено сако „Прада“, ушито в стил военна униформа, в прелестно съчетание с червените ѝ коси и сините ѝ очи. Стъпваше уверено с черни обувки „Диор“ с висок ток и носеше чанта на „Кейт Спейд“ — имитация на крокодилска кожа, и тъмни очила, които бе повдигнала на главата си.

Роуина, по-висока, руса, зеленоока, беше с дънки, прилепващи към стегнатия ѝ задник, сандали с тънки каишки и висок ток и бледозлатиста сатенена риза, която подчертаваше наситения ѝ калифорнийски загар. И двете бяха с лек грим; Топаз бе избрала палитра от розови и кехлибарени нюанси за клепачите си, а Роуина — естествено кафяв руж, сенки в същата гама, малко спирала и прозрачен гланц за устни. Куфарчето ѝ бе изработено по поръчка; стоеше на рамото ѝ като оръжие.

Мъжете, дори тийнейджърите, извъръщаха глави след тях. Безспорно жени с кариера, и двете можеха да бъдат всякакви в този град: модели, сенатори, богати наследници, директори на големи компании. Изглеждаха зашеметяващо, но увереността бе това, което ги правеше толкова неустойимо секси. Тя не можеше да се купи. В нито един бутик.

Този град винаги бе забързан. И те напълно се вписваха в атмосферата му.

— Почти е време за шоу — каза Топаз. Хвърли поглед отвъд Таймс Скуеър към Седмо Авеню и новите им офиси, точно в сърцето на града. — Мислиш ли, че си готова?

Роуина се засмя с глас.

— Готова съм, откакто съм се родила. Нямам търпение да се случи онова, което ще се случи днес.

По-рано в този ден, докато слънцето изгряваше над града, Майкъл Кребс поклати глава с възхищение, докато Роуина нахлузваше дънките си.

Децата бяха на училище; новият град им харесваше, бяха доволни от преместването. Хубаво бе, че и децата на семейство Голдстейн бяха тук. Вече завързано приятелство.

Майкъл ходеше да види Марти и Амелия почти всяка вечер. Операцията била успешна, бе казала доктор Розентал. Майкъл стоеше в онкологичната клиника с една ръка на рамото на сина си и се опитваше да не гледа ходещите скелети и ужасените здрави на вид хора, които крачеха по коридорите. Трябваше да се тревожи само за един от тях; нямаше представа как оцелява Розентал.

Обясняваше му накратко какво показват рентгеновите снимки, но думите преминаваха покрай него. Погледът му бе прикован в малките сенки, които се виждаха на единия кадър, а на следващия бяха изчезнали.

— Следва да отрежем засегнатата част — най-сетне каза тя.

Кребс притисна рамото на Марти.

— Кога?

— Веднага щом се почувства по-добре; когато белите му кръвни клетки влязат в норма.

— Хайде, малкият. Трябва да ти вземем нещо за ядене.

Марти изсумтя.

— Татко, няма да понеса още кремсупа от броколи. Кълна се. Светлана ме тъпче с всички здравословни гадости, които човечеството познава.

— Забрави. Ще отидем в „Шейк Шек“. Най-добрите бургери и пържени картофи в града.

— Това исках да чуя — каза синът му.

Дори когато живееха в хотел, Кребс идваше да види Марти един-два пъти в седмицата. Роуина беше страхотна; нямаше нищо против да ходи, не го притесняваше. Това бе подкрепата, от която се нуждаеше. И

докато отново се сближаваше с момчето си, Кребс чувстваше, че се връща към живота.

Спряха се на къща в Уест Вилидж, на улица „Уест Форт“, където Майкъл бе живял някога.

— Мислиш ли, че можем да си я позволим? — Роуина притисна ръката на съпруга си. — Наистина ли? Огромна с.

Кребс я целуна. Нямахше да има по-подходящ момент.

— Недвижимите имоти вървят повече от добре. Вече сме доста богати, дори и да не изкараш нито цент отсега нататък.

Роуина се усмихна.

— Не говориш много за това. Ще ми кажеш ли някаква цифра?

Той я притегли по-близо и прошепна в ухото ѝ.

— Какво? Господи. Шегуваш се, нали?

— Не е шега, скъпа.

— Стига — Роуина потръпна от възбуда. — За бога, Майкъл, спечелил си толкова пари? Сериозно?

— Силна ръка — усмихна се той. Плъзна своята и обхвана задника ѝ.

— Ти си легенда. Уау! — Тя поклати глава. — Е, тогава, значи, можем да си я позволим.

Роуина се засмя, поклащайки глава с облекчение.

— Нещо смешно?

— Само как се грижиш за мен. Такава късметлийка съм. Значи, спокойно мога да заложа всичко на „Вюзикъл“. Без страх, защото и да се проваля, няма страшно. Вече няма значение.

— Няма да се провалиш. — Кребс отново я целуна. — Ще ги разбиеш. Обичам те, Роуина. Знаеш го, нали?

Очите ѝ се насълзиха.

— И аз те обичам.

Сключиха сделката за къщата, нанесоха се.

Роуина тръгна към центъра да се обади на няколко места, да направи доуточнения, да поработи спокойно, планирайки голямото официално оповестяване на новината. А тази сутрин, в началото на големия ден, се разтапяше в ръцете му, докато я докосваше, трескаво го притегляше към себе си, жадувайки да усеща проникването му, сякаш от това зависеше животът ѝ.

Любиха се като тийнейджъри. Той навлезе в нея толкова възбуден, че не можаха да стигнат до леглото; бе свалил дрехите ѝ в движение на стълбите веднага щом децата се бяха качили на училищния автобус. Хвана я за подмишниците, повдигна я с удивителна лекота и докато тихо стенеше при докосването му, проникна дълбоко в нея. Озоваха се с преплетени тела на площадката над стъпалата, задъхани изживяха страстта си върху мекия сив мокет.

Сега тя се обличаше. Готова за работа. За битката. За сблъсъка.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш днес? — попита Кребс.

— Сто процента — отвърна Роуина. Отново се плъзна в прегръдката на съпруга си и го целуна. — След това ще продължим напред. По-нататък бъдещето ще покаже.

Мария Гонзлес гледаше листа пред себе си и се опитваше да се съсредоточи. Беше редът на епизодите, със списък режисьори, избрани от Петра Лубовник, гениалния продуцент на „Лунния жребец“. Бяха заснели пилотния епизод и беше като осъществена мечта. Диалозите бяха остроумни, гениални. Мария истински се харесваше с туника и верига на кръста, възседнала кон.

— Джейсън Тъскани? Емили Лизард? Оливия Денман? — прочете имената на глас, всичките утвърдени режисьори, прочули се с големи сериали по „Шоутайм“ и Ейч Би О. — Наистина ли вярваш, че ще ги привлечем?

Седеше на маса в седалището на НАТ. Боб Милнър беше от лявата ѝ страна, ухилен като пълничък Буда. От дясната бе новият ѝ мениджър, Колийн Литман. Срещу нея седяха Петра, Джо Голдстейн и адвокат.

— Мария. Пилотният епизод ни изстреля до небесата — каза Голдстейн. Погледът му бе срещнал нейния невъзмутимо, и говореше ясно. — Героинята е прекрасна, забавна и смела и ти съвършено се възплъщаваш в нея.

— Всички настояват да работят с теб само след няколкоминутно представяне — каза Лубовник. — Чувам режисьори да казват, че искат да освободят този ум, който криеш тук.

— „Лунният жребец“ наистина ще ги шокира. Ти си откритие: Мавия, сарацинската жена воин, която побеждава съдбата. Честна дума, очакваме огромен интерес към сериала.

Голдстийн се наведе напред. Мария вдигна очи. За секунда гневът и отчаянието запулсираха в нея, но отслабиха хватката си и постепенно затихнаха. Той я гледаше сякаш между тях не се е случило нищо, но все пак с вълнение. Мария усети това. Но Голдстийн не виждаше в нея сексбомба или дори заплаха от съдебен процес. Виждаше талант.

— Резултатите от проучванията може да не са верни. Възможно е да не потръгне толкова добре, колкото се надяваме — каза той. — Трябва да го имам предвид. Но ако реалният брой зрители е близък до тези цифри, с Петра мислим за нещо повече от телевизионен сериал.

Мария забрави за Джо, забрави за сериозността и за надеждите си да стане негова съпруга. Този кораб вече бе отплавал и всъщност дори не я бе грижа. Беше се случило преди месеци, нали? Стара история.

— Каж ми — настоя тя с писклив глас. — Искам да зная.

— Имах няколко срещи с най-добрите холивудски сценаристи. Всички мислят, че филм със заглавие „Кралица Мавия“ би се превърнал в касов хит. Може би дори франчайз. Ние притежаваме героинята и смятаме, че можеш да блеснеш и на големия екран, както на малкия.

Мария отвори уста и дъхът ѝ секна като на риба. Сърцето ѝ препускаше.

— Не... не зная какво да кажа — промълви тя.

Джо Голдстийн се усмихна с топлота.

— Е, с Боб можете да прочетете тази първа чернова и да кажете мнението си.

Подаде им две копия над масата. Боб Милнър нетърпеливо грабна едното и веднага започна да го прелиства. Мария протегна ръка за своето и бавно прокара пръсти по червената подвързия.

Най-сетне истинско признание. И Джо Голдстийн ѝ бе дал това. Изведнъж проумя. Той не беше използвач, не беше мръсник. Бе останал верен, по свой начин. На Топаз Роси, но и на нея. Никакви лъжи, никакво потъпкване на чувствата ѝ.

И в този миг повярва, че не всеки мъж иска от нея само едно. Светът, този свят, ѝ се стори малко по-чист.

Мария се предаде.

— Готова съм да кажа какво мисля — каза тя. — Страхотно се работи с теб, Джо. Благодаря ти.

Последваха реакции на одобрение от всички в стаята. Милнър повдигна бузестото си лице, усмихнат като свещеник в края на брачна церемония.

— С теб също, Мария. Знаеш ли, когато приключим тук, трябва да те запозная с Джак Травис. Днес ще дойде за срещи. Джак е член на борда — виждали сте се веднъж, преди обявяването на подписването на договора.

Мария напрегна паметта си.

— Той е голям твой почитател. Може да си допаднете, да излезете на кафе, кой знае?

Усети как Милнър я побутна по крака и дискретно повдигна палец за насърчение.

— Малко по-млад е от мен, добър човек. Както и да е, ти решаващ.

Голдстейн погледна най-трудната си звезда и стисна палци. Господи, надяваше се да се получи. Мария щеше да стане толкова голяма, че Топаз щеше да вижда лицето ѝ всеки път, когато включи телевизора или мине покрай мултиплекс кино. Всичко между тях беше наред, най-сетне, но бе нужно доста време. Сега, когато Джо излъскваше имиджа ѝ на „уморено зайче от Плейбой“, Мария Гонзалес щеше да заблести по-ослепително от всякога.

В НАТ бордът беше на колене пред него. Джо бе спечелил повече от премиални акции, отколкото половината от тях за десет години. Възходът на телевизията беше забележителен. Сега можеше да прави и говори каквото поиска. Но се надяваше да направи услуга и на Мария, и на себе си и да извади най-ценния актив на компанията от списъка на проблемите си.

Боб надраска нещо върху лист от сценария и мълчаливо го показа на Мария. Джо би се обзаложил, че пише нещо от рода: „На четиридесет, ерген, добре изглеждащ, големи кинти“.

— Звучи чудесно, благодаря, Джо. Ще се радвам отново да се запозная с Джак. — Мария се усмихна чаровно на всички,

признавайки миналото си със своя нов шеф. — Може би ще си допаднем. Безспорно имам нужда от сериозна връзка.

Всички около масата въздъхнаха.

— Тогава да се върнем на избора на режисьори за сериала — каза Джо. — Ще ви запознаем след това.

— Идеално — Мария отвърна на усмивката му със същата топлина. — Благодаря, Джо. Ти си добър приятел.

И осъзна, че наистина е такъв.

На обяд Голдстейн успя да се измъкне. Отскочи до дома си, където Топаз го чакаше. Каза ѝ за Мария и изчака отговора ѝ със затаен дъх.

— Това е страхотно. Гениална идея. Мария и Джак. Ще бъдат хитът на деня на страниците ни за клюки.

— Искан ми се да можем да приключим всякакви взаимоотношения с нея, но не мога.

Топаз ласкаво му се усмихна.

— Няма проблем. Зная, че ме обичаш, Джо. Сега го зная. Освен това — леко докосна малката синина на шията си, от любовно ухапване, умело прикрита с фон дьо тен, — не преставаш да ми го показваш.

Той се приближи към съпругата си, застана до нея и леко я целуна по устните.

— Не осъзнавах колко много те обичам, докато едва не те загубих — каза той. — Ти си всичко за мен, Топаз. Всичко.

— Не е зле, че вече си собственик на НАТ.

Отвърна на целувката му. Веднага усети възбудата на стройното му тяло, притиснато към нейното. Той плъзна ръце под роклята ѝ, придвижи ги нагоре и обхвана стегнатите ѝ гърди.

— Точно така — каза Джо. — Предложиха ми още акции, за да остана и следващата година. И авторски права като продуцент на всички сериали, които правя.

Съпругата му повдигна лъскавите си вежди.

— Авторски права?

— Правилно ме чу.

Знаеше, че не е нужно да ѝ обяснява. Топаз разбра. Джо щеше да получава пари в бъдеще при всяко следващо излъчване на епизод от негов сериал. Щяха да му носят десетки милиони, а акциите струваха още повече.

— Телевизионен магнат — каза тя, прехапвайки устни. — Хей, щом получаваш това за една криза на средната възраст, може би трябва по-често да кръшкаш с актриси.

— Не е смешно.

Той повдигна гърдите ѝ, заигра с тях, събуди желание.

— Беше доста смешно — Топаз се задъхваше, подмокряше се. — О, Джо, Джо, престани... Трябва да се връщам в офиса... Не отново... О...!

— Отново — решително каза Джо, усещайки я влажна и гореща, страстта, с която великолепното ѝ атлетично тяло го приемаше, любовта ѝ, успокоението, което му носеше. — Днес е голям ден за теб. И все пак намери време да се срещнем.

Наведе се, проникна в нея и обходи ухото и с език, като я караше да се мята, плътно обвита около него, да се извива в екстаз.

— Знаеш ли колко възбуждащо е това?

— Джо... О, боже мой... Джо... — умоляваше Топаз. И той се движеше с нея, изпълваше я, целуваше я. Двамата бяха абсолютно и безрезервно влюбени.

Топаз и Роуина стояха заедно до прозорец в офисите на новите си компании. Съзнателно се бяха установили в една и съща сграда.

— Трябва да направим това заедно — бе заявила Топаз и Роуина се бе съгласила.

Програмистите се бяха събрали отпред, журналистите, фотографите и маркетинг специалистите — зад ъгъла. Имаше отделни помещения за редакторска и търговска дейност, за музика и видео. Всички елементи бяха еднакво важни; някои не можеха да бъдат свързани.

— Мисля, че сме готови за започване — каза Топаз. Бе взела душ и изсушила косите си набързо, сложила нов грим. Но Джо Голдстейн не излизаше от ума ѝ и ехото от насладата, която ѝ бе дарил, все още отзвучаваше в тялото ѝ.

„Съсредоточи се. Време е за шоу.“

— Трябва да бъде забавно — Роуина кимна. — Старт.

Последваха аплодисменти и журналистите, програмистите и координаторите се втурнаха обратно към бюрата си.

— Водещата статия е качена — заяви Люси Клайн на висок глас.

Секунда по-късно: — Уау, погледнете. Вече набира скорост.

В нюзрума им на главния етаж телефоните зазвъняха.

— Господин Майлс!

Анна-Мария, старшата му асистентка, стоеше на прага на офиса на Конрад.

Обърна се към нея с празен поглед. Анна-Мария знаеше кога не бива да го прекъсва. Разговаряше за закупуването на „Икономик Монтли“ с двама инвеститори от Германия. Но тя просто стоеше там. Явно бе нещо важно.

— Да, Анна-Мария?

— Ужасно съжалявам, че ви прекъсвам, сър, но има нещо извънредно в мрежата, което може би ще поискате да видите.

Премина през стаята и дискретно му подаде персонализирания му айпад, скривайки го от погледите на гостите му.

Лицето на Майлс помръкна. Той скочи на крака.

— Ще се наложи да си уговорим друга среща. Entschuldigen. Секретарката ми ще ви изпрати до изхода.

Германците изглеждаха навъсени, но станаха на крака. Имаше поклащане на глави и мърморене, но Майлс не го бе грижа. Той виждаше катастрофа, съвсем реална.

— Господин Майлс. Търсят ви по телефона от „Ню Йорк Таймс“. Желаете ли да разговаряте с тях?

Прозвуча сигналът на интеркома. Беше втората му асистентка.

— Сър, „Файненшъл Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“ изчакват, а от „Бизнес“ искат да знаят дали ще разговаряте с тях.

Той отмести пръст от бутона.

— Не. Никакви журналисти, по дяволите. Изпрати съветниците ми тук, веднага. Без обяснения, разбрано?

— Да, съ...

Но вече бе затворил. Таблетът трепереше в старческите му ръце. Това бе засада. Не беше за вярване.

Топаз и Роуина се завръщаха.

„Лично, не бизнес — Майлс управлява публична компания като играчка.“

Заглавието беше с десетсантиметрови букви. Коментарът под него — с малко по-малки. Автор на материала бе Лео Рухани. Но не бе публикуван в „Икономик Монтли“. Беше водеща статия на новото уебсписание на Топаз Роси, „Американ Ред“. Големи снимки, сензационни новини, лайфстайл, клюки — бе вдъхнала нов живот на редакторския си формат, назначавайки най-добрите автори на статии, фоторедактори, пиар специалисти и агенти по продажби от предишния си екип. Имаше политика, бизнес, светски новини, мода и грим — и красива, атрактивна реклама.

Бе стартирала с нещо голямо във всяка област. Страхотни снимки във всеки раздел. Преди и след. Фотошоп срещу естественост. Грим срещу чиста кожа. Разделът за политика гръмваше със сензационна новина за обещаващ кандидат на Републиканската партия, който се оттегля от кампанията — „Ред“ първи се бяха добрили до информацията за белодробното му заболяване. На страниците за красота бе блогът на супермодела Роксана Феликс със съвети относно възрастта и как човек да се справя, когато лицето му е неговият актив. Разделът за спорт бе изпълнен с хумор — хокеист коментираше на живо първенства по фигурно пързалане, мажоретки споделяха колко ужасно ниско е възнаграждението им. Но водещата статия бе експозето за Майлс. И Лео Рухани беше безпощаден.

Две седмици след като Топаз Роси напусна „Американ Мегъзинс“ — преди да бъде уволнена — я поканих на кафе. На следващия ден напуснах работата си в „Икономик Монтли“, като казах, че предпочитам да мина на свободна практика. Това интервю беше скалъпено от Джоана Майлс, след като старателно култивирах образ на раболепен служител пред нея. Но не бях подписал договор да напиша статията за „Икономик Монтли“. Всичко, което

ще прочетете тук, е документирано на аудионосител. И по-нататък ще откриете аудиофайлове с най-ярките цитати.

Като журналист, вярвам, че наивната вендета на Майлс и съпругата му трябваше да бъде изобличена. И Топаз Роси се съгласи.

Щракнете тук за възпроизвеждане.

Пръстите на Конрад Майлс затрепериха. Докосна малкия бутон на екрана си и чу собствения си глас, несъмнено, да изпълва стаята.

— *Но аз не съм толкова лесен за надхитряване. Въобразявала си е, че може да си играе с мен и да се отърве безнаказано? Не. Никога.*

— *Значи, слуховете, че е било отмъщение са верни?*

— *Напълно верни. Но, разбира се, няма да ме цитирате.*

— *Да не ви цитирам! Разбирам ви, сър.*

Наведе глава и отново зачете.

Не съм се съгласявал да не цитирам господин Майлс, нито пък той ме е молил за това, преди да признае за вендетата си. Не съм използвал цитати от казаното след тази молба, само голяма част от думите му преди нея. Съпругата му, Джоана Майлс, до голяма степен беше още по-услужлива.

Друг бутон. Този път Майлс чу гласа на Джоана. И в гърдите му се надигнаха гняв и страх.

— *Не зная как Топаз е могла да си помисли, че може да ме изпързала. Тоест просто да ме уволни. Преди да изтече шестмесечният срок? Това е жена, която не може да задържи дори съпруга си. Както и да е, предположих, че Конрад ще прояви интерес към възможността, нали разбирате, заради онова, което са му причинили Топаз и приятелката ѝ Роуина Кребс преди години. Тогава не е отвърнал на удара. И на двамата ни хареса идеята да го направи сега и да твърди, че е просто бизнес. Но нали знаеш, Лео, светът на бизнеса винаги знае истината...*

— *Безспорно* — каза малкият мазник.

— И Роуина беше постигнала доста голям успех със скапаната си звукозаписна компания, но това е умиращ бизнес. Не изглеждаше твърде трудно да се уреди уволнението ѝ, а след това Конрад просто щеше да разпродаде...

— Мислите ли, че това е допринесло за брака ви?

Съпругата му сниши гласа си с театрална заплашителност.

— Е, разбира се, не съм в категорията на Конрад, все още. Но знаеш ли какво казват хората, Лео. Двама хищници ловуват по-добре заедно — тя се засмя със звънлив, пронизителен смях. — Схващаш ли?

Рухани се присъедини към смеха ѝ. Аудиофайлът свършваше тук.

Лицето на Майлс почервения от срам и гняв. Сърцето му биеше силно, неудържимо. Почувства стягане в гърдите, задушаване. „Успокой се, успокой се. Не е сърдечен удар. Просто си стар човек.“ Никога не се бе чувствал по-стар. По-глупав. Пристъпи към дивана в ъгъла, до прозореца, легна по гръб. Вдиша и издиша тежко. Загледа се в лазурносиньото небе...

Роуина стоеше зад саунд инженерера си и гледаше в монитора заедно с него.

— Е, добре. Сайтът ще бъде претоварен. Но сме готови. „Вюзикъл“ тръгва на живо по Теккрънч и Гугъл Плей след три, две, една...

Екранът светна. Теккрънч, най-големият сайт за технологии в света, излъчваше интервюто си. Но снимката на Роуина, която се смееше срещу фотоапарата, бе малка. Главното изображение бе началната страница на новото ѝ приложение за видео стрийминг, „Вюзикъл“.

„Вюзикъл“ е Ем Ти Ви среща „Амазон“ — на вашия телефон. Дали това е следващият „Спотифай“?

Роуина стисна юмруци.

— Следващият Спотифай. Идеално. Сякаш аз съм го писала.

Започна да преглежда статията набързо.

— Еха. Не мога да преброя изтеглянията. Изстрелваме се нагоре в класациите. Господи! Ставаме номер едно на пазара за приложения — каза саунд инженерът. — Виж колко прегледи! Виж тези числа!

Роуина е една от малкото директори на звукозаписни компании, влезли в Залата на славата на рокендрола, и от малкото жени, задържали се на върха в едни жесток и умиращ бизнес. Наскоро уволнена от „Музика Рекърдс“, която оглавяваше двадесет години, Кребс сякаш се покри. Но отново вдига адреналина си, както и на милиони други хора. „Теккрънч“ получи правото на ексклузивно интервю с изпълнителната директорка на „Вюзикъл“, приложение за гледане на музикални видеоклипове, изключително удобно за потребителите и със сключени договори за лиценз с всички водещи лейбъли, освен с бившия ѝ работодател.

— Надяваме се скоро да добавим и „Музика“ — казва Кребс. — Може би „Майлс Индъстрис“ ще бъдат готови да поговорим за бизнес.

„Вюзикъл“ съчетава онлайн търговия с видео стрийминг.

— Можете да си купите музикален албум, билети за концерт или тениска — казва Кребс. — Вземаме малък процент и даваме останалото на изпълнителя. Не вземаме такса и за информация и предоставяме потребителски канали. Има множество функции с „Пинтерест“.

„Теккрънч“ изпробва „Вюзикъл“. Богато е на съдържание, безплатно за потребителите, и според нас е върхът. Кребс го нарича „Ем Ти Ви за мобилен телефон“ и може би е права. Слайдшоу на функциите в дъното на страницата.

— Хората купуват. Хората теглят — каза младият мъж. — Леле. Виж броя поръчки. Толкова много неща. Господи! — Извърна глава от монитора и погледна Роуина. — Бих казал, че си стартирала нещо голямо. Огромно.

— Господин Майлс.

Анна-Мария повтори името му по-силно.

Конрад бе в кризисен режим. Личните му адвокати седяха до него в заседателната зала на борда. Адвокатите на компанията, плувнали в пот, бяха от другата страна на масата. Надпреварваха се да се кълнат, че им е безкрайно неприятно, че никак не им се иска да бъдат тук.

— Трябва да се оттеглите доброволно, сър. Да изчистите името си — почти умоляваше Морис Катц. — „Майлс Индъстрис“ е публична компания, а правилата на корпоративната етика са ясни...

— Казва се „Майлс Индъстрис“. Аз съм собственикът. Това е неизменен факт — изръмжа Конрад. Гласът му беше дрезгав. Джоана му се бе обадила около тридесет пъти. Глупавата кучка. Тя щеше да остане в апартамента. Добре. Да се разведе, да се отърве от нея, това щеше да бъде първата му стъпка. — По-добре е да кажа, че съм се пошегувал с репортера и че финансите са стабилни...

— „Американ Мегъзинс“ е в криза. Половината журналисти са напуснали, за да се включат в новото начинание на Топаз Роси. Другата половина сега напускат. Активите се обезценяват...

— Какво от това, мамка му. Същото става и с „Музика“. И двете компании са кухи. Утре мога да ги разпродам напълно. Те са нищо в сравнение с нашите активи.

— Цената на акциите пада, сър. Нашите акции. Акциите на „Майлс Индъстрис“. Пазарът очаква съдебни дела, разпадане на тръстове... Сър, вашият образ в мрежата, профилът ви... губи от всяка минута, в която оставате...

— Не ме интересува. Това ще отmine. Ти си просто хлапак. — Вече мразеше всички. — Компанията е моя. Малките прохождащи...

— Пазарът е полудял по „Вюзикъл“. Това вече е голяма победа. Едри капиталисти молят да финансират развитието. Това е най-обсъжданата тема във всички чатове. А трафикът на „Американ Ред“ е на път да го постави в категорията на Бъзфийд. Все още не е там, но е едва първият ден; тя владее магията — каза Ричард Джаксън, стратегическият му съветник. — Господин Майлс, двете компании ще станат по-големи от „Американ Мегъзинс“ и „Музика Рекърдс“. Но разликата е, че те вече не са просто директори, а *собственици*.

— Господин Майлс! — почти извика Анна-Мария, отчаяно.

— Колко ще спечелят? — полюбопитства Майлс.

— Стотици милиони е добро предположение, ако съдържанието остане силно. За „Вюзикъл“ това е гарантирано; тя притежава лицензи. За „Американ Ред“ Роси трябва да произвежда, но цифрите вече са достатъчно високи, за да ѝ гарантират, че ще наеме най-добрите репортери. — Смутено добави: — Съжалявам.

— Достатъчно.

Гласът беше мъжки, плътен. Майлс вдигна поглед. Двама широкоплещести мъже с евтини костюми се бяха придвижили покрай асистентката му и показваха служебните си карти.

— Федерални агенти. Господин Майлс, налага се да дойдете с нас, ако обичате.

Залата беше сравнително малка, но препълнена. Пресконференцията бе обявена за три часа и до без пет вече нямаше място за нито една камера или приклепнал репортер повече. Мода, рок, техника, бизнес и обикновените новинарски канали, всички искаха да я отразят.

Мълниеносното разпространение на „Вюзикъл“ бе водеща новина в много вестници. Читателите на онлайн издания обожаваха „Американ Ред“. И традиционната преса отчаяно искаше да узнае нещо повече за ареста на Конрад Майлс.

Точно навреме вратите се отвориха и Роуина и Топаз влязоха заедно. Смееха се, като че ли току-що са споделили някаква шега отвън. Бяха красиви. Уверени. Успели. Съвършеният образ на жена с кариера. И сега всичко беше в собствените им ръце.

Камерите заработиха, защракаха фотоапарати. Прозвучаха реакции на задоволство от репортерите. Беше толкова ценен материал.

— Топаз, Роуина, защо давате тази пресконференция заедно? Планирано ли беше?

Роуина се наведе напред.

— Разбира се. Какво, нима мислите, че е съвпадение, че „Вюзикъл“ и „Американ Ред“ стартираха в един и същ ден?

Последва смях, засипване с въпроси.

— Топаз, Топаз! Вие ли накиснахте Конрад Майлс?

Тя сви рамене.

— Най-добрият ми репортер Лео му зададе няколко въпроса при включен запис и представи отговорите му. Старомоден похват. Това се нарича журналистика.

— Кога узнахте, че Конрад Майлс е арестуван?

— Когато прочетох за това на началната страница на „Американ Ред“ днес следобед — каза Роуина.

— И това ли режисирахте?

— Ние не сме Федералното правителство.

— Какво ще кажете за изявлението на „Майлс Индъстрис“, че тяхната компания не е само един човек и че това е нагласена сапунена опера?

Топаз и Роуина се спогледаха и отново се засмяха. След това Топаз се облегна назад на стола си и пред безброй щракащи фотоапарати сложи ръка на рамото на най-добрата си приятелка.

— Бъдете на линия следващата седмица — отвърна Роуина. — Това е само началото.

БЛАГОДАРНОСТИ

На Имоджен Тейлър, за умелата ѝ ръка и ценни съвети — тя е гениален редактор, който ми позволи да завърша със същия хъс, с който започнах. На Роузи де Корси, която първа пое риска и ме направи „работещо момиче“. На Джордж Муър, Джейн Морет, Ейми Пъркинс и целия персонал на „Хедлайн Букс“ и „Орион“, че придават оригиналност и магическа сила на книгите ми и на всички заглавия, върху които работят — всяка книга е плод на сътрудничество. На всичките ми читатели, които дойдоха с мен на това невероятно вълнуващо пътешествие в свят на силни жени и още по-силни мъже, на пепеляшки със свои собствени вълшебни пръчици, момичета, за които амбиция никога няма да бъде мръсна дума, жени, които играят, за да печелят.

На Барбара Кенеди Браун и Джейкъб Рийс-Мог, най-скъпите ми приятели. И на губернатор Шварценегер, завоевателя, моето вдъхновение, откакто бях тийнейджърка. Твоето приятелство е страхотна чест. Да не говорим за плаката от „Хищникът“.

Най-вече на Питър Менш. Повече от двадесет години, а все още се носим заедно по вълните. Някога ти ме научи да обичам работата си толкова много, че с нетърпение да очаквам понеделниците. В твоите прегръдки с нетърпение очаквам всеки изгрев.

„Слънцето е на небето и Бог е с нас.“

Напред и нагоре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.